

ΘΗΣΑΥΡΟΣ

ΛΙΖ ΤΑΙΛΟΡ

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ	
ΣΕΙΣΜΟΙ	ΣΕΛ. 5
'Ο πανικός δημιουργεί περισσότερα θύματα από αὐ- τούς,	
ΚΟΥΒΑ : ΜΙΑ ΚΡΙΣΙ ΜΕ ΠΑΓΚΟΣΜΙΑ ΑΠΗΧΗΣΙ	» 6
'Ο φιντέλ Κάστρο ανάμεσα στους 'Αμερικανούς και τούς Ρώσους,	
Η ΚΕΦΑΛΑΙΩΝΙΑ	» 9
Τὸ νῆσι με τὸς πανέξυτνους καὶ ἐπιχειρηματικὸς κατασκευῶς,	
Η ΠΕΡΙΠΟΙΗΣΙ ΤΟΥ ΞΗΡΟΥ ΔΕΡΜΑΤΟΣ	» 20
'Ελαφρο μσκιγιάζ, ὕδαρες κρέμες, λίγη πούδρα	
ΤΟ ΓΛΑΥΚΩΜΑ ΕΙΝΑΙ ΜΙΑ ΤΡΟΜΕΡΗ ΑΣΘΕΝΕΙΑ	» 22
Μετὰ τὰ 40, 2% τῶν ἀνθρώπων προσβάλλεται ἀπ' αὐτὸ.	
ΑΝΤΙΣΕΛΑ ΣΗΛΕΙΑ	» 32
'Απὸ τὰ «μπέμπυ-ντόλι» στὸ πεντάγραμμο!...	
ΝΑΝΤΙΑ ΓΚΑΜΑΛ	» 33
Μιὰ 'Ελληνίδα... ἀνατολίτισσα	
ΤΑ «ΦΡΗΝΗΤΙΚΑ ΑΠΟΤΥΠΩΜΑΤΑ»	» 35
'Υστερα ἀπὸ τὰ δακτυλικά ἀποτυπώματα	
Ο ΚΑΡΚΙΝΟΣ ΚΑΙ Η ΤΡΟΦΗ	» 36
'Επιδόδος στὴ σπασιατικὴ λιτότητα	
Η ΕΠΙΦΥΚΤΙΣ ΔΕΝ ΕΙΝΑΙ ΜΙΑ ΑΛΛΑ ΠΟΛΛΕΣ	» 37
Κάθε μορφὴ θέλει ἰδιαίτερη ἀγωγή	
ΟΙ ΕΡΩΤΙΚΕΣ ΚΑΝΤΡΙΑΛΙΕΣ ΤΗΣ ΕΙΛΙΖΜΠΕΤ	» 40
ΤΑΙΝΙΑΟΡ	
Οἱ δυὸ ἀπὸ τὸς τέσσερις γάμους τῆς εἶναι ἀκυροί.	
ΤΑ ΝΑΥΑΓΙΑ ΤΟΥ ΠΕΡΙΣΚΟΠ ΣΤΟΛΟΥ	» 44
Θὰ ἐξερρυνθῇ ὁ θυδὸς με τῆς νέες καταδυτικὲς συ- σκευὲς τοῦ 'Ελβετοῦ Κέλλερ.	
ΤΑ ΔΙΑΖΥΓΙΑ ΣΤΙΣ ΣΚΑΝΔΙΝΑΥ'ΙΚΕΣ ΧΩΡΕΣ	» 46
Προγαμία συμβίωση καὶ «διπλὰ ἀντρόγυνα».	
ΣΤΟ ΣΠΙΤΙ 'Η ΣΤΗΝ ΚΛΙΝΙΚΗ	» 53
Ποῦ εἶναι προτιμώτερο νὰ φερουν στὸν κόσμο τὸ μω- ρὸ τοῦ οἱ μέλλουσες μπτέρες,	
ΕΛΠΙΖΕΙ ΝΑ ΠΠΕΥΣΗ ΞΑΝΑ!..	» 56
'Η διάσωσης 'Αγγλίδα ἀμαζόνα Κάρολ Μπέρντ. δυὸ χρόνια μετὰ τὸ ἀτύχημα τῆς,	
Η ΔΙΑΙΤΑ ΤΟΥ ΕΦΗΒΟΥ	» 57
Οἱ ἀνάγκες τῶν ἀγοριῶν καὶ τῶν κοριταῶν	
Η ΤΟΥΛΑΕΤΤΑ ΤΟΥ ΜΩΡΟΥ	» 59
Τὰ σημεῖα ποῦ πρέπει νὰ προσέξετε	
ΟΙ ΚΙΝΔΥΝΟΙ ΤΟΥ ΣΠΙΤΙΟΥ	» 60
Τί πρέπει νὰ κάνετε γυρίζοντας ἀπὸ τὴν ἐξοχὴ	
Η ΧΕΙΡΕΡΙΝΗ ΜΟΔΑ	» 63
Βρεσὺνὰ φορέματα.— Πιτ-καρρὼ καὶ καντριγιέ.—Τὰ πιτ-καρρὼ στὶς θέσεις.—'Αντιθέσεις στὰ ἐπανωφό- ρια.—'Επανωφόρια με ζῶνι.—'Η παιδικὴ μόδα, κλπ.	
ΟΙ ΚΑΤΑΣΚΗΝΩΣΕΙΣ ΤΩΝ ΓΥΜΝΑΣΤΩΝ ΚΑΙ ΤΑ...	» 78
ΔΙΑΒΑΤΗΡΙΑ ΤΟΥΣ!..	
Προτιμῶνται πάντα ὡς μέλη οἱ... ἔγγαμοι.	

Ο Φιντέλ Κάστρο: «Πού πηγαίνω;»

ΚΟΥΒΑ:

Ο Φιντέλ Κάστρο ανάμεσα στους Αμερικανούς και τους Ρώσους

χουν μια τρομερή ευαισθησία για ό,τι αφορά την Κούβα.

Με χιούμορ θα λέγαμε ότι η Αμερική είναι περικυκλωμένη από τα δίχτυα των Ρώσων ψαράδων!...

Η Μόσχα άρχιζε να κατασκευάζει στην Κούβα ένα μεγάλο λιμάνι «για το στόλο των σοβιετικών ψαράδικων καραβιών του Ατλαντικού».

Το θέμα βέβαια ξεπερνάει τα όρια του χιούμορ, όταν σκεφθώ κανείς ότι το σοβιετικό αυτό λιμάνι θα βρίσκεται ανάμεσα στην αμερικανική βάση του Γκουαντανάμο και στο περίφημο ακρωτήριο Κανάβεραλ...

Τα ρωσικά ψαράδικα και το λιμάνι τους πλάι στην Αμερική γίνονται ένα εξαιρετικά επικίνδυνο επίκεντρο του ψυχρού πολέμου, γιατί είναι πασίγνωστο ότι τα σοβιετικά υπερμοντέρνα «αλιευτικά» δεν ασχολούνται μόνο με το ψάρεμα, αλλά έχουν μια γενικότερη, καθαρά πολεμική αποστολή.

Οι Ηνωμένες Πολιτείες θεωρήσαν το γεγονός σαν πρόκληση, την τελευταία τρομερή πρόκληση, που τους έστελνε η Κούβα του Φιντέλ Κάστρο και ο μεγάλος προστάτης της, ο Νικίτα Κρούσσεφ.

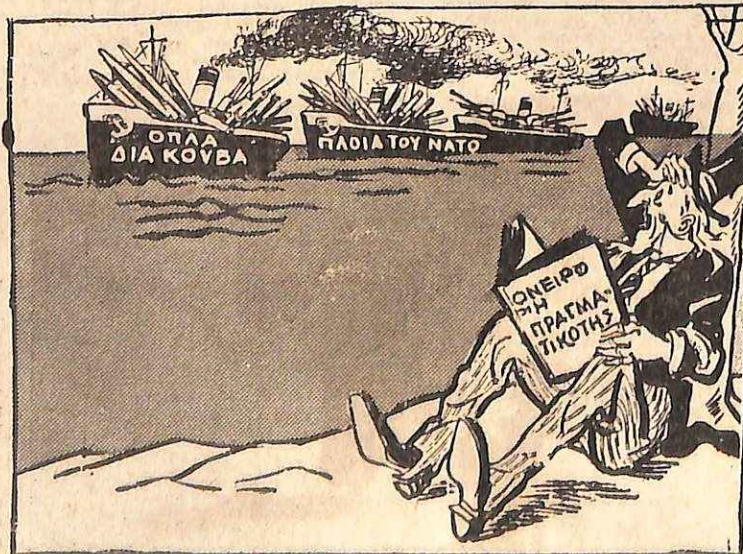
ΕΝΑΣ ΕΠΑΝΑΣΤΑΤΗΣ ΚΑΙ Η ΕΠΑΝΑΣΤΑΣΙΣ ΤΟΥ

Τον Ιούλιο του 1953 ο πόλεμος τελειώνει στην Κορέα, αλλά στην Κούβα για πρώτη φορά μέσα στην πόλη του Σαντιάγκο τα πολυβόλα του δικτάτορος του νησιού, του Μπατίστα κι' ενός νεαρού σχεδόν αγνώστου επαναστάτη, του Φιντέλ Κάστρο, ξερνάνε τη θανατηφόρα φωτιά τους. Τριάντα τρεις αντάρτες νεκροί και δεκαπέντε στρατιώτες. Σ' όλους τους τροπικούς, όλοι είναι πάνοπλοι, φωνάζουν πολύ, απειλούν και βρίζουν, αλλά το αίμα —παρά τα φαινόμενα— χύνεται πολύ λίγο.

Ο Μπατίστα δεκαέξι μήνες πριν, κατώρθωσε ν' αποκτήσει μόνος

Ο ΨΥΧΡΟΣ ΠΟΛΕΜΟΣ ΚΑΙ ΤΑ ΔΙΧΤΥΑ ΤΩΝ ΨΑΡΑΔΩΝ

Οι Αμερικανοί, που πολλά προβλήματα τα αντιμετώπιζαν με χιούμορ, εκνευρίζονται και δεί-

του πιά την εξουσία, χωρίς να ρίξη έναν πυροβολισμό.

Στις 26 Ιουλίου 1953, αρχίζει στην ιστορία της Κούβας ένα καινούργιο κεφάλαιο: Το κεφάλαιο της λαϊκής επανάστασης.

Λίγοι ξέρουν καλά πώς κρύβεται και τι κρύβεται πίσω από την επίθεσι μίας ομάδας αντάρτων στο Σαντιάγκο, τη δεύτερη μεγάλη πόλη της Κούβας: Είναι ο Φιντέλ Κάστρο, ένας νεαρός δικηγόρος γεννημένος τον Αύγουστο του 1926 στην επαρχία Οριάντε, απ' όπου ακριβώς τώρα απειλεί τη δικτατορία του Μπατίστα.

Ο πατέρας του, είναι ένας πλούσιος καλλιερητής χαχαροκαλάμου στο Μαγιαρί. Ο Φιντέλ τελειώνει το γυμνάσιο των Ίησουϊτών στο Σαντιάγκο και μετά πήγε στην Αβάνα. Στο πανεπιστήμιο της Αβάνας εγγράφεται στη Νομική σχολή, αλλά γίνεται κυρίως γνωστός, για την πολιτική του δράση.

Το 1950 γράφει μια σειρά άρθρων αρκετά σημαντικών και που έκαναν βαθιά εντύπωση, στην εφημερίδα «Αλέρτα».

Συχνά ταξιδεύει στις χώρες της Νοτίου Αμερικής και βρίσκεται σε στενή επαφή με όλους τους επαναστατικούς κύκλους.

Την πρώτη Ιουνίου 1952, πρόκειται να γίνουν βουλευτικές εκλογές. Ο Κάστρο είναι υποψήφιος του Λαϊκού Κόμματος της Κούβας, που είναι ένα μικρό κόμμα της αντιπολιτευσίας με αρχηγό ένα μεγάλο ιδεαλιστή τον Εντουάρντο Σίμπας.

Αλλά ο στρατηγός Μπατίστα προφαίνεται, αρπάζει την εξουσία, ματαιώνει τις εκλογές και αρχίζει τη δικτατορία του...

Την ίδια περίοδο ο Φιντέλ Κάστρο, με μερικές δεκάδες άντρες αρχίζει την επανάστασή του...

Αγνώστος σχεδόν ο Φιντέλ αρχίζει την επαναστατική του πορεία, που περνάει από δραματικές φάσεις. Συλλαμβάνεται από τους ανθρώπους του Μπατίστα και σώζει την τελευταία στιγμή τη ζωή του, χωρίς στην επέμβασή του καρδινάλιου της Αβάνας...

Η Σιέρα Μαέστρα γίνεται το επίκεντρο του αγώνα του Κάστρο... Και σιγά-σιγά τα συνθήματά του αρχίζουν να έχουν βαθιά απήχηση στους αγρότες του νησιού του...

ΑΓΡΟΤΕΣ ΚΑΙ ΚΑΣΤΡΟ

Για όλη άλλωστε τη Νότιο Αμερική, το πρόβλημα της γεωργικής μεταρρυθμίσεως είναι ζωτικής σημασίας. Η φτώχεια αποτελεί το μόνιμο κλίμα της ζωής των αγροτών.

Σιγά-σιγά οι χωρικοί της Κούβας αρχίζουν να περιβάλλουν με αγάπη και σεβασμό το Φιντέλ... Το κίνημά του αρχίζει να ριζώνει...

Η Αμερική βλέπει κατάπληκτη καρδιά όλων των εθνικοτήτων να μεταφέρουν ρωσικά εφόδια στην Κούβα...

Μια κρίσι με παγκόσμια απήχηση

Η ΔΙΕΘΝΗΣ ΕΠΙΚΑΙΡΟΤΗΣ

Την πρώτη Ιανουαρίου 1959, έπειτα από δραματικές περιπέτειες, ο Φιντέλ Κάστρο καταλαμβάνει την εξουσία, μπαίνοντας θριαμβευτικά στην Αβάνα.

Οι φτωχοί αγρότες της Κούβας, εκδικήθηκαν έτσι την πρωτεύουσα, που ζούσε μέσα στην αδιαφορία και στη διτρίνα της «πλουσίας ζωής».

Μια καινούργια σελίδα άρχισε στην ιστορία αυτού του νησιού της Καραϊβικής, μια σελίδα που γρήγορα θα προκαλούσε την προσοχή και μετά την αγωνία όλου του κόσμου.

ΜΕΤΑΡΡΥΘΜΙΣΕΙΣ ΚΑΙ ΨΥΧΡΟΣ ΠΟΛΕΜΟΣ

Οι Ηνωμένες Πολιτείες και μάλιστα οι υπεύθυνοι κύκλοι του Στέιτ Ντιπάρτμεντ είδαν με συμπάθεια την επιτυχία του κινήματος του Φιντέλ Κάστρο. Παρά τα αντίθετα συχνά φαινόμενα, επιθυμούν ειλικρινά την εγκατάστασι πραγματικά προοδευτικών και δημοκρατικών καθεστώτων στην κεντρική και Νότιο Αμερική.

Συχνά, βέβαια, αναγκάζονται να συνθηκολογήσουν ή και να ενισχύσουν ώρισμα καθεστώτα, που ιδεολογικά και πολιτικά δεν συμπαθούν.

Αλλά όταν οι περιστάσεις το επιτρέψουν, η Ουάσινγκτον υποστηρίζει πάντα τις μεταρρυθμίσεις και τους μεταρρυθμιστές.

Τον Απρίλιο του 1959, ο Φιντέλ Κάστρο επισκέπτεται επίσημα τις Ηνωμένες Πολιτείες.

Η συνάντησή του στον Όργανισμο Ηνωμένων Εθνών με τον Νίητα Κρούσσεφ και οι δημόσιοι άσπασμοί των δύο ανδρών «πειράζουν» την αμερικανική κοινή γνώμη που συγχρόνως εκφράζει τη ζωνή της δυσασφάλειας, για τους τουφεκισμούς των αντιπάλων του Φιντέλ στην Κούβα.

Το δράμα των σχέσεων της πανισχύρου Αμερικής και του μικρού και φτωχού νησιού της Κούβας, αρχίζει...

Το μικρό αυτό νησί με πέντε εκατομμύρια κατοίκους, μπαίνει στα πλαίσια του ψυχρού πολέμου.

Ο Κάστρο προσανατολίζεται ολοένα και περισσότερο προς τη Σοβιετική Ένωση.

Το Φεβρουάριο του 1960, υπογράφει με τον Μικογιάν ένα σύμφωνο αμοιβαίας βοήθειας. Εκείνο που για τους Αμερικανούς στην αρχή ήταν μια έλπιδα και μετά μια δυσασφάλεια αρχίζει να γίνεται εφιάλτης. Οι χώρες της Νοτίου Αμερικής παρακολουθούν με προσοχή τα γεγονότα της Κούβας και ο καστρισμός κερδίζει έδαφος στους αγρότες...

Η ΑΠΟΒΑΣΙΣ...

Στις 17 Απριλίου 1961, Κουβανέζοι έχθροι του καθεστώτος του Κάστρο αποβιβάζονται σε διάφορα σημεία των ακτών του

Η Κούβα: Μερικές δεκάδες χιλιάδες από τις αυτές των Ηνωμένων Πολιτειών...

νησιού. Αναμφίβολα η απόβασι γίνεται με τη βοήθεια των Ηνωμένων Πολιτειών, αλλά χωρίς τη συμμετοχή αμερικανικών δυνάμεων.

Η επιχείρησι είναι ένα τραγικό «φιάσκο», που άμαυρώνει για λίγο και τον νέο Πρόεδρο των Ηνωμένων Πολιτειών, τον Τζων Κένεντυ.

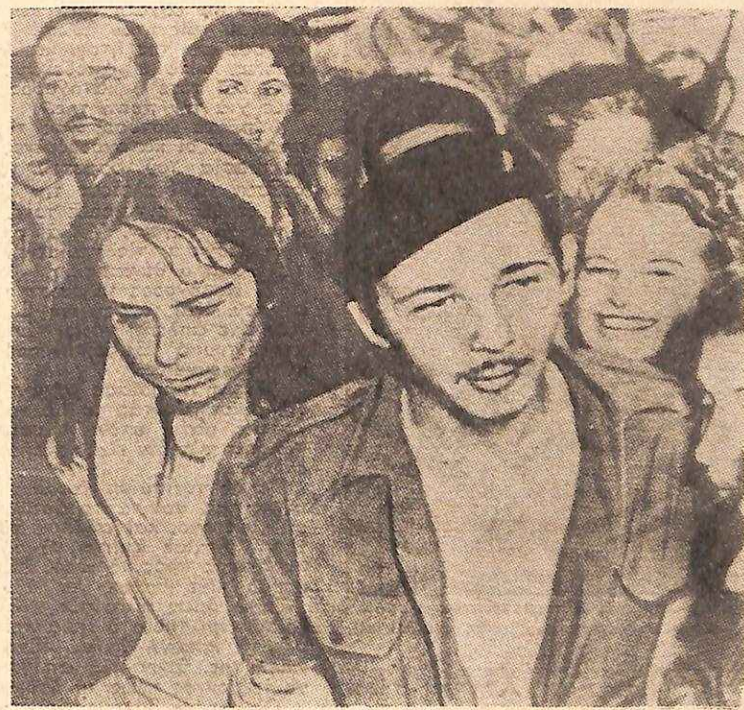
Πολλά θυλούνται, για τα παρασκήνια της αποδράσεως και ιδιαίτερα κατηγορούνται ώρισμένες υπηρεσίες των Ηνωμένων Πολιτειών.

Το βέβαιο είναι ότι όλοι οι Αμερικανοί θέλουν να τελειώση ο εφιάλτης του Κάστρο.

Σε άλλα θέματα, εξαιρετικά ζωτικά, η αμερικανική πολιτική μπορεί να δεχτεί μια συζήτηση ή και ένα συμβιβασμό... Αλλά πολιτικά —όλων των αποχρώσεων— διανοούμενοι και κοινή γνώμη δεν κρύβουν το θυμό τους και την αγανάκτησή τους μπροστά στο φαινόμενο Κάστρο, που τους απειλεί μερικές δεκάδες χιλιάδες τρά από τις ακτές τους, ανοίγοντας διάπλατα τις πόρτες του νησιού στη Σοβιετική Ένωση, που με τα ραντάρ της μπορεί ώρα με την ώρα να παρακολουθή τα μυστικά πειράματα του ακρωτηρίου Κανάβεραλ...

ΑΒΑΝΑ—ΜΟΣΧΑ

Βέβαια, οι σχέσεις Κάστρο-Κρούσσεφ δεν είναι πάντοτε ει-

Ο αδελφός του Κάστρο, Ραούλ: Αποφασιστικός ο ρόλος του στα παρασκήνια...

δύλλιακες. Ο Σοβιετικός ηγέτης δυσπιστεί μπροστά στο «ρομαντικό επαναστατισμό» του Φιντέλ... Δεν δυσπιστεί μόνο, αλλά ξέρει καλά ότι ώρισμένους πιστούς κομμουνιστές, ο Κάστρο τους απειμάκρυνε από την εξουσία.

— «Έχω κι' εγώ τους σταλινικούς μου, συνηθίζει να λέη ο Φιντέλ.

Αλλά η γεωγραφική θέση της Κούβας είναι τέτοια, ώστε να αποτελή ένα πιστόλι που ση-

μαδεύει την κοιλιά των Ηνωμένων Πολιτειών. Και ο Σοβιετικός ηγέτης χωρίς να διατάση και όλους τους σχετικούς κινδύνους αρπάξε στα χέρια του το πολύτιμο αυτό όπλο.

Γιατί όσο εξακολουθεί ο ψυχρός πόλεμος, οι δύο υπερδυνάμεις είναι υποχρεωμένες να μεταχειρίζονται όλα τα όπλα, που έχουν στη διάθεσή τους.

Αλλά για τους φτωχούς αγρότες της κουβανέζικης Σιέρας, ο ψυχρός πόλεμος γίνεται ένας καινούργιος εχθρός, γιατί δεν τους βοηθάει να κορέσουν τη μεγάλη τους πείνα και από μια άποψη αυξάνει τη δυστυχία τους...

ΚΕΝΝΕΤΥ — ΚΑΣΤΡΟ

Ποτέ ίσως στην ευτυχισμένη τους ιστορία οι Ηνωμένες Πολιτείες, δεν είχαν να αντιμετωπίσουν μια τόσο κοντινή και άμεση πρόκληση.

Κι' από τον Τζων Κένεντυ, το δημοκράτη Αμερικανό πρόεδρο, το πρόβλημα του Κάστρο είναι ένα τρομερό δίλημμα. Αλλά και για την ειρήνη ένας μεγάλος κίνδυνος.

Η γενειάδα των «μπαρμπούτους» του Κάστρο, αρχίζει να ριχνή τη βαρεία σκιά της στην διελκυστίνδα που παίζεται ανάμεσα στην Ουάσινγκτον και στη Μόσχα.

ΕΠ. ΜΕΤ.

ΕΞΟΦΛΗΣΕΙΣ ΧΡΕΟΥΣ

Ο Μεσσονιέ, διάσημος Γάλλος ζωγράφος, που απεικόνισε τη ναπολεοντεία εκτορατεία, λάτρευε το μικρό σκύλο του Λουλού, που έτυχε ν' αρρωστήση μία μέρα.

Αντί όμως να καταφύγη σε κανένα κτηνίατρο, ο καλλιτέχνης απευθύνθηκε στο φίλο του γιατρό Ένταρ, διάσημο επιστήμονα της εποχής. Ο τελευταίος εξήτασε το Λουλού και δεν άργησε να το θεραπεύση.

Χαρούμενος και γεμάτος ευγνωμοσύνη ο Μεσσονιέ έγραψε στον Ένταρ, για να τον ρωτήσει τι του χρωστούσε.

Ο γιατρός τότε του απάντησε: — Αγαπητέ φίλε, ως μη μιλάμε για ευγνωμοσύνη. Ξέρω το ταλέντο σας! Έλατε, λοιπόν, να βάψετε ένα κομμάτι της εξοφλήσεώς μου.

Η μαύρη, που αντιμετώπισε ήρωικά τη φοιτητική δοκιμασία του καζανιού.

Βούτηξε το χέρι της στο θραστό νερό

Για ν' αποδείξει πώς ήταν πιστή στον άντρα της.

ΥΠΗΡΕΤΟΥΣΑ τότε στο Ίατρικό Σώμα του Βρετανικού Στρατού και βρισκόμουν στο νότιο Σουδάν, όπου είχα αναλάβει τον ανδελονοσηκό αγώνα. Χάρης στην αποστολή μου αυτή, είχα κερδίσει τη φιλία ενός απ' τους ισχυρότερους φιλάδελφους, που τον λέγανε 'Αμππούλα. Κάποτε, λοιπόν, που είχα άδεια για μερικές μέρες, με κάλεσε να τις περάσω στο χωριό του.

Δέχτηκα την πρόσκληση. Και δε με τάνοιωσε στην αρχή, γιατί βρήκα μία θερμή κι' εύκαδο υποδοχή.

Τ' άλλο πρωί, ο 'Αμππούλα μου πρότεινε να παρακολουθήσω ένα άσυνήθιστο θέαμα: τη δίκη τριών γυναικών του χωριού, που κατηγορούντο για συζυγική απιστία. 'Ενώ οι άντρες της φυλής είχαν δικαίωμα να παντρευτούν όσες συζύγους θέλανε, για τις γυναίκες ο νόμος ήταν αυστηρότατος: Η απιστία αποτελούσε έγκλημα τρομερό, σαν το φόνο. Η ενόχος δε μπορούσε να περιμένη καμιά επίκριση. Ο 'Αμππούλα με προειδοποίησε γι' αυτό.

Η δίκη έγινε στην κεντρική πλατεία του χωριού. Μονάχα οι άντρες είχαν δικαίωμα να την παρακολουθήσουν. Είχαν σχηματίσει ένα μεγάλο ημικύκλιο, αντίκρο στους γέροντες προεστούς, που κάθονταν όλοι μαζί.

Ο 'Αμππούλα κι' εγώ πήραμε θέσεις ανάμεσα στους προκρίτους. 'Ενας απ' αυτούς φορούσε στο κεφάλι του μία παρθένη σκούφια, που φαινόταν φτιαγμένη από δυο μασέλες κροκοδείλου. Είχε κοντά του ένα καζάνι με ζεματιστό νερό, που έβραζε πάνω σε δυνατή φωτιά.

Βλέποντάς το, άρχισα να μαντεύω τι περίπτωσή θα ήταν η «δίκη»...

Δυο άντρες έφεραν μπροστά στους προεστούς τις κατηγορούμενες. Ήταν γυναιές ως τη μέση και τρέμανε απ' το φόβο τους. Οι φρουροί τους τις συγκρατούσαν για να μην πέσουν.

Ο μαύρος με τη σκούφια άρχισε να τους μιλάει, ήσυχα στην αρχή, σιγά-σιγά όμως με μεγαλύτερη έξαψη, σαν είσαγγελέας που κατακεραυνώνει με την αγρόσυνη του ένα έγκλημα. Δεν την καταλάβαινα τι έλεγε, γιατί δεν ήξερα τη γλώσσα του. Άλλα ο 'Αμππούλα μου έβγαζε τη συνέβαινε.

Μου είπε πως οι γυναίκες δεν είχαν δικαίωμα να μιλήσουν, να υπερασπισθούν τον εαυτό τους. 'Οφείλει όμως καθεμιά τους ν' αποδείξει την αθωότητά της, βουτώντας το δεξιό της μπρά-

τσο μέσα στο άναδραστό νερό!

Αν το έδινε από κεί άθικτο, θα σήμαινε πως ήταν αθώα. Αν αντίθετα οι σάρκες της ήταν καμένες, ζεματισμένες, αυτό θ' αποδείκνυε την ενοχή της, και τότε ο κατήγορος θα άποφάσιζε για την ποινή της.

Υπήρχε ωστόσο ένας τρόπος ν' αποφυγούν οι κατηγορούμενες τη φοιτητική δοκιμασία του βραστό νερού: Μπορούσαν να διαλέξουν την έξοδα. Κα νείς δε θα τις πείραζε τότε. Θα τις άφιναν να φύγουν. Άλλα, στην άφρικανική ζούγκλα, τις περιμέναν τα θηρία, τα φίδια, ο θάνατος...

Ο κατήγορος τελείωσε την άγόρευσί του. Και, μέσα στη βαθεία σιωπή που είχε άπλωθι γύρω, τέντωσε το δαχτυλό του κι' έδειξε την πρώτη από τις κατηγορούμενες.

Έκείνη πλησίασε σιγά-σιγά το καζάνι, κυττάζοντάς το με φόκη. Έροίξα μια ματιά στον 'Αμππούλα και κατάλαβα πως δεν είχε καθόλου σκοπό να επέμβη...

Η δυστυχισμένη γυναίκα έκλεισε τα μάτια της, σαν να προσπαθούσε να πάρη κουράγιο, και σήκωσε το δεξιό της χέρι. Άρχισε έπειτα να το κατεβάζει σιγά-σιγά προς το νερό. 'Ετρεμε σύγκορη, είχε ιδρώσει απ' την αγωνία...

Ενώ όμως πλησίαζε πιά να βουτήξει το χέρι της στο ζεματιστό νερό, μια βραχνή κραυγή βγήκε έξαφνα απ' τα χείλη της. Στάθηκε άπότομα κι' έφυγε τρέχοντας προς τη ζούγκλα.

Οι μαύροι βάλανε τις φωνές, κανείς όμως δε δοκίμασε να την ακολουθήσει. Ο δικαστής έδειξε τη δεύτερη γυναίκα. Αυτή ήταν μεσόκοπη, μάλλον άσχημη. Άπόρρησα για την κατηγορία έναντιόν της, αφού δε φαινόταν να έχει κανένα χάρισμα ικανό να τραβήξει έναν άντρα...

Πήγε κοντά στο καζάνι. Κι' αυτή όμως δεν τόλμησε να υποβληθι στη φοβερή δοκιμασία. Έφυγε τρέχοντας, σαν την πρώτη, ενώ πίσω της άνηκούσαν σαρκαστικές φωνές και γιουχαίσματα.

Ποτέ πιά δε θα μπορούσαν αυτές οι δυο να ξαναπατήσουν στο χωριό, ούτε καν για να πάρουν τα λιγοστά υπάρχοντά τους. 'Αν το άποτολμούσαν, θα τις σκότωνε όποιος τις έβλεπε.

Η τρίτη ήταν νεώτερη απ' τις προηγούμενες. Δεν ήταν κι' αυτή όμορφη. 'Ωστόσο τη θαύμασα, για τη χάρη και την περηφάνεια που είχε το πεποτήπια της.

Σταμάτησε μπροστά στο καζάνι. Και, ξαφνικά, στάθηκε κι' άρχισε να λέη κάτι στο δικαστή.

Οι προεστοί έφοριζαν για το βέβηλο θράσος της. Πώς τολμούσε να μιλή, μπροστά τους; Ο κατήγορός της έβαλε τις φωνές, για να την διακόψη.

Μά εγώ δεν άντεχα πιά.

— Άφιστε την να μιλήσι! φώναξα.

Πηδώντας όρθιος, γύρισαν όλοι και με κύτταξαν, έχρηκά, απειλητικά. 'Ακεφοί άντρες σπώθηκαν. Φοβήθηκαν πως θα πλήρωναν άκριβά την επέμβασή μου. 'Ωστόσο δε μετάνιωσα...

Η γυναίκα είπε κάτι άκόμη. 'Υστερα στάθηκε πάλι προς το καζάνι. Σήκωσε το χέρι της ψηλά, πάνω απ' το κεφάλι της. Και με μία γρήγορη κίνηση, το βούτηξε στο ζεματιστό νερό!

Το πλήθος άνασταράχθηκε. Πολλοί σηκώθηκαν όρθιοι, για να βλέπουν καλύτερα.

Η γυναίκα άφισε το χέρι της μέσα στο νερό δυο δλοκλήρη δευτερόλεπτα. Έπειτα το τραβήξε έξω και το σήκωσε ψηλά, για να το δουν όλοι. Δεν είχε πάθει άπολύτως τίποτα!

Όλοι έσπασαν σε φωνές χαράς. Οι πρόκριτοι κι' ο 'Αμππούλα φαινόταν ένθουσιασμένοι.

Εγώ όμως δε μπορούσα πιά ν' άνθέξω. Καί γύρισα στην καλύβα μου.

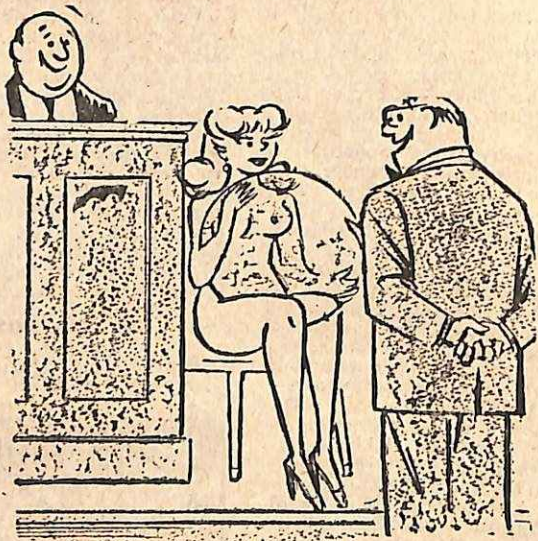
Ίσως κάποιο θαύμα να είχε προστατέψει αυτή τη γυναίκα. Ή ίσως, έπειτα από λίγο, ν' άρχισαν να ξεκολλάνε οι σάρκες απ' το υπέρταστο της...

Τί απ' τα δυο συνέβη; Δεν τόλμησα ποτέ, γιατί έφυγα άμέσως απ' το χωριό και γύρισα στην κατασκήνωσή μου, στα φάρμακα και στις άσπιρίνες μου...

ΡΟΜΠΕΡΤ ΡΙΕΤΥ

Δώσε της επί τέλους το πουρμπουάρ. Δέαν' δρε. Γι' αυτό περιμένει η κοπέλλα!...

Και τώρα σ' παρακαλώ, δεσποινίς να δείξετε στο σεβαστό δικαστήριο ποιά είναι η συμβολή σας στο καλλιτεχνικό συγκρότημα της επιθεωρήσεως.

Με το γάμο δε χάνω μόνο την κόρη μου, άπως βλέπετε, αλλά κι' άλλα πολλά!...

ΤΑ ΕΛΛΗΝΙΚΑ ΝΗΣΙΑ

ΜΠΟΡΕΙ να μην έχη ή Κεφαλλονία τις πλούσιες όμορφες της Κέρκυρας και της Ζακύνθου, ούτε το καλλιτεχνικό και τουριστικό ενδιαφέρον, που παρουσιάζουν, τα δυο άλλα νησιά του Ιονίου. Έχει όμως δική της φυσική καλλονή, με τα άγρια και ψηλά βουνά της τα πολυδασωμένα από έλατα και πλατάνια, με τα γραφικώτατα και πλούσια χωριά της, με τους κάμπους και τις ακροθαλασσιές, που έχουν όλες τις χάρες και την άρμονία της υψιπέτης γής.

Είναι ακόμα ή Κεφαλλονία το μεγαλύτερο από τα νησιά του Ιονίου και το πιο ψηλόβουνο. Η ψηλότερη κορυφή του Αίνου, ο Μέγας Σωρός, θβάει τα 1620 μέτρα. Το όρεινό της έδαφος δίνει μία άγριάδα στη φύση και μία όμορφιά, που άσφαλώς έχουν έπίδραση στο χαρακτήρα των κατοίκων του νησιού, που είναι πάνεσπνοι, επιχειρηματικοί, τολμηροί, ριψοκίνδυνοι. Καί ή Κεφαλλονία μπορεί να υπερηφανεύεται για τα παλαιά της. Άποδημητικά πουλιά, έω και άιωνες, έχουν κατακτησει όλο τον κόσμο. Είναι έγκατεστημένοι και στις πιο μακρινές χώρες της υφους και προδίδουν όπου έγκατασταθηκαν. Στην τσαρική Ρωσία έλεγαν ότι: το Ρώσο μπορεί να τον γέλαση ο 'Αρμένιος, τον 'Αρμένιο ο 'Εβραίος, τον 'Εβραίο ο Διάβολος και το Διάβολο ο... Κεφαλλονίτης!

Δεν ξέρω αν ο Κεφαλλονίτης μπορεί να γελάση το Διάβολο, πάντως τον 'Αγιο τον έχει... γελάσει. Οι ίδιοι οι Κεφαλλονίτες διηγούνται το έξης άνέκδοτο: Ένας Κεφαλλονίτης ήταν βραδεί άρρωστος και τάχτηκε στον 'Αγιο Γεράσιμο να τον κλη καλά και να του παητάμα το άλογό του. Όταν ο Κεφαλλονίτης έγινε καλά, έπρεπε να πάη το τάμα του. Πήρε, λοιπόν, το άλογο και πήγε στο παζάρι να το πουλήση. Μαζί όμως πήρε κι' ένα κοκκόρο. Την εποχή εκείνη το άλογο κοστίζει 200 χρυσά και ο κοκκόρος ένα χρυσό. Ο Κεφαλλονίτης στο παζάρι άρχισε να φωνάζει: «Πούλαω το άλογο μου ένα χρυσό και τον κοκκόρο 200 χρυσά!» Κάποιος συμπατριώτης του τον πλησίασε, τούδωσε ένα χρυσό και του ζήτησε το άλογο.

Πρέπει να πάρη και τον κοκκόρο, του έπε ο Κεφαλλονίτης, γιατί τα πούλαω και τα δυο μαζί...

Στο τέλος, βρήκε κάποιος που άγόρασε το άλογο και τον κοκκόρο, άπράνοντας τα 201 χρυσά. Και ο Κεφαλλονίτης πήρε το ένα χρυσό — έσο είχε διατηρήσει το άλογο 'Αγίου. Είχε ξεπληρώσει το τάμα του!

Πολλοί από τους ξενητεμένους Κεφαλλονίτες έχουν τιμήσει τον τόπο τους και την 'Ελλάδα στο έωτερικό. Σ' ένα βιβλίο, που έχει γραφη πάνω σ' αυτό το θέμα, φιγουράρουν περισσότερα από τριακόσια όνόματα Κεφαλλονιτών, που διακρίθηκαν στα γράμματα, στις έπιστήμες, στο έμπόριο και στη θάλασσα. Μερικοί απ' αυτούς, άπόκτησαν μεγάλες περιουσίες και χρησιμοποίησαν τον πλούτο τους όχι μόνο για το «εϋ ζην», αλλά και για το «εϋ πράττειν».

Κι' αυτή ή 'Αθήνα όφείλει ένα από τα ώραιότερα κτίριά της — την 'Εθνική Βιβλιοθήκη — στη μεγαλοδωρία των αδελφών Βαλλιάνων. Μά, περισσότερο απ' όλα, οι ξενητεμένοι Κεφαλλονίτες δεν ξεχνούν ποτέ τον τόπο τους. Σχολεία, νοσοκομεία, φιλανθρωπικά καταστήματα, κοινωφελή έργα, από τα όποια άλλοτε ήταν γεμάτη ή Κεφαλλονία, όφείλονται σε δωρεές. Μόνο οι άδελφοί Βαλλιάνοι είχαν διαθέσει για το νησί τους, κάπου ένα εκατομμύριο χρυσές λίρες! Δυστυχώς οι μεγάλοι σειςμοί, που έγιναν πριν από μία δεκαετία, ίσοπέδωσαν τα περισσότερα από τα φιλανθρωπικά και ευαγή ιδρύματα και κατέ-

Μια πανοραμική άποψη της πόλεως του 'Αργοστολίου.

Η ΚΕΦΑΛΛΩΝΙΑ

Το νησί με τους πανέξυπνους και επιχειρηματικούς κατοίκους

στρεψαν τις ώρες πολιτείες του νησιού.

Από τους παλαιότερους μεγάλους Κεφαλλονίτες θα μνημονεύουν τον Κωνσταντίνο Γεράκι, που έγινε πρωθυπουργός του Σιάμ πριν από τριακόσια χρόνια και το μεγάλο έξερευνητή Ιωάννη Φωκά, που βρήκε στα 1592 και έδωσε το όνομά του στον παρθύ μεταξύ Καναδά και της νήσου Βάγκοβερ.

Από την Κεφαλλονία καταγόταν ή οικογένεια των Βούρβαρη, που με τη της διέπρεψαν στη Γαλλία και πήραν μεγάλες θέσεις τον περασμένο αιώνα. Άλλα και σήμερα πολλοί από τους πλούσιους 'Ελληνες έφοπλιστές είναι Κεφαλλονίτες. Ένας μάλιστα απ' αυτούς, χτίζει στην Κεφαλλονία, με έξοδά του, ολόκληρο χωριό, που είχε καταστραφή στους τελευταίους σεισμούς.

Άνάλογος με την ευφυία του Κεφαλλονίτη είναι κι ο πατριωτισμός του. Δεν έμεινε μόνο 'Ελληνας, έκατο τοίς έκαστο, ανάμεσα στους πολλούς κατακτητές, που πέσαν από τη χώρα του, αλλά ήταν και σκληροτράχηλος και δεν άνέχτηκε ποτέ τον ξένο ζυγό. Όταν δε μπορούσε να άφομιώση τον κατακτητή, τον πολέμουσε. Έπανεσάταγες εναντίον των Ρωμαίων όταν κατέκτησαν το νησί του. Τέσσερις μήνες πολιορκούσαν οι ρωμαϊκές λεγεώνες την επαναστατημένη Σάμη, κι είδαν κι' έπαθαν να καταστρέψουν την επανάστασι. Λίγο άργότερα ο αυτοκράτορας 'Αδριανός, για να τους ξεφορτώθι, χάρισε ολόκληρο το νησί στους 'Αθηναίους. Σε λίγο όμως έφανίστηκε και πάλι ή Κεφαλλονία «έλευθερά και αυτόνομος»!

Στα βυζαντινά χρόνια συναντάμε για πρώτη φορά και το όνομα Κεφαλλονία — αντί του αρχαιότερου Κεφαλλονία — που ο λαός του βυζαντινού έαυτού έκαλεζε Κεφαλλονία. Μετά από τον ήσος δέχτηκε διαφόρους εμφανιστικές και πάλι ή Κεφαλλονία «έλευθερά και αυτόνομος»!

Στα βυζαντινά χρόνια συναντάμε για πρώτη φορά και το όνομα Κεφαλλονία — αντί του αρχαιότερου Κεφαλλονία — που ο λαός του βυζαντινού έαυτού έκαλεζε Κεφαλλονία. Μετά από τον ήσος δέχτηκε διαφόρους εμφανιστικές και πάλι ή Κεφαλλονία «έλευθερά και αυτόνομος»!

Εκτός όμως από τα έρεισμαμένα μνημεία των παλιών χρόνων, υπάρχουν τοποθεσίες που μπορεί να μη παρουσιάζουν άρχαιολογικό ή ιστορικό ενδιαφέρον, μα που ή φυσική καλλονή τους συναρπάζει τον έπι-

'Αγγλοι τον περασμένο αιώνα ήσαν οι τελευταίοι ξένοι κυρίαρχοι ως τα 1864, που ένώθηκε ή 'Επτάνησος με την 'Ελλάδα.

Στα χρόνια της αγγλοκρατίας ή Κεφαλλονία είχε γίνει το μεγάλο επαναστατικό κέντρο, που ώργανωσε την αντίτασι εναντίον της βρετανικής διοικήσεως και διηύθυνε τον άγώνα για την ένωσι. Χωρίς τους 'Εκπαιστές και τις συνεχείς επαναστάσεις που έκαναν οι Κεφαλλονίτες, ίσως, ή 'Αγγλία να ήταν ακόμα στα 'Ιονια. Το Ληζούρι, πρωτοστάτης στον άγώνα της έλευθερίας, στη μεγάλη επανάστασι του 1848—49 έγιναν φονικώτατες μάχες μεταξύ πατριωτών και αγγλικού στρατού, όπου σκοτώθηκαν πολλοί κι' από τις δυο μεριές.

Ο 'Αγγλος άρμοστής Γουόρντ έδριξε τότε άσάνταστη ώμότητα. Κρέμασε 40 πατριώτες Κεφαλλονίτες, καταδίδοντας άμέσως και τα στίτιά τους. Έρράβδισε επάνω από πεντακόσιους και πολλές έκατοντάδες έστειλε στη φυλακή και στην έξορία. Τα άπάνθρωπα όμως αυτά μέτρα δεν έμποδισαν τους γενναίους Κεφαλλονίτες να συνεχίσουν τον άγώνα της έλευθερίας και ν' αναγκάσουν τελικά τον 'Αγγλο κατακτητή να φύγη από το νησί τους.

Απ' όλες τις εποχές και τους κατακτητές έμειναν ίχνη και μνημεία στην Κεφαλλονία. Καί δά είχαμε μείνει περισσότερα αν οι συνεχείς σεισμοί, που την ταράζουν, δεν έξέφαιναν και δεν ίσοπέδωναν πολλά απ' αυτά. Σώζονται ωστόσο άλλα μνημεία, τερσάτια τείχη από τα παλαιά χρόνια, που τα άποδίδουν στους μυθολογικούς Κύκλωπες, άραιοτες έλληνικές και ρωμαϊκές, χριστιανικές και βενετσιάνικες, που τα άποδίδουν σε γραφικώτατες τοποθεσίες, όπως το άρχαιο κάστρο Πύργου, κοντά στη Σάμη και το βενετσιάνικο του 'Αγίου Γεωργίου, κοντά στο 'Αργοστόλι.

Εκτός όμως από τα έρεισμαμένα μνημεία των παλιών χρόνων, υπάρχουν τοποθεσίες που μπορεί να μη παρουσιάζουν άρχαιολογικό ή ιστορικό ενδιαφέρον, μα που ή φυσική καλλονή τους συναρπάζει τον έπι-

σκέπη τους. Μιά έπίσκεψι στο κατόφιο πλατάνια και έλατα βουνό του Αίνου δε δίνει μόνο την άπόλαυσι μιας άπέραντης και μαγευτικής θέας από την ψηλότερη κορυφή της, αλλά και την εύκαρία, άναδαινώσεις για το βουνό, να σταθή κανείς στο μοναστήρι του 'Αγίου Γερασίμου, που βρίσκεται στους πρόποδες του. Στο μοναστήρι αυτό διατηρείται μέσα σε χρυσή λάρνακα το ιερό λείψανο του 'Αγίου Γερασίμου, προστάτη του νησιού.

Στο χωριό Μεταξάτα μπορεί να θαυμάση ο έπισκέπτης τους μικροναϊκούς τύμβους, που σώζονται ακόμα από τα χρόνια του 'Οδυσσέα, αλλά και μία θέα από τις μαγευτικώτερες. Καί δεν είχε άδικο ο Βύρων που διαλέξε το χωριό αυτό, το ποιητικό και ώραίο, για τόπο διαμονής του, όταν έτοιμάζε από εκεί την καθόδο του στο Μεσολόγγι (1823). Στα Μεταξάτα έσώζετο, πριν από τους τελευταίους σεισμούς, το σπίτι του τον φιλοξένησε.

Από τα πιο άδισπείρητα της Κεφαλλονίας ήταν οι μύλοι κοντά στο 'Αργοστόλι, που έκινούσαν με τα ρεύματα, που σχηματίζονταν μέσα στη θάλασσα. Τα νερά που κινούσαν τους μύλους, πέφταν με μεγάλη όρμη — σαν καταρράκτες — σε ένα βάραθρο άρκείων μέτρων και έξαφανίζονταν μέσα στις ρωγμές που σχηματίζονταν στα πετρώματα του βυθού της θάλασσας.

Ένα άλλο παράδοξο φαινόμενο είναι ένας μεγάλος στρογγυλός βράχος στη θάλασσα, που κινείται και ποτέ πλησιάζει στη στεριά — σχεδόν άκουμπώντας άπάνω της — και ποτέ άπομακρύνεται άρκετά από αυτή. Στα χρόνια της αγγλικής κατοχής προσάθησαν να μετακινήσουν το βράχο. Τον έδεσαν σ' ένα μεγάλο άτιμόπλοιο και ζήτησαν να τον σύρουν άναπτύσσοντας όλη την ταχύτητα του πλοίου. Στάθηκε όμως άδύνατο να τον κουνήσουν!...

Υπήρχαν ακόμα και πολλά έλλα στην Κεφαλλονία, λιγώτερο παράδοξα, μα πολύ ένδιαφέροντα. 'Οραίες έκκλησίες, παλιά άρχοντικά, άξιόλογα ιδρύματα, που τα κατέστρεψε ο τελευταίος σεισμός. Ή πόλις του 'Αργοστολίου ήταν μία από τις ώραιότερες της 'Ελλάδας και το Ληζούρι, με τα παλιά κτίριά του, μία από τις χαρακτηριστικώτερες επαναστατικές πολιτείες. Σήμερα, από κεί που πέρας ο σεισμός και ή καταστροφή, ξεφύτρωσαν πάλι χαρούμενα χωριά με τις άνθισμένες αύλες τους και ή ζωή ξαναπήρε το δρόμο της.

ΕΠ. Κ. ΣΤΑΣΙΝΟΠΟΥΛΟΣ

Στην επόμενη συνάντησι, θα σ'ας προτείνω κιόλας γάμο...

ΣΤΟΝ άντρα άρρσει πάντα ο ρόλος του προστάτη. Ίκανοποιείται έτσι ο έγωισμός του κι' η έμφυτη φιλαντία του. Αυτός είναι ο λόγος για τον οποίο οι γυναίκες με άδύνατο χαρακτήρα ή εκείνες που δεν έχουν καθόλου χαρακτήρα, ή ακόμη εκείνες, που υποκρίνονται τις αδύνατες και τις διψασμένες για λίγη προσοχή και παντοφάνια εύκολότερα και γρηγορότερα από τις δυνατές. Γιατί έρουν να ρίχνουν τα βέλη τους στο πιο εύαίσθητο σημείο του άνδρα.

Κι' άσπασο, ο δυνατός άνδρας δεν ένθουσιάζει πάντοτε τις νέες. Και κάποτε, όπως είδαμε, προτιμούν απ' αυτόν τον άδύνατο, με την ιδέα, ότι θα μπορούσαν να τον έξουσιάζουν, ή τον μιλάει, θαμισημένες από την ψευτική άνωτερότητά του. Ένας άλλος τύπος, που τις περιμένει στη γωνία κάθε δρόμου, είναι ο άνδρας-θύελλα.

Κάθε νέα θά τον συναντήσει μια τουλάχιστο φορά στη ζωή της.

Αλλά τι είναι ο άνδρας-θύελλα; Θα προσπαθήσω να σας τον παρουσιάσω.

Ο τύπος αυτός διαδίδεται όλοένα και περισσότερο στις ήμερες μας. Άλλοι είναι γεννημένοι γι' αυτό το σόλο. Άλλοι τον υποδύονται στην έντέλεια, γιατί πιστεύουν πως βρίσκται μέσα στο πνεύμα της εποχής μας.

Ο άνδρας-θύελλα θα σας αγαπήσει από την πρώτη στιγμή, που σας εϊδε και θα σας το πη με δάκρυα στα μάτια, κατά το υπόδειγμα του Τζόννυ Ράιν. Τι σημασία έχει αν δε γνωρίζετε παρά μόλις από μερικά λεπτά; Είσαστε από πάντα μέσα στην ψυχή του. Πώς να μην το πιστέψετε, αφού σας το διαβεβαιώνει με τον πιο κατηγορηματικό τρόπο; Είναι έτοιμος να σκοτωθή, αν δεν του άπαντήσει άμέσως πως τον αγαπάτε ή, τουλάχιστον, πως ελπίζετε να τον αγαπήσετε... Στην επόμενη συνάντησι, θα σας προτείνω κιόλας γάμο.

Προσέξτε σ' αυτό το σημείο. Έπαχουν δυο κατηγορίες άνδρων, που πιπιλίζουν τις προτάσεις γάμου σαν καραμέλλα. Οι πρώτοι το κάνουν γιατί ξέρουν πως αυτό είναι ένα δόλωμα, στο οποίο τοιμάινε πάντα οι νέες. Άλλα δε σκέφτονται να δώσουν συνέχεια στην πρότασή τους ή αποσβήνουν έχον μελετήσει από πριν ένα σχέδιο υποχωρήσεως, σε περίπτωση που τα πράγματα σφίξουν. Οι δεύτεροι είναι έτοιμοι να κάνουν αυτό που λένε, αν, βέβαια, δεν τους τραβήξει κανείς την τελευταία στιγμή από το νιάκι.

Γιατί αυτό είναι το ιδιαίτερο χαρακτηριστικό που ξεχωρίζει τον άνδρα-θύελλα. Πιστεύει πάντοτε εκείνα που λέει, γιατί είναι βαθύτατα ειλικρινής. Το μόνο δυσάρεστο είναι ότι ένθουσιάζεται εύκολα κι' ότι ο ένθουσιασμός του δεν τον άφνει να κρίνει ψυχραιμία μια φρισιμένη κατάσταση.

Ο άνθρωπος-θύελλα δεν είναι ποτέ άνειλι-

ΟΝΕΙΡΑ ΚΑΙ ΠΟΘΟΙ ΤΩΝ ΣΗΜΕΡΙΝΩΝ ΚΟΡΙΤΣΙΩΝ

τε, είναι ο προστάτης. Γιατί υπάρχουν άνδρες στους οποίους αυτός ο ρόλος πηγαίνει όπως ένα γάντι. Και θα τους συναντήσετε παντού. Στο δρόμο, μέσα στο λεωφορείο, στο γραφείο όπου εργάζεσθε, στην κοσμική πλάζ... Δε θα σας μιλήσουν ποτέ για αγάπη κι' η στίσι τους απέναντί σας θα είναι άφορη. Το μόνο που θα κιάουν είναι, ότι θα σας προσφέρουν τις υπηρεσίες τους με ευγένεια και λεπτότητα. Τι σας άπασχολεί; Θέλετε να βρήτε δουλειά; Γιατί δεν τους το λέγατε; Δεν είσαστε εύχαριστημένη στο γραφείο, όπου εργάζεσθε και θέλετε να βρήτε κάτι καλύτερο; Κι' αυτό είναι εύκολο να γίνει. Θέλετε να ταξιδεύετε; Θα σας τα ετοιμάσουν όλα, χωρίς να χρειάζεσθε να πληρώσετε ούτε το μικρό διακτύλιό σας. Έχετε οικογενειακές υποθέσεις σε ύπουργεία, Τράπεζες, γραφεία; Ο προστάτης έχει παντού φίλους, που θα σας εξυπηρετήσουν.

Άλλ' οι υπηρεσίες του δεν περιορίζονται σ' αυτά μόνο. Τα οικονομικά σας μέσα δεν είναι, βέβαια, άρκετά. Άντιμετωπίζετε δυσκολίες. Και υπάρχουν ένα σωρό πράγματα, που θα θέλατε ν' άποκτήσετε (ποια νέα δεν άναστενάζει μπροστά στις βιτρίνες των καταστημάτων);... Άλλά δεν υπάρχει λόγος να σπάσετε το κεφάλι σας. Ο προστάτης έχει φίλους του εμπόρου, που μπορούν να σας προμηθεύουν τα πάντα και άμέσως. Θα τους πληρώσετε σιγά-σιγά, όταν έχετε χρήματα. Άλλά και σ' αυτό σιγά, όταν έχετε χρήματα, να σας εξυπηρε-ό προστάτης είναι πρόθυμος να σας δώσει ή τήση. Τι θα λέγατε για ένα μικρό δάνειο ή ακριβέστερα για μια προκαταβολή έναντι των μελλοντικών άπολαών σας από τη θέση που σας ύπόσχεται.

Με την προθυμία και τις εξυπηρετήσεις του, ο προστάτης σας γίνεται άπαραίτητος. Δε μπορείτε πιά να κάμνετε χωρίς αυτόν. Αισθανόσαστε μια άπέραντη ευγνωμοσύνη απέναντί του. Κι' η ευγνωμοσύνη αυτή μεταβάλλεται πολύ γρήγορα σε συμπάθεια, που μεγαλώνει όλοένα... Έτσι, θα έρθη μια μέρα που δε θα μπορείτε να του άονηθήτε τίποτα ή καλύτερα που θα του τα προσφέρετε μόνη σας όλα. Γιατί αυτή είναι ή μεγάλη τέχνη του; να μη ζητά ποτέ. Και αυτό είναι εκείνο που σας άγασταώνει περισσότερο το μυαλό και την καρδιά. Ο προστάτης το ξέρει καλά και γι' αυτό δε βιάζεται.

Άρχετές όμοιότητες με τον προστάτη έχει ο νεόπλουτος. Μόνο, ότι αυτός δεν έχει κανένα σχέδιο στο μυαλό του. Το παιχνίδι του — αν πρόκειται για παιχνίδι — είναι άνοιχτό. Πληρωμένος από χρήματα, πιστεύει πως ν' αυτά μπορεί ν' άγοράσει τα πάντα, τα αισθήματα, την καρδιά σας ή τουλάχιστον το κομμάτι σας. Και δείχνεται έξαιρετικά γενναϊόδωρος απέναντί σας.

Άλλά μη νομίζετε πως σας άπειννε τόσο άνοητα. Το χειρότερο, που θέλει είναι να επιδείξη τον πλούτο και τη δύναμή του. Κανένα ποσό δεν τον τρομάζει. Και συνθέστερα δεν περμένει να τ' άπαιτήσει. Σας προσφέρει μόνη σας πείση να δεχθήτε τουτό ή εκείνο... Στις περιπτώσεις αυτές, το πάν είναι ή άοχή. Άπό τη στιγμή, που δεχθήκατε το πρώτο δώρο, θα δεχθήτε κατόπιν κι' όλα τα άλλα...

Προσέξτε, όμως! Γιατί ο δρόμος αυτός είναι χωρίς έξοδο. Ο νεόπλουτος δε θα σκεφθή ποτε να σας παντρευτή. Κι' έχει τη γνώμη πως δε σας χωσάει τίποτε. Γιατί πιστεύει πως έχετε πληρωθή και καλά μάλιστα για όλα. Σκεφθήτε πολύ, λοιπόν, προτού άποφασίσετε να κάμνετε το πρώτο βήμα.

ΣΤΟ ΕΡΧΟΜΕΝΟ: Τό ψέμμα είναι άπαραίτητο;

Θ Θ

ΑΣΦΑΛΕΙΑ ΚΑΤΑ ΤΗΣ ΕΞΑΝΤΛΗΣΕΩΣ

Μία άμερικανική ασφαλιστική εταιρεία ίδρυσε έναν καινοεργό κλάδο: τις ασφάλειες κατά της εξαντλήσεως, που προσοίεται για τους άνθρώπους που, λόγω της εργασίας τους, ζουν έντατικά και με ταχύτατο ρυθμό. Έπειτα από μια περίοδο 5 χρόνων, ο ασφαλιζόμενος θα δικαιούται κάθε χρόνο να περνάει ένα μήνα σ' ένα άναπαυτήριο, όπου θα του παρέχονται όλες οι άπαραίτητες ίατρικές φροντίδες για να αναβολή ο οργανισμός του τον κανονικό ρυθμό του.

Αισθηματικό Αθηναϊκό μυθιστόρημα της κας Παύλας Μπουκουβάλας-Αναγνώστου

ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ
ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΗΣ ΣΥΝΧΕΙΕΙΑΣ

Η Ρίκα έξηγει στα κορίτσια του γραφείου ότι θεωρεί τους άνδρες σαν μαριονέτες, που τους προβάς τις κλωστές, για να παίξουν όπως θέλει. Τους άποκαλύπτει επίσης ότι είχε ρείξ προτάσεις γάμου: από τον ποιητή της, από το γιατρό Χαράλαμπο Λακίτη και από ένα πλούσιόπαιδο, γυνά του εμπόρου Παπαδοπούλου. Τέλος, τους φανερώνει εσφονικά ότι είχε πρότασι γάμου και από το διευθυντή τους, τον Παντόπουλο. Στην άρχή κατάφερε και τον ξεγέλυσε κι' έτσι το ξέφευγε. Μια μέρα όμως της είπε ότι θα χώριζε από τη γυναίκα του για να την παντρευτή. Έτσι, η Λούση τον ξετράβηξε με τις παρακαλώσεις της και η Ρίκα με την αντίστασή της. Κι' η άπάντησή της Ρίκας σ'έν Παντόπουλο: Του είπε ότι δεν της άρσει να είναι δεύτερη κι' εκείνος κατάλαβε πως έννοσσε τη Λούση και δεν της ξαναμίλησε για γάμο. Όσο για τη Ντόρα, είχε μια κατάκτησι: το δικηγόρο Τάσο Φρόντη. Δέχτηκε μάλιστα να βγη μαζί του...

7ον Τη βοήθησε να μακιγιαριστή λιγάκι, πρόχειρα, της συγύρισε τα μαλλιά.

— Να είσαι γυναίκα, της είπε στο τέλος. Πολύ γυναίκα. Και θα δής ότι όλα θα πάνε καλά. Δε μου λές, έσένα πως σ'ον φαίνεται; Σ' άρσει:

— Θα ήταν ο τύπος μου! άποκρίθηκε με ειλικρίνεια ή Ντόρα.

— Άντε, λοιπόν, μην κάθασε! Τη χτύπησε φιλικά στον ώμο και την ξεπροβόδισε χαρούμενη.

Ήταν καλόκαρδη κοπέλλα ή Ρίκα. Όλα της έρχονταν καλά στη ζωή, είχε το δώρο να εξουσιάζει μ' ένα της χαμόγελο τις πιο δύσκολες καταστάσεις. Κι' έτσι δεν είχε ποτέ λόγο να ζηλεύει. Κι' αυτό την έκανε κι' εξυπηρετική.

Έτσι, έκανε ο Τάσος Φρόντης χαρούμενος, μόλις αντίκρουσε, τη Ντόρα.

— Έτσιμ! άποκόιθηκε αυτή, μ' ένα συνεσταλμένο χαμόγελο. Βγήκαν έξω στη φθινοπωρινή νύκτα.

Φυσούσε ένα τσουχτερό αεράκι, και τα φώτα γυάλιζαν στη νοτισμένη εσφαλτο.

— Πού θέλετε να πάμε;ρώτησε ο Τάσος.

— Όπου θέλετε. — Μα, δεν ξέρω τις προτιμήσεις σας. Θα θέλατε να καθήσουν με κάπου, να πάμε σε κανένα θέατρο, σε κανένα κινηματογράφο;

— Άς καθήσουμε κάπου, άποκρίθηκε ή κοπέλλα.

— Αυτό είναι το καλύτερο, για να γνωριστούμε λιγάκι.

Πήγαν σ' ένα κέντρο της όδου Πανεπιστημίου κι' ο Φρόντης της πρότεινε να πάνε κατι.

Η Ντόρα διαμαρτυρήθηκε. — Άποκλείεται...

Με χίλια βάσανα δέχθηκε να της προσφέρει μια πάστα.

Σιγά-σιγά, με δυσκολία προχωρούσε ή συζήτηση. Ο Τάσος Φρόντης τώρα φαίνονταν αλλοίωτος. Ένώ μέσα στο γραφείο, έδινε την έντύπωσι ενός πολύ σοβαρού ανθρώπου, τώρα μιλούσε ζωηρά, εύθυμα, έλεγε μερικά άστεία, καλαμπουρικά και σταματούσε κάθε τόσο για να της δώσει καιρό ν' άπαντήσει κι' αυτή στον ίδιο εύθυμο τόνο.

Προσπαδούσε κι' η Ντόρα να μιλή στο πνεύμα του, σ'έν τόνο της οικίας του, αλλά δεν τα κατάφερε. Άθελά της μιλούσε σ' άδω. Στά άσπεία του άπαντούσε με βαθιές σκέψεις, στα πειράγματά του έκανε πως δεν καταλαβαίνει.

Μέσα της κίκιζε τον έαυτό της. Θάβηλε κι' αυτή να του μιλήσει σ'εν σπιρτόζα, να τον κάνει να γελάσει, να του διηγηθή ένα ανέκδοτο, να του πη έστω μια πικάντικη ιστορία. Και θυμωμε με τον έαυτό της, που δεν τα κατάφερνε.

Άσυναίσθητα άλλαζε κι' αυτός τόνο. Η συζήτηση λίγο-λίγο άσχημα να παίονη ένα δρόμο σοβαρό. Ο Τάσος Φρόντης της μιλήσε για τον έαυτό του.

ΣΟΒΑΡΕΣ ΚΟΥΒΕΝΤΕΣ

Ήταν τριάντα χρόνων. Έργαζόταν συνεταιρικά μ' ένα άλλο δικηγόρο, αλλά φιλοδοξούσε ν' άνοίξη σε λίγο δικό του γραφείο. Ήταν ο νεώτερος από τρία άδελφά, παντρεμένα τα δυο. Τελευταίος αυτός, έμενε με τη μητέρα του, που είχε καμμό να τον ίδι κι' αυτόν παντρεμένον.

— Είναι μια καλή, άγία γυναικά ή μητέρα μου, της είπε κάποια στιγμή.

Η Ντόρα έννοιωσε μια παράξενη συγκίνηση σ' αυτά του τα λόγια.

Άρχισε να του μιλή κι' αυτή για τον έαυτό της:

— Γεννήθηκα στην Τήνο. Το ιδανικό μου ήταν να σπουδάσω φιλολογία. Με χίλια στανιά κατάφερα τον πατέρα μου να μου δώση την άδεια ναβώ στην Άθήνα.

Ήταν μεγάλη θυσία εκ μέρους του. Πάρα πίσω είναι δυο κορίτσια, καταλαβαίνετε.

Την άκουγε ο Φρόντης μ' έν διασφόν.

— Και γιατί δε σπουδάσατε; τη ρώτησε.

— Έξωσα εξετάσεις, πέτυχα, άποκρίθηκε ή κοπέλλα. Άλλά, παίν άρχισουν τα μαθήματα, πέθανε ο πατέρας μου... Η μητέρα μου δε μπορούσε να μου στείλει πιά τίποτε, δεκάρα. Έπρεπε ή να

γυρίσω πίσω, ή να κυττάξω να βρώ δουλειά.

— Και γιατί δε γυρίσατε; — Τι θάκανα; Θα φυτοζωούσαμε όλες μας, τέσσερις γυναίκες. Προτίμησα να μείνω στην Άθήνα και κατάφερα να βρώ δουλειά. Έτσι, ζω έχω τουλάχιστον χωρίς να επιβαρύνω την οικογένειά μου. Κι' είμαι και στην Άθήνα...

— Έχει σημασία για σας να μένετε στην Άθήνα; τη ρώτησε.

Τον κύτταξε με τα καστανά μάτια της, που είχαν μια ήρεμη λάμψη.

— Η Άθήνα έχει τόσες πνευματικές άπολαύσεις.

— Πηγαίνετε σε θέατρο; Χαμογέλασε θλιμμένα.

— Θα πήγαινα κάθε μέρα, αν είχα χρήματα. Άλλά δυστυχώς, όπως ξέρετε, οι μισθοί είναι γελοίοι... Άν λάβατε απ' όψι σας, ότι πρέπει να στέλνω κάτι στο σπίτι.

Την κύτταξε θλιμμένος. Ήταν φανερό πάντως πως τον ένδιωφε.

— Καλά, τη ρώτησε, και δεν διασκεδάτετε λιγάκι; — Σας είπα, του άποκρίθηκε σοβαρά. Πηγαίνω τότε-πότε σε κανένα θέατρο, αλλά ή μεγαλύτερη μου διασκέδασι είναι τα βιβλία.

— Τα βιβλία; — Ναι. Το βράδυ δε βλέπω την ώρα να γυρίσω σπίτι μου και να ριχτώ στη μελέτη.

— Τι μελετάτε; — Κυρίως αρχαίους συγγραφείς. Δανειζόμμαι βιβλία και ξεχνώ τον κόσμο διαβάζοντας.

— Και πως βλέπετε το μέλλον; τη ρώτησε.

Η Ντόρα σπριφογύρισε τα χέρια της. Το λεπτό, χλωμό της πρόσωπο, δε μπορούσε να το πη κανείς άμορφο. Είχε όμως μια λεπτή πνευματικότητα, κάτι που όταν το πρόσεχε κανείς θα μπορούσε να το νοιώσει κι' άμορφο. Ο Τάσος έδινε την έντύπωσι πως προσπαθούσε ν' ανακαλύψη αυτή την άμορφοιά.

— Δε μπορώ να σκεφθώ το μέλλον! άποκόιθηκε ή κοπέλλα.

Η μάλλον αυτά που σκέπτομαι είναι χίμαιρες.

— Διήλαθ; — Ναι, όλο κι' ελπίζω πως θα βρεθί τρόπος να σπουδάσω.

Ένα σύννεφο πέσασε στα μάτια του. Ήταν φανερό πως περίμενε άλλη άπάντησι.

— Θέλετε άποωδότητε να σπουδάσετε; τη ρώτησε.

— Αυτό θα ήταν ή μεγαλύτερη ετυχία για μένα.

— Χά χά! γέλασε ο Φρόντης κοφτά. Είσατε παράξενα κορίτσι, το ξέρετε; Πόσων έτών είσατε; — Εικοσιτριών.

Κανονικά θάποστε να τελειώνετε τώρα το Πανεπιστήμιο.

— Ναι, αλλά, αφού ήρθαν άναπόδο;

— Και... δε μου λές. Δε σκέπτεσθε τίποτε άλλο παρ'ά τα γράμματα και τις σπουδές;

Η καρδιά της Ντόρας σκίρτησε. Θάβηλε να τον κυττάει στα μάτια, και να του άπαντήσει, ότι φυσικά σκέπτεται σαν όλα τα κορίτσια. ότι θάβηλε κι' αυτή ν' άγαπήσει και ν' άγαπηθή. Η φωσι: κή της συστολή όμως την εμπόδισε ν' άφήση την καρδιά της ελεύθερη να μιλήσει. Άθελά της

Μέσα της κίκιζε τον έαυτό της. Θάβηλε κι' αυτή να του μιλήσει σ'εν σπιρτόζα, να τον κάνει να γελάσει, να του διηγηθή ένα ανέκδοτο, να του πη έστω μια πικάντικη ιστορία. Και θυμωμε με τον έαυτό της, που δεν τα κατάφερνε.

Άσυναίσθητα άλλαζε κι' αυτός τόνο. Η συζήτηση λίγο-λίγο άσχημα να παίονη ένα δρόμο σοβαρό. Ο Τάσος Φρόντης της μιλήσε για τον έαυτό του.

ΣΟΒΑΡΕΣ ΚΟΥΒΕΝΤΕΣ

Ήταν τριάντα χρόνων. Έργαζόταν συνεταιρικά μ' ένα άλλο δικηγόρο, αλλά φιλοδοξούσε ν' άνοίξη σε λίγο δικό του γραφείο. Ήταν ο νεώτερος από τρία άδελφά, παντρεμένα τα δυο. Τελευταίος αυτός, έμενε με τη μητέρα του, που είχε καμμό να τον ίδι κι' αυτόν παντρεμένον.

— Είναι μια καλή, άγία γυναικά ή μητέρα μου, της είπε κάποια στιγμή.

Η Ντόρα έννοιωσε μια παράξενη συγκίνηση σ' αυτά του τα λόγια.

Άρχισε να του μιλή κι' αυτή για τον έαυτό της:

— Γεννήθηκα στην Τήνο. Το ιδανικό μου ήταν να σπουδάσω φιλολογία. Με χίλια στανιά κατάφερα τον πατέρα μου να μου δώση την άδεια ναβώ στην Άθήνα.

Ήταν μεγάλη θυσία εκ μέρους του. Πάρα πίσω είναι δυο κορίτσια, καταλαβαίνετε.

Την άκουγε ο Φρόντης μ' έν διασφόν.

— Και γιατί δε σπουδάσατε; τη ρώτησε.

— Έξωσα εξετάσεις, πέτυχα, άποκρίθηκε ή κοπέλλα. Άλλά, παίν άρχισουν τα μαθήματα, πέθανε ο πατέρας μου... Η μητέρα μου δε μπορούσε να μου στείλει πιά τίποτε, δεκάρα. Έπρεπε ή να

γυρίσω πίσω, ή να κυττάξω να βρώ δουλειά.

— Και γιατί δε γυρίσατε; — Τι θάκανα; Θα φυτοζωούσαμε όλες μας, τέσσερις γυναίκες. Προτίμησα να μείνω στην Άθήνα και κατάφερα να βρώ δουλειά. Έτσι, ζω έχω τουλάχιστον χωρίς να επιβαρύνω την οικογένειά μου. Κι' είμαι και στην Άθήνα...

— Έχει σημασία για σας να μένετε στην Άθήνα; τη ρώτησε.

Τον κύτταξε με τα καστανά μάτια της, που είχαν μια ήρεμη λάμψη.

— Η Άθήνα έχει τόσες πνευματικές άπολαύσεις.

— Πηγαίνετε σε θέατρο; Χαμογέλασε θλιμμένα.

— Θα πήγαινα κάθε μέρα, αν είχα χρήματα. Άλλά δυστυχώς, όπως ξέρετε, οι μισθοί είναι γελοίοι... Άν λάβατε απ' όψι σας, ότι πρέπει να στέλνω κάτι στο σπίτι.

Την κύτταξε θλιμμένος. Ήταν φανερό πάντως πως τον ένδιωφε.

— Καλά, τη ρώτησε, και δεν διασκεδάτετε λιγάκι; — Σας είπα, του άποκρίθηκε σοβαρά. Πηγαίνω τότε-πότε σε κανένα θέατρο, αλλά ή μεγαλύτερη μου διασκέδασι είναι τα βιβλία.

— Τα βιβλία; — Ναι. Το βράδυ δε βλέπω την ώρα να γυρίσω σπίτι μου και να ριχτώ στη μελέτη.

— Τι μελετάτε; — Κυρίως αρχαίους συγγραφείς. Δανειζόμμαι βιβλία και ξεχνώ τον κόσμο διαβάζοντας.

— Και πως βλέπετε το μέλλον; τη ρώτησε.

Η Ντόρα σπριφογύρισε τα χέρια της. Το λεπτό, χλωμό της πρόσωπο, δε μπορούσε να το πη κανείς άμορφο. Είχε όμως μια λεπτή πνευματικότητα, κάτι που όταν το πρόσεχε κανείς θα μπορούσε να το νοιώσει κι' άμορφο. Ο Τάσος έδινε την έντύπωσι πως προσπαθούσε ν' ανακαλύψη αυτή την άμορφοιά.

— Δε μπορώ να σκεφθώ το μέλλον! άποκόιθηκε ή κοπέλλα.

Η μάλλον αυτά που σκέπτομαι είναι χίμαιρες.

— Διήλαθ; — Ναι, όλο κι' ελπίζω πως θα βρεθί τρόπος να σπουδάσω.

Ένα σύννεφο πέσασε στα μάτια του. Ήταν φανερό πως περίμενε άλλη άπάντησι.

— Θέλετε άποωδότητε να σπουδάσετε; τη ρώτησε.

— Αυτό θα ήταν ή μεγαλύτερη ετυχία για μένα.

— Χά χά! γέλασε ο Φρόντης κοφτά. Είσατε παράξενα κορίτσι, το ξέρετε; Πόσων έτών είσατε; — Εικοσιτριών.

Κανονικά θάποστε να τελειώνετε τώρα το Πανεπιστήμιο.

— Ναι, αλλά, αφού ήρθαν άναπόδο;

— Και... δε μου λές. Δε σκέπτεσθε τίποτε άλλο παρ'ά τα γράμματα και τις σπουδές;

Η καρδιά της Ντόρας σκίρτησε. Θάβηλε να τον κυττάει στα μάτια, και να του άπαντήσει, ότι φυσικά σκέπτεται σαν όλα τα κορίτσια. ότι θάβηλε κι' αυτή ν' άγαπήσει και ν' άγαπηθή. Η φωσι: κή της συστολή όμως την εμπόδισε ν' άφήση την καρδιά της ελεύθερη να μιλήσει. Άθελά της

πήρε ένα ύφος κόπως βαρό:

— Φυσικά, αποκρίθηκε... όλα τα σκέπτομαι. 'Αλλά, αυτός ήταν ο μεγάλος μου καύμος, τα γράμματα.

Με μιάς τὸ πρόσωπο τοῦ Γάσου φρόνιτο σὰν ν' ἄλλαζε ἔκφραση. Ἐνῶ τὴν κύτταξε μ' ἐνδιαφέρον, ἐνῶ προσπαθοῦσε νὰ τὴς φανῇ εὐχάριστος, ἀξίωνα ἀπὸ τὴ μιά στιγμή στὴν ἄλλη, σὰν νὰ ἔχασε κάθε ἐνδιαφέρον.

Πρώτα πρώτα ἐβγάλε τὸ σπ' μειωματορίου του κι' ἄρχισε κατὰ νὰ κυττάζει. Τὸν παρατηροῦσε ἡ κοπέλλα ἀπορημένη στὴν ἀσχή. Ἐπειτα ἀκακοφανισμένη.

— Χι... ἔκανε αὐτὸς σὲ λίγο. Δουλεῖς. Δουλεῖς. Νά, βλέπω αὐριο ἐνῶ παροῦσαι. Μία δύσκολη ὑπόθεσι.

Ἀρχισε νὰ τὴς μιλάει γιὰ τὴν ὑπόθεσι. Ἡ Ντόρα εὐχαριστήθηκε πάλι. Αἰσθανόταν στὰ νερά της, ὅταν γινόταν μιά συζήτηση σοβαρή. Τοῦ εἶπε τὴ γνώμη της, ἔβλεπε πάντα καὶ λογικῇ. Ἐκείνος τὴν ἀκούε, ἀλλὰ φαίνονταν ἀσημαίντως. Πετιόταν ἀπὸ τὸ ἐνῶ βέβαια στὸ ἄλλο. Τὴς μίλησε γιὰ κάποιον ἔργο ποὺ εἶχε ἰδῇ στὸν κινηματογράφο, ξαναφύρε ἔπειτα τὴ συζήτηση στὴ δουλειά του. Ἐπειτα τὰ τὴν ῥώτησε γιὰ τὴν Τίνο.

Ἀρχισε νὰ τοῦ περιγράφει μ' ἐνθουσιασμό ἡ Ντόρα τίς ὁμορφιές τοῦ νησιού της. Ὁ Τάσος ἀκούσε μὲ κάποιο ἐνδιαφέρον, στὴν ἀρχὴ, ἔπειτα οὐτε καν πρόσθετε.

Κάποια στιγμή, ἐνοῶσε ἡ Ντόρα μ' ἕνα βουλιαγμα στὴν καρδιά, ὅτι τὰ μάτια τοῦ νεαροῦ καβαλλιέρου της ἦταν στραμμένα πρὸς κάποια ἄλλη κοπέλλα ποὺ καθόταν σ' ἕνα τραπέζι παρῆκε, κομψή, σαγηνευτικῇ, ὁλόμονη.

Ἦταν ὁκόμης νωρίς ὅταν σηκώθηκε ὁ Τάσος.

— Μὲ συγχωρεῖτε. Δὲ μπορῶ νὰ μείνω ἄλλο! Ἐχω πολλὰ δουλειὰ στὸ σπίτι.

Σὰν σούστα σηκώθηκε κι' ἡ Ντόρα. Ἐνοῶσε τὴν καρδιά της νὰ σφίγγεται.

Βῆκεν ἔξω καὶ τὴ συνόδευσε μερικὰ βήματα. Ἐπειτα στάθηκε.

— Δεσποινίς Ντόρα... πρέπει νὰ σὰς ἀφήσω. Τὸ σπίτι μου εἶναι ἀπὸ ἐκεῖ.

Καὶ τὴς ἐδείξε τὴν ἀντίθετη διεύθυνσι.

Τοῦδω τὸ χέρι της. — Εὐχαριστῶ πολύ! τοῦ ψιθύρισε.

Τὴ χαιρέτησε τυπικῶς. — Ἐγὼ σὰς εὐχαριστῶ. Χάρηκα πολύ. Καληνύχτα σας!

Τὸ χέρι τοῦ μόλις ἔσφιξε τὸ δικό της.

Ὅταν πήρε τὸ δρόμο τοῦ σπιτιοῦ της ἡ κοπέλλα, ἐνοῶσε στὴν καρδιά της σὰ μιά μικρὴ ὀδὴν ῥὴ πληγὴ. Καὶ μιά λέξι ἀναδεδού-

ταν μέσα της καὶ τὴν πονοῦσε:

— Γιατί; Γιατί;

«ΑΦΗΣΕ ΤΗΝ ΤΥΧΗ ΜΕΣΑ ΑΠΟ ΤΑ ΧΕΡΙΑ ΣΟΥ»

— Τί κουτὴ! Τί κουτὴ! Ἡ Ρίκα τὸ εἶχε πάρει ἐπὶ πόνο τοῦ ζήτημα.

— Ἀφῆσε τὴν τύχη μέσα ἀπὸ τὰ χέρια σου, Ντόρα!

Τὴς εὐρίσκε μὲ ὅλη τὴν εὐκολία ὅλα τὰ σφάλματα.

— Ὅταν σὲ ρώτησε γιὰ τίς σκέψεις σου, ἔπρεπε νὰ τοῦ πῆς ἀμέσως πὼς τὸ ἰδιανικό σου εἶναι νὰ παντρευτῇς. ν' ἀποκτήσης οἰκογένεια.

— Μά... θὰ ἦταν σὰν νὰ τοῦ λεγα ὅτι περιμένω νὰ μοῦ κάνει πρόταση, εἶπε ἡ Ντόρα μὲ ὕψος δυστυχισμένο.

— Καὶ λοιπόν;

— «Ὁ, ὅχι! Ρίκα. Δὲ μπορῶ νὰ ἐξευτελιστώ.

Ἐκανε τὸ σταυρό της ἡ Ρίκα. Γιατί νὰ ἐξευτελιστῇ; Δὲν πρέπει νὰ δείξεις ὅτι θέλεις νὰ παντρευτῇς; Δὲν πρέπει νὰ δείξεις ὅτι εἶσαι κι' ἐσύ μιά κοπέλλα μὲ ἐξοτὴ καρδιά;

Θεωρητικὰ τὰ καταλόβαινε ὅλα κι' ἡ Ντόρα. Κούνησε ὁμως μὲ ἀπογοήτευσί τὸ κεφάλι της:

— Πάει. Πέρα τὴν ἀπόφασί!

Ὅθ μείνω γεροντοκόρη. Δὲν ἀρέσω. Ἀλλὰ ἐξήγησι δὲν ὑπάρχει. Δὲν ἀρέσω!

— Ἀν δὲν τοῦ ἀρέσει δὲ θὰ σοῦ πρότεινε νὰ πᾶτε περίπατο.

— Ναι, δὲ σοῦ λέω. Ἀλλὰ, τί ὠφελεῖ; Μήπως μοῦ εἶπε κι' αὐτὸς τίποτε;

— Σὰν τί ἤθελες νὰ σοῦ πῇ;

— Νὰ μοῦ κάνει ἕνα φιλοφρόνημα. Νὰ κάνει τὸ πρῶτο βῆμα, ἔξω κι' ἐγώ;...

— Μὴ χειρότερα! εἶπε ἡ Ρίκα κουνώντας τὸ κεφάλι της. Μοῦ φαίνεται, Ντόρα, ὅτι καὶ τὸ νὰ εἶσαι γυναίκα εἶναι ταλέντο. Ἐσύ ἦσουν περιφημὴ στὰ γράμματα, δὲν ὑπάρχει ἀμφιβολία καὶ θὰ γινῶσιν σοφὴ ἂν σπούδαζες. Ἀλλὰ, ἐκεῖνο ποὺ ἔπρεπε νὰ σπουδάσεις ἦταν ἡ τέχνη νὰ εἶσαι γυναίκα.

— Μὰ δὲν ἔχω δικη; Ὁ ἄντρας δὲν κάνει πάντα τὸ πρῶτο βῆμα;

— Ναι, ἀλλὰ ἡ γυναίκα τὸ προκαλεῖ τὸ πρῶτο βῆμα.

— Ἀπλοῦς;

— Σήκωσε ἡ Ρίκα τὰ χέρια της μὲ ἀπελπισία.

— Εἶναι τὸ πιὸ δύσκολο μάθημα ποὺ ζητάς, Ντόρα. Πῶς νὰ σοῦ πῶ; Χθὲς στὰ εἶπα. Ἀν εἶχες ταλέντο, θὰ καταλόβαινες.

— Αὐτὸ εἶναι, πρόσφερε μὲ ἀπογοήτευσί ἡ Ντόρα. Αὐτὸ εἶναι! Δὲν ἔχω ταλέντο.

— Πέρασε ἡ Ρίκα τὸ χέρι της φιλικά στὸν ὅμοιο τοῦ σπιτιοῦ της ἡ κοπέλλα, ἐνοῶσε στὴν καρδιά της σὰ μιά μικρὴ ὀδὴν ῥὴ πληγὴ. Καὶ μιά λέξι ἀναδεδού-

λικὰ στὸν ὅμοιο τοῦ συναδέλφου της.

— Δὲν πρέπει ν' ἀπογοητεύεσαι. Ἐμένα μοῦ φαίνεται πολὺ συμπαθητικὸς κι' ἐνδιαφέρων τύπος...

— Μακάρι νὰ ἦσουν ἄντρας ἐσὺ! γέλασε ἡ Ντόρα θλιμένη.

— Πάντως δὲν ξέρεις ἀκούει, τὴν παρηγόρησε ἡ Ρίκα. Μπορεῖ νὰ ξαναρθεῖ ὁ δικηγόρος σου. Καὶ τότε, ὅπως εἶπαμε. Ἐῦθιμες κουβέντες, πετοχτές. Ἐχεις καιρὸ γιὰ τὰ σοδορά.

— Μὰ ἀφοῦ εἶναι σοβαρὸς ἄνθρωπος, γιατί θέλει σαχλαμάρες κι' ἀστεῖα;

— Ντόρα... ὅλοι οἱ ἄντρες θέλουν σαχλαμάρες κι' ἀστεῖα. Κι' ἐγὼ δὲν ξέρω γιατί!... Νὰ εἶσαι εὐθυμῇ, καὶ δὲ θὰ χάσεις. Ἀλλὰ κι' αὐτὸ δὲν εἶναι συνταγή. Καὶ μ' αὐτὸ ὑπορεῖς νὰ πείσης ἕξω.

— Ἄν δὲν ἔχω ταλέντο, ὅπως δὲν ἔχω, συμπλήρωσε ἡ Ντόρα.

— Ναι... πρέπει νὰ ξέρεις πότε θὰ σταματήσης τὴ σαχλαμάρα γιὰ ν' ἀρχίσεις τὰ σοδορά. Ἰσως αὐτὸ νὰ εἶναι τὸ μυστικὸ τῆς ἐπιτυχίας.

— Ἄν γινόταν νὰ εἶσαι κοντὰ μοῦ ἀδελτὴ καὶ νὰ μοῦ ψιθυρίζεις τὴν πρῶτη νὰ κάνω! ἀναστενάζει ἡ Ντόρα.

— Οὐ!... ἔκανε ἡ Ρίκα μὲ αὐτοπεποιθισί. Σήμερα θὰ τὴν εἴχες κιόλας τὴν πρῶτη γάμου.

ΤΑ ΛΟΓΙΑ ΠΟΥ ΔΕΝ ΕΙΠΩΝΗΚΑΝ

Ἡ Λιάνα ἐνοῶσε τὴν καρδιά της νὰ χτυπᾷ καθὼς ἐγγραφε τίς τελευταῖες σειρές τοῦ κειμένου. Ὁ Ντίνος καθόταν δίπλα της καὶ χωρὶς νὰ τὸν βλέπει, καταλόβαινε τὴ ματιά του τρυφερὴ ἀπάνω της.

Ἐίχε καιρὸ πάλι νὰ φανῇ ὁ νεαρὸς δικηγόρος. Ἀπὸ κείνη τὴν ἡμέρα, ποὺ εἶχε γνωρίσει ἡ Λιάνα τὴν ἀδελφὴν του, δὲν εἶχε πατήσει τὸ γραφείο. Κι' εἶχαν περάσει κάπου δέκα μέρες ἀπὸ τότε. Ἰσως καὶ περσιότερες.

Σήμερα ὁμως εἶχε ἔρθε χαρούμενος, κι' ἀπὸ τὴν πρώτη στιγμή σὰν νὰ σταλάβε τὴ κοπέλλα, πῶς δὲν εἶχε ἔρθε στὸ γραφείο μόνον καὶ μόνον γιὰ τὴ δουλειά του.

Ὅταν τελείωσε τὴν ἐργασία, χωρὶς καν νὰ τὴς πῇ, τὴν περιμένει νὰ ἐτοιμαστῇ νὰ φύγουν μαζί. Κι' ἡ Λιάνα δὲν τὸν ρώτησε. Τὴς ἦρθε αὐθόρμητὸ καὶ φυσικὸ πὼς θὰ φευγαν μαζί.

Ἦταν μιά γλυκεῖα νοεμβριανὴ βραδιά. Ἐστέρος οὐρανός, χλιαρός ὁ ἀέρας.

— Θέλεις νὰ καθήσουμε κάπου ἢ νὰ κάνουμε βόλτα; τὴ ρώτησε.

— Ἀς περπατήσουμε! τὸν παροκάλεισε. Κάθουμι ὅλη μέρα.

Πραγματικὰ, ἐνοῶσε μιά ἀκα-

τανίκητη ἐπιθυμία νὰ κινηθῇ λιγάκι. Ὁρσε ἀτελεῶτες στὴ γραφομηχανή, ὥστε ἀτελεῶτες ἀκίνησις. Ὅταν σηκώνονταν, αἰσθάνονταν κούρασι σὰν νὰ εἶχε ἐργαστῇ σωματικὰ πολὺ.

Προχώρησαν ἀργὰ πρὸς τὸ Σύνταγμα κι' ἐκεῖ ἀρχισαν νὰ φέρουν βόλτες. Ἀραιοὶ οἱ περπατητές, τὰ τραπέζια μαζεμένα, ἔπειθ' εἶχαν μεσολαβήσει κρύες ἡμέρες.

— Τί κάνει ἡ Εἰρήνη; τὸν ρώτησε ἡ Λιάνα.

— Σοῦ στέλνει πολλὰ χαιρετίσματα. Εἶναι ἐνθουσιασμένη μὲ τὴ γνωριμία σου. Καὶ ρωτᾷ πότε θέλεις νὰ πᾶτε εἰς ἐκεῖνα κινεμά τογράφου μαζί.

— Ὅποτε θέλει, ἀποκρίθηκε πρόθυμα ἡ κοπέλλα.

Μίλησαν γιὰ διάφορα πράγματα. Ὁ Ντίνος τῆς ἔπαινε πότε πότε τὸ μπράτσο, κι' ἐνοῶσε τὸ σφίξιμο τοῦ χεριοῦ του θερμῶς. Κάθε τόσο σταματοῦσε, τὴν κύτταζε στὰ μάτια. Καὶ τότε, ὅτι καὶ τῆς ἔλεγε, τὴν πιὸ ἀπλὴ κουβέντα ἦταν σὰν νὰ τὴς ἔκανε ἐρωτικὴ ἐξομολόγησι. Τὸ μελαγχολικὸν τοῦ πρόσωπο ἐπαίρνε μιά ἔκφρασι τρυφερή, χαϊδευτικὴ, τὰ μάτια του τῆς μίλουσαν.

Τὰ χεῖλιά του ὁμως δὲν πρόφεραν τὰ λόγια ποὺ περτοῖνε ἡ καρδιά της.

Περτοῖνε ἡ ὥρα, κι' ἡ Λιάνα περιμένει. Κάθε τόσο τῆς ἀρχίζει αὐτὸς μιά κουβέντα ποὺ φαίνεται ὅτι θὰ κατέληγε στὰ λόγια ποὺ λαχταροῦσε ν' ἀκούσῃ. Τῆς μίλουσε γιὰ τὴ δουλειά του, πῶς ἡ πελατεία του ὅλο καὶ μεγάλωνε, πῶς ἡλπιζε ὅτι σὲ δύο-τρία χρόνια θὰ μπορούσε ν' ἀνοίξῃ δικό του γραφεῖο.

Τῆς ἔλεγε ἀκόμη πὼς ἡ Εἰρήνη εἶχε κατὰ πάσαν πιθανότητα μιά καινούργια κατάρτησι. Ἀλλὰ πῶς φερόταν τώρα διατακτικὰ κι' ἐπιφυλακτικὰ, ἐπειδὴ εἶχε δοκιμάσει μεγάλῃ πικρία μὲ τὴν πρώτη της ἀποτυχία... Τῆς μίλουσε σὰν νὰ ἦταν δικὸς της ἄνθρωπος, τῆς ἀνοίγε τὴν καρδιά του. Κι' ὁμως, τὴν ἐξομολόγησι ποὺ μάντευε ἡ καρδιά της, δὲν τὴν πούφρανε τὰ χεῖλιά του.

Ἦταν ἀργὰ ὅταν τὴ συνώδευσε σπῆτι της. Στὴν πόρτα της τῆς ἔσφιξε τὸ χέρι, καὶ τὴν κύτταξε τρυφερά:

— Λιάνα, τῆς εἶπε σιγανὰ, νὰ μὴ μὲ παρεξηγήσῃς ἀν δὲν ἔρχομαι πιὸ συχνά. Σημαίνει πὼς ἔχομε δουλειὰ στὸ γραφείο καὶ πῶς δὲ μπορῶ νὰ λείγω. Νὰ ξέρεις ὁμως πὼς πάντα σὲ σκέπτομαι.

Τοῦ χαμογέλασε ἡ κοπέλλα, κι' ἐνοῶσε τὴν καρδιά της νὰ ζεσταίνεται. Τὸν κύτταξε ἐρωτηματικὰ.

— Ἀλλὰ μιά λέξι... ἄλλη μιά λέξι νὰ τῆς ἔλεγε. Τὴ λέξι ποὺ θὰ

τὴν ἔκανε εὐτυχισμένη. Ὁ Ντίνος ὁμως τῆς ξανάσφιξε τὸ χέρι κι' ἔφυγε βιαστικός.

«ΕΙΜΑΙ ΤΡΕΛΟΣ ΓΙΑ ΣΕΝΑ!»

Τὴν ἄλλη μέρα ἦρθε ὁ Στέφανος Λυβίδης στὸ γραφεῖο καὶ χωρὶς νὰ τὴς δώσῃ ἐργασία τῆς ψιθύρισε πῶς θὰ τὴν περιμένῃ στὴ γωνία. Ὅυτε καν περιμένε ἀπάντησι. Ἐφυγε μὲ τὸ σίγουρο ὕψος του, ἀφίνοντας τὴν σαστισμένη.

Ἡ Λούση τὰ παρακολούθησε ὅλα καὶ τῆς πέταξε:

— Ρωτεβοῦ, ἔ;

Σήκωσε ἡ Λιάνα τοὺς ὄμους της καὶ δὲν ἀποκρίθηκε.

— Χὰ χά! γέλασε ἡ Λούση. Τί ἀπτεῖο ποὺ μοῦ φαίνεται ὅταν μοῦ κάνετε τίς ὁσας Μασίες. Γιατί δὲ λὲς τὴν ἀλήθεια, κοπέλλα μου;

Ἡ Λιάνα αἰσθανόταν δυστυχισμένη. Πάλι τὰ ἴδια μὲ τὸν Παντόπουλο! Τὰ ἴδια καὶ χειρότερα. Δὲν τῆς φάνηκε σχεδὸν καιρὸ νὰ ἐργαστῇ γιὰ τὸν ἑαυτὸ της, κι' αὐτὸ ἦταν κακό, ἐπειδὴ ὁ μισθὸς ἦταν μικρός, γελοῖος. Μόνη σωτηρία ἡ ἰδιωτικὴ ἐργασία.

Αἰσθανόταν δυστυχισμένη ἔπειθ' ὅθ δὲ θάρχονταν ὁ Ντίνος. Δὲ θάρσε ὁμως νὰ πῇ, ἀν ἐνοῶσε χαρὰ γιὰ τὸ ραντεβού ποὺ τῆς εἶχε δώσει ὁ Στέφανος. Πάντως ἦξερε πῶς θὰ πῆγαί.

Ὁ Στέφανος Λυβίδης τὴν περιμένει ὅπως πάντα μὲ τὴν κούρσα του. Τῆς ἀνοίγει τὴν πόρτα, τὴν ἔβαλε δίπλα του. Ἐπειτα τὴ ρώτησε μὲ τὸ γελαστό του ὕψος:

— Τί κάνουμε ἄρα;

— Κάπου κοντὰ, ἀποκρίθηκε ἡ Λιάνα.

Τὴν κύτταξε μὲ ὕψος παραπονεμένο:

— Ὁ γιατί;... Εἶναι τόσο ὠραία βραδιά. Σὰν ἀνοίξῃ. Ἀφῆρέ με νὰ σὲ πᾶω ἐγὼ ὅπου ξέρω: Ἐνα ὠραῖο ρομαντικὸ περίπατο.

— Σὰς παρακαλῶ! εἶπε ἡ Λιάνα μὲ κάποιο φόβο. Ἀλλ' ἔπειθ' ὅθ δὲν ἔχω καιρὸ.

— Καλὰ, καλὰ, δὲν πρόκειται νὰ μείνουμε ὥρες τὰ μεσάνυχτα. Πᾶμε μιά βόλτα στὴν Κηφισία σήμερα. Ὁμορφα εἶναι κι' ἀπὸ κείν τὸ θηινότατο.

Ἐφθασαν γρήγορα στὴν Κηφισία κι' ἐκεῖ τὴν πῆγε σ' ἕνα ὠραῖο κοσμικὸ κέντρο.

Δὲν εἶναι δημοφιλὲς ἐδῶ. Πραγματικὰ ἦταν πολὺ ὠραία ἀκόμη στὸ ὑπαίθριο μὲ τὰ λουλούδια γύρω, ποὺ ἀνάδιδαν τίς θηνοπωρινὲς βαρεῖες εὐωδίες τους.

Ὁ Στέφανος ἀκούμπησε τὸ χέρι του στὸ χέρι τῆς κοπέλλας.

Λιάνα εἶμαι τρελλή! γιὰ σένα. Τόσες ἡμέρες αὐτὸ συλλογίζομαι. Δὲν ἦρθε, ἐπειδὴ ἤθελα πρῶτα νὰ εἶμαι σίγουρος γιὰ τὰ αἰσθηματά μου. Δὲν ξέρω ἂν μὲ καταλαβαίνεις.

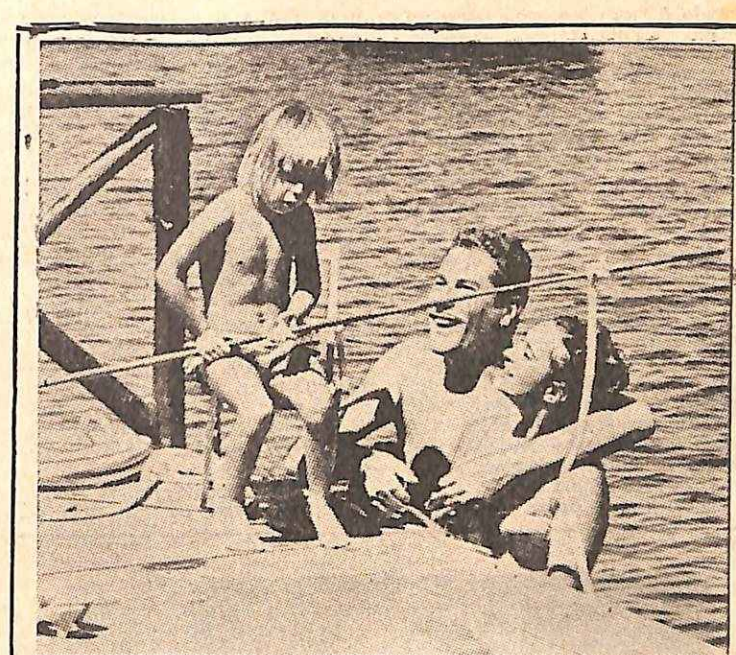
Τὴν κύτταξε μὲ τὰ πρασινωπά μάτια του καὶ τὸ ὠραῖο του πρόσωπο φαινόταν ἀπὸ ἕνα χαμόγελο γεμάτο γοητεία.

Καταλόβαινε ἡ Λιάνα πὼς τοῦ χαμογέλουσε κι' αὐτὴ σιγανῶς. Δὲ θὰ μπορούσε νὰ πῇ πὼς τὸ καὶ ἐπὶ τῆς ἐπιτυχίας. Ἀθελὰ της, τὸ χαμόγελο τοῦ φέρνει καὶ στὰ δικὰ της τὰ χεῖλιά τὸ χαμόγελο. Ἀθελὰ της ἐνοῶσε κάποια εὐτυχία, ὅταν ἀκούει τὰ θερμά του λόγια.

Παρά τίς ἀντιρροήσεις της τὴν κέραισε μὲ μεγάλη γενναϊότητα. Ἐπειτα ὅταν σηκώθηκαν νὰ φύγουν, τὴν ἔπαινε μπράτσο. Μόλις ὑπῆκαν στὸ ἀμάξι κι' ἀπομακρύνθηκαν λιγάκι ἀπὸ τὰ φῶτα στὰ χεῖλιά της καὶ τὴν προσέβλε ἀπάνω του.

— Σ' ἀγαπῶ! τῆς ψιθύρισε Λιάνα. Γλυκό μου κορίτσι. Εἶμαι τόσο εὐτυχισμένος ὅταν βρίσκωμαι κοντὰ σου.

Ἐκανε νὰ τὸν ἀπαθήσῃ ἡ κοπέλλα. Τὴν κρατοῦσε ὁμως σφι-

Ο ΑΜΕΝΤΕΟ ΝΑΤΣΑΡΙ ΚΑΙ Η ΕΛΛΗΝΙΔΑ ΣΥΖΥΓΟΣ ΤΟΥ

Ἀφοῦ τελείωσε τὸ γύρισμα τοῦ φιλμ «Ὁ λύκος τῆς Σαρδηνίας» ὁπὸ τὴ διεύθυνσι τοῦ Ρενάτο Καστελλάνι, ὁ Ἀμεντέο Νατσαρί πῆγε νὰ περάσῃ τίς διακοπὲς του μαζὶ μὲ τὴν γυναῖκα του Εἰρήνη καὶ τὴν κορούλα του Μαρία-Ἐδελίνα (3½ χρόνων) σὲ μιά ὠραία εἰλλα, κοντὰ στὴ λίμνη Σαμπόνια, ποὺ ἔθεσε στὴ διάθεσί τους ἡ πεθερά τοῦ ἡθοποιοῦ κυρία Μαρία Πετροπούλου. Ὁ Ἀμεντέο ἔχει φαίνεται ἀδυναμία στὶς ἑλληνίδες. Ὑστερὰ ἀπὸ ἕνα εἰδύλλιο μὲ τὴν Ὑδὸν Σαν, σὺν παντρεύτηκε πρὶν ἀπὸ 4½ χρόνια τὴν ἑλληνίδα Εἰρήνη Πετροπούλου, ποὺ ἔκανε ἀπὸ τότε τὸν καλλιτέχνη νὰ ζῇ μέσα σὲ μιά πραγματικὰ εὐτυχισμένη οἰκογενειακὴ ἀτμόσφαιρα.

χτὰ ἀπάνω του. Ἡ ἀνάστασι τοῦ τῆς χάρεινε τὸ πρόσωπο.

— Γιατί εἶσαι τόσο ὁμορφῇ; τῆς εἶπε. Γιατί εἶσαι γεννημένη γιὰ νὰ τρελλαινῇς τοὺς ἀνθρώπους;

Τὰ λόγια του τὴν μεθούσαν. Τὴ σάστισαν. Ἀν τῆς ἔλεγε τέτοια λόγια ὁ Ντίνος, θὰ ἦταν ἡ πιὸ εὐτυχισμένη κοπέλλα τοῦ κόσμου. Ἀλλὰ καὶ τώρα, δὲν ἦξερε γιὰτί ἐνοῶσε ἕνα γλυκὸ μεθύσι.

— Καλὰ, καλὰ, δὲν πρόκειται νὰ μείνουμε ὥρες τὰ μεσάνυχτα. Πᾶμε μιά βόλτα στὴν Κηφισία σήμερα. Ὁμορφα εἶναι κι' ἀπὸ κείν τὸ θηινότατο.

Ἐφθασαν γρήγορα στὴν Κηφισία κι' ἐκεῖ τὴν πῆγε σ' ἕνα ὠραῖο κοσμικὸ κέντρο.

Δὲν εἶναι δημοφιλὲς ἐδῶ. Πραγματικὰ ἦταν πολὺ ὠραία ἀκόμη στὸ ὑπαίθριο μὲ τὰ λουλούδια γύρω, ποὺ ἀνάδιδαν τίς θηνοπωρινὲς βαρεῖες εὐωδίες τους.

Ὁ Στέφανος ἀκούμπησε τὸ χέρι του στὸ χέρι τῆς κοπέλλας.

Λιάνα εἶμαι τρελλή! γιὰ σένα. Τόσες ἡμέρες αὐτὸ συλλογίζομαι. Δὲν ἦρθε, ἐπειδὴ ἤθελα πρῶτα νὰ εἶμαι σίγουρος γιὰ τὰ αἰσθηματά μου. Δὲν ξέρω ἂν μὲ καταλαβαίνεις.

Τὴν κύτταξε μὲ τὰ πρασινωπά μάτια του καὶ τὸ ὠραῖο του πρόσωπο φαινόταν ἀπὸ ἕνα χαμόγελο γεμάτο γοητεία.

Καταλόβαινε ἡ Λιάνα πὼς τοῦ χαμογέλουσε κι' αὐτὴ σιγανῶς. Δὲ θὰ μπορούσε νὰ πῇ πὼς τὸ καὶ ἐπὶ τῆς ἐπιτυχίας. Ἀθελὰ της, τὸ χαμόγελο τοῦ φέρνει καὶ στὰ δικὰ της τὰ χεῖλιά τὸ χαμόγελο. Ἀθελὰ της ἐνοῶσε κάποια εὐτυχία, ὅταν ἀκούει τὰ θερμά του λόγια.

Παρά τίς ἀντιρροήσεις της τὴν κέραισε μὲ μεγάλη γενναϊότητα. Ἐπειτα ὅταν σηκώθηκαν νὰ φύγουν, τὴν ἔπαινε μπράτσο. Μόλις ὑπῆκαν στὸ ἀμάξι κι' ἀπομακρύνθηκαν λιγάκι ἀπὸ τὰ φῶτα στὰ χεῖλιά της καὶ τὴν προσέβλε ἀπάνω του.

— Σ' ἀγαπῶ! τῆς ψιθύρισε Λιάνα. Γλυκό μου κορίτσι. Εἶμαι τόσο εὐτυχισμένος ὅταν βρίσκωμαι κοντὰ σου.

Ἐκανε νὰ τὸν ἀπαθήσῃ ἡ κοπέλλα. Τὴν κρατοῦσε ὁμως σφι-

λη τῆς μέσα στὰ δικά του, ἐνοῶσε μιά ἀνατριχίλα σ' ὅλο της τὸ κορμί. Καὶ προῶσε κι' ἡ ἴδια καθὼς ἀκούσε τὴ φωνή της, ψιθυριστῇ, λαχανιασμένη:

— Σ' ἀγαπῶ! Στέφανε! Σ' ἀγαπῶ κι' ἐγώ...

— Αὐριο θάρχον νὰ σὲ ζητήσω ἀπὸ τὸν πατέρα σου! τῆς εἶπε, κι' ἔβαλε μπροστὰ τὸ ἀμάξι.

ΟΝΕΙΡΟ "Η ΠΡΑΓΜΑΤΙΚΟΤΗΣ

Ὁ Τρύφων Κα

φος, κομψός, αριστοκρατικός, δ' πώς πάντα. Αδελά του, ήταν πραγματικά όπως τον είχε περιγράψει η κόρη του, «κύριος» από την κορφή έως τα νύχια. Κι' αδελά του, πριν αρχίσουν τη συζήτηση, αισθάνθη- κε μία συμπάθεια γι' αυτό τον άνθρωπο.

Ο Στέφανος δεν είπε πολλά λόγια. Τα ίδια που είχε πη από στην κοπέλα: Πώς ήταν από τη Θεσσαλονίκη, πώς είχε μεταφέρει όμως εδώ την εργασία του, και πώς ήθελε να εγκατασταθεί οριστικά στην Αθήνα. Μίλησε για τη δουλειά του, για τα κέρδη του. Οί φίλοι ήταν ευγλωττοι. Κέρδιζε κιόλας υπεραρκεία για να ζήσει καλά την οικογένειά του. Μίλησε για το σπίτι που ή' αγοράσει στην Αθήνα, για αυτόκινητο. Κάθε του λέξι έδειχνε τον εύπορο άνθρωπο, κι' η εμφάνισή του τον έδειχνε σοβάρο.

— Είμαι βέβαια λίγο μεγάλος για τη Λιάνα, είπε στο τέλος.
— Πόσων ετών είστε; τον ρώτησε ο Τρύφων.
— Τριανταπεννέα.
— Χμ!... έκανε συλλογισμένος ο πατέρας.

— Δεν έχει σημασία! φώναξε ζωηρά ο Λυβίδης. Αισθάνομαι νέος κι' είμαι σε θέσι να σ'άς υποσχεθώ πως θα την έχω βασίλισσα, βασίλισσα!...

Όταν σηκώθηκε να φύγει ο Καμπίνης τούσφιξε θερμά το χέρι.

— Θάχετε σύντομα την απάντησή μου!

— Αύριο κιόλας; ρώτησε ο Στέφανος με το γοητευτικό του χαμόγελο.
— Ίσως αύριο κιόλας, υποσχέθηκε ο Τρύφων, που αισθανόταν την επιθυμία να πη άμέσως τον ναί, αλλά δεν τόκανε για να συζητήσει ακόμη μία φορά με την κόρη του.

Το ίδιο βράδυ όμως κιόλας πάσθηκε η απόφασι. Η Λιάνα κατέθεσε πράκτ τα όπλα.

— Νομίζω πως τον αγαπώ! εί- πε στη μητέρα της, κοκκινίζοντας. Είναι ο πιο γοητευτικός άνθρωπος πουν γνώρισα στη ζωή μου.

Η Άλίκη η αδερφούλα της την κούταζε με κάποια απογοήτευσί.

— Λιάνα, έτσι ξεχνάς κιόλας το Ντίνο;

— Με το Ντίνο ήταν κάτι άλλο, αποκρίθηκε κάπως ντροπιασμένη η κοπέλα.

Κι' ο Τάκης, πάντα άστειος και σοβαρός μαζί, πέταξε:

— Φυσικά! Ο Ντίνος ήταν τ' όνειρο κι' ο Στέφανος η πραγματικότητα.

— Μου φαίνεται ότι είναι άκρι- δώς όπως το λές, είπε η Λιάνα σοβάρω. Με το Ντίνο όνειρεύ- μουν την ευτυχία. Με το Στέφανο όμως μου φαίνεται πως την πιάνω στα χέρια μου.

— Λοιπόν; "Ας κάνουμε το σταυρό μας να πούμε το ναί, εί- πε ο πατέρας με φανερά τη χαρά.

— Δε θα πάρουμε πληροφο- ρίες; ρώτησε η Άλίκη.

Κούνησε ο Τρύφων το κεφάλι του.

— Τι πληροφορίες; Τι μαθαί- νει κανείς από πληροφορίες; "Ο- λοι σου λένε τυπικά πράγματα... Δε βαρύνει. Ο γάμος είναι λα- χείο. "Όσες πληροφορίες και να πάρη κανείς, την αλήθεια τη μα- θαίνει μόνον μετά το γάμο. "Η βάσις είναι να το θέλη με την καρδιά της η Λιάνα. Τί λες λοι- πόν παιδί μου;

— Να το πής το ναί, αποκρί- θηκε η κοπέλα χωρίς ειστασμό.

ΜΙΑ ΕΙΔΗΣΙ-ΒΟΜΒΑ

Την άλλη μέρα το πρωί, έλει- ψε πάλι κάμποσες ώρες από το

γραφείο ο Παντόπουλος (τώρα τε- λευταία έλειπε συχνά, πήγαινε στο δικηγόρο του, ήθελε να κανο- νίσει καλά την υπόθεσι του διαζυ- γίου του, πριν υιλήση ξάστερα στη γυναίκα του. Αυτό έλεγε η Λούση). Έπωφεληθήκε λοιπόν της ευκαιρίας η Λιάνα και τού άνηγ- γείλε τα νέα. Τους είπε δηλαδή, ότι πρόκειται ν' άρραδωνιάσθ.

Η είδησι έπεσε σά βόμβα στο γραφείο. "Ηταν το μόνο που δεν περίμεναν. "Αν τους έλεγε η Ρίκα πως άρραδωνιάζοταν, θα τόβρι- σκαν όλες φυσικό. "Αλλά η Λιά- να; Τη θεωρούσαν βέβαια νόστι- μη και είχαν παρατηρήσει πως εί- χε τις επιτυχίες της, αλλά δε φου- τάζονταν ποτέ πως αυτή θ' άρρα- δωνιάζοταν πρώτη απ' όλες τους.

Η Λούση έδειξε άμέσως πως ζήλεψε. Πρώτη αυτή σηκώθηκε κι' έσφιξε το χέρι της Λιάνας.

— Συγχαρητήρια!

Η φωνή της όμως άκούστηκε

τσουκτερή, φασακωμένη. Και για να μην αφήση άμφιβολία για τα αισθήματά της, πέταξε άμέσως:

— Να το μάθω ο διευθυντής μας, φαντάζομαι ότι θ' άβρ ή- γάλο ένδιαφέρον σ' αυτή την εί- δησι!...

Κι' έκλεισε το μάτι.

Η Λιάνα δεν έδωσε σημασία στον ύπαινγμό. Η Σόφη είχε κρεμαστή στο λαιμό της και τη φιλούσε, ξεσπώντας σε κλάματα.

— Τί κλαίς; τη ρώτησε η Λιά- να. Τί έχεις εσύ κι' όλο κλαίς;

— Τίποτε! Τίποτε! αποκρίθη- κε η κοπελλίτσα. Είμαι πολύ ευ- τυχημένη για σένα, Λιάνα.

Ηταν καλό κοριτσάκι και την αγαπούσε τη Λιάνα. "Όστόσο και στη δική της τη φωνή αντιλαλού- σε κάτι σά ζήλεια. Η Ντόρα με- λαχόλησε φανερά μόλις άκουσε τα νέα.

— Συγχαρητήρια, Λιάνα, Μπρά- βο!... Τουλάχιστον μία από δώ

μέσα να κάνη την καλή άρχή!

— Μπράβο! έκανε κι' η Κά- τια κάπως πικαρισμένη. Μπράβο, Λιάνα. Φαίνεται πως πέτυχε.

Καιμιά φορά η τύχη έρχεται και χτυπάει την πόρτα.

Η Θεανώ είχε μείνει άπολιθω- μένη.

— "Όστε άρραδωνιάζεσαι; κα- τεργάρα! Πότε βγήκες από το αυγό σου, εσύ, κι' άρραδωνιάζε- σαι κιόλας;

Μετρούσε τα χρόνια με τη στάση της δικής της ηλικίας και πάντα της έκανε έντύπωσι όταν άρραδωνιάζοταν καιμιά νεώτερή της.

Η μόνη πούδριζε άνυπόκριτη χαρά ήταν η Ρίκα. Φίλησε τη Λιά- να μ' έγκαρδιότητα και την ευχή' θηκε:

— "Αντε με το καλό! Είμαι πολ- λυ ευτυχισμένη για σένα Λιάνα.

Η Λούση έστριψε τα χείλη της:

— Φυσικά όλες είμαστε ευτυ- χισμένες όταν τυχαίνει κάτι καλό σε μία από μ'ας. "Αλλά, Λιάνα, χωρίς να θέλω να σε άπογοητεύ- σω... δε μ' άρέσει ο Λυβίδης.

Όλες γύρισαν και την κούτα- ξαν.

— Δε σ' άρέσει; φώναξε η Ρί- κα. Μά είναι κούκλος. "Από τους ώραιότερους άντρες που μπορεί κανείς να ιδή.

— Ναί, Κούκλος. "Αλλά πρώ- τα-πρώτα μεγάλος. Την περνάει τη Λιάνα κοντά είκοσι χρόνια.

— Τα γκρίκια του μαλλιά στους κροτάφους με ξετρέλλαναν, είπε η Λιάνα πεισματικά, έπειδι την πειραζε το ύφος της Λούσης.

— Καλά, σ' αυτό μπορεί να συμφωνώ. Τα γκρίκια μαλλιά είναι γοητευτικά. "Αλλά, να, παρσείναι κομψός, παρσείναι όμορφος, πα- ρσείναι σά λόρδος. Πώς να σου πώ;... νά... δεν ταιριάζει με τη Λιάνα. Αυτό ήθελα να πώ, δεν ταιριάζει.

— Κουταμάρες! φώναξε η Κά- τια με άγανάκτησι. Γιατί δεν ται- ριάζει;

— Ο Λυβίδης φαίνεται ν' άνή- κη στον κύκλο που περιφρόνησε εσύ Κάτια, είπε η Λούση πειρα- κτικά.

Τί σημασία έχει; Δεν ύ- πάχουν κανόνες! Σε όλους τους κύκλους είναι οι καλοί κι' οι κα- κοί άνθρωποι, οι εύχρηστοι κι' οι δυσάρεστοι.

— Θά τον έπαιρνες εσύ. Κά- τια; ρώτησε γρήγορα η Λούση.

— Έκανε μία σόριστη κίνησι η πλούσια κοπέλα.

— Δεν ξέρω.

— Ξέρεις πολύ καλά πως δε θα τον έπαιρνες. Πολύ καλά.

— Εγώ έχω άλλες ιδέες. Μπο- ρεί όμως οι δικές μου οι ιδέες να είναι λανθασμένες.

— Τί ιδέες έχεις εσύ, μπορού- με ν' άκούσουμε; ρώτησε η Λούση είρωνικά.

— Ίσως να μη τις καταλάβης Λούση κι' αν στίς πώ.

— Δοκίμασε πάντως. Τί ζητάς επί τέλους εσύ να βρής στη ζωή;

— Την αλήθεια! πρόσφερε χω- ρίς δισταγμό η κοκκινουμάλλα κο- πέλα.

Η Λούση γέλασε τρανταχτά:

— Ντόρα! Συναγωνισμός. "Ός τώρα έσένα λέγαμε φιλόσοφο. Να λοιπόν που παρουσιάζεται η Κά- τια με περισσότερες αξιώσεις μά- λιστα. "Ακούστε τί ζητάει; Την αλήθεια. "Οχι κανένα σύζυγο, ού- τε κανένα έραστή γοητευτικό. Ζη- τάει την αλήθεια! Μία έννοια δη- λαδή άφρημένη.

— "Ασε τις σχολιαμάρες, τη δέικομε η Κάτια. Ίσως να μην έκ- φράσθηκα καλά. Ζητώ έναν άνθρω- πο αληθινό. Ζητώ να βρώ κάποιον που να με πείση πως δεν είναι μιά ψευτική μάσκα μονάχα, μιά φλούδα. Πώς είναι ένας αληθινός, σωστός, άτόφιος άνθρωπος.

Κούνησε η Λούση το κεφάλι της.

— "Α. έτσι; "Όστε φιλοσοφία πάλι; Καλά, παιδί μου, καλά. Δι- καίωμα σου να ζητάς την αλήθεια ή τον αληθινό άνθρωπο...

— Ναί, είπε η Κάτια με πά-θος. Αυτό ακριβώς ζητώ. Τον α- ληθινό άνθρωπο. Έκείνον που θά με πείση πως δε λογαριάζει τίπο- τε άλλο, εκτός από τον άνθρωπο.

— Μη βιάζεσαι, παιδί μου, μη βιάζεσαι, έκανε η Λούση πάντα είρωνικά. Έχεις καιρό. Κάποτε θ' ά- βρής. "Ο ζητών εύρήσεται... Ζή- τα λοιπόν την αλήθεια και μ'ην ά- φήσης κανέναν να σε ρωτήσει και μ'ια φορά: «Τί έστιν αλήθεια;»

Δε βαρύνει. "Άλλοτε πονοκεφά- λιαζαν για κάτι τέτοια. Σήμερα δεν είναι ανάγκη να βασανίζουμε το μυαλό μας. "Ας ζητάμε την αλήθεια κι' άς μη ξέρουμε αν εί- ναι καιμιά εικόνα σουρεαλιστική και άπιστη, κανένα φαντάσμα, ή κανέναν γοητευτικό νεαρό.

— Κάτια, μπήκε η Θεανώ στη συζήτηση, άσε τη Λούση να λήη. Καθένας έχει τη δική του νοοτρο- πία. Πάντως, Λιάνα, παιδί μου...

νομίζω ότι πρέπει να είσαι ευτυ- χισμένη.

— Κι' εγώ αυτό νομίζω! άνα- στέναξε η κοπέλα.

— Και μόνο που έκα: άμέσως μιά σοβαρή πρότασι, είπε η Ρίκα μ' ένθουσιασμό, δείχνει: τίς προ- θέσεις αυτού του ανθρώπου.

— Πεί, η Λιάνα γλύτωσε απ' όλα, είπε η Ντόρα, προσπαθών- τας να κρύψη τη μελαγχολία της. "Απ' όλα.

Της άρχισε άπειτα τις έρωτή- σεις κι' η Λιάνα άποκρινόταν ευ- τυχημένη. "Όσο έβλεπε γύρω της τη ζήλεια, όσο διασθανόταν πως όλες αυτές οι κοπέλλες θα ήθελαν να βρίσκονται στη θέσι της, τό- σο καταλάβαινε την ευτυχία να φουντώνη μέσα της. "Η ευτυχία της τρεφόταν θαρρετά από τα λό- για των άλλων κοριτσιών, άκούη κι' από το θόδνο τους.

Το ίδιο βράδυ δόθηκε λόγος με το Στέφανο Λυβίδη. "Έτσι το ζή- τησε αυτός.

Μόλις τού είπε ο Καμπίνης το ναί, έτρεξε, άγόρασε μιά βαμια- σια άνοδόεση και αξίωσε να δο- θή λόγος.

— Δε χρειάζονται τυπικοί άρ- ραδώνες, είπε κοφτά. Δε χρειά- ζονται φασαρίες. Φθάνει ο λόγος. Φθάνει να ξέρω πως η Λιάνα εί- ναι άρραδωνιαστική μου.

Φίλησε την κοπέλα, επίσημα, μπροστά στους δικούς της κι' έ- πειτα φίλησε και τ' αδερφία της. Η Άλίκη έκλαιγε και γελούσε μαζί.

Μου φαίνεται σάν ψέματα! ψιθύρισε κάποια στιγμή στην ά- δελφή της.

— Κι' έμένα, ώμολόγησε η Λιάνα.

— Είσαι ευτυχισμένη;

Τα γαλανά ματάκια της μικρής στηλώθηκαν έρωτηματικά στα μά- τια της αδελφής της.

— Μου φαίνεται πως είμαι ά- πόλυτα ευτυχισμένη, αποκρίθηκε η Λιάνα.

— Το Ντίνο; Δεν τον λυπάσαι διόλου, ρώτησε η Άλίκη.

— Δεν ξέρω αδερφούλα μου, ά- ποκρίθηκε η μεγάλη. "Αν ήμουν σίγουρη πως μ' αγαπάει ο Ντίνος θα ήμουν ίσως δυστυχισμένη. "Αλ- λά, δεν πιστεύω πως μ' αγαπάει.

— Μά, έως τώρα έλεγες;...

— Ναί, Άλίκη, Τώρα όμως, που γνωρίζα το Στέφανο κατάλα- βα τι θα πη αγάπη. Τώρα κατά- λαβα, πως όταν αγαπάς έναν άνθρω- πο, δεν το κρατεί υυστικό.

— Μακάρι να είναι έτσι! άνα- στέναξε η μικρή. Κι' εγώ δε θα ήθελα να γίνη δυστυχισμένος ο Ντίνος.

— Έπειτα σταμάτησε κι' άγκά- λιασε την αδελφή της:

Επίμαχοι βίχλοι

ΜΑΘΗΜΑΤΑ ΚΑΙ... ΠΑΘΗΜΑΤΑ

Ξαναρχίζει η λεγομένη «έξοδος άτυχημάτων» και διαβάτες προσκαλούνται κι' όδηγοί των δημίων, καταλλήλως και δεόντως για να κατατοπισθούν, συμβουλές όρθες ν' άκούσουν και να «διαφωτισθούν»!

★

'Αλλά όσες και άν γίνουν συζητήσεις και φοιτήσεις, των τραγών οι τραυματίαι θάνα, πάντοτε, άθροοι και παρ' όλες, τέλος πάντων, τις σφές... διαφωτίσεις, τους διαβάτες δε θα πάψη το «σκοτάδι να τους τροφή».

ΕΚΛΕΚΤΑ ΠΡΟΪΟΝΤΑ...

Κάποιος Ντίνος Λεωνίδας συνελήφθη στην Άγγλία, γιατί θέλοντας να δώσει στους Έγγλέζους ποικιλία, είχε βρη άθανταδόρους, «ταυλαδόρους» και λοιπά και διέπρεπε, επί μήνες, στο παιχνίδι του... «παπά»!

★

'Ός μεγάλος, συνελήφθη... «παπατζής» και λαοπλάνος και μπορεί, κατόπιν τούτου, να δηλώση ύπερηφάνως, πως έτιμησε στα ξένα την ώραία μας φυλήν κι' εξεπλήρωσε εκεί πέρα... «ιεράν άποστολήν»!

ΚΑΙ ΜΗ ΧΕΙΡΟΤΕΡΑ

'Ανταπόκρισις εκ Κοήτης το κοινόν πληροφοροεί, ότι άτομα τριάντα που έφάγανε τυοί, εύρεθήκανε στο γώμα, αϊωνιδίως σωοισμένα κι' όπως, ήδη, απέδειχθη ήσαν... δηλητηριασμένα!

★

Νοιώθει ο κόσμος, έπομένως, άγωνία ζωοή και το υποσούλι του γάνει ποδ τούτουνο υυστηοίου, γιατί άρχίζει στον καιρό μας και το σύνθηες τυοί, να μ'ας γίνεται ένα είδος δραστηκού... δηλη- τυοίου!

«ΤΡΑΒΑ ΚΟΡΔΕΛΛΑ...»

'Επιστεύαμε άναράδάντως, ήτοι δίχως δισταγμόν, ότι φτάσαμε με κάποια σταθερότητα τιμών, άλλ' άντι να πη τέλεια στις άκρίδεις μας και παύλα, των Ε.Η.Σ. η εταιρία μ'ας άκρίδηνε τά... ναύλα!

★

'Ετσιμήςανε κι' εκείνα μερινός «παληοδεκάρες» κι' εξ αίτίας των θά δοΐμε κι' άλλες έντονης λαχτάρες, γιατί αυξάνοντας τα ναύλα των Ε.Η.Σ. η εταιρία, για πολλές ύπερτιμήσεις θάναί ή... άπειτηρία!

«ΟΥΔΕΝ ΚΑΙΝΟΝ...»

'Η Γαλλίδα καλλιτέχνις Ντυμπούα ή Ροζαλί ήταν, λέει, ιχθυοπώλης ταπεινή και ντροπαλή και το ιχθυοπωλείον ένκατέλειπε μιά μερα, για να κάνη στο τραγούδι μιά περίφημη «καο...ου»!

★

'Αλλά τίποτα, κανείς μας, το παρόξενο δε βλέπει, έπειδι μιά... παροπώλις στο τραγούδι διαποεί, άφοδ πλείστα θέατρα μ'ας, ως και μπουζουκοπατάρια, νι' άοιδούς μ'ας εμφανίζουν όλα τ' άφωνα τά... ψάρια!

ΠΟΘΟΙ ΔΙΑΚΛΕΙΣ

'Εληφθήκαν αποφασεις και ή μερα δεν άογει, τον θά κάνουμε στα ξένα... πιπεριάς έξαγωγή, γιατί όλοι οι Έυρωπαίοι ένλεκτ ή θεοοούν κι' επιμόνως την γυρεύουν και πολν την λαχταροούν...

★

Πιπεριά, λοιπόν, στα ξένα θ' άποστέλλουμε «σερί», ή όποια, ύποθέτω, θάναί λαν... κατερή και προκύπτει, ως εκ τούτου, το σφές συμπερασμά μας, πως θα λύνουμε, για πάντα, κάθε «φλεγόν» πρόβλημά μας!

ΚΑΜΜΙΑ ΤΑΡΑΧΗ

Τών άπεργιών ή στηλην στο κοινόν γνωστοποιεί, πως θα άπνοον άπνοια και οι κροαοποιοί, γιατί δεν τακτοποιούνται κατι αιτήματα παληά τους κι' όπως λένε και τονίζουν... λάσπη γίνεται ή δουλειά τους!

★

'Αλλά κι' άν, εν τέλει, κάνουν άπεργία γενική, δε θα είναι ή άποχή τους τόσο άνησυχητική, γιατί δέρονε άσυνδοσία κάθε πόλι και χωριό και τα πάντα στην Έλλάδα είναι... κροαοιδροεί!

Γ. ΘΙΣΒΙΟΣ

— Περισσότερο άπ' όλα όμως θέλω την ευτυχία σου Λιάνα. Ό- ταν είσαι συ ευτυχισμένη, όλος ο κόσμος είναι ευτυχισμένος.

— Νομίζω πως είμαι ευτυχι- σμένη! είπε σοβάρω η μεγάλη ά- δελφή.

ΤΟ ΜΥΣΤΙΚΟ ΤΗΣ ΣΟΦΗΣ

Τό άλλο μεσημέρι παρακάλεσε ή Σόφη τη Λιάνα να πινε μαζί κάτι να φάνε.

— Θέλω να σου μιλήσω κιόλας, της είπε.

Ηταν τόσο δυστυχισμένο τό ύφος της μικρής, που η Λιάνα δέ- χθηκε. Τηλεφώνησε στο σπίτι της πως θάτρωγε έξω, για να μην άνησυχούνε και πήγε με τη νεαρή της συναδελφο και καθήσαν σ' έ- να μικρό έστιατόριο.

— Λιάνα, είπε άμέσως η Σό- φη, είμαι δυστυχισμένη. "Όσο δε φαντάζεσαι δυστυχισμένη.

Τα μάτια της ήταν πλημμυρι- σμένα δάκρυα.

— Τί έχεις; ρώτησε άνήσυχη η Λιάνα. Τό πασάτρω τόσες ήμέ- ρες πως κάτι σου συμβαίνει.

— Μάντεψε, Λιάνα!

— Πώς μπορώ να μαντέψω.

— Προσπάθησε. Θά το μαντέ- ψης.

ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ: 'Η συνέχεια.

ΚΟΙΝΩΝΙΚΑ

Γάμοι

'Ο κ. Φώτης Πολυμέρης και ή 'Ελληνοσλαβική Μαρία Γουίν- τρεξ έτέλεσαν τους γάμους των. Στο ταιριαστό ζευγάρι ευχόμεθα κάθε ευτυχία.

Οικογένεια

'Αριστ. Παπακωνσταντινοπούλου

Χιούμορ

ΑΝ... ΤΟΝ ΚΡΕΜΟΥΣΑΝΕ!

'Ο πρόσφατος τραυματισμός του Τσάρτσιλ, μας θυμίζει μιά άπύ- τίς περιφημες σκέψεις του «Πατέ- ρα της Νίκης», που άσφαλώς δεν θα έβλαπτε να έχουν στο ύο δόλο οι πολιτικοί του κόσμου, όσο κι' άν είναι «φασμαμένοι».

Βρισκόταν σε μιά δεξίωσι και συζητούσε με κάποια θαυμαστρία του που τού είπε:

— Φαντάζεσαι πόση ύπερηφά- νεια νιώθετε σε κάθε λόγο σας, ά- φοδ δεκάδες χιλιάδες άνθρωποι μα- ζεύονται για να σ'ας άκούσουν.

Κι' η απάντησι του γηραιού πο- λιτικού:

— Αυτό είν' αλήθεια... Μόνον που δεν ξεχνώ ότι άν, άντι να δγά- λω λόγο, έπρόκειτο να με κρεμά- σουν, τό πλήθος, ποή θα συγκεντρω- νόταν θα ήταν άσφαλώς τουλάχι- στον τριπλάσιο!...

★

'Η κυρία δημοσίευσε μιά άγγε- λία, ζητώντας παραμύθια για το μαρό της. Την επομένη εμφανίζεται μιά κοπέλα μεταξύ 15 ως 16 χρό- νων. "Η κυρία την κούταζε έκπλη- κτη και ρωτάει:

— Έχεις γίνει κιόλας μητέρα;

— Εγώ; Λάθος κάνετε!.. Για τί είδους γυναίκα με πήρατε;

— Τότε πως θα ταΐσετε το παι- δί μου;

— "Όσο γι' αυτό μην άνησυχή- τε... Δεν έχετε παρά να μου δείξε- τε μιά φορά τί πρέπει να κάνω κι' εγώ θα καταφέρω.

★

Δυό φίλοι συζητούν:

— Γνωρίζω έναν άνθρωπο, λέει ο ένας, που είναι παντρεμένος δεκά χρόνια τώρα και που δεν βγικε ου- τε ένα βράδυ από το σπίτι του!

— Αυτό λέγεται άγάπη μιά φο- ρά! λέει ο άλλος.

— Α μπά!... "Ο γιατρός τό ώ- νόμασε... παράλυσι!

★

'Ο ταχυδρόμος το ύ- χω ρι ο ύ: Κακά μαντάτα, κυρά Στάθαινα, το γράμμα, που σου φέ- ρω είναι με πένθος.

— "Η κυρά Στάθαινα: "Ω, συμφορά μου! Δίχως άλλο πέ- θανε ο αδελφός μου. Τό πανώγραμ- μα είναι δικό του!...

Γιὰ νὰ ἔχετε καθαρό δέρμα

ΠΡΟΣΕΞΤΕ ΑΥΤΑ ΤΑ 3 ΚΥΡΙΑ ΣΗΜΕΙΑ ΤΟΥ ΠΡΟΣΩΠΟΥ ΣΑΣ

Εάν θέλετε να έχετε ώραίο δέρμα πρέπει να το διατηρήσετε καθαρό. Προσέξτε ιδιαίτερω τα 3 κύρια σημεία του προσώπου σας, που σ'ας δείχνουμε πιο πάνω και θα καταλάβετε άμέ- σως πόσο χρήσιμο δά σ'ας είναι να μεταχει- ριστήτε και έσείς την δρεπτική κρέμα ήμέρας Τοκαλόν.

Εάν την μεταχειρίζεσθε κάθε πρωί, το δέρμα σας δά γίνη άμέσως άπαλό και θελούδινο. Θά είστε πιο γοητευτική από κάθε άλλη φορά.

Εάν έχετε λιπαρό δέρμα, πρέπει να μεταχει- ριστήτε την κρέμα ήμέρας Τοκαλόν Μάτ.

ΤΟ ΡΕΠΕΡΤΟΡΙΟ της ζωής

«ΠΛΑΝΗ...»

Γ' (Η σκηνή σ' ένα σαλόνι άστρικό. Όλα συμπαθητικά, κ' «επιπύρα».)

ΕΚΕΙΝΗ: Μικροκαταρμένη, γλυκερά, χαριτωμένη. 26 χρονών. Ξανθή.

ΕΚΕΙΝΟΣ: Γερός, άθλητικός, με τις άδελφες κινήσεις των νεαρών. Άμερικανών ποδοσφαιριστών, όταν βρίσκονται ξαπνικά σε σαλόνι. 30 χρονών. Ροδόχρυνος.

Ο ΤΡΙΤΟΣ: Ένας σοβαρός γκριζομάλλης καί σεβαστοφαιλακρός κύριος. 55 χρονών, μπορεί καί παραπάνω.

Τη στιγμή, που άνοιγνε η αλμυρά, αυτός «ό Τρίτος» που λέμε συνεχίζει κουβέντα καί σουλατσάει.

Ο ΤΡΙΤΟΣ: ...Αυτές είναι, λοιπόν, οι όρθες βάσεις του γάμου. Ή, άλλον, οι μόνες βάσεις! Τό τούτο αυτό... (Σ' Έξείνουν). Έγώ σου έδωσα την κόρη μου γιατί έζη- τασα πως σκέπτεσαι καί ποιο είσαι. (Με στόμφο). Δεν αντι- λέγω... Τό αίσθημα παίζει κά- ποιο ρόλο βεβαίως. Άλλά, για- τί, νιώσε, τό αίσθημα να μη δη- μοιωνγνθί μετά τό γάμο; Όποτε να υπάρχουν, με αντιλαμβάνε- σαι, όλες οι προϋποθέσεις να θε- λωμωθί μια οικογένεια. Έχω δικιο, σε πασακαλώ:

ΕΚΕΙΝΟΣ (σεμνοσαχλευ- λωδός): Βεβαίως, μπαμπά!

ΕΚΕΙΝΗ: Άνδρες!

Ο ΤΡΙΤΟΣ: Αυτό είναι αβ- θάδει!

ΕΚΕΙΝΗ: Τό ξέρω!... Γι' αυτό τό είπα!... Δεν τό είπα,

φυσικά, γιά να έκδηλώσω τό σεβασμό μου προς την άνοησία του!

Ο ΤΡΙΤΟΣ (αίφνδιασμέ- νος): Τί έννοείς;

ΕΚΕΙΝΗ (μικρογελαστά): Μην «καυχάσαι», μπαμπά, γιά τό γάμο μας! Δεν είχες καμιά μεγάλη επιτυχία!

ΕΚΕΙΝΟΣ (ταραγμένα): Αυτό, Λέλα... τό αισθάνομαι σαν προσβολή.

ΕΚΕΙΝΗ: Όχι, δεν έχεις δικιο. Όύτε ήθελα, ούτε θέλω να σε θίξω. Είμαι μάλιστα κ' ένας άνθρωπος, που τόν εκτιμώ. Μπορεί να ήσωνα και... ό «έδα- νικός σύζυγος» γιά μια άλλη.

(Με κάποια σαρκαστική... κοι- πτοαηδία)... Φεύγεις τό πρωί στις επτάμιση — να χαλάση ό κόσμος δε θα φύγνε όχτώ πα- ρά ό είκοσι! — πώς στο γραφεί- ο σου, υπογράφεις την «παροι- σία» σου, διαβάσεις άνετα την έφημερίδα σου, έχοντας τη συν- ιδησι σου αναπαυμένη, ότι... είσ' έν τάξει, αφού είσαι «πα- ρών». Τηλεφωνείς «τί θα φά- με»; με λές ευγενώς «αγάπη- σον», καί νυθίζεις στις δύο καί τέταρτο άκριβώς, σαν άξιοπρο- πής «εσώγαμβρος»! Μα να μην άοργήσης καί μια μέρα, βοέ παι- δι μου; Να μη μπλέξης με ένα φίλο σου; Να μην πές να πής τρία ούσα;

Ο ΤΡΙΤΟΣ: Νομίζω πως...

ΕΚΕΙΝΗ: Άφήστε με να τε- λειώσω, μπαμπά. Θα τά πω όλα! Αυτός ό σαχλάντρας δε μπορεί να είναι σύζυγος!

Ο ΤΡΙΤΟΣ (Έξαλλα): Τολ-

μάς να μεταχειρίζεσαι «άο- γκω»!

ΕΚΕΙΝΗ: Ή ζωή, κύριε μπαμπά, δεν είναι τυπικός αϊ- σθηματικός διάλογος των περιο- δικών καί των θεάτρων. Καί ξε- πέρασαν κ' οι σκέψεις κ' οι γνώμες κ' η φρασολογία σας.

Ο ΤΡΙΤΟΣ: Έπανάστασι θα μου κάνης;

ΕΚΕΙΝΗ (πικρά): Δεν πρό- κείται να κάνω επανάστασι... γιά κακό... Είναι άλλωστε... τόσο ά- δύνατη καί παρακλητική επανά- στασι αυτή που κάνω. (Σ' Έ- κείνον).

Σου ζητώ συγγνώμη, που σε είπα «σαχλάντρα». Δεν τό ήθελα. Μα ό γάμος μας — ή «επιτυχία» του πατέρα! — με κορούσε απάνταστα. Θέλω ν' ά- ναπαυθώ καί να ξεπνήσω ήσυ- χη, να δεχτώ τις φίλες μου, να παίξω πινάκι. Έσύ βάσεις τό ραδιόφωνο να πασακολουθήσης την περιγραφή του «μιας» —

ό Κολοκυθας δίνει πάσα του Λαχανάτα κ' ό Λαχανάτας μιά κεφαλιά του Κουνουπίδη — καί γκαρρίζεις κ' έσύ «γκωφώω!»

Θυαμβεντικώς! Παμε στο θέα- τρο. Δεν καταλαβαίνεις τί σου γίνεται. Σαπλάρωνεις τις αντι- παθητικές τεράστιες ποδιάρες σου καί χασιμουρίζεις άπεπι- στωκώς! Τάραχουν βραδνές, που ελικοκινώσε επιθυμώ ν' ατμο- κτηνήσω! (Αναπνέει). Αυτή εί- ναι ή «ευτυχία»... του γάμου που δημιούργησε ό μπαμπάς! (Σα- φηνική φυσική Έκρηξι, άσυνάρτη- τη φραστικά, όπως άκριβώς καί στη ζωή συμβαίνει). Μα δε μπο- ρείς, κακομοίρη μου, να παρα- κολουθήσης ένα θεατρικό έργο. Δε διαβάσεις ένα βιβλίο. Δε σ' ενδιαφέρει τίποτ' άλλο στον κό- σμο, εκτός απ' τό ποδόσφαιρο!

Έ, δεν κάνεις τότε γιά σύζυ- γος. Κάνεις γιά τερατοφύλα- κας!

ΕΚΕΙΝΟΣ (ήρεμα): Τε- λείωσε;

ΕΚΕΙΝΗ: Δεν είμαι βέβαιη. Προς τό παρόν τελείωσα. Τί θέ- λεις να πής;

ΕΚΕΙΝΟΣ (σοβαρά): Είπες της Μαρίας να ρίξη τό ούζι πρό μισής ώρας. Τό πιλάρι θα χαλάσει...

Ο ΤΡΙΤΟΣ: Άν ένας θεα- τρικός συγγραφέας έγραφε τέ- τοιο «αίσθηματικό διάλογο», θά- τρωγε φτεpes.

ΕΚΕΙΝΗ: Έσως κ' όχι. Γιατί αυτοί είναι οι «αίσθημα- τικοί διάλογοι» της ζωής καί τό πιδ δίσκολο σ' αυτές τις περι- πτώσεις καί γιά τό συγγραφέα καί γιά την ήρωίδα — να χω- ρίσω ή να μη χωρίσω κ' αυτό τό σιγονεσιασμένο; — είναι πώς να κλείσει... ή;

(Αιτάλα)

Δ. Κ. ΕΤΑΓΓΕΛΙΑΔΗΣ

ΘΘ

ΤΟ ΨΕΜΑ

Ό Ιεροκλήρucas στο ποίμνιό του:

— Άδελφοί, την προσέχη Κυ- ριακή θα σας μιλήσω γιά τό ψέμα. Θα σας παρακαλέσω, λοι- πόν, να διαβάσετε τό κεφάλαιο 17 του κατά Μάρκον Εύαγγελί- ου, ώστε να προετοιμασθήτε κα- τάλληλα.

Την επομένη Κυριακή, ό Ιερο- κλήρucas ανεβαίνει στον άμβωνα καί ρωτάει:

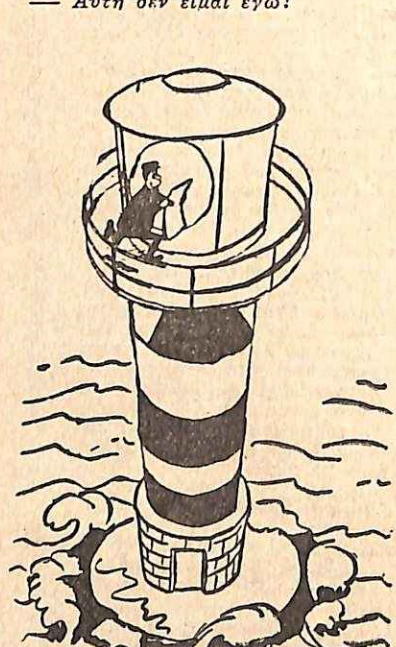
— Ποιοί διάβασαν τό κεφά- λαιο 17 του κατά Μάρκον Εύ- αγγελίου; Να σηκώσουν, παρα- καλώ, τό χέρι.

Οι περισσότεροί από τους πι- στούς σηκώνουν τό χέρι τους.

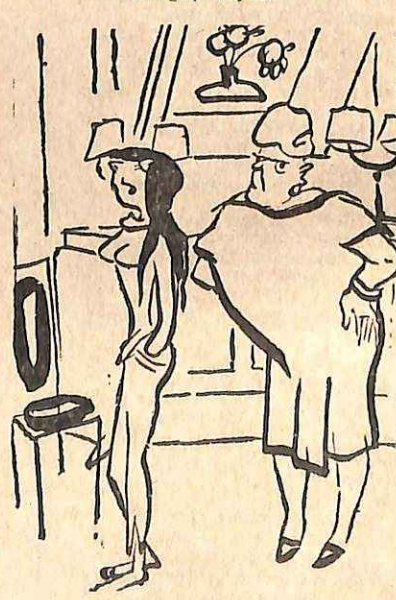
— Βλέπετε, λοιπόν, συνεχίζει ό Ιεροκλήρucas, πόσο άναγκαία ήταν ή όμιλία μου γιά τό ψέ- μα;... Δεν υπάρχει κεφάλαιο 17 στο κατά Μάρκον Εύαγγέλιο!...

— Αυτή δεν είμαι εγώ!

Χωρίς λόγια.

MONTEPNEZ NEEZ

— Ό πατέρας σου σε είδε χθές τό βράδυ με κάποιον. Ποιος ήταν;

— Δε σκέφτηκα να τόν ρωτήσω τ' όνομά του!...

Ένα τραγούδι — Μιά ιστορία

Κάθε άνθρωπος μπορεί να έχη κλειδί στην καρδιά του ένα τρα- γούδι, που οι νότες του να τόν συγκλονίζουν, ζυπνώντας μέσα του χαρούμενες ή πονεμένες ά- ναμνήσεις, κάνοντας τον να ξα- ναξή όμορφες ή θλιμμένες στι- γμές, που θα είχαν ίσως λησμο- νησθή, αν δεν έρχόταν κάθε τόσο να τις ξαναθυμίζει εκείνο τό τρα- γούδι. Όσοι από τις άναγνωστές, ες καί τους άναγνώστες του «θη- σαυρού» έχουν να θυμηθούν κά- ποια ιστορία της καρδιάς τους, που τό άκουσμα ενός τραγουδιού τούς κάνει να την ξαναζούν, μπο- ρούν να την γράψουν καί να τη στείλουν στη Διεύθυνσι του περι- οδικού μας (Δραγατσίου 4). Άπό τις ιστορίες αυτές, όσες πα- ρουσιάζουν ενδιαφέρουσα πλοκή, θα δημοσιεύονται με τό όνομα ή το ψευδώνυμο του άποστολέως, με την επιμέλεια του συνεργά- του μας κ. Σ. ΜΠΟΡΛΕΣΗ.

ΕΚΕΙΝΗ τη νύχτα ξύπνησα ξα- φνιασμένη καί αναζάθισα με μιά στο χορβάτι μου. Μιά πα- θητική άντροική φωνή τραγουδού- σε τά λόγια ενός γλυκού τραγου- διού άκοιταναρισμένη από απα- λές διακριτικές νότες, κηθάρας. Σε λίγο ή μουσική καί τό τρα- γούδι έσβησαν. Η νύχτα ξανα- όρησε τη σιωπή της.

Τό τραγούδι δεν τ'έφερε, ούτε κατάφερα να τό συγκρατήσω. Μά ή μουσική του καί ή φωνή του τραγουδιστή έμειναν στο μυαλό μου καί με παιδεύουν όλη νύχτα.

Τό άλλο άπόγευμα μίλησα στη συντροφιά μου γιά κείνο τό μι- στηριώδη τροβαδόρου της περα- σμένης νύχτας. Άρχεισαν όλοι να γελούν ειρωνικά.

Στην εποχή μας, κατ'ά- δεσ! φώναζε κάποιος ειρωνικά.

— Άσφαλώς θα όνειρευτή- κες! είπες μιά από τις κοπέλλες. Μονάχα ένας, ό Πάνος, έμεινε σοβαρός.

— Πού μπορείτε να ξέρετε; μοιμούρισε. Μπορεί ακόμη καί στην εποχή μας να υπάρχουν άν- θρωποι, που να κούβουν μια σω- ματική ψυχή κάτω από τη μά- σκα της μοντέρνας πεζότητας.

— Ένα καινούριο κίμα από γέ- λια άκολούθησε τά λόγια του.

— Παράγνι, ψυθόρσια, στηλ- όντας τό βλέμμα μου βαθιά στον ήφοντα, θα ποεί να υπάρχουν ακόμη καί στην εποχή μας τέ- τοιοι άνθρωποι. Νά, παραδείγμα- τος χάριν, εκείνος που τραγουδού- σε άπ'αυ, δε μπορούσε να είναι παρά ένας ρομαντικός, ένας αϊ- σθηματίας. Ή φωνή του ήταν τό- σο γλυκερά, τόσο παθητική!

Ό Πάνος στράφηκε καί με κί- ταξε δύσπιστα.

— Μου φαίνεται παράξενο ν' άκούω ένα τόσο μοντέρνο κορίτσι να μιλά έτσι, παρατήρησε.

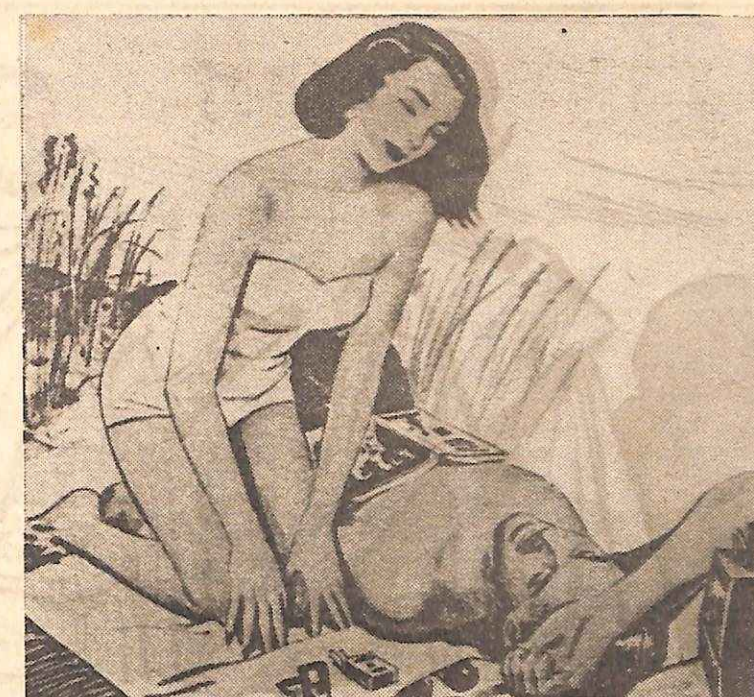
Κύτταζε τό στενό πανταλόνι μου, τη μοντέρνα ζακέτα μου καί άναρωτήθηκα αν ήταν άρετά ατ- τά, καί μ' εκείνη την κάποια έ- λευθερία, που άπολάμβανα κ' εγώ, όπως όλες σχεδόν οι κοπέλλες της ηλικίας μου, γιά να φαίνω- μαι πραγματικά «μοντέρνο κορί- τσι». Κούνησα τό κεφάλι μου άσχη- νικά σ' αυτή τη σκέψη. Όχι, δεν ήταν άρετά αυτά. Έπρεπε να διαθέτω ακόμη μοντέρνα αισθη- ματα, μοντέρνες ιδέες. Καί εγώ δε σκεπτόμουν μοντέρνα, παρ- όλο που οι άλλοι δεν έδειχναν να τό υπομείνουνται αυτό. Κι' ό- μως, δεν είχαν παύει να προσέ- χουν λίγο περισσότερο γιά να τό καταλάβουν. Ήσουν ή μοναδική στη συντροφιά, που δεν είχα κα- νένα φίλο, που δε θεωρούσα τόν έρωτα, τόν άρακάνα, τό γάμο, διασκεδαστικά παιχνίδια.

Τη νύχτα έμεινα γιά ώρες ά-

τέλειωτες άγρυπνη στο χορβάτι μου καί όνειρευόμουν σαν τις κο- πέλλες της περασμένης νύχτας, τόν άντρα, που κάποτε θάρχόταν να γεμίση γιά πάντα τη ζωή μου καί την καρδιά μου. Αυτά, φη- σικά, δεν τάλεγα σε κανένα. Πώς θάταν δυνατόν να όμολογήσω στην ίπερομνότερα συντροφιά μου, ότι εγώ, καθώς χόρευα τούιστ καί ά- κουγα μουσική τ'είς, όνειρευόμουν περιπάτους κάτω από τό φεγγά- ρι, τρυφερά έρωτικά λόγια καί, — καί, γιατί όχι; — παθητικές κιν- τάδες, στη σιγαλιά της νύχτας;

Ήταν άκριβώς γι' αυτό που μ' είχε συγκινήσει τόσο ή φωνή του άγνωστου τραγουδιστή. Νό- μιζα πως τό χορμό μου άνιερνο είχε άρχίσει να γίνεται άληθινό κ' αυτό μ' έκανε να νιώθω μια γλυκερά προσμονή.

Τό άλλο βράδυ την ξανάκου- σα. Έλεγε κ' αυτή τη φορά τό ίδιο τραγούδι, πιδ αγανά θυος, πιδ παθητικά, σά να ήταν βέβαιος πως θα τόν άκούγα. Κι' εγώ ή- μουν σίγουρη πως ό άγνωστος τραγουδούσε γιά μένα, μόνο γιά μένα γιατί τό τραγούδι του δεν έρχόταν από τό δρόμο, μά από

Πλησίασα καί κάθησα κοντά του...

«ΑΧ ΚΑΙ ΝΑ ΤΟΞΕΡΕΣ...»

τ' θάλασσα, άκριβώς κάτω απ' τό παραθύρο μου.

Σηκώθηκα καί βγήκα στο μπαλ- κόνι. Ή νύχτα ήταν κατισκότει- νη, κ' όσο κ' αν προσάβησα, δε μπόρεσα να διακρίνω τίποτα.

Άλλωστε, μόλις παρουσιάστηκα, τό τραγούδι σταμάτησε άμέσως.

Ξαναγύρισα στο χορβάτι μου, νιώθοντας την καρδιά μου να χτυπάει τρολλά από γλυκερά, πρω- τόγνωρη ευτυχία. Τ'ήρχε κάποιος που μ' άγαπούσε κρυφά καί πού έκανε γιά μένα τόν έρωτά του τραγουδι μέσα στη νύχτα.

Αποφάσισα να μην ξαναμιλή- σω στη συντροφιά μου γιά τις ρομαντικές αυτές καντάδες. Ό Πάνος όμως με ρώτησε την άλ- λη μέρα:

— Ξαναβρή ό τροβαδόρος σου; — Ναι, απάντησα αθόρυμητα.

— Γιατί ρωτάς; — Έτσι. Είμαι περίεργος να μάθω ποιος είναι...

— Κι' εγώ ακόμη περισσότερο. — Γιατί; Τόν έρωτεύτηκες κίω- λας;

— Πώς σου ήρθε αυτή ή ι- δέα; διαμαρτυρήθηκα, νιώθον- τας πως κοκκίνιζα.

— Νά, γιατί σίς ρομαντικές ί- στορίες, οι πυροδόεποινες έρω- τεύονται συνήθως τούς τροβαδό- ρους, που είπες εκείνος.

Νόμισα πως με ειρωνεύονταν καί προσάβησα να πάρω ύψος άδιάφορο. «Μοντέρνο».

— Οι πυροδόεποινες του πα- λιού καιρού μπορεί, όχι όμως οι πυροδόεποινες της εποχής μας, απάντησα άδιάφορα.

Έκείνος με κύτταξε γιά λίγο σιωπηλός. Τότερα προχώρησε προς τούς άλλους της συντρο- φίας.

Τόν παρακολουθούσα, καθώς ά- πομακρυνόταν. Μιά ξαφνική ύπα- ρξη είχε γεννηθή μέσα μου: Μή- πως ήταν αυτός; Μά, όχι, δεν ήταν δυνατόν, γιατί ό Πάνος ή- ταν ένας από τούς πολύ «μοντέ- ρους».

Γιά πολλές νύχτες ό τροβαδό- ρος μου δεν ξανάβρε. Τότερα,

μιά νύχτα λουσμένη στο φεγγάρι, τόν ξανάκουσα. Κι' αυτή τη φο- ρά ή φωνή του έρχόταν από τη θάλασσα.

Πλησίασα από τό χορβάτι μου καί μισάνοιξα τη γούλα. Ή θά- λασσα από κάτω έμοιαζε κ' έ- ναν άπέραντο καθρέφτη, που άνα- τανακούσε τό άσπασμένο φως του φεγγαριού. Τό κάθε τι διακρινό- ταν όλοκάθαρα πάνω της. Έτσι, μπόρεσα να δω-τη βάρκα καί με- σα σ' αυτή μια γνωστή άντροική σιλουέτα.

Φαίνεται, ότι εκείνος άκουσε τό τούζιμο της γούλιας, που μισά- νοιγε, γιατί άμέσως άφησε την κηθάρα καί έπιασε τά κουπιά. Ή βάρκα κίνησε άπαλά πάνω στην άκίμωτη επιφάνειά της, άπομα- κρύνθηκε, χάθηκε. Μά έμένα δε μ' ένοιαζε αν ό τροβαδόρος μου έβριγγε, γιατί τώρα ήξερα ποιος ήταν!

Τό άλλο πρωί, όπως συνήθως, πήγα στο μπάνιο, καί μ' όλό- κληση τη συντροφιά. Μά δε ζο- λώμνησα γιά πολύ, όπως τις άλ- λες φορές. Βγήκα πρώτη απ' ό- λους καί έάβλωσα στη έσπτη ά- λουδιά. Ένοιωθα χαρούμενη, ευ- τυχημένη. Τώρα ήξερα ποιος ή- ταν καί τόν άγαπούσα. Θα τόν άνάγκασα να φανερωθή.

Σε λίγο σηκώθηκα να πάρω την τσάντα μου καί τότε τόν εί- δα έξαπλωμένο λίγο πιδ πέρα. Πλησίασα καί κάθησα κοντά του.

— Δε κοκκινιάς; τόν ρώτησα. — Δεν έχω κέφι, μου άπαντη- σε, χαλός να με κυττάς.

— Μά καί γιατί; Μήπως ά- γαπάς καμιά πυροδόεποινα; — Καί πάλι δε με κύτταζε. Ά- νοιξε γιά μιά στιγμή τό στόμα, σά να θέλε να πη κάτι, μά δε μί- λησε.

— Τραγουδάς πολύ όμορφα, τού είπα.

— Πού τό ξέρεις; με ρώτησε. — Μου τούτα τά παιδιά.

— Καί πού τό ξέρουν τά παι- διά;

Δεν απάντησα στην ερώτησί του, έμεινα γιά λίγο άμίλητη να

τόν κυττάζω, ύστερα του ψιθό- ρισα:

— Μου λές ένα τραγούδι; — Ποιό θέλεις;

— Όποιο προτιμάς εσύ, άλ- λά, προς Θεού, όχι κανένα από κείνα τά μοντέρνα, τά Έξάλλα.

— Θα σου πω ένα, που δεν τό ξέρεις.

Έκλεισα τά μάτια καί περίμε- να, ενώ ή καρδιά μου χτυπούσε τρολλά. Περιμένα μια στιγμή, πε- ριμένα ακόμη. Τότερα ή φωνή του άρχισε να γαίδει τ' αυτιά μου:

— «Αχ, καί να τ'έξερεις — άχ, να τό μάντευς — άχ, να στο λέ- γανε — τά δυό τά μάτια μου — πού χρώνα κλαίγανε...».

Άνοιξα τά μάτια κ' έσπυθα πάνω του.

Αυτό τό τραγούδι τό ξέρω, τού είπα, καί ή φωνή μου έτρεψε από τη συγκίνηση.

— Πού τό ξέρεις; — Τό τραγουδάει ένας τροβα- δόρος κάτω απ' τό παραθύρο μου, μέσα σε μια βάρκα. Κι' εγώ τόν άγατώ τόν τροβαδόρο μου καί ό τροβαδόρος έχει τη φωνή σου!

— Κι' ό τροβαδόρος αγαπάει τη μικρή πυροδόεποινα...

Μ' άγκάλιασε καί με τούβηξε κοντά του. Εγώ, γιά μιά στιγμή, προσπάθησα να άντισταθώ.

— Ένα μοντέρνο κορίτσι άρί- νει να τό φιλούν εύκολα, μου- μούρισε κοντά στ' αυτιά μου.

— Έσως, καί εγώ δεν είμαι μοντέρνο κορίτσι...

— Όχι κ' εγώ είμαι «μοντέ- ρος».

Με τούβηξε άκούη πιδ κοντά του καί τά χείλη του γάδωναν τά δικά μου άπλά.

— Πάνο, άγάπη μου, ψυθό- ρισα μαγεμένη.

Σε λίγο θα άραβογονιστούμε επίσημα. Στο μεταξύ, κάνουμε π- οιαδήποτε κάτω από τό φεγγάρι ή μακρινές νυχτερινές βραχάδες, ά- γάπες όρκους αιώνας άγάπης καί λόγια γεμάτα τρυφερότητα καί πάθος. Σιγά, έξέινος παί- νει καί τόν την κηθάρα του καί μου τραγουδάει καί πάλι τό τρα- γούδι μας, ενώ εγώ τόν άκούω με τό κεφάλι άκίμωτο στον όμο του, με τά μάτια κλειστά, με την καρδιά πλημμυρισμένη από ευτυχία.

ΘΑΛΑΣ ΣΟΠΟΤΑΙ

ΛΟΓΙΑ ΚΑΤΟΣΤΑΡΑΤΑ

«Ζωή χαρισάμενη»

Με θάυμασμό διαβάσαμε καί με κατάπληξι μας, πως υπερωνόδιοι υπάρχουν μεταξύ μας, που μια χαρά τά πέρασαν τά εκατό τά χρόνια κ' άπέκτησαν δισεγγονα, καθώς καί τρισεγγόνια, γιατί, καθώς δηλώνουνε καί λένε μοναχοί τους, έπιναν άνέκαθεν... κ ρ α σ ι ι με την ψυχή τους!

★

Έπέρασαν, — τινίζουμε, — τά εκατό χρονάκια τους. γιατί έπαιρναν συνέχεια τά κρασικά... «σ κ ο ν ά κ ι α» τους κ' ούδέποτε σκεφθήκανε να πάρουν βιταμίνες, ήρμόνες, έλιξήρια, μά καί νοβοκαΐνες...

★

Τούτέστι αντί γιά φάρμακα, που λήγουνε εις... «f v i», υμνούς άμπελού έπιναν που όνομάζονται... ο f v o i!

★

Τό μυστικό του γήρατος μέσ' στο κρασί τό δρήςκανε καί την μακροβιότητα πραγματικά χαρήκανε, γι' αυτό κ' έμείς που μείνουμε πιστοί στο γιοματάρι, δεν πρέπει να τό κόψουμε ποτέ τό... κ α τ ο σ τ α ρ ι, γιατί μακροήμερσει μαζί του θα γνωρίσουμε τί, φυσικά, τά χρόνια μας θα τά... κ α τ ο σ τ α ρ ι σ ο υ με!

★

Εν τέλει, άς τό χωνέψουμε, συνάδελφοι (καί φίλοι, πώς τό άγνό τό θάλασμο, που γυαίνει έξασφαρίζει άπόλυτα την πιδ γερή τήν... (κ ρ α σ ι

★

Κι' άς έχουμε γιά σύνημα: «Κοπάνα (κρασοκάνατο καί τίποτα μη σκέφτεσαι καί μη φοβά, (σαι... θ ά ν α τ ο!».

ΜΙΑΤΟΣ ΓΙΟΜΑΤΑΡΗΣ

‘Η περιποίησης ΤΟΥ ΞΗΡΟΥ ΔΕΡΜΑΤΟΣ

Έλαφρό μακιγιάζ, ύδαρείς κρέμες, λίγη πούδρα

να ξηρό δέρμα. Το πρώτο, που έχετε να κάμει, λοιπόν, είναι να δώσετε στον οργανισμό σας τον καιρό να ξεκουραστεί και να ήρε-
μήσετε τα νεύρα σας. Αυξήστε τις ώρες του ύπνου και βγάλτε από το μυαλό σας τις έγνοιες. Προσέξτε το έξω: μια μεγάλη φυσική κούραση δε βλάπτει. Έ-
κείνο που αναστατώνει τον οργανισμό σας και καταστρέφει το δέρμα σας, είναι το να εισάγετε διαρκώς κουρασμένη, γιατί δε μπορείτε να βάλετε τάξι στις ασχολίες σας και καταναλώσατε με πολλά πράγματα στην ίδια στιγμή.

Θα καταργήσετε, έξ άλλου, τα διάφορα διεγερτικά: τσάι, καφέ, οινόπνευμα, ποτά, κάπνισμα, που κάνουν πιο έντονη την κυκλοφορία και υποβάλλουν σε σκληρή δοκιμασία τα τοιχώματα των τριχοειδών αγγείων.

Θα πρέπει ακόμη να εξετάσετε τη λειτουργία των ωοθηκών και, στην ανάγκη να υποβληθείτε στην κατάλληλη ορμονοθεραπεία. Θα καταπολεμήσετε επίσης τη δυσκολιότητα. Το καλύτερο είναι ν’ αποφύγετε τα καθαρτικά. Σε πολλές περιπτώσεις αρκεί να βάλετε κάποια τάξι στην τροφή σας για να την καταπολεμήσετε: κανονικές ώρες φαγητού, αργό και προσεκτικό μάσημα των τροφών, κλπ.

Όχι σπάνια, η μονότονη δια-
τα συντελεί στην ξηρότητα του δέρματος. ‘Η τροφή σας πρέπει να έχει όσο το δυνατόν μεγαλύ-
τερη ποικιλία και να περιλαμβάνει όλες τις σωστές αναλογίες όλα τα στοιχεία που είναι απαραίτητα στον οργανισμό σας. Οι τροφές σας, έξ άλλου, πρέπει να περιέ-
χουν άφθονη βιταμίνη Α, που δι-
νει στο δέρμα την απαλότητά του και συντελεί στην καλή διατήρη-
σή του. Θα βοηθήσει αυτή τη βιτα-
μίνη στις ακόλουθες τροφές: κρο-
κός αυγού, βούτυρο, γάλα, τυρί,
ψάδια, σαλάτες, σπάρτι και δημη-
τριακά, θαλασσινά, φασολικά
(μπιζέλια, φακές, κλπ.), καρό-
τα, βερνικακά, μονοκονέλιαιο.

Το ξηρό δέρμα έχει ανάγκη από

νερό. Γι’ αυτό πρέπει να χρησι-
μοποιήτε κρέμες, που του προσ-
φέρουν το νερό, που του λείπει. Μή βιάζεσθε, όμως, να χρησιμο-
ποιήσετε κρέμες κατά των ουτί-
δων. ‘Αν διατηρήσετε σε καλή κατάσταση το δέρμα σας, δε θα αισθανθείτε την ανάγκη τους πριν από τα σαράντα. Θα προτιμή-
τε τις κρέμες και τις λοσιόν, που παρασκευάζονται χωρίς οινόπνευ-
μα και που έχουν στη βάση τους φυτικές και αρωματικές ουσίες.

Θα αποφύγετε, έξ άλλου, το σαπούνι, που είναι ο μεγαλύτερος εχθρός του ξηρού δέρματος. Σε περίπτωση, όμως, που δε μπορείτε να κάμει χωρίς σαπούνι, θα προ-
τιμήσετε ένα σαπούνι υπερλιπαρό και θα το χρησιμοποιήτε όχι πολ-
ύ συχνά (π. χ. κάθε δυο μέρες), με χλιαρό νερό. Το ζεστό, όπως και το πολύ κρύο νερό, δεν είναι κατάλληλα για τα ξηρά δέρματα.

‘Από τις θρεπτικές κρέμες θα προτιμήσετε εκείνες, που έχουν στη βάση τους ζωικά λίπη (λα-
νολίνη) ή λίπη υδροφιλά, που έ-
χουν την ιδιότητα να δημιουργού-
ν ένα έλαφο προστατευτικό στρώμα λίπους πάνω στο δέρμα. ‘Απλώνοντας την κρέμα σας, μπορείτε να κάνετε ένα μασάζ στο πρόσωπό σας. ‘Αλλά το μασ-
άζ αυτό θα είναι πολύ έλαφο, γιατί το ξηρό δέρμα έχει πολύ μεγάλη ευαισθησία.

Και το ‘φόν ντε τέν’, που θα χρησιμοποιήσετε, πρέπει επίσης να έχει στη βάση του υδροφιλά λί-
πη, που διατηρούν στο δέρμα την ελαστικότητά του και δεν το έμ-
ποδίζουν να αναπνεύσει. Για τον έμ-
διο λόγο η πούδρα που θα χρη-
σιμοποιήσετε, πρέπει να είναι πολ-
ύ έλαφο.

Θα αποφύγετε, έξ άλλου, το βαρύ μακιγιάζ, που δεν ταιριάζει στα ξηρά δέρματα.

Για το σώμα σας θα χρησιμο-
ποιήσετε ένα υπερλιπαρό σαπούνι. Μετά το λουτρό σας, θα περάσε-
τε το σώμα σας με μια λιπαρή ή μια υδαρή θρεπτική κρέμα. Σε
να χρησιμοποιήτε οινόπνευμα-
τους λοσιόν.

Το κυριότερο πράγμα που λείπει από το ξηρό δέρμα είναι το νερό. Γι’ αυτό πρέπει να χρησιμοποιήτε κρέμες που το εμπλουτίζουν με αυτό το στοιχείο, το ζωηρεύουν και το φρεσκάζουν.

ΤΟ καλοκαίρι είναι η πιο δύσκο-
λη εποχή για τις γυναίκες, που έχουν ξηρό δέρμα. Γι’ αυτό πρέπει να διπλασιάσουν τις προ-
φυλάξεις τους. ‘Ο ήλιος, ο αέρας και η θάλασσα, αποτελούν τους κυριότερους εχθρούς του.

Το ξηρό δέρμα είναι ταυτόχρο-
να εξαιρετικά λεπτό. Μουίζει σαν περγαμνή. Οι μεγαλύτεροι κίν-
δυνοι, που το απειλούν, είναι η α-
ρρυθμία, οι ουτίδες και η ο-
δωδής άκμη. Το δέρμα αυτό, που είναι τόσο δημοφ, γεράνει, αλ-
λοίμονο, πολύ γρήγορα.

Οι σύγχρονοι επιστήμονες μās
λένε, ότι η λιπαρότης ή η ξηρό-
της του δέρματος, αποτελούν εκ-
δήλωση μιας βαθύτερης έλλειψης
ισορροπίας του οργανισμού. Οι έ-
στωτες αιτίες, που κάνουν το
δέρμα ξηρό είναι: η κακή λειτουρ-
γία των ωοθηκών, οι ήπατικές
διαταραχές, διάφορες ανωμαλίες
του πεπτικού συστήματος και ιδι-
αίτερα του έντερικού σωλήνα, ά-
νωμαλίες του κυκλοφοριακού συ-

1. Για τον καθαρισμό του ξηρού
δέρματος θα χρησιμοποιήσετε μια
λιπαρή καθαριστική κρέμα και
μια θρεπτική λοσιόν χωρίς οινό-
πνευμα. ‘Αποφύγετε όσο μπορεί-
τε το σαπούνι. 2. Το μακιγιάζ
του ξηρού δέρματος πρέπει να
είναι πολύ ανάλαφο. ‘Σς ‘φόν
ντε τέν’ θα χρησιμοποιήσετε μια
υδαρή κρέμα. 3. ‘Ο μεγάλος κίν-
δυνος του ξηρού δέρματος είναι
οι ουτίδες, που πρωτοεμφανίζο-
νται στις άκρες των ματιών. Γι’
αυτό πρέπει πάντοτε να κάνετε
ένα πολύ έλαφο μασάζ σ’ αυτό
το μέρος.

Τρύγος προχωρεί

Η περίοδος του τρύγου προχωρεί έντατικά
κι’ οι κοπέλλες των χωριών μας, με μαντήλια γρα-
(φικά,

μπαινοβγαίνουν σε’ άμπέλια,
με τραγούδια και με γέλια,
για να μās εξασφαλίσουν τα καινούργια τα κρασιά,
που τον κάθε πονεμένο τον κεράνε ενοιασιά
και την άχαρη ζωή μας και την τόσο πληκτική,
πιο κεφάτη μās την κάνουν και «ζωή... μεθυστική»!

‘Αλλ’ εκτός απ’ τής άμπέλου τους συνήθεις τρυγητούς,
συναγās στην εποχή μας και Μυϊκούς άρκετους,
που την Μάϊση τους γυρίζουν μεσ’ στών πάρκων τα σκο-
και τρυγούν, κατά κανόνα, τρυφερά... φιλά και χάδια!
Στα δασύλλια εκείνοι συνεχίζουν και γυρίζουν,
μολονότι ξεροδόρια χειμωνιάτικα σφυρίζουν,
γιατί—βλέπετε—τα μπαράκια και των κέντρων τα πα-
ή αλώπηξ δεν τα φτάνει και τα βγάξει... «κρεμαστάρια».

‘Αρκετοι ψευτο—δανδήδες και μεσήλικες επίσης,
μέσ’ στους κινηματογράφους κάνουν βολιδοσκοπήσεις
κι’ όταν δούν καμιά κοπέλλα μόνη κι’ έρημη, εν τέλει,
υποθέτουν ότι μπαίνουν μεσ’ σε «ξέφραγο... άμπέλι»!
Την κοπέλλα, με δυο λέξεις, ποηοά βοαγκυκλώνουν
και προς την κατεύθυνσή της το ξεράδι τους άπλώνουν,
ψιθυρίζοντας συγγένως, σαν χαζοί και κουτομόγιες,
την γνωστή την παροιμία: «Μάζεψε κι’ άς είν’ και...
(ρόγες»!

Εποχή του τρύγου είναι...Και, χωρίς πολύ ν’ άργήσουν,
βγαίνουν και «γεροκουτούκια» καλλονές για να τρυ-
κι’ επιμόνως φέρουν βόλτα κάθε πλάσμα θελκτικό,
για να φτάσουν, όπως λένε, σε «μεθύσι... έρωτικό»!
Μά παρ’ όλες τους τις κούραες και τις λίρες τους εν
(γένει,

στράφι, πάντοτε, ο κόπος και το κοήμα τους πηγαίνει,
γιατί πέφτουνε στα χέρια μιας μοντένας ‘Αφροδίτης,
που... ροδίτης είν’ εκείνη κι’ η καρδιά της... σιδερίτης!

Επειδή κάθε Σεπτέμβρη και ‘Οκτώβρη ιδιαίτερος,
ξεφυγιά το καλοκαίρι και πηγαίνει κατά μέρος,
καταλλήλως και τα κέντρα του χειμώνας ένεργοούν,
για ν’ άοχίσουν, σε λιγάκι, τους... πελάτες να τρυγούν!
‘Ετοιμάζουν τις κουζίνες, τις δοχητρες και τις πισίτες
και, προ πάντων, προσλαμβάνουν και άπιδανες άρτίστες,
που την ώρα του χορού τους «σταλιμάκια» κάνουν χίλια
κι’ όταν τις καλοτροσέξης, λές ότι «πατούν...σταφύλια»!

Η περίοδος του τρύγου, όπως είπα, προχωρεί
και, μ’ αυτή την ευκαιρία, πλείστοι όσοι γεαιοί,
τις πολυφρονες υπάρξεις τρυγίζουμε με πίκια
και ζητούν, παντοιοτρόπως, να τρυγήσουν καμιά...
(προϊκα!

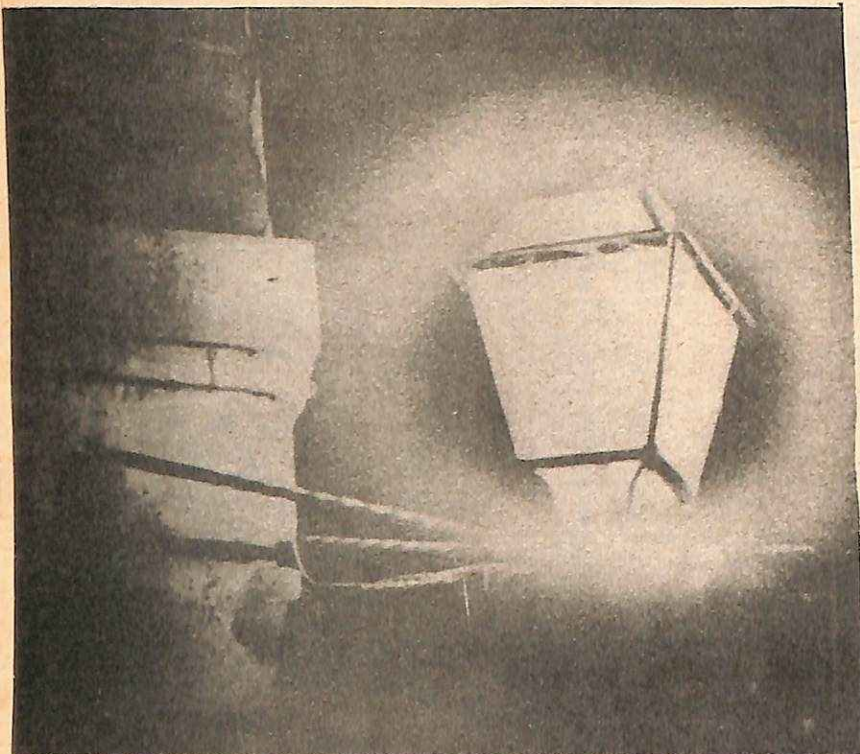
‘Αηλαδή, με λόγους άλλους, κάνουν όλοι τους άμās,
για προικώς λιμουζίνες, για λεφτά κι’ «άπαρτεμάν»
και για να εξασφαλίσουν των «κομφορ» αυτών το πλήθος,
βάζουν βέρα και στεφάνι με... «μυστογρήνες» συνήθως!

Μέσ’ στα «τρόλλεϋ» τα πλήρη και μέσ’ στα λεωφορεία,
βρίσκουν κι’ οι πορτοφολάδες την κατάλληλη ευκαιρία
να το ρίζουν κι’ εκείνοι σ’ άλλον είδους τρυγητόν
και δρόντας να τρυγήσουν... πορτοφολία έπιδατών!
Στα όχηματα τα ίδια συναγās κάθε φορά
και «μουντάρδες» καμπόσους, που κυρτά και φανερά,
επιδατίδες εύτορνους διπλαρώνουν στα γεμάτα
και τράζουνε στον τρύγο τα σταφύλια...«τ’ αυγουλάτα»!

Όλες, τέλος, οι γυναίκες, που τη μόδα άκολουθούν,
του χειμώνας τα μοντέλλα σπεύδουν να προμηθευθούν
και μοντέρνες για να γίνουν και κομψές και καθαές πρέ-
(πει,
άκατάπαντα τρυγάνε του συζύγου τους την... τσέπη!
Κι’ αν τυχόν ο σύζυγός τους παραείναι βολικός
κι’ ευχάριστος και προθύμως κάνει κάθε τους χατήρι,
παραδάνια και παρόδες του τραβάνε διαρκώς
και τον κάνουν τον καυμένο σαν σταφύλι στο...«στιφτηρί»!

Επισημασμένο
Μα Τάκης ο Σουεργάτιος Τ.

Ο άσθενής από γλαύκωμα θα ιδρώσει φανάρι να περιβάλλεται από ένα είδος δαλ. Γι' αυτό, δεν μπορεί να ξεχωρίσει την ακριβή θέση και το σχήμα των διαφόρων αντικειμένων.

σως έπειτα από τη γέννηση ή κατά τα πρώτα χρόνια της ζωής του παιδιού. Στά 2)3 των περιπτώσεων προσβάλλονται και τα δύο μάτια. Οι οφθαλμικοί βολβοί διογκούνται και η διάμετρος των μπορεί να διπλασιασθεί. Το μάτι παρουσιάζει, έξω, μιά αμυρώση που εντείνεται ολοένα. Η πίεση στο έσωτερο του είναι πολύ μεγάλη. Η όπτική ικανότητα μειώνεται επίσης σε μεγάλο βαθμό, αλλά η μέτρηση της δεν μπορεί να γίνει πριν από τα 3 χρόνια.

Η εξέλιξη του παιδικού γλαυκώματος είναι συνήθως θραδεια, αλλά οδηγεί μοιραία στην τύφλωση, που επέρχεται κατά το 2ο ή το 3ο έτος. Σε μερικές πολύ σπάνιες περιπτώσεις, η πρόοδος της άσθενειας σταματάει αυτόματα.

Γι' αυτόν τον λόγο, πώς προέρχεται το γλαύκωμα, πρέπει να εξανερρώμε στο μυαλό μας την ανατομία του ματιού. Ως γνωστόν, το έσωτερο του ματιού διαίρεται σε δύο μέρη, σε δύο θαλάμους, από τον κρυσταλλώδη φα-

μετάξυ της μεγίστης και της ελαχίστης πίεσης αντιστοιχεί συνήθως σε 2—4 χιλιοστά της υδραγωγικής στήλης. Στους πάσχοντες από γλαύκωμα, όμως, η διαφορά μπορεί να ανέλθει σε 20—30 χιλιοστά.

Δεν υπάρχει αναγκαία συνάφεια μεταξύ άρτηριακής υπερτάσεως και υπερτάσεως του ματιού, και το αντίστροφο. Η άρτηριοσκλήρωση, ο αρθριτισμός και ο διαβήτης θεωρούνται επίσης ως πιθανές αιτίες του γλαυκώματος. 'Αλλά η κυριώτερη αιτία, σύμφωνα με τις νεώτερες επιστημονικές θεωρίες, είναι οι διαταραχές του νευροφυτικού συστήματος.

Το χρόνιο και το οξύ γλαύκωμα είναι άσθενειες των ηλικιωμένων. 2% των ανθρώπων μετά τα 40 προσβάλλονται απ' αυτό.

Το γλαύκωμα μπορεί επίσης να προκληθεί από μία τοπική ανατομική ανωμαλία. Σε μερικές περιπτώσεις, η γωνία που σχηματίζεται από την ίριδα και τον κερατοειδή χιτώνα μικραίνει ολοένα. Στην κορυφή αυτής της γωνίας βρίσκεται η όπη, από όπου εκρέει το πλεονάζον υγρό, που βρίσκεται στο έσωτερο του ματιού, αφού εκπληρώσει τον θρεπτικό ρόλο του. Όταν η όπη αυτή κλείσει, το πλεονάζον υγρό δε μπορεί να χυθεί και έτσι η πίεση μέσα στο μάτι αυξάνει.

Το γλαύκωμα είναι μία σοβαρή πάθηση των ματιών, που χαρακτηρίζεται από μία υπερτασία στο έσωτερο του ματιού. Μπορεί να είναι οξύ ή χρόνιο και, αν δεν εφαρμοσθεί εγκαίρως η απαιτούμενη θεραπευτική αγωγή, υπάρχει κίνδυνος να καταλήξει σε τύφλωση. Προσβάλλει συνήθως και τα δύο μάτια, αλλά, κατά κανόνα, η προσβολή είναι μεγαλύτερη στο ένα απ' αυτά.

Το οξύ γλαύκωμα εμφανίζεται το ίδιο απότοπα στον και η κρίση της σκληροειδίτιδος. Είναι ένας κεραυνός εν αίθρα. Ο άσθενής αισθάνεται ξαφνικά και ιδίως το πρωί κατά την αφύπνιση έναν τρομερό πόνο. Το φαίνεται πως το μάτι του θα διορραγή. Έχει θλίγους και έμετους.

Σε πολλές περιπτώσεις, είναι δυνατόν να προβλεφώμε την επικείμενη κρίση. Κατά το παρελθόν, ο άσθενής, έπειτα από μία συγκίνηση, μία κούραση, ένα πλούσιο γεύμα είχε την εντύπωση πως η όραση του ελαττωνόταν. Αυτές οι κρίσεις διαρκούσαν από μερικά λεπτά ως μισή ώρα το πολύ. Αισθανόταν επίσης μικρούς παροδικούς πόνους στα μάτια ή έβλεπε λάμψεις ή φωτεινούς κύκλους γύρω από τα διάφορα αντικείμενα.

Αν έκτοτε κατέφυγε στο γιαντρί, η κρίση θα μπορούσε να προληφθεί ή τουλάχιστον να μειωθεί. Το χρόνιο γλαύκωμα, τούναντιον, εισβάλλει με τρόπο ύπουλο. Το μάτι δεν παρουσιάζει καμιά ανωμαλία. Ούτε πονάει, ούτε είναι κόκκινο. 'Αλλά το όπτικό πεδίο ελαττώνεται βαθμιαία. Αυτό είναι το μόνο σύμπτωμα, που μπορεί να κινήσει την προσοχή. Έπει-

τα από μερικούς μήνες, ή και χρόνια, όμως, επέρχεται η τύφλωση. Γι' αυτό οι ηλικιωμένοι που αλλάζουν συχνά γυαλιά, γιατί η όρασή των εξασθενίζει ολοένα, πρέπει να υποβάλλονται συχνά σε λεπτομερή εξέταση από τον ειδικό γιατρό. Η εξέταση από τον οφθαλμικό παρουσιάζει ένα χαρακτηριστικό σύμπτωμα: στο κεντρικό μέρος του αμφιβληστροειδούς διακρίνεται καθαρά ένα θαλάμωμα. Σπανιότερο είναι το παιδικό γλαύκωμα, που εμφανίζεται αμέ-

ΤΟ ΓΛΑΥΚΩΜΑ είναι μία τρομερή άσθένεια

ΜΕΤΑ ΤΑ 40, 2% ΤΩΝ ΑΝΘΡΩΠΩΝ ΠΡΟΣΒΑΛΛΕΤΑΙ ΑΠ' ΑΥΤΟ

τα από μερικούς μήνες, ή και χρόνια, όμως, επέρχεται η τύφλωση. Γι' αυτό οι ηλικιωμένοι που αλλάζουν συχνά γυαλιά, γιατί η όρασή των εξασθενίζει ολοένα, πρέπει να υποβάλλονται συχνά σε λεπτομερή εξέταση από τον ειδικό γιατρό. Η εξέταση από τον οφθαλμικό παρουσιάζει ένα χαρακτηριστικό σύμπτωμα: στο κεντρικό μέρος του αμφιβληστροειδούς διακρίνεται καθαρά ένα θαλάμωμα. Σπανιότερο είναι το παιδικό γλαύκωμα, που εμφανίζεται αμέ-

τα από μερικούς μήνες, ή και χρόνια, όμως, επέρχεται η τύφλωση. Γι' αυτό οι ηλικιωμένοι που αλλάζουν συχνά γυαλιά, γιατί η όρασή των εξασθενίζει ολοένα, πρέπει να υποβάλλονται συχνά σε λεπτομερή εξέταση από τον ειδικό γιατρό. Η εξέταση από τον οφθαλμικό παρουσιάζει ένα χαρακτηριστικό σύμπτωμα: στο κεντρικό μέρος του αμφιβληστροειδούς διακρίνεται καθαρά ένα θαλάμωμα. Σπανιότερο είναι το παιδικό γλαύκωμα, που εμφανίζεται αμέ-

τα από μερικούς μήνες, ή και χρόνια, όμως, επέρχεται η τύφλωση. Γι' αυτό οι ηλικιωμένοι που αλλάζουν συχνά γυαλιά, γιατί η όρασή των εξασθενίζει ολοένα, πρέπει να υποβάλλονται συχνά σε λεπτομερή εξέταση από τον ειδικό γιατρό. Η εξέταση από τον οφθαλμικό παρουσιάζει ένα χαρακτηριστικό σύμπτωμα: στο κεντρικό μέρος του αμφιβληστροειδούς διακρίνεται καθαρά ένα θαλάμωμα. Σπανιότερο είναι το παιδικό γλαύκωμα, που εμφανίζεται αμέ-

τα από μερικούς μήνες, ή και χρόνια, όμως, επέρχεται η τύφλωση. Γι' αυτό οι ηλικιωμένοι που αλλάζουν συχνά γυαλιά, γιατί η όρασή των εξασθενίζει ολοένα, πρέπει να υποβάλλονται συχνά σε λεπτομερή εξέταση από τον ειδικό γιατρό. Η εξέταση από τον οφθαλμικό παρουσιάζει ένα χαρακτηριστικό σύμπτωμα: στο κεντρικό μέρος του αμφιβληστροειδούς διακρίνεται καθαρά ένα θαλάμωμα. Σπανιότερο είναι το παιδικό γλαύκωμα, που εμφανίζεται αμέ-

τα από μερικούς μήνες, ή και χρόνια, όμως, επέρχεται η τύφλωση. Γι' αυτό οι ηλικιωμένοι που αλλάζουν συχνά γυαλιά, γιατί η όρασή των εξασθενίζει ολοένα, πρέπει να υποβάλλονται συχνά σε λεπτομερή εξέταση από τον ειδικό γιατρό. Η εξέταση από τον οφθαλμικό παρουσιάζει ένα χαρακτηριστικό σύμπτωμα: στο κεντρικό μέρος του αμφιβληστροειδούς διακρίνεται καθαρά ένα θαλάμωμα. Σπανιότερο είναι το παιδικό γλαύκωμα, που εμφανίζεται αμέ-

τα από μερικούς μήνες, ή και χρόνια, όμως, επέρχεται η τύφλωση. Γι' αυτό οι ηλικιωμένοι που αλλάζουν συχνά γυαλιά, γιατί η όρασή των εξασθενίζει ολοένα, πρέπει να υποβάλλονται συχνά σε λεπτομερή εξέταση από τον ειδικό γιατρό. Η εξέταση από τον οφθαλμικό παρουσιάζει ένα χαρακτηριστικό σύμπτωμα: στο κεντρικό μέρος του αμφιβληστροειδούς διακρίνεται καθαρά ένα θαλάμωμα. Σπανιότερο είναι το παιδικό γλαύκωμα, που εμφανίζεται αμέ-

τα από μερικούς μήνες, ή και χρόνια, όμως, επέρχεται η τύφλωση. Γι' αυτό οι ηλικιωμένοι που αλλάζουν συχνά γυαλιά, γιατί η όρασή των εξασθενίζει ολοένα, πρέπει να υποβάλλονται συχνά σε λεπτομερή εξέταση από τον ειδικό γιατρό. Η εξέταση από τον οφθαλμικό παρουσιάζει ένα χαρακτηριστικό σύμπτωμα: στο κεντρικό μέρος του αμφιβληστροειδούς διακρίνεται καθαρά ένα θαλάμωμα. Σπανιότερο είναι το παιδικό γλαύκωμα, που εμφανίζεται αμέ-

τα από μερικούς μήνες, ή και χρόνια, όμως, επέρχεται η τύφλωση. Γι' αυτό οι ηλικιωμένοι που αλλάζουν συχνά γυαλιά, γιατί η όρασή των εξασθενίζει ολοένα, πρέπει να υποβάλλονται συχνά σε λεπτομερή εξέταση από τον ειδικό γιατρό. Η εξέταση από τον οφθαλμικό παρουσιάζει ένα χαρακτηριστικό σύμπτωμα: στο κεντρικό μέρος του αμφιβληστροειδούς διακρίνεται καθαρά ένα θαλάμωμα. Σπανιότερο είναι το παιδικό γλαύκωμα, που εμφανίζεται αμέ-

τα από μερικούς μήνες, ή και χρόνια, όμως, επέρχεται η τύφλωση. Γι' αυτό οι ηλικιωμένοι που αλλάζουν συχνά γυαλιά, γιατί η όρασή των εξασθενίζει ολοένα, πρέπει να υποβάλλονται συχνά σε λεπτομερή εξέταση από τον ειδικό γιατρό. Η εξέταση από τον οφθαλμικό παρουσιάζει ένα χαρακτηριστικό σύμπτωμα: στο κεντρικό μέρος του αμφιβληστροειδούς διακρίνεται καθαρά ένα θαλάμωμα. Σπανιότερο είναι το παιδικό γλαύκωμα, που εμφανίζεται αμέ-

τα από μερικούς μήνες, ή και χρόνια, όμως, επέρχεται η τύφλωση. Γι' αυτό οι ηλικιωμένοι που αλλάζουν συχνά γυαλιά, γιατί η όρασή των εξασθενίζει ολοένα, πρέπει να υποβάλλονται συχνά σε λεπτομερή εξέταση από τον ειδικό γιατρό. Η εξέταση από τον οφθαλμικό παρουσιάζει ένα χαρακτηριστικό σύμπτωμα: στο κεντρικό μέρος του αμφιβληστροειδούς διακρίνεται καθαρά ένα θαλάμωμα. Σπανιότερο είναι το παιδικό γλαύκωμα, που εμφανίζεται αμέ-

τα από μερικούς μήνες, ή και χρόνια, όμως, επέρχεται η τύφλωση. Γι' αυτό οι ηλικιωμένοι που αλλάζουν συχνά γυαλιά, γιατί η όρασή των εξασθενίζει ολοένα, πρέπει να υποβάλλονται συχνά σε λεπτομερή εξέταση από τον ειδικό γιατρό. Η εξέταση από τον οφθαλμικό παρουσιάζει ένα χαρακτηριστικό σύμπτωμα: στο κεντρικό μέρος του αμφιβληστροειδούς διακρίνεται καθαρά ένα θαλάμωμα. Σπανιότερο είναι το παιδικό γλαύκωμα, που εμφανίζεται αμέ-

τα από μερικούς μήνες, ή και χρόνια, όμως, επέρχεται η τύφλωση. Γι' αυτό οι ηλικιωμένοι που αλλάζουν συχνά γυαλιά, γιατί η όρασή των εξασθενίζει ολοένα, πρέπει να υποβάλλονται συχνά σε λεπτομερή εξέταση από τον ειδικό γιατρό. Η εξέταση από τον οφθαλμικό παρουσιάζει ένα χαρακτηριστικό σύμπτωμα: στο κεντρικό μέρος του αμφιβληστροειδούς διακρίνεται καθαρά ένα θαλάμωμα. Σπανιότερο είναι το παιδικό γλαύκωμα, που εμφανίζεται αμέ-

τα από μερικούς μήνες, ή και χρόνια, όμως, επέρχεται η τύφλωση. Γι' αυτό οι ηλικιωμένοι που αλλάζουν συχνά γυαλιά, γιατί η όρασή των εξασθενίζει ολοένα, πρέπει να υποβάλλονται συχνά σε λεπτομερή εξέταση από τον ειδικό γιατρό. Η εξέταση από τον οφθαλμικό παρουσιάζει ένα χαρακτηριστικό σύμπτωμα: στο κεντρικό μέρος του αμφιβληστροειδούς διακρίνεται καθαρά ένα θαλάμωμα. Σπανιότερο είναι το παιδικό γλαύκωμα, που εμφανίζεται αμέ-

τα από μερικούς μήνες, ή και χρόνια, όμως, επέρχεται η τύφλωση. Γι' αυτό οι ηλικιωμένοι που αλλάζουν συχνά γυαλιά, γιατί η όρασή των εξασθενίζει ολοένα, πρέπει να υποβάλλονται συχνά σε λεπτομερή εξέταση από τον ειδικό γιατρό. Η εξέταση από τον οφθαλμικό παρουσιάζει ένα χαρακτηριστικό σύμπτωμα: στο κεντρικό μέρος του αμφιβληστροειδούς διακρίνεται καθαρά ένα θαλάμωμα. Σπανιότερο είναι το παιδικό γλαύκωμα, που εμφανίζεται αμέ-

τα από μερικούς μήνες, ή και χρόνια, όμως, επέρχεται η τύφλωση. Γι' αυτό οι ηλικιωμένοι που αλλάζουν συχνά γυαλιά, γιατί η όρασή των εξασθενίζει ολοένα, πρέπει να υποβάλλονται συχνά σε λεπτομερή εξέταση από τον ειδικό γιατρό. Η εξέταση από τον οφθαλμικό παρουσιάζει ένα χαρακτηριστικό σύμπτωμα: στο κεντρικό μέρος του αμφιβληστροειδούς διακρίνεται καθαρά ένα θαλάμωμα. Σπανιότερο είναι το παιδικό γλαύκωμα, που εμφανίζεται αμέ-

τα από μερικούς μήνες, ή και χρόνια, όμως, επέρχεται η τύφλωση. Γι' αυτό οι ηλικιωμένοι που αλλάζουν συχνά γυαλιά, γιατί η όρασή των εξασθενίζει ολοένα, πρέπει να υποβάλλονται συχνά σε λεπτομερή εξέταση από τον ειδικό γιατρό. Η εξέταση από τον οφθαλμικό παρουσιάζει ένα χαρακτηριστικό σύμπτωμα: στο κεντρικό μέρος του αμφιβληστροειδούς διακρίνεται καθαρά ένα θαλάμωμα. Σπανιότερο είναι το παιδικό γλαύκωμα, που εμφανίζεται αμέ-

τα από μερικούς μήνες, ή και χρόνια, όμως, επέρχεται η τύφλωση. Γι' αυτό οι ηλικιωμένοι που αλλάζουν συχνά γυαλιά, γιατί η όρασή των εξασθενίζει ολοένα, πρέπει να υποβάλλονται συχνά σε λεπτομερή εξέταση από τον ειδικό γιατρό. Η εξέταση από τον οφθαλμικό παρουσιάζει ένα χαρακτηριστικό σύμπτωμα: στο κεντρικό μέρος του αμφιβληστροειδούς διακρίνεται καθαρά ένα θαλάμωμα. Σπανιότερο είναι το παιδικό γλαύκωμα, που εμφανίζεται αμέ-

τα από μερικούς μήνες, ή και χρόνια, όμως, επέρχεται η τύφλωση. Γι' αυτό οι ηλικιωμένοι που αλλάζουν συχνά γυαλιά, γιατί η όρασή των εξασθενίζει ολοένα, πρέπει να υποβάλλονται συχνά σε λεπτομερή εξέταση από τον ειδικό γιατρό. Η εξέταση από τον οφθαλμικό παρουσιάζει ένα χαρακτηριστικό σύμπτωμα: στο κεντρικό μέρος του αμφιβληστροειδούς διακρίνεται καθαρά ένα θαλάμωμα. Σπανιότερο είναι το παιδικό γλαύκωμα, που εμφανίζεται αμέ-

ΕΞΩΤΙΚΟ ΒΥΓΚΛΟΙΣΤΙΚΟ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΤΟΥ ΑΜΙΛΙΟΥ ΣΑΥΤΚΑΡ

ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ
ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΗΣ ΣΥΝΕΧΕΙΑΣ

Ο Χόνγκ με τους συντρόφους του αποφασίζει να αφηνιάσει τους κυνηγούς των κεφαλών για να ελευθερώσει τον αξιωματικό Τζιγκούμα. Βάζει φωτιά στο στατόπεδο των κυνηγών, που φεύγουν τρομοκρατημένοι και ελευθερώνει το Τζιγκούμα. Οι κυνηγοί όμως προλαβαίνουν και σκοτώνουν το Βιντί. Ο Χόνγκ και οι φίλοι του γυρίζουν πίσω στο όχυρό τους, όπου ύστερ' από λίγο δέχτηκαν την επίθεση των άγρια ανθρώπων. Οι σφαίρες τους όμως αποδεκτικούν τους κυνηγούς, που απασχολούν σε άτακτη φυγή, πετώντας τα όπλα τους, πανικόδελτοι.

25ον — Φτάνει πιά, φωνάζει ο Χόνγκ. 'Ας γυρίσουμε πίσω και να φύγουμε αμέσως. Έχω τη γνώμη πως αυτοί οι άγρια άνθρωποι δεν πρόκειται να μας ενοχλήσουν πια ποτέ. Το μάθημα που τους δώσαμε θα το θυμούνται για πάντα. 'Ας μη χάνουμε όμως καιρό, γιατί μπορεί να ξαναγυρίσουν μ' ενίσχυσεις.

Γύρισαν στο καταφύγιό τους, όπου η Τάν Κιού κι' ο Τζιγκούμα τους περίμεναν μ' ανησυχία. Ο Χόνγκ είπε τότε στον Πράμ Λι:

— Ρώτησε των Τζιγκούμα, αν είναι εύκολο να φτάσουμε στον ποταμό Μπακάτ, χωρίς να περάσουμε από την πεδιάδα.

— Ναί, απάντησε ο Τζιγκούμα, μπορούμε να φτάσουμε περνώντας απ' τους λόφους. Ο δρόμος θα είναι πιο μακρύς, αλλά δε θα διακινδυνεύουμε να συναντήσουμε αυτούς τους άγριους.

— 'Ας φύγουμε, λοιπόν. Ο κόπος δε μας τρομάζει.

Εξέκριναν με θάρρος. Μάζεψαν από χάμου δυο μαχαίρια, που είχαν πετάξει στη φυγή τους οι άγριοι κι' άρχισαν ν' ανεβαίνουν σιγά σιγά το λόφο. Έφτασαν σε λίγο στο μέρος όπου βρισκόταν πριν το στρατόπεδο των κυνηγών των κεφαλών. 'Ανεβαίνοντας έπειτα το δεύτερο λόφο, ο Χόνγκ και οι σύντροφοί του βρέθηκαν ξανά στο δάσος. Η φωτιά που είχαν βάλει είχε σβήσει πιά.

— 'Ας ξεκινάσουμε εδώ πέρα, είπε ο Χόνγκ. Η Τάν Κιού είναι πολύ κουρασμένη.

— Ναί, Χόνγκ, είπε η όμορφη Κινέζα. Είναι εξαντλημένη.

— Θα μείνουμε εδώ ως τα χαράματα. Δεν έχουμε πια να φοβηθούμε τίποτα από τους κυνηγούς.

Ο Σέν Κιού κι' ο Πράμ Λι έφτιασαν από φύλλα μπανανές ένα έλαφο κρεβάτι για την όμορφη Κινέζα. Έπειτα ενώ οι άλλοι πλάγιασαν κι' αποκοιμήθηκαν, αυτοί έμειναν να φρουρούν. Η νύχτα ήταν σκοτεινή κι' απόλυτη ησυχία βασιλευσε παντού. Ο Σέν Κιού όμως κι' ο Πράμ Λι άγρυπνούσαν. Η νύχτα προχωρούσε ήρεμη και τίποτα δε συνέβη, ώσπου ξημέρωσε.

Έτσι, η μικρή ομάδα συνέχισε ξεκινώντας την πορεία της.

Ο τόπος ήταν έρημος και οι κυνηγοί των κεφαλών δεν έδωσαν πια σημεία ζωής. Παρατηρήθηκαν πια απ' το σκοπό τους τα έκδικηθούν το θάνατο του αρχηγού τους και των συντρόφων τους τράβηξαν για το χωριό τους.

Έπειτα από τρεις μέρες κοπιαστικής πορείας, ο Τζιγκούμα άναγγελλε στους φίλους του πως θα έφταναν σε λίγο στις όχθες του ποταμού Μπακάτ.

ΕΚΕΙΝΟΣ ΠΟΥ ΕΙΧΕ ΕΠΙΖΗΣΕΙ ΑΠΟ ΤΗΝ «ΚΟΝΤΣΑ»

Ο νεαρός Τζιγκούμα δεν είχε

ΤΟ ΜΑΡΓΑΡΙΤΑΡΙ ΤΗΣ ΜΑΝΙΛΛΑΣ

γελαστή. Την άλλη μέρα, έπειτα από πορεία δυο ωρών, η μικρή ομάδα αφού βγήκε άπνοια πυκνών δάσος, βρέθηκε ξαφνικά στην όχθη του ποταμού.

Στην απέναντι όχθη είχαν τοποθετηθεί πάνω στην άμμοδιά, δυο βαρείες βάσεις, που είχαν στην πλώρη τους το ξυσμένο κεφάλι ενός κροκόδειλου.

— Φτάσαμε επί τέλους, είπε ο Τζιγκούμα. Το χωριό θα είναι πίσω απ' τα δέντρα.

— Κι' όμως δε φαίνεται κανείς, είπε ο Μαλαίος. Μήπως έχουν απομακρυνθεί απ' τον ποταμό;

— Δεν το φαντάζομαι, απάντησε ο Τζιγκούμα. Τη στιγμή που οι βάσεις είν' αυτοί, οι άνθρωποι τους δεν πρόκειται να είναι μακριά.

— 'Αν δεν έρθουν να μας πάρουν, θα μάς είναι αδύνατο να διασχίσουμε τον ποταμό. Οι κροκόδειλοι που λαγοκοιμούνται στην άμμο θα μάς έκαναν μία μπουκιά.

— Πιθανόν οι κάτοικοι του χωριού να πήγαν κυνήγι. Θα τρέξουν αμέσως προς τα εδώ, αν μιλήση δυνατά το σιδερένιο χωνί σου.

— Θα το δούμε, είπε ο Πράμ Λι.

Γύρισε την καραμπίνα του προς τ' άπάνω και πυροβόλησε. Ο πυροβολισμός αντήχησε για πολύ μέσα στο δάσος, ξυπνώντας κάθε

ήχώ. Θα μπορούσε ν' ακουστή πολυ μακριά.

Έπειτα από λίγα λεπτά, ο Χόνγκ και οι σύντροφοί του, είδαν να βγαίνει απ' το δάσος ένας άντρας. Δεν ήταν κανένας 'Ιγκορότης μίτη καν 'Ινδοήσιος της άκτης, γιατί το δέρμα του ήταν καθαρό, αν και ηλιοκαμένο, και τα χαρακτηριστικά του κανονικά. Φορούσε κάτι σαν μπλουζα, που άλλοτε ήταν μπλέ, και τώρα είχε ξεβαριάσει, ένα κουρελιασμένο πανταλόνι, μία κόκκινη ζώνη κι' ένα μπερέ βαθύ γαλάζιο σαν αυτά που φορούν οι Ευρωπαίοι.

Βλέποντας όλους αυτούς τους ώπλισμένους ανθρώπους, ο άγνωστος, ένας νεαρός είκοσι χρονών, άφησε να τού ξεφυγή μία κραυγή εκπλήξεως κι' έτρεξε προς την όχθη όπου στάθηκε με το βλέμμα στηλημένο στους Κινέζους. Ήταν τόσο πολύ συγκινημένος, που δεν ήταν σε θέση ν' άρθρωση λέξη.

— Μά τον Κομφούκιο!... φώναζε ο Χόνγκ, αν δεν είμαι τυφλός, ο άνθρωπος αυτός είν' ένας από εκείνους που είχαν επίδραση στην «Κόντσα». Δε συμφωνείς κι' εσύ, Τάν Κιού;

— Ναί, απάντησε η νεαρή Κινέζα με συγκινημένη φωνή. Είν' ένας απ' τους 'Ισπανούς, που συνάδευαν το Ρομέρο.

Ο ξένος εξεκοιλούσε να τους κυττάζει σαν τρελλός. Έπειτα φώναζε:

— Καράμπα!... 'Ανθρωποι από την ακτή!... Έλάτε εδώ!...

— 'Αμέσως, έφτα 'Ιγορότες, που ως εκείνη τη στιγμή ήταν κομμένοι πίσω από τα δέντρα, βγήκαν απ' το δάσος και πήγαν κοντά στον 'Ισπανό. Μόλις τους είδε, ο Τζιγκούμα, άφησε μία παραξένη, διαπεραστική κραυγή, σινιάλο γνωστό άνάμεσα στους 'Ιγκορότες. Το αποτέλεσμα ήταν άμεσο. Χωρίς κανένα διαταγμό, οι έφτα 'Ιγορότες κι' ο 'Ισπανός έβρισαν στο ποτάμι τη μία βάρκα, πήδησαν μέσα και σε λίγο έφτα-

σαν στην άλλη όχθη όπου βρίσκονταν ο Χόνγκ με τους συντρόφους του. Χαιρετήσαν τον Τζιγκούμα. Ο 'Ισπανός, αφού διάσασε λίγο πηλίσιασε τον Χόνγκ και τους φίλους του, και τους ρώτησε ευγενικά:

— Δεν είστε Κινέζοι;

— Μάλιστα, κι' ερχόμαστε από τις Φιλιππίνες, απάντησε η Τάν Κιού.

— 'Από τις Φιλιππίνες!... φώναζε ο 'Ισπανός.

— Από τη Μανίλλα.

— Και τι γυρεύετε εδώ, άναμεσα σ' αυτούς τους άγριους!...

— Εσάς γυρεύουμε!

— Έμεις!... φώναζε ο άνθρωπος κατάπληκτος. Ξέρετε λοιπόν, πριό είμαστε;

— Οί επιζώντες από την «Κόντσα».

— Μά την Παναγία της Πιλάρ! φώναζε ο 'Ισπανός. Είπατε οί επιζώντες από την «Κόντσα»;

— Ναί, απάντησε η νεαρή Κινέζα. Για πέστε μου, σάς παρακαλώ, ζή ο Ρομέρο; ρώτησε μ' άγγωνα.

— Ναί, ζή!

Η νεαρή Κινέζα κοκκίνισε έλαφρά, δίχως να μπορεί να κρύψει τη συγκίνησή της.

— Και πώς έγινε το ναυαγίο; ξαναρώτησε η Τάν Κιού.

Ο 'Ισπανός διηγήθηκε το δραματικό ναυαγίο της «Κόντσα» και την τρομερή επίθεση των πειρατών. Διηγήθηκε ακόμη πως οι 'Ιγορότες έπετεύχσαν μετά θάνατον των πειρατών κι' ελευθερώσαν τους αιχμαλώτους, και πως αυτοί είχαν εγκατασταθεί αυτού, πράγμα που τον έκανε πολύ ευτυχισμένο, γιατί μ' αυτόν τον τρόπο οί σωτήρες τους μόρφωσαν να τους ξαναβρούν.

— Θα πηγαίναμε να σάς συναντήσουμε στο Λινγκουασάν, είπε ο Χόνγκ, γιατί είχαμε πληρφορηθεί πως είσαστε εκεί.

— 'Από πού;

— Από τον αρχηγό των άγριων, που είναι φίλος του Μπουλγκα. Και τώρα, πέστε μου, ή λευκή γυναίκα έγινε καλή;

— Όχι, ακόμη.

— Θα μπορούσε να ταξιδέψει από δω ως την ακτή;

— Νομίζω, ναί, γιατί το Λινγκουασάν δεν απέχει πολύ από τη θάλασσα.

— Υπάρχει άλλος τρόπος συγκοινωνίας;

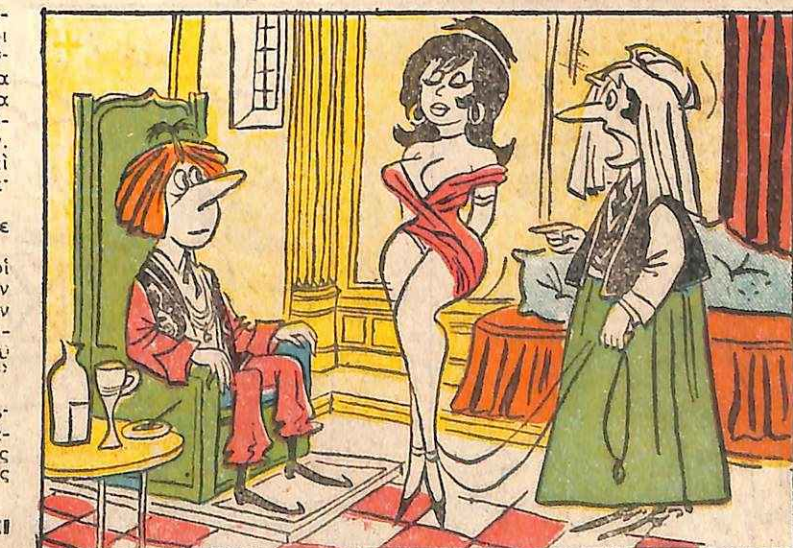
— Ναί, το Ρίο Γκράντε, που χύνεται από το Λινγκουασάν και που ή έκβολή του είναι κοντά στο Κοτταμπάντο. Το ταξίδι θα είναι λιγώτερο επικίνδυνο απ' αυτή τη μεριά, γιατί θα γίνη στα έδωφα του σουλτάνου του Σελαγκάιν.

— Είν' αλήθεια, είπε ο Χόνγκ, θα μπορούσαμε να χρησιμοποιήσουμε αυτό το ποτάμι για να ξαναγυρίσουμε στην ακτή... Και πούδς έρεει;...

— Ίσως να βρούμε το γέρο πιστό μας Κινέζο και τη βάρκα του στο Κοτταμπάντο.

— Λες να μάς ποιμήνει ακόμη; είπε η Τάν Κιού.

— Μου υποσχέθηκε να μην εγκαταλείψει το Μιντανάο πριν πειστή πως είμαστε νεκροί.

— Είναι, έτι καλύτερο βέβαια σήμερα στην αγορά, αφεντικό!...

— Ίσως τότε να μας γυρεύει στο Τολαγιν. Πότε θα φύγουμε. Χόνγκ;

— Πολύ βιαστική είσαι. — Ναι, για να σου δώσω την απόδειξη πώς δεν αγαπώ πια το Ρομέρο.

— Πρόσεξε, Τάν Κιού, ή καρδιά μας επιφυλάσσει εκπλήξεις και δεν είναι σπάνιο να βλέπεις έναν έρωτα που τον νομίζεις νεκρό, να φωνάζει και πάλι ξαφνικά.

— Είμαι σίγουρη για τον έαυτό μου, Χόνγκ. Θα σου τ' αποδείξω αύριο.

— Θα φύγουμε απόψε, μόλις βγύη το φεγγάρι. Πήγαινε τώρα να ξεκουραστής... Περπατήσαμε όλη τη νύχτα και πρέπει να είσαι δυνατή γι' αυτή την τελευταία δοκιμασία.

Ο Τγκούμα και οι άλλοι 'Ι-γορότες είχαν έτοιμάσει κρεβάτια από φύλλα, προσβλέποντας πώς οι Κινέζοι κι' ο Μαλαιο, κουρασμένοι από την κοπιαστική νυχτερινή πορεία, θα είχαν ανάγκη να ξεκουραστούν προτού ξεκινήσουν για τη λίμνη του Λινγκουασάν.

Ο Χόνγκ και οι σύντροφοί του κοιμήθηκαν άρετες άρες. Μόλις ανέτειλε λοιπόν το φεγγάρι, ξεκύραστοι κι' ευδιάθετοι, ξεκίνησαν για να φτάσουν στη φυλή των Μπουύνγκα πριν ημερώσει.

Ο 'Ισπανός και δυο 'Ιγορότες τους ώδηγούσαν. Κατά τις δυο το πρωί, η μικρή ομάδα άρχισε να συναντά λασπόδη έδαφη, που έδειχναν ότι εκεί κοντά ήταν η λίμνη. Σε λίγο, αναγκάστηκαν να κάνουν το γύρο μεγάλων βάλτων, σκεπασμένων από γιγαντιαία καλάμια, όπου φώλιαζαν χιλιάδες εξωτικά πουλιά. Άλλες πάλι φορές, ρυάκια γεμάτα λάσπη και κροκοδείλους έφραζαν την πορεία της μικρής ομάδας, που αναγκάζονταν να περάσει με πολλή δυσκολία.

Η αυγή είχε αρχίσει να χαράζει, όταν ο Χόνγκ και οι σύντροφοί του βρέθηκαν ξαφνικά ενώπιό τους μια απέραντη λίμνη, που χανόταν μακριά στ' ανατολικά.

Ήταν η λίμνη του Λινγκουασάν, μια από τις πιο μεγάλες του Μιντανάο.

Αν και η ώρα ήταν πολύ πρωινή, πολλές κιόλας βάρκες με ανοιχτά πανιά διέσχισαν τη μεγάλη λίμνη και κατευθύνονταν προς το βορρά, χωρίς άλλο για να φτάσουν στο Ραγιαμπουάνγκ, τη μοναδική σημαντική κομπολι που βρίσκεται στις όχθες της απέραντης αυτής λίμνης.

Η Τάν Κιού είχε σταθή κοντά στην όχθη και παρακολουθούσε δεξιά κι' αριστερά, προσπαθώντας να μαντέψει το χωριό, όπου βρίσκονταν ο Ρομέρο κι' η Τερεζίτα. Φαινόταν πολύ συγκινημένη και ήταν κλωμή.

— Πού είναι; ρώτησε τον 'Ισπανό με φωνή που έτρεμε.

— Οδηγήστε μας κοντά τους, είπε ο Χόνγκ.

Εκίνησαν, ακολουθώντας ένα μονοπάτι που ήταν κατά μήκος της λίμνης. Ο Χόνγκ βάζει κοντά στη νεαρή Κινέζα και την έτρωγε με τα μάτια του. Παρακολουθούσε και την παραμικρή κίνηση της δυσωφης Κινέζας, που τόσο τη λάτρευε. Το βλέμμα του ήταν διαρκώς πάνω της.

Ο Χόνγκ ήταν ανήσυχος και σκεπτικός. Μ' όλους τους δόκους της μνηστής του, φοβόταν τη συνάντησή της με το Ρομέρο. Η νεαρή Κινέζα κατάλαβε τις ανησυχίες του και του είπε σιγά:

— Σε βλέπω σκεπτικό, Χόνγκ.

— Τ' ομολογώ, της απάντησε, αναστενάζοντας.

— Αμφιβάλλεις, λοιπόν, για το Λουλουδι των Μαργαριτών;

— Όχι, αλλά φοβάμαι.

— Έχεις άδικο φίλε μου. Κιτάζε με καλά. Δεν είμαι ήρεμη; Βάλε τ' αυτί σου στην καρδιά μου και θα την ακούσης να χτυπάει σιγανά. Ποτέ μου ίσως δεν ήμουν τόσο αποφασισμένη, όσο τώρα.

— Αποφασισμένη σε τί;

— Να σου αποδείξω, πώς δεν αγαπώ, παρά μονάχα σε.

— Αμφεβάλλεις φαίνεται πριν γι' αυτό;

— Όχι όμως πιά...

— Τάν Κιού, αγαπημένη μου! "Αν ήξερες πόσο σε λατρεύω!... Θα προτιμούσα να πεθάνω παρά να σε χάσω!

— Θα γίνω γυναίκα σου, Χόνγκ, γενναίε μου άντρα, αλλά μ' έναν όρο.

— Και ποιός είν' αυτός ο όρος; Μίλα μου ελεύθερα, αγάπη μου!... Κάθε σου επιθυμία είναι διαταγή για μένα.

— Θα επιθυμούσα να με ξαναπάς στην πατρίδα μου, ο αέρας των Φιλιππίνων δεν είναι για μένα. Αισθάνομαι την ανάγκη να πάω ν' αναπνεύσω τον αέρα της πατρίδας μου.

— Σου υπόσχομαι πώς φεύγοντας από δω δε θα ξεναγούσουμε στη Μανίλλα. Θα σε οδηγήσω κατ' ευθείαν στις όχθες του Κίτινου ποταμού.

Έκείνη τη στιγμή είδαν τον 'Ισπανό να κλωμιάζει ξαφνικά και

ν' αφήνει μια κοκκίνη γεμάτη κατ'άπληξη.

— Μα την Παναγία της Πιλάρα!... Τι συμβαίνει στο χωριό των Μπουύνγκα;

Οι δυο 'Ιγορότες είχαν αφήσει κι' αυτοί να τους ξεφύγουν μια κορυφή.

— Τι συμβαίνει, λοιπόν; ρώτησε ο Χόνγκ τον 'Ισπανό.

— Βλέπετε αυτό το στολίσκο που προχωρεί πάνω στη λίμνη; Κιτάξτε πέρασε το άκρωτήρι.

Ο Χόνγκ, η Τάν Κιού και οι σύντροφοί του, κύτταξαν προς το σημείο που τους έδειχνε και είδαν πραγματικά ένα στολίσκο από τριάντα περίπου μεγάλες βάρκες, όπου είχαν επιβιβαστή ένας μεγάλος αριθμός από άντρες όπλισμένους με δόρατα και τουφέκια.

Επί κεφαλής ήταν μια μεγάλη βάρκα, που είχε στη μέση της κάτι σαν μεγάλο παραβάν. Σαράντα κοπιώδεις μισόγυμνοι τραβούσαν ρυμιάκα τα κουπιά.

— Ποιοί είναι αυτοί οι άνθρωποι; ρώτησε η Τάν Κιού, τρέμοντας έλθορα.

— Τι να σας πώ, απάντησε ο 'Ισπανός, πολύ φοβάμαι πώς οι αμφιβολίες μου θα μεταβληθούν σε πεποίθηση.

Το ύφος του ήταν ανήσυχος.

— Τι έννεείτε;

— Από καιρό είχε διαδοθή στο χωριό πώς ο σουλτάνος του Μπουύνγκα είχε την πρόθεση νάρη να πάρη τους λευκούς αιχμαλώτους.

— Για να τους κάνει τί; ρώτησε η νεαρή Κινέζα κατάχλωμη.

— Σκλάβους του.

— Το χωριό δε μπορεί να του αντισταθεί;

— Δεν έχει αρκετούς πολεμιστές.

— Χόνγκ!... φώναξε η Τάν Κιού.

— Μη φοβάσαι, αγάπη μου, πάμε στο χωριό. Θα είμαστε εκεί πριν απ' το σουλτάνο.

Ο ΣΟΥΛΤΑΝΟΣ ΤΟΥ ΜΠΟΥΥΝΓΑ

Το χωριό του άρχηγού των 'Ιγορότων ήταν χτισμένο στην άκρη ενός άκρωτηρίου που έμπαινε βαθιά μέσα στα νερά της λίμνης. Είχε κάπου τριακόσιες έως τετρακόσιες καλύδες, χτισμένες πάνω σε πασσάλους, πράγμα που τις προφυλάγε από τις πλημμύρες κι' από κάθε απόρρολητη έχθρηκή επίθεση. Στη μέση, βρίσκονταν καλύδες πολύ μεγαλύτερες από τις άλλες, περιτοιχισμένες από τάρους γεμάτες άγ-

κάθια. Γύρω απ' αυτή την έκταση ορθώνονταν έφτα - όχτω φρούρια κατασκευασμένα από χοντρούς κορμούς δέντρων, που τη φρουρά τους την αποτελούσε ένας ώριμος νος άριστος πολεμιστών. Ήταν αυτό το κάστρο του χωριού, όπου αμυνόταν ο Μπουύνγκα και οι κυριώτεροι φύλαρχοι.

Όταν έφτασε η μικρή ομάδα, μεγάλη κίνηση υπήρχε στους δρόμους του χωριού. Ομάδες από 'Ιγορότες, όπλισμένους με τόξα και παλιά τουφέκια έτρεχαν από παντού και συγκεντρώνονταν στα φρούρια.

Άντρες και παιδιά, οδηγημένοι από γέροντες, έβγυναν μίσ' απ' τα δάση, σπρώχνοντας μπροστά τους κοπάδια από γουρουνία και κουβαλώντας στους ώμους τους πανέρια γεμάτα τρόφιμα.

Παντού φώναζαν και συζητούσαν ζωηρά. Πολεμιστές, συγκεντρωμένοι στην παραλία, έδειχναν ό ένας στον άλλον το στολίσκο, που φαινόταν να κατευθύνεται προς το χωριό τους.

Ο 'Ισπανός έκανε πολλήν εντύπωση σ' αυτούς τους ανθρώπους, έξ αιτίας ίσως του λευκού του δέρματος και του ψηλού του αναστήματος. Τό πλήθος παρατήρουσε μ' άπορία τους Κινέζους, που τους ώδηγησε στο οικισμό του άρχηγού.

Ο Μπουύνγκα ήταν έτοιμος να βγύη απ' το σπίτι του, συνοδευμένος από καμιά είκοσριά όπλισμένους άντρες.

Ο άρχηγός των 'Ιγορότων του Λινγκουασάν ήταν προχωρημένης ηλικίας. Το ανάστημά του δεν ξεπερνούσε το έναμιο μέτρο. Το δέρμα του ήταν κάπως πιο ανοιχτόχρωμο από το δέρμα των συμπατριωτών του. Ήταν γεροδεμένος, κι' άμεσως καταλάβαινες πώς ήταν πολύ πιο έξυπνος απ' τους υπηκόους του. Φορούσε κάτι σαν μακρύ πουκάμισο, από κόκκινο «νακίν», δίχως μανίκια, στολισμένο με δοστρακα και χάντρες και στο κεφάλι του είχε φτερά παπαγάλου. Από τη ζώνη του κρεμόταν ένα κομμένο μαχαίρι. Κρατούσε ένα δίκανον.

Βλέποντας τον 'Ισπανό, τους Κινέζους, το Μαλαιο και τον Τγκούμα, στάθηκε στην άκρη της τάφρου και τους κύτταξε όλους φιλόποτα.

— Ποιοί είναι αυτοί οι άνθρωποι; ρώτησε σε παρεφθαρμένα 'Ισπανικά.

— Φίλοι!

— Και 'Ιγορότες, πρόσθεσε ο Τγκούμα. Ο άρχηγός, λοιπόν, δε μ' αναγνωρίζει πιά;

— Τιγκούμα!... φώναξε ο Μπουύνγκα, κατάπληκτος. Πώς βρίσκεσαι εδώ;

— Ο άρχηγός του χωριού μου σου στέλνει χαιρετίσματα και σε παρακαλεί να πιστέψεις αυτή τη νέα και τους άντρες που τη συνοδεύουν.

— Τι γυρεύουν από μένα;

— Ήρθαν να βρουν τους λευκούς αιχμαλώτους και να τους πλυν πίσω στην πατρίδα τους. Έσως αν τη φυλή μας από σίγουρο κίνδυνο και μας βοηθήσαν ν' αμυνθούμε έναντίον ενός ισχυρού εμπανκανιά. Είναι φίλοι των 'Ιγορότων.

Ο Μπουύνγκα τον είχε ακούσει σιωπηλός. Όταν ο Τγκούμα έπαψε να μιλά, τον πήρε απ' το χέρι και τον ώδηγησε σε μια άπ' τις καλύδες του. Όταν ο άρχηγός ξεναγήθηκε, φαινόταν πολύ σκεπτικός. Πλησίασε την Τάν Κιού κι' άκουμπώντας το χέρι του στον ώμο της, της είπε άργά:

— Πολύ φοβάμαι πώς έφτασε άργά.

— Οι λευκοί άνθρωποι δε βρίσκονται πιά εδώ; ρώτησε η νεαρή Κινέζα μ' αγωνία.

— Εδώ είναι, κάτω από τη δική μου εξουσία και τους έστειλα στο δάσος. Άλλα πόσον καιρό θα τους έχω υπό την εξουσία μου; Δε βλέπεις το στολίσκο που έρχεται;

— Τον βλέπω, είπε η Τάν Κιού, με φωνή που έτρεμε.

— Έρχεται εδώ ο σουλτάνος του Μπουύνγκα.

— Και τί γυρεύει εδώ;

— Να μου πάρη τους λευκούς αιχμαλώτους.

— Με ποιο δικαίωμα;

— Με το δικαίωμα του ισχυρότερου, απάντησε στεναχώντας ο 'Ιγορότης. Έμαθε πώς υπάρχουν εδώ λευκοί άνθρωποι και με διέταξε να του τους παραδώσω. Φαίνεται πως επιθυμεί πολύ ν' αποκτήση λευκούς σκλάβους.

— Και θα υποχωρήσεις; ρώτησε η Τάν Κιού με άγρια φωνή.

— Δεν διαθέτω άρετες, δύναμεις για να του αντισταθώ. Έρχεται με πολλούς πολεμιστές.

— Κι' αν αρνιστούν να τον υποκούσης; ρώτησε ο Χόνγκ, που ως εκείνη την ώρα δεν είχε μιλήσει καθόλου.

— Θα εξόντωνε τη φυλή μου.

— Θέλεις να μ' αφήσεις ν' απαντήσω εγώ στο σουλτάνο;

— Τι θέλεις να κάνεις; ρώτησε φοδισμένος ο Μπουύνγκα.

— Θα το άρνηθώ την παράδοσι των αιχμαλώτων και στην ανάγκη θα τον σκοτώσω, είπε αποφασιστικά ο Χόνγκ.

— Δε θα τολήσεις να το κάνεις!

— Τον φοβάσαι, λοιπόν, τόσο πολύ;

— Ναι, απάντησε ο Μπουύνγκα, είναι πολύ δυνατός!

— Θα είμαστε πιο δυνατοί απ' αυτόν, απάντησε ο Χόνγκ. Να διατάξεις τους άντρες σου να είν' έτοιμοι για κάθε τι κι' άφισέ με να ενεργήσω μόνος μου, όπως κατ'αλαβαίνομαι.

— Έπειτα, ο Χόνγκ, στράφηκε στη νεαρή Κινέζα και της είπε:

— Έλα, γλυκό μου Μαργαριτάρι, θα παίξουμε το τελευταίο μας χαρτί.

Ο στολίσκος δεν άπείχε πια παρά κάπου πεντακόσια μέτρα από την άκρη. Η μεγάλη βάρκα του σουλτάνου ήταν επί κεφαλής. Τον ακολουθούσαν καμιά είκοσριά άλλες βάρκες, γεμάτες όπλισμένους άντρες, έτοιμους ν' αντιμετωπίσουν οποιαδήποτε σκληρή μάχη.

Η μεγάλη βάρκα είχε πλησιάσει πια στην όχθη και είχε πλε-

Τ/3

Κάτι έντελως μοναδικό

Υποκάμισα μέ 10 έγγυήσεις!

<i>Adons</i>	ΔΡΧ. 115
<i>Atias</i>	ΔΡΧ. 150
<i>Adonis</i>	ΔΡΧ. 160
<i>Adogon</i>	ΔΡΧ. 180

ΜΕ ΤΙΜΕΣ ΕΝΙΑΙΕΣ
ΓΙΑ ΟΛΗ ΤΗΝ ΕΛΛΑΔΑ
Ειδικές φίνες ποπλίνες
•SANFORIZED•

ΠΕΙΡΑΪΚΗΣ - ΠΑΤΡΑΪΚΗΣ

στην πιο άφογη
έφαρμογή.

ΣΤΑ ΚΑΛΥΤΕΡΑ ΚΑΤΑΣΤΗΜΑΤΑ ΟΛΗΣ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ

® = Σήμα κατατεθέν

ΚΑΤΑΣΚΕΥΗ: ΑΦΟΙ ΤΣΑΟΥΣΗ Α.Ε.

ρίσει. Ο σουλτάνος αποδιδαχ-
ταν. Ήταν αρκετά ηλικιωμένος,
με πρόσωπο ήλικοκαμμένο και με
αδρά χαρακτηριστικά, με μουλιά
και γένεια κατάλευκα. Ο Μπουύν-
γκα έτρεξε άμέσως να τον χαιρετί-
ση. Ύποκλιθηκε μπροστά του και
του είπε:

— Χαίρε, σουλτάνε του Μπουύν-
γκαν!

Ο σουλτάνος μόλις τον άξια
σε μ' ένα κίνημα του κεφαλιού του
και τον ρώτησε:

— Ποιοί είν' αυτοί οι Κίτρινοι,
πίσω σου;

— Πρεσβευτές, που μου στέλ-
νει το Ισχυρό έθνος των Κίτρινων
άνθρώπων.

— Για ποιο λόγο ήρθαν εδώ
πριν από μένα; Δεν ήξεραν πώς
εδώ βασιλεύει ο σουλτάνος του
Μπουύνγκα; Τα νερά αυτής της λί-
μνης μου άνηκουν, καθώς μου άνη-
κουν κι' όλα τα χωριά που την πε-
ριοιχίζουν, τα δάση, τ' άγρια
θηρία, τα ψάρια, τα πουλιά, τα
πάντα. Και δε μου λές τί ήρθαν
να κάνουν εδώ;

— Ήρθαν για να μου γυρέσουν
να ελευθερώσω τους λευκούς αν-
θρώπους.

— Τους λευκούς! φώναξε ο
σουλτάνος, ρίχνοντας ένα διαπε-
ραστικό βλέμμα στον Χόνγκ, που
είχε προχωρήσει. Θα τους πώ πώς
έφτασαν πολύ άργά, γιατί ήρθα
πρώτος εγώ να τους πάρω.

— Του λόγου σου ήρθες πολύ
άργά, του απάντησε ο Χόνγκ Ι-
σπανικά.

— Τί λέει ο Κίτρινος άνθρω-
πος;

— Πώς έλοι μας φτάσαμε πο-
λύ άργά.

— Για ποιο λόγο;

— Γιατί οι λευκοί έφυγαν.

— Πότε; ρώτησε με λύσσα ο
σουλτάνος.

— Εδώ και τρεις μέρες!

— Λες ψέματα!...

— Οι Κίτρινοι δεν είναι σιλά-
δοι σου και σου απαγορεύω να
μου μιλάς σ' αυτόν τον τόνο, α-
πάντησε ο Χόνγκ περιφρονητικά.
Πρόσεξε καλά, το έθνος μας έχει
πλοία, κανόνια και στρατιώτες
και τα χωριά σου και σένα τον
ίδιο θα σ' έκανε μιά μοικιά.

— Ναι, αλλά η πατρίδα σου
βρίσκεται μακριά.

— Όχι και τόσο, όσο το φαν-
τάζεσαι.

— Ναι, αλλά εγώ είμαι κοντά
σου!

— Και τί συμπεράσμα βγάξεις
απ' αυτό; είπε ο Χόνγκ, σταυρώ-
νοντας τα χέρια και κυττάζοντας
τον άγρια κι' απειλητικά.

Ο σουλτάνος κατέβασε το
βλέμμα του και είπε:

— Μάλιστα, οι Κίτρινοι είναι
δυνατοί, αλλά το ίδιο δυνατός εί-
ναι κι' ο σουλτάνος του Μπουύν-
γκαν. Έχει πολλούς πολεμιστές
και θέλει τους λευκούς ανθρώπους.

— Σου είπα πώς έφυγαν.

— Θα βάλω να τους κυνηγή-
σουν.

— Βρίσκονται ίσως πολύ μα-
κριά.

— Έχουμε μιά άρρωστη γυναί-
κα μαζί τους. Δε μπορεί, λοιπόν,
νάκαναν πολύ δρόμο. Οι πολεμι-
στές μου θα τους προφτάσουν πο-
λύ γρήγορα.

Ο σουλτάνος του Μπουύνγκαν
ζητεί τη φιλοξενία σου, είπε γυ-
ρίζοντας προς το Μπουύνγκα.

— Όλο το χωριό μου είναι δι-
κό σου! απάντησε ο άρχηγός των
'Ιγορότων με σφιγμένα δόντια.

— Θα μείνω στο δικό σου σπίτι.

Έπειτα ο σουλτάνος φώναξε ά-
πότομα στους 'Ιγορότες, που
φρουρούσαν τα τείχη:

— Οι πολεμιστές μου πενούν!

— Δεν είναι άκομη έτοιμος για γάμο ο καυμενούλης!...

— Την ρωτάω αν είναι ελεύθερη το βράδυ, αλλά φαίνεται πώς δεν κατάλαβε!...

24

25

Φέρτε τους τρόφιμα και να θέσει
τε στη διάθεσή τους τα σπύτια
σας.

— Και που σα μεινουν οι υπή-
κοοι μου; ρώτησε ο Μπουγγκα.

— Λίγο μ' ενδιαφέρει, απάν-
τησε ο σουλτάνος. "Ας πάνε στο
δάσος"... Έμπρός πάμε!...

Λίγο αργότερα, ο σουλτάνος
και η συνοδεία του είχαν καταλύ-
σει στο σπίτι του άρχηγού, αναγ-
κάζοντας όλους τους "Ιγορότες",
που ήταν μέσα να φύγουν από
κει. Ο Μπουγγκα ήταν έξω φρε-
νών, γιατί πάντα θεωρούσε τον
εαυτό του άρχηγό ανεξάρτητο κι
όχι υποτελή του βαρβαρού αυτού
σουλτάνου.

— Θα τελειώσουν άσχημα όλα
τούτα, είπε ξαφνικά στον Χόνγκ
και στην Τάν Κιού.

— Για σένα η γι' αυτόν; ρώ-
τησε ήρεμα ο Χόνγκ.

— Ίσως και για τους δυο μας.

— Λογαριάζεις λοιπόν, να εκ-
δικηθείς;

— Οι "Ιγορότες" είναι άνθρω-
ποι έλευθεροι και δε θα σκύψουν
το κεφάλι κάτω από μία τέτοια
προσβολή.

— "Επί τέλους!... φώναξε ο Κι-
νέζος. "Από ώρα, περίμενα ν' α-
κούσω αυτά τα λόγια σου. Τι θα
κάνεις;

— Ούτε το ξέρω ακόμη, αλλά
αυτό δε θα περάσει έτσι, απάντη-
σε ο Μπουγγκα.

— Πρέπει να ενεργήσουμε α-
μέσως, αν θέλουμε να σώσουμε
τους λευκούς, είπε ο Χόνγκ. "Αν
ο σουλτάνος στείλει τους άντρες
του να ψάξουν στο δάσος, τότε ο
Ρομέρο και η Τσεζίτα είναι χα-
μένοι".

— Έχεις κανένα σχέδιο, Χόνγκ;

— Ρώτησε η νεαρή Κινέζα.

— Ναι, αγαπημένη μου.

— Για πές μου, Μπουγγκα, ρώ-
τησε ο Κινέζος τον άρχηγό, ή συ-
νοδεία σου σου είναι πιστή;

— Πιστή κι' αποφασισμένη, α-
πάντησε ο άρχηγός.

— Θα την χρειαστούμε τη νύ-
χτα.

— Είναι στη διάθεσή σου, Χόνγκ.

— Έχεις ποτά που μεθούν;

— Έχω φονικόκρασο.

— Και ζώα για φαγητό;

— Κάπου τριακόσια γουρουνία.

— Θα χρειαστή να θυσιάσης

Ένα μεγάλο μέρος απ' όλ' αυτά.

— Όλα τα θυσιάζω για να ξε-

φορτωθώ αυτόν τον επικίνδυνο

και γελοίο σουλτάνο. Είναι ικα-

νός να μάς σκληρώσει όλους μας.

— Αυτός θα κινδυνέψει να γίνει

σκληρός σου.

— Έχνας πώς ο σουλτάνος έ-

χει μαζί του διακόσιους πολει-

στές;

— Ναι, άλλ' άπόψε θα είναι δ-

λοι τους τύφλα στο μεθύσι.

— Το φονικόκρασο δε θα

φτάσει.

— Θα φροντίσω να διαλύσω

μέσα στο κρασί, ναρκωτικά χά-

νια.

— Είναι στη διάθεσή σου, Χόνγκ.

— Έχεις ποτά που μεθούν;

— Έχω φονικόκρασο.

— Και ζώα για φαγητό;

— Κάπου τριακόσια γουρουνία.

— Θα χρειαστή να θυσιάσης

Ένα μεγάλο μέρος απ' όλ' αυτά.

— Όλα τα θυσιάζω για να ξε-

φορτωθώ αυτόν τον επικίνδυνο

και γελοίο σουλτάνο. Είναι ικα-

νός να μάς σκληρώσει όλους μας.

— Αυτός θα κινδυνέψει να γίνει

σκληρός σου.

— Έχνας πώς ο σουλτάνος έ-

χει μαζί του διακόσιους πολει-

στές;

— Ναι, άλλ' άπόψε θα είναι δ-

λοι τους τύφλα στο μεθύσι.

— Το φονικόκρασο δε θα

φτάσει.

— Θα φροντίσω να διαλύσω

μέσα στο κρασί, ναρκωτικά χά-

νια.

— Είναι στη διάθεσή σου, Χόνγκ.

— Έχεις ποτά που μεθούν;

— Έχω φονικόκρασο.

— Και ζώα για φαγητό;

— Κάπου τριακόσια γουρουνία.

— Θα χρειαστή να θυσιάσης

Ένα μεγάλο μέρος απ' όλ' αυτά.

— Όλα τα θυσιάζω για να ξε-

φορτωθώ αυτόν τον επικίνδυνο

και γελοίο σουλτάνο. Είναι ικα-

νός να μάς σκληρώσει όλους μας.

— Αυτός θα κινδυνέψει να γίνει

σκληρός σου.

— Έχνας πώς ο σουλτάνος έ-

χει μαζί του διακόσιους πολει-

στές;

— Ναι, άλλ' άπόψε θα είναι δ-

λοι τους τύφλα στο μεθύσι.

— Το φονικόκρασο δε θα

φτάσει.

— Θα φροντίσω να διαλύσω

μέσα στο κρασί, ναρκωτικά χά-

νια.

— Είναι στη διάθεσή σου, Χόνγκ.

— Έχεις ποτά που μεθούν;

— Έχω φονικόκρασο.

— Και ζώα για φαγητό;

— Κάπου τριακόσια γουρουνία.

— Θα χρειαστή να θυσιάσης

Ένα μεγάλο μέρος απ' όλ' αυτά.

— Όλα τα θυσιάζω για να ξε-

φορτωθώ αυτόν τον επικίνδυνο

και γελοίο σουλτάνο. Είναι ικα-

νός να μάς σκληρώσει όλους μας.

— Αυτός θα κινδυνέψει να γίνει

σκληρός σου.

— Έχνας πώς ο σουλτάνος έ-

χει μαζί του διακόσιους πολει-

στές;

— Ναι, άλλ' άπόψε θα είναι δ-

λοι τους τύφλα στο μεθύσι.

— Το φονικόκρασο δε θα

φτάσει.

— Θα φροντίσω να διαλύσω

μέσα στο κρασί, ναρκωτικά χά-

νια.

— Είναι στη διάθεσή σου, Χόνγκ.

— Έχεις ποτά που μεθούν;

— Έχω φονικόκρασο.

— Και ζώα για φαγητό;

— Κάπου τριακόσια γουρουνία.

— Θα χρειαστή να θυσιάσης

Ένα μεγάλο μέρος απ' όλ' αυτά.

— Όλα τα θυσιάζω για να ξε-

φορτωθώ αυτόν τον επικίνδυνο

και γελοίο σουλτάνο. Είναι ικα-

νός να μάς σκληρώσει όλους μας.

— Αυτός θα κινδυνέψει να γίνει

σκληρός σου.

— Έχνας πώς ο σουλτάνος έ-

χει μαζί του διακόσιους πολει-

στές;

— Ναι, άλλ' άπόψε θα είναι δ-

λοι τους τύφλα στο μεθύσι.

— Το φονικόκρασο δε θα

φτάσει.

— Θα φροντίσω να διαλύσω

μέσα στο κρασί, ναρκωτικά χά-

νια.

— Είναι στη διάθεσή σου, Χόνγκ.

— Έχεις ποτά που μεθούν;

— Έχω φονικόκρασο.

— Και ζώα για φαγητό;

— Κάπου τριακόσια γουρουνία.

— Θα χρειαστή να θυσιάσης

Ένα μεγάλο μέρος απ' όλ' αυτά.

— Όλα τα θυσιάζω για να ξε-

φορτωθώ αυτόν τον επικίνδυνο

και γελοίο σουλτάνο. Είναι ικα-

νός να μάς σκληρώσει όλους μας.

— Αυτός θα κινδυνέψει να γίνει

σκληρός σου.

— Έχνας πώς ο σουλτάνος έ-

χει μαζί του διακόσιους πολει-

στές;

— Ναι, άλλ' άπόψε θα είναι δ-

λοι τους τύφλα στο μεθύσι.

— Το φονικόκρασο δε θα

φτάσει.

— Θα φροντίσω να διαλύσω

μέσα στο κρασί, ναρκωτικά χά-

νια.

— Είναι στη διάθεσή σου, Χόνγκ.

— Έχεις ποτά που μεθούν;

— Έχω φονικόκρασο.

— Και ζώα για φαγητό;

— Κάπου τριακόσια γουρουνία.

— Θα χρειαστή να θυσιάσης

Ένα μεγάλο μέρος απ' όλ' αυτά.

— Όλα τα θυσιάζω για να ξε-

φορτωθώ αυτόν τον επικίνδυνο

και γελοίο σουλτάνο. Είναι ικα-

νός να μάς σκληρώσει όλους μας.

— Αυτός θα κινδυνέψει να γίνει

σκληρός σου.

— Έχνας πώς ο σουλτάνος έ-

χει μαζί του διακόσιους πολει-

στές;

— Ναι, άλλ' άπόψε θα είναι δ-

λοι τους τύφλα στο μεθύσι.

— Το φονικόκρασο δε θα

φτάσει.

— Θα φροντίσω να διαλύσω

μέσα στο κρασί, ναρκωτικά χά-

νια.

— Είναι στη διάθεσή σου, Χόνγκ.

— Έχεις ποτά που μεθούν;

— Έχω φονικόκρασο.

— Και ζώα για φαγητό;

— Κάπου τριακόσια γουρουνία.

— Θα χρειαστή να θυσιάσης

Ένα μεγάλο μέρος απ' όλ' αυτά.

— Όλα τα θυσιάζω για να ξε-

φορτωθώ αυτόν τον επικίνδυνο

και γελοίο σουλτάνο. Είναι ικα-

νός να μάς σκληρώσει όλους μας.

— Αυτός θα κινδυνέψει να γίνει

σκληρός σου.

— Έχνας πώς ο σουλτάνος έ-

χει μαζί του διακόσιους πολει-

στές;

— Ναι, άλλ' άπόψε θα είναι δ-

λοι τους τύφλα στο μεθύσι.

— Το φονικόκρασο δε θα

φτάσει.

— Θα φροντίσω να διαλύσω

μέσα στο κρασί, ναρκωτικά χά-

νια.

— Είναι στη διάθεσή σου, Χόνγκ.

— Έχεις ποτά που μεθούν;

— Έχω φονικόκρασο.

— Και ζώα για φαγητό;

— Κάπου τριακόσια γουρουνία.

— Θα χρειαστή να θυσιάσης

Ένα μεγάλο μέρος απ' όλ' αυτά.

— Όλα τα θυσιάζω για να ξε-

φορτωθώ αυτόν τον επικίνδυνο

και γελοίο σουλτάνο. Είναι ικα-

νός να μάς σκληρώσει όλους μας.

— Αυτός θα κινδυνέψει να γίνει

σκληρός σου.

— Έχνας πώς ο σουλτάνος έ-

χει μαζί του διακόσιους πολει-

στές;

— Ναι, άλλ' άπόψε θα είναι δ-

λοι τους τύφλα στο μεθύσι.

— Το φονικόκρασο δε θα

φτάσει.

— Θα φροντίσω να διαλύσω

μέσα στο κρασί, ναρκωτικά χά-

νια.

— Είναι στη διάθεσή σου, Χόνγκ.

— Έχεις ποτά που μεθούν;

— Έχω φονικόκρασο.

— Και ζώα για φαγητό;

— Κάπου τριακόσια γουρουνία.

— Θα χρειαστή να θυσιάσης

Ένα μεγάλο μέρος απ' όλ' αυτά.

— Όλα τα θυσιάζω για να ξε-

φορτωθώ αυτόν τον επικίνδυνο

και γελοίο σουλτάνο. Είναι ικα-

νός να μάς σκληρώσει όλους μας.

— Αυτός θα κινδυνέψει να γίνει

σκληρός σου.

— Έχνας πώς ο σουλτάνος έ-

χει μαζί του διακόσιους πολει-

στές;

— Ναι, άλλ' άπόψε θα είναι δ-

λοι τους τύφλα στο μεθύσι.

— Το φονικόκρασο δε θα

φτάσει.

— Θα φροντίσω να διαλύσω

μέσα στο κρασί, ναρκωτικά χά-

νια.

— Είναι στη διάθεσή σου, Χόνγκ.

— Έχεις ποτά που μεθούν;

— Έχω φονικόκρασο.

— Και ζώα για φαγητό;

— Κάπου τριακόσια γουρουνία.

— Θα χρειαστή να θυσιάσης

Ένα μεγάλο μέρος απ' όλ' αυτά.

— Όλα τα θυσιάζω για να ξε-

φορτωθώ αυτόν τον επικίνδυνο

και γελοίο σουλτάνο. Είναι ικα-

νός να μάς σκληρώσει όλους μας.

— Αυτός θα κινδυνέψει να γίνει

σκληρός σου.

— Έχνας πώς ο σουλτάνος έ-

χει μαζί του διακόσιους πολει-

στές;

— Ναι, άλλ' άπόψε θα είναι δ-

λοι τους τύφλα στο μεθύσι.

— Το φονικόκρασο δε θα

φτάσει.

— Θα φροντίσω να διαλύσω

μέσα στο κρασί, ναρκωτικά χά-

νια.

— Είναι στη διάθεσή σου, Χόνγκ.

— Έχεις ποτά που μεθούν;

— Έχω φονικόκρασο.

— Και ζώα για φαγητό;

— Κάπου τριακόσια γουρουνία.

— Θα χρειαστή να θυσιάσης

Ένα μεγάλο μέρος απ' όλ' αυτά.

— Όλα τα θυσιάζω για να ξε-

φορτωθώ αυτόν τον επικίνδυνο

και γελοίο σουλτάνο. Είναι ικα-

νός να μάς σκληρώσει όλους μας.

— Αυτός θα κινδυνέψει να γίνει

σκληρός σου.

— Έχνας πώς ο σουλτάνος έ-

χει μαζί του διακόσιους πολει-

στές;

— Ναι, άλλ' άπόψε θα είναι δ-

Τὸ καλλιτεχνικὸ

ΑΘΛΟΝΙΑ ΤΗΣ ΑΘΗΝΑΣ

ΑΝΤΖΕΛΑ ΖΗΛΕΙΑ

Ἀπὸ τὰ «μπέμπι ντόλ»
στὸ πεντάγραμμο!

ΕΝΑ ἀπὸ τὰ πρὸ ἀξιόλογα ἀστέ-
ρια τῆς νέας ἐποδείας, μὲ
καρριέρα μόλις τεσσάρων ἐτῶν,
εἶναι ἀναμφισβήτητος ἡ Ἀντζέλα
Ζήλεια. Ἡ καλύτερα ἡ Ζήλεια, ὅ-
πως εἶναι περισσότερο γνωστὴ ἀπὸ
τὸ συμβολικὸ ψευδώνυμο πού τῃς
ἔδωσέ ἡ δασυλά της, ἡ γνωστὴ
Δανάη, εἶναι ὥστε νὰ... ζηλεύουν
ὅλοι τὴν τόσο ὀραία φωνή της.

Θυμάμαι, πρὶν τέσσερα ἀκρι-
βῶς χρόνια, ὅταν μῆλα μετὰ
μὲ τὸ μαέστρο Μυρογιάννη μέσα
σὲ ἓνα γνωστὸ κατὰστημα νεοτε-
ρισμῶν, ὅπου ἦταν ἀκόμη ὑπάλλη-
λος, γιὰ νὰ τῇ ζητήσωμε νὰ λάβῃ
μέρος σὲ μιὰ ἐνδιαφέρουσα καλλι-
τεχνικὴ ἐκδήλωση πρὶν φιλανθρω-
πικὸ σκοπὸ.

Μὰς πέρασε γιὰ πελάτες καὶ
μολοντὶ τὰ εἶδη τοῦ τιμηματός
της ἦσαν ἀποκλειστικὰ γυναικεῖα,
«μπέμπι-ντόλ», γάντια, κιάτσες,
σουτιέν, κολότες, τσακισθῆκε νὰ
μὰς περιποιηθῇ ὁσόντου μάθη τὸ
σοπὸ τῆς ἐπισκέψεώς μας.

Ἀπὸ πολὺ μικρὴ εἶχε ἰδιαιτε-
ρη ἀδυναμία στὸ τραγοῦδι ἡ Ζή-
λεια, καὶ ἰδιαίτερα στὸ κλασσικὸ.
Μὰ καὶ ὅταν ἦλθε ἡ στιγμή, πού
ἀποφάσισε νὰ εἰδικευθῇ σ' αὐτό,
δὲν ἐγκατέλειπε τὴ δουλειά της.
Ἦθελε πρῶτα νὰ εἶναι σίγουρη
γιὰ τὸν ἑαυτὸ της. Ἔτσι, ὅστε-
ρα ἀπὸ ἔξι μηνῶν συνεχῇ φοίτη-
σε στὴ σχολὴ τῆς Δανάης, ἐντε-
λῶς ἐτοιμὴ πλέον, πῶς τὴν ἀπό-
φασε νὰ ἀλλάξῃ ἐπάγγελμα.

Μεγάλῃ συμπάθεια τῆς Μπελίν-
τας, ἀπὸ τὴν πρώτη στιγμή, ἔκα-
με, μὲ τὴ φροντίδα τῆς τελευ-
ταίας, τὴν πρώτη της ἐμφάνισ-
σι, τὸ χειμῶνα τοῦ 1958, σὲ ἓνα ἀπὸ
τὰ πρὸ γνωστὰ κέντρα τῆς Πλά-
κας, μὲ τὴν ὀχέστρα Λαβράνου.
Παρ' ὅλο τὸ δικαιολογημένον τράζ
της, ἡ πρώτη ἐντύπωσις ἦταν κατὰ
παραπάνω ἀπὸ ἱκανοποιητικὴ. Καί,
ὅπως ἦταν ἐπόμενον, σὺν καινοτό-
μῳ καὶ ἐνδιαφέροντι ἐμφάνισι
στὴν καλλιτεχνικὴ οἰκογένεια, κί-
νησε ἀμέσως τὴν προσοχή. Ἡ ἔλ-
θησι ἦταν μεγαλύτερη ἀπὸ ὅ,τι
μποροῦσε κανεὶς νὰ προβλέψῃ καί
ἡ Ζήλεια στὰ δύο χρόνια, πού ἀ-
κολούθησαν, ἔκαμε ἐμφανίσεις
πάντα μὲ ἀξιόλογη ἐπιτυχία, στὰ
πρὸ γνωστὰ κέντρα τῆς Ἀθῆνας.

Παράλληλα, τὴν πόσσεξε πολὺ
νοήγῳ τὸ θέατρο καί ὁ κινημα-
τογράφος.
Ἐκανε τὴν πρώτη της ἐμφάνι-
σι στὸ «Περσὸς» μὲ τὸ θίασο
Μηλιάδη - Γρασιάνη - Ρίζου, κα-
τόπιν στὸ θέατρο «Κυβέλης» μὲ
τὸ θίασο Καλιντὰ, καὶ τὸ ἐπόμε-
νον ἔτος πάλι στὸ «Περσὸς».

Ἡ πρώτη της ταβία «Ο θη-
σαυρὸς τοῦ ἱ. καρίτη», ὅπου καί-
τησε ἓνα ἀπὸ τοὺς πρώτους ὁ-
λοὺς μετὰ τὴν ἔξοδα Καλογε-
ροπούλου, τῆς ἔδωσε τὴν εὐκαι-
ρίαν νὰ λανσάρῃ καὶ νὰ ἐπιβάλῃ
τὴν πρώτη προσωπικὴ της ἐπι-
τυχία, ἓνα πικάντικον τραγοῦδάκι
τοῦ μαέστρου Μωρόνη.

Ἡ πρώτη της ταβία «Ο θη-
σαυρὸς τοῦ ἱ. καρίτη», ὅπου καί-
τησε ἓνα ἀπὸ τοὺς πρώτους ὁ-
λοὺς μετὰ τὴν ἔξοδα Καλογε-
ροπούλου, τῆς ἔδωσε τὴν εὐκαι-
ρίαν νὰ λανσάρῃ καὶ νὰ ἐπιβάλῃ
τὴν πρώτη προσωπικὴ της ἐπι-
τυχία, ἓνα πικάντικον τραγοῦδάκι
τοῦ μαέστρου Μωρόνη.

Ἡ Ἀντζέλα Ζήλεια.

«Πινάκωτή, πινάκωτή
ἀπὸ τὸ ἄλλο μου τ' αὐτὶ
μὴ μὴ κολλάς λοιπὸν γιατί
κάθε κοινὸντα περὶ τῆς
πινάκωτῃ, πινάκωτῃ
ἀπὸ τὸ ἄλλο μου τ' αὐτὶ...».

Ἀργότερα, ἐπέβαλε μὲ τοὺς δι-
σκους της, 20 περίπου ὡς τώρα,
καὶ ἄλλα ἀξιόλογα τραγοῦδια, ὅ-
πως τὰ «Ἐορτεύθῃκα» τοῦ Κα-
πνίστη, «Τόση ἀγάπη» τοῦ Ποτα-
μιάνου, «Ποὺ ἦσαν καὶ πού γυ-
ρίζεις» τοῦ Χατζηπαυστοῦ, «Βοή-
κα τὴν ἀγάπη μου» τοῦ Μαλλιδῆ,
κ. ἄ. Ἐνα τελευταῖον τραγοῦδι τοῦ
Μεντή, μὲ τὸν τίτλο «Στοὺς βε-
χὺς σπᾶνε τὰ κνίματα», εἶναι μιὰ
ἀπὸ τὰς ἐντελῶς καινούργιες ἐπι-
τυχίες της.

Ἡ πρώτη της ταβία τὴν ἐπέ-
βαλε καὶ σὺν μιᾷ ἀξιόλογῳ στά-
λετ τῆς ἐλληνικῆς ὁδῶνης. Ἔτσι,
μετὰ τὸ «Θησαυρὸ τοῦ μακαρίτη»,
ἔπαιξε βασικὸν ὁλόνος σὲ τέσσε-
ρες ἀκόμα ταβίες: «Ἡ φτωχολά-
ρα καὶ τὸ βασιλοπούλο», «Ἀγα-
πούλα μου», «Τὸ νηὶ τῶν πειρα-
σμένων» καὶ «Σαραντὰ παλληκάρια».

Ἀὐτὸ ὅμως, πού ἔκανε τὴ Ζή-
λεια ἀκόμη περισσότερο γνωστὴ
καὶ τὴν ἐπέβαλε σὺν ἀστέρι πρῶ-
της σειρᾶς, ἦταν τὸ περσινὸ φε-
στιβάλ μεσογειακοῦ τραγοῦδι τοῦ
τῆς Βαρκελώνης, ὅπου ἀντιπρο-
σώπευσε ἐπαξίως τὴν Ἑλλάδα.

Ἡ Ζήλεια πῆρε ἐκεῖ τὸ πρῶτον
βραβεῖον μὲ τὸ τραγοῦδι τοῦ Γιαν-
νιδῆ «Γκοῖτα ματάκια», παρὰλλη-
λα δὲ τραγοῦδῃσεν καὶ τὸ «Ψέ-
μας» τοῦ Πορέντα, μιὰ ὀραία ὁ-
μάντζα, σὸν τίτλο τῶν ἀπειρο-
χῶν τραγοῦδιων, πού εἶχε ἐπίσης
συμπεριληφθῇ μέσα στὰ 10 τρα-
γοῦδια γιὰ τὴν τελικὴ ἐπιλογή.

Ἡ συμμετοχὴ της στὴν τελικὴ
βραδυὰ τοῦ φεστιβάλ, πού τὴν ἔ-
κανε γνωστὴ σὲ ὅλο τὸν κόσμον,
γιατὶ ὁλόκληρο τὸ πόντοσσιμα ἀ-
ναιμεταδίκετο τὸ ἴδιον βράδι ἀπὸ
τὴν τηλεόρασι. Καί ἡ μελαγχρο-
νὴ ἐλληνικὴ δημοφιλία, πού πλη-
σιάζει πολὺ τὸν τίτλον τῆς Σπα-
νιόλας, ἔκανε ἰδιαίτερη ἐντύπωσι

ὄχι μόνον γιὰ τὴν ἐκτέλεσί της,
ἀλλὰ καὶ γιὰ τὴν ἐμφάνισιν, γα-
ρακτοποιηθεῖσα ἀπὸ τὸν σπῆζο
τῆς βραδυᾶς, ὡς ἡ ὀραϊότερη ἔξ-
νη τραγουδίστρια, πού εἶχε περά-
σει ἀπὸ τὴν τηλεόρασι τῆς Ἰ-
σπανίας. Ἀνάλογα ἦσαν ἀκόμη
καὶ τὰ σχόλια, πού ἀπείρωσε γι'
αὐτὴν ὁ Τύπος τῆς Βαρκελώνης.

Κατὰ τὴ δεκαήμερον παρουσίαν
της στὴν Ἰσπανία, ἡ Ζήλεια ἡ-
γοροῦσεν σὲ δίσκους, ἐκτός ἀπὸ
τὰ γνωστὰ ἐλληνικὰ τραγοῦδια
«Ἀσπρὲς κορδέλλες» καὶ «Ἀνέ-
δρα πολλὰ ἡμέρα», καί ἓνα ἰσπα-
νικὸ τραγοῦδι.

Εἶδμε τὴ Ζήλεια ἓνα ἀπὸ τὰ
τελευταῖα βράδια, στὸ γνωστὸ
κέντρο τοῦ Καλαμαζίου, ὅπου ἀν-
τιπαρατίσθηκε γιὰ λίγες μέρες τὴν
Παυλίαν.

Τὶ σὲ ἀπασχολεῖ — τῆς λέ-
με σὲ μιὰ στιγμή, πού μὰς δόθη-
κε ἡ εὐκαιρία νὰ μιλήσωμε μετὰ
της — ἄλλο ἀπὸ τὸ τραγοῦδι;

— Τὸ κλασσικὸ τραγοῦδι, πού
ἦταν καὶ τὸ πρῶτον μου ὄνειρον,
ὅχι βέβαια γιὰ νὰ τὸ χρησιμο-
ποιήσω στὸ ὁπερτόριόν μου, ἀλλὰ
γιὰ νὰ γοῦστα τοῦ σημερινοῦ κοινῷ
εἶναι διαφορετικὰ. Μοῦ ἀρέσει ὅ-
μως νὰ τὸ μελετῶ...

— Ἄλλο τίποτε, πὺ παρὰ-
ξενον;

— Ναι! Μοῦ ἀρέσει τὸ νοικο-
κυριὸ καὶ ἡ λογαριασμὴ. Εἶχα ἀπὸ
μικρὴ κλίσιν στὴ λογαριασμὴ καὶ
μάλιστα στὴν προσοπογραφία καὶ
ἓνα ἀπὸ τὰ πρῶτα πορτοῦλα μου
εἶχα συνθέσει κάποτε στὴν Θεσ-
σαλονίκη.

Ἡ Ζήλεια κατὰ τὴν περσινὴ ἐμφάνισιν της στὴν ἰσπανικὴ τηλεό-
ρασι, τὸ βράδι τοῦ φεστιβάλ τῆς Βαρκελώνης.

— Τὰ μελλοντικά σου σχέδια;
— Ὅτι ἤθελα πολὺ νὰ κάνω
μιὰ μεγάλῃ «τοινόν», ἀφοῦ ὡς
τώρα δὲ μὴ δόθηκε, ἡ εὐκαιρία
νὰ ἐπισκεφθῶ παρὰ μόνον τὴν Κῦ-
προ καὶ τὴν Κωνσταντινούπολι.

— Καὶ ἀργότερα;
— Κάνω πάντα προσπάθεια
γιὰ νὰ ἐπιτύχω κατὰ τὸ καλῆτε-
ρο, γοῦρὶς νὰ ἔχω τίποτε τὸ συγ-
κεκριμένον. Δὲ βιάζομαι ποτὲ στὴ
ζωή μου...

Θὰ τελειώσω μὲ δύο χαριτω-
μένα περιστατικά, πού διατηροῦν
πάντα ζωηρὰ στὴ μνήμη της ἡ
Ζήλεια, ἀπὸ τὰ λίγα χρόνια τῆς
καριέρας της:

Στὸ «Περσὸς», τὸ πρῶτον βρά-
δι, πού ντεμπιουτάρησε, εἶχε τὴν
ἀτυχία, τὴν ὥρα τοῦ τραγοῦδι τοῦ
της, νὰ χαλάσῃ τὰ μικροφῶνα.
Χορὴ, νὰ γὰρ τὴν ἡμερομηνία
της τότε πλησίασε τὸ παροξύνον
καὶ τὰ εἶπε χωρίς μικροφῶνον,
ποῦνα πού ἔγινε ἄφρον καὶ νὰ γει-
ρονοσηθῇ περὶ τὸ ἴδιον!

Στὴ Βαρκελώνη, ἔξ ἄλλου, ἓνα
βράδι, ἔτσι ὥστε δάδισε ἀμείω-
σιν σ' ἓνα ἀπὸ τοὺς πρῶτους κεν-
τρὸς δόμου, θαυμάζοντας τὴς
ὁραίες βιολίνες, ἀντιλήφθηκε κά-
ποιον νὰ τὴν παρακολοῦθῃ καὶ νὰ
τὴν ἐνοχλῇ.

Τὴν ἔκανε πολλὴ ἐντύπωσις γιὰ-
τί, ὅπως εἶναι γνωστὸ, οἱ Ἰσπα-
νοὶ, παρ' ὅτι θερμοτάτοι, εἶναι
πολὺ σοβαροὶ. Γύρισε τότε ἀπὸ
τοῖς ὁμιλίας καὶ, κατὰπληκτον, εἶδε,
ὅτι αὐτὸς πού τὴν παρακολοῦθου-
σε ἦταν ὁ μαέστρος Ἀλφονσὸς!

Ι. ΦΕΡΜΑΝΟΓΛΟΥ

ὁ α ἡ ὁ ν ι

ΑΣΤΕΡΙΑ ΤΟΥ ΧΟΡΟΥ

ΝΑΝΤΙΑ ΓΚΑΜΑΛ

Μιὰ Ἑλληνίδα... ἀνατολίτισσα

ΔΙΔΑΧΟΣ τῆς διάσης Αἰ-
γυπτίας χορεύτριας Σάμια
Γκαμάλ, εὐνοούμενης τοῦ Φαρούκ,
σὸν καὶ τῆς δόξας του, τῶν
αὐλικῶν ὁργῶν καὶ τῆς φαντα-
στερῆς πολυτέλειας, ἡ Νάντια
Γκαμάλ θεωρεῖται σήμερα σὺν τῇ
γνησιώτερῃ ἐκπρόσωπος τοῦ χο-
ροῦ τῆς κοιλίας καὶ τῶν χορευ-
τικῶν οὐθῶν τῶν ὀριεντᾶλ.

Μελαχροινὴ καὶ ναυροαιολοῦσα,
μὲ μάτια κόκκινον καὶ χεῖλη αἵμα
ροδοῦ, ὅπως θέλει ὁ Ἀνατολίτης
ποιητὴς τὴν ἰδανικὴ γυναῖκα τῆς
Ἀσίας, μὲ καμπύλες, πού θὰ τίς
ζηλευν καὶ τὰ οὐρὶ τοῦ Παρα-
δείσου, μὲ σῶμα λυγρὸ, ἡ Νάν-
τια Γκαμάλ εἶναι ἡ χορεύτρια τῆς
Ἀνατολῆς καὶ τοῦ πάθους, ἓνα
λουλούδι τοῦ Νείλου, πού σκόρ-
πισε τὸ ὄραμα τοῦ στήν Ἀσία
καὶ τὴν Εὐρώπην.

Αὐτὴ, λοιπόν, τὴ Νάντια Γκα-
μάλ, τὴ μεγάλη χορεύτρια τῆς
Ἀνατολῆς, εἶχαμε τὴν εὐκαιρία
νὰ τὴν συναντήσωμε καὶ νὰ τὴ
γνωρίσωμε ἓνα ἀπὸ τὰ τελευταῖα
βράδια, σὲ κάποιον κοσμικὸν νυχτε-
ρινὸν κέντρο τῆς Θεσσαλονίκης, ὅ-
που πραγματοποιήθηκε πέντ'-ἔξη ἐμ-
φανίσεις.

Ἡ ἐκπλήξις μας ἦταν μεγάλῃ,
ὅταν ἦρθε στὸ τραπέζι καὶ, σπῆν-
γοντὰς μας τὸ γέρι, μὰς μίλησε
σὲ ἀπαισθητὴ ἑλληνικῇ.

— Χαίρομαι πολὺ, κυρία. Διαβί-
ζω τακτικὰ, ἔχετε, τὸ «Θη-
σαυρὸ».

— Διαβάζετε;

— Χαιροῦμαι, κυρία.

— Μάλιστα, διαβάζω.

— Πῶς μάθατε τὴ γλῶσσα
μας; Εἶναι τόσο δύσκολη.

— Κάθισα. Τὸ γκαρσόνι τῆς ἔ-
φερε τὸ οὐίσκι. Ζήτησε σόδα καὶ
πάγο καὶ, παίονοντας ὅπως συνω-
μότου, ἀποκάλεσε τὸ νυχτικὸ της:

— Εἰμαι, ἔχετε, Ἑλληνίδα.
Κι' ἐνομιλῶμαι Μαρία Καρυδιά.
Ὁ πατέρας μου κατὰγεται ἀπ' τὴ
Σάμο!

— Καὶ ἔχετε στὴν Ἑλλάδα
ὡς Μαρία Καρυδιά τὰ παιδικὰ
σας χρόνια;

— Ὁχι. Γιὰ πολὺ λίγο καιρὸν
μεῖναμε οἰκογενειακῶς στὸν Πει-
ραιᾶ καί ὕστερον ἔξοδον ἐστὶν
Ἀλεξάνδρεια, ὅπου ἦταν ἐγκατε-
στημένον ἀπὸ χρόνια ὁ πατέρας
μου. Ἐγὼ ἦμουν τότε κοριτσάκι
ἀκόμα.

— Καὶ πῶς ἀποφασίστηκε νὰ
γίνετε χορεύτρια;

— Ὁχι, κλασσικὸ. Ὁ πα-
τέρας μου, ὅταν ἦταν πρὸς τὴν Τέ-
χνη εἶναι ἐμφαντῇ. Στὴν περίπτω-
σιν τῆς μικρούλας Ἀλεξάνδρειας
Μαρίας Καρυδιά, ὁ χορὸς ἔβραζε
μετὰ μὲ τὸ αἷμα της.

— Ἦσουν ἀκόμα τεσσάρων
χορονῶν, ὅταν ἄρχισα νὰ σπουδά-
ζω στὴν Αἴγυπτον τὴν τέχνη τοῦ
χοροῦ, μὰς πληροφορήθηκε.

— Χορὸ τῶν «ὀριεντᾶλ»;

— Ὁχι, κλασσικὸ. Ὁ πα-
τέρας μου πῆγε σὲ μιὰ Γερμανίδα
δασκάλα, πού παρῆδε μαθήματα
κλασσικοῦ χοροῦ κατ' οἶκον. Τὴν
ἴδια χρονίαν, ντεμπιουτάρησα, με-
λὰς στὸ μουσικὸν γὰρ «Σαντί».

— Σὲ κλασσικὸ;

— Τέτοια ἦταν ἡ ὑποκριτικότητα
τῆς μουσικῆς καὶ ἡ ἀποστροφή
τοῦ χοροῦ τῆς Αἰγυπτίας χορευ-
τριας, πού θεωροῦσεν πῶς ἔφα-
ντο βρόδους σὲς μαγευτικὴς ὁ-
δοῦς τοῦ Νείλου, ὅπου οἱ Βε-
δοῦτοι τῆς ἐρχομῶν καί οἱ καμπύ-

— Ὁχι. Ἀρχισα σὰ χορεύ-
τρια-ἀκροβάτης. Εἶχα μεγάλη ἐπι-
τυχία, καί ἔτσι ἡ μοῖρα ἀποφάσι-
σε στὰ τέσσερά μου χρόνια, γιὰ
τὸ ἐπάγγελμα, πού ὁ ἀκολου-
θοῦσα.

— Καὶ πῶς περάσατε στοὺς
«ἀνατολίτικους» χορούς; Γιατί,
ἀν δὲν ἀπατώμεθα, εἰσθε πασί-
γνωστη στὸ διεθνὲς κοινὸν σὰ βα-
σίλισσα τοῦ χοροῦ τῆς κοιλίας.

— Ἡ ἀπάντησις τῆς Νάντιας στὸ
ἐρώτημα αὐτὸ ἦταν ἀνεξέτη προ-
τότυπη.

— Πάρεται ὁ «κλασσικὸς» τό-
νος στοὺς «ὀριεντᾶλ» χορούς, μὰς
εἶπε.

— Καὶ πρόσθεσε:

— Τοὺς διζοῦς μου τοῦλάχιστο.
Ἐξ ἄλλου, ὁ χορὸς μοιάζει μὲ τὸ
χαλαρῆμα τοῦ ἀνθρώπου. Ἐγὼ εἶ-
μαι ἀπὸ φυσικοῦ μου εὐθύμη. Πῶς
νὰ μὴ μοναχίζομαι σὲ χορούς κε-
φάτους καὶ παθητικούς;

— Ἡ πατρίδα σας, ἡ Ἑλλά-
δα, σὰς ἔχει γνωρίσει σὺν χορευ-
τοῖς;

— Γιὰ μερικὰς μέρας μόνον,
πρὶν ἀπὸ τέσσερα χρόνια. Εἶχα
πάρει τότε σὲ κάποιον νυχτερι-
νὸν κέντρο τῆς Πλάκας, τὸ «Βοά-
νος». Ἦταν...

— Ὁχι, ἔχετε, ἡ Νάντια Γκα-
μάλ.

— Ἐνὰ χειμωνιάτικον βράδι, τὸ
μαγικὸν εἶχε γεμίσει, γιὰ νὰ πα-
ρακολογηθῇ μιὰ πολυδιαφημισμέ-
νη ἀτράξιον.

— Ἐπρόκειτο γιὰ τὴν Νάντια Γκα-
μάλ.

Ἦσαν στὴν ἐξέδρα, εἶχε ἀπο-
σποθῇ ἡ ὁρχήστρα καί εἶχε κατα-
λάβει τὴ θέσι της μιὰ ἄλλη ἀπὸ
φεσφοφόρους, πού ἔπαιζαν βιολία.

Ἀνάμεσα τοὺς δέσποζε ἓνας ὁ-
ραῖος ἔφηδος, Αἰγύπτιος, πού ἀ-
ποτελοῦσε καὶ τὸ «πρῶτον» βιολί.

Σὺν τῇ πρωτότυπῃ αὐτῇ ὁρχή-
στρᾳ τῶν βιολίων ἄρχισε νὰ παί-
ζῃ κάποιο παθιρικο σόπρὸ τῆς
Ἀνατολῆς, ἀπ' τὴ μικρὴ πορτοῦ-
λα τῆς ἐξόδου πρὸς τὴν πίστα.

Φάνηκε ἡ Νάντια Γκαμάλ, μὲ τὴς
τορνευτὲς γάμπες καὶ τὸ λυγρὸν
κορμί, σκεπασμένη μὲ ἀρκευτο-
φαντα κομμάτια ἀνάσματος, κεν-
τημένα μὲ ἀσημένιες καὶ χρυ-
σὲς πούλιες.

— Ὅλα τὰ μάτια στράφηκαν σ'
αὐτή. Κάποιος ἀπ' τοὺς θαμώνες
πέταξε τὸ ἀστέρι του!

— Νὰ μὴ λῆσιν... χανοῦμ
μυονόξ.

Κανεὶς δὲ γέλασε. Κι' ἡ σιω-
πὴ, ἡ σιωπὴ ἐκεῖνη πού πέφτει
ἀθέλητα ἀχώριστη σύντροφος τῶν
γοητευτικῶν θεαμάτων, βασιλευ-
σεν στὴν αἴθουσα.

Ἡ ὁρχὴ ἔγινε μ' ἓνα τοῖμο-
τοῦ γοῦρῳ, πού ἐμοιάζε μὲ κίττα,
πού κινᾶ καὶ ἔλκει τὴν ἀπο-
γαλῖα.

Ἡ δευτέρη κίνησις ἦταν ἓνα τί-
ναγμα τοῦ κεφαλοῦ πρὸς τὰ πλά-
για, ἔτσι πού ὁ κάτασπος σὺν
τῇς μικρούλας Ἀλεξάνδρειας
Μαρίας Καρυδιά, ὁ χορὸς ἔβραζε
μετὰ μὲ τὸ αἷμα της.

— Ἦσουν ἀκόμα τεσσάρων
χορονῶν, ὅταν ἄρχισα νὰ σπουδά-
ζω στὴν Αἴγυπτον τὴν τέχνη τοῦ
χοροῦ, μὰς πληροφορήθηκε.

— Χορὸ τῶν «ὀριεντᾶλ»;

— Ὁχι, κλασσικὸ. Ὁ πα-
τέρας μου πῆγε σὲ μιὰ Γερμανίδα
δασκάλα, πού παρῆδε μαθήματα
κλασσικοῦ χοροῦ κατ' οἶκον. Τὴν
ἴδια χρονίαν, ντεμπιουτάρησα, με-
λὰς στὸ μουσικὸν γὰρ «Σαντί».

— Σὲ κλασσικὸ;

— Τέτοια ἦταν ἡ ὑποκριτικότητα
τῆς μουσικῆς καὶ ἡ ἀποστροφή
τοῦ χοροῦ τῆς Αἰγυπτίας χορευ-
τριας, πού θεωροῦσεν πῶς ἔφα-
ντο βρόδους σὲς μαγευτικὴς ὁ-
δοῦς τοῦ Νείλου, ὅπου οἱ Βε-
δοῦτοι τῆς ἐρχομῶν καί οἱ καμπύ-

Ἡ Νάντια Γκαμάλ (Μαρία Καρυδιά), ὥπως ἐμφανίζεται στοὺς
ἀνατολίτικους χορούς της.

λιέρηδες σταμάτησαν νὰ ξεπο-
στάσουν καί οἱ φελλοὶ ἔστησαν
χορὸ κατὰ ἀπ' τὴς φωνικῆς, γιὰ
νὰ διώκουν τὴν κορφαὶ ἀπ' τὴν
καρδιά τους καὶ νὰ φέρουν στὰ
μάτια τους τὰ ὄνειρα.

— Ὅταν τελειώσε, ἐκατοντάδες
μάτια τὴν ἀκολούθησαν, καθὼς
γινόταν μὲ τὸ λικνιστικὸν τῆς βά-
διμας στὸ καμαρίνι.

— Ὁ ὁραῖος Αἰγύπτιος μὲ τὸ γέ-
σι, τὸ «πρῶτον βιολί», καθὼς κα-
τέβηκε στὴν πίστα γιὰ νὰ ὑπο-
κλιθῇ, εἶχε ἔξοδα νὰ χαϊρεθῇ
τὸ κοινὸν, πού χειροκροτοῦσε καὶ
παρακολοῦθοῦσε καί ἐκείνος μαγε-
μένος τὴν ὁμορφίαν μὲ τὰ τοῦλα
καὶ τὴς πούλιες, πού ἀπομακρύνον-
ταν σὺν ὁπτασίᾳ χαρμεῖων...

— Ὁ χορὸς ἦταν ἡ Νάντια Γκαμάλ
καὶ ἡ Μαρία Καρυδιά, νὰ βγῇ
τοῖμο-τοῦ γοῦρῳ τῆς τοῦ φινάλε, στὸ κο-
σμικὸν κέντρο τῆς Θεσσαλονίκης.

Τῆς τὸ θῆκε ἓνα νέος μελαγχ-
ρονιστὸν καὶ καλοκαιρινόν, πού
ἦρθε στὸ τραπέζι μας διακριτικὰ:

— Νάντια, νὰ ντυθῇ.

ΣΥΓΚΙΝΗΤΙΚΟ ΔΙΗΓΗΜΑ

Η μίς Κλαίρη Μπέρτον, η δόξα της "Όπερας, που σκοπούσε τα εκατομμύρια της στα παιδικά φιλανθρωπικά ιδρύματα της πολιτείας του Μίτσιγκαν, ήταν γεμάτη αγάλλια, πάλι σήμερα. Ξέφυγε από τους ενοχλητικούς κύκλους των ανθρώπων της τέχνης και τους θαυμαστές της και ήρθε να επισκεφτεί την ίδια στη διανομή του συσσιτίου για τα όρφανά του Νηπρόϊτ.

Ο μάεστρος Μπαίκερ, που προσπαθούσε να την πείσει να κλείσει ένα συμβόλαιο με την Όπερα του Σικάγου, για δέκα παραστάσεις, για να έχη έτσι την ευκαιρία σε δέκα πρόβες και δέκα παραστάσεις να της εκφορτίσει τον έρωτά του, προθυμοποιήθηκε να τη συνοδεύσει. Μά εκείνη, μέσα σε μία μελιστάλαχτη φρασούλα, τον έκαμε να νοιώσει όλη την πίκρα της καρδιάς της:

— "Όχι, μάεστρο μου, μην έρθεις μαζί. Αν θέλω να πω στα μικρά μου αγγελούδια, είναι για να... μην είμαστε μαζί, για να μη νοιώθω γύρω μου κανένα, που να μου θυμίζει την τωρινή μου θέση και τη δόξα μου. Θέλω να ξεχαστώ στα περασμένα... να βρω ανακούφιση σ' ένα πόντο, που δεν θα σβύσει ποτέ..."

Περιέργη ανακούφιση. Μέσα στα ζυπόλητα χαμόνια, είπε ο μάεστρος μ' ένα μορμασμένο άηδισ.

Τα μάτια της Κλαίρης δάκρυα ψαν.

— "Έχεις δίκιο, του είπε. Έσύ είσαι μάεστρος, φορέας φράκο, έχεις τρία αυτοκίνητα και μόνι σου φροντίδα είναι να έχεις μία «δεντέττα» φιλενάδα. Τα μάτια σου παίρνουν τη λάμψη της τσέπης σου. Δε μπορείς να καταλάβεις τη λάμψη του πόνου, που λάμπει στα ματάκια των μικρών μου ορφανών, των ζυπόλητων. Δε μπορείς, μάεστρο μου, γιατί εσύ είναι η ψυχή σου ζυπόλητη! Γεια σου!..."

Κι' έφυγε αμέσως, αφήνοντας το μάεστρο μ' ανοιχτό το στόμα.

Είχαν φοιρή τη άρδια που μου προξενούν αυτοί οι άνθρωποι, έλεγε σε λίγο η Κλαίρη στη διευθύντρια του συσσιτίου της. Λένε πως κατέχουν το ακήπτρα της «Τέχνης» κι' όμως είναι άνθρωποι κενόι, άνασθητοι.

Ο ΘΑΝΑΤΟΣ ΜΙΑΣ ΕΛΠΙΔΑΣ

τά κάποια ψίχουλα. "Ένα μικρό κοριτσάκι, που δάγκωνε ένα κουμάτι στρατσόχαρτο. Στη μέση, ένα άλλο κοριτσάκι κάπως μεγαλύτερο.

Μία άσυνήθιστη ταραχή έκανε το πρόσωπο της Κλαίρης ν' αλλάξει έκφραση. Το μεγαλύτερο αυτό κοριτσάκι κτύπαζε πρής το μέρος της μ' ένα βλέμμα που έκλεινε μία τόσο γλυκεριά μεγαλοχολία, που για μία στιγμή η διάσημη δεντέττα νόμιζε πως το βλέμμα εκείνο της ήταν γνώριμο, πως έρχόταν μέσα από τα βάθη κάποιας παλιάς Ιστορίας, για να ζωντανέψει κάτι στην ψυχή της...

Αρπάξε το χέρι της διευθύντριας και τσάφισε δυνατά.

Κι' έφυγε αμέσως, αφήνοντας το μάεστρο μ' ανοιχτό το στόμα.

Κύτταξε! της είπε. Αυτό το κοριτσάκι εκεί πέρα... Ναι, έκαμε αυτή αδιάφορα. Είναι χαριτωμένο. Κάτι πάρα πάνω. Χαριτωμένα είναι όλα τα παιδάκια, μα αυτό το κοριτσάκι έχει κάτι το ξεχωριστό... το βλέμμα της μιλάει μέσα στο βάθος της ψυχής μου... Δεν ξέρω, είναι κάτι σαν τη «φωνή του αίματος».

Η διευθύντρια κτύπαζε την Κλαίρη με κάποια εμπληξί. "Εκείνη εξακολούθησε:

Αισθάνομαι κάτι έντελως άλλοιότιμο. Αυτό το κορίτσι πρέπει να ναι... ίσως... "Αχ, δεν ξέρεις, δεν σου έχω πη τιποτε ως τώρα... Νομίζεις πως ανήκει χωρίς κόπο τα σκαλιά της "Ο-

Κι' όμως τη δόξα μου την έχω πληρώσει πολύ ακρόβα. "Ημουν άβγαλτη στη ζωή, όταν θέλησα να μπω στο θέατρο, γιατί είχα σπάνια φωνή. Έφυγα κρυφά από το σπίτι μου ακολουθώντας ένα χυδαίο μαντίτσερ που μουχε τάζει μία ζωή παραμυθένια. "Ύστερα, όμως, από έξη μήνες μ' εγκατέλειψε στο δρόμο. Θέλησα να γυρίσω σπίτι μου, μα η ντροπή δεν μ' άφινε. "Η ανάγκη μ' έκανε να δεχτώ τον έρωτα ενός διευθυντή θεάτρου και να φύγω μαζί του στο Μιλάνο αφήνοντας το παιδάκι μου σε μία δική του εμπιστή γυναικιά. Στο Μιλάνο, όμως, αυτός πέθανε... "Με τον γύρισα μετά τρία χρόνια, ένοχη και πλούσια, δεν ξαναβρήκα το παιδί μου με τ' αγγελικά μάτια που με κτύπαζε, έτσι ακριβώς... να ακριβώς, όπως με κτύπαζε τώρα αυτό το κοριτσάκι. "Αχ! Γιατί αυτό το βλέμμα να μου άναστατώνει έτσι την ψυχή μου; Φωνάζτε το, γρήγορα να βρθεί εδώ παρακαλώ.

Και σ' α να παρασυρόταν η ίδια από τα λόγια της, άνοιξε τη μεγάλη τζαμένια πόρτα, που χώριζε το χάλ από τη μεγάλη αυλή, όπου περιμεναν τα παιδάκια, κι' έγεννε στη μικρή που εξακολουθούσε να την κυττάζει, φωνάζοντας:

— Πές μου τώρα, μικρούλα, της είπε σε λίγο χαϊδεύοντας τα μαλλιά της, πως σε λένε;

Και σ' α να παρασυρόταν η ίδια από τα λόγια της, άνοιξε τη μεγάλη τζαμένια πόρτα, που χώριζε το χάλ από τη μεγάλη αυλή, όπου περιμεναν τα παιδάκια, κι' έγεννε στη μικρή που εξακολουθούσε να την κυττάζει, φωνάζοντας:

— "Έλα δώ, μικρούλα μου... να σε φιλήσω

Το κοριτσάκι, σαν να περίμενε την προσέκληση, έτρεξε στην αγκαλιά της Κλαίρης.

Εκείνη το έσφιξε δυνατά επάνω στο στήθος της και άρχισε να το φιλάει με λαχτάρα. Με τη λαχτάρα της μάνας, που ξαναβλέπει το παιδί της ύστερα από πολλά χρόνια.

Πές μου τώρα, μικρούλα, της είπε σε λίγο χαϊδεύοντας τα μαλλιά της, πως σε λένε; Πόσων χρόνων είσαι;

— Νόττον. Είμαι έφτα χρόνων.

— Έφτα; Μά... ταιριάζει ακριβώς. Είναι έφτα χρόνια που... Πές μου, κέρη μου, η μαμά σου ζή;

— "Όχι πέθανε, έτσι μου είπαν. "Ήταν μία φτωχιά θεατρίνα, η μαμά μου.

Η Κλαίρη ένοιωσε το πάτωμα να φεύγει κάτω από τα πόδια της. Της ήρθαν δάκρυα στα μάτια και άρχισε να φιλάει ξανά τη μικρούλα σ' ένα παραμιλητό χαράς.

Μα βέβαια εσύ είσαι... δεν μπορούσε να ναι αλλιώς. Μαύ το πη η καρδιά μου...

Εκείνη τη στιγμή ένας ακοινυμένος εργάτης φάνηκε στη τέσμενία πόρτα. Η μικρούλα μόλις τον είδε φώναξε:

— Νά, ο μπαμπάς μου.

Η Κλαίρη έμεινε άφωνη από μια άδυστηρή κατάπληξη. Με νευρικήτητα ρώτησε γρήγορα τον εργάτη:

— "Η γυναίκα σου ήταν θεατρίνα;

— Ναι, ήταν η φτωχή Τζέην Μάρβελ... Πέθανε εδώ και έξη χρόνια.

Η Κλαίρη δεν πρόφτασε να πη τίποτα άλλο. Σωριάστηκε άνασθητη...

Την άλλη μέρα έγραψε στο διευθυντή της:

— "Φεύγω απ' το θέατρο και πάω να ζήσω κάπου στη μοναξιά, γιατί χτες κήδεμα τη μονακιοθή κορούλα μου.

ΟΛΙΒΕΡ ΚΑΡΠΥ

ΥΣΤΕΡΑ ΑΠΟ ΤΑ "ΔΑΚΤΥΛΙΚΑ ΑΠΟΤΥΠΩΜΑΤΑ,"

"ΤΑ ΦΩΝΗΤΙΚΑ ΑΠΟΤΥΠΩΜΑΤΑ,"

Η φωνή μας είναι μοναδική και δε μοιάζει με τη φωνή κανενός άλλου ανθρώπου

ΜΠΟΡΟΥΜΕ να καθορίσουμε με ακρίβεια την προσωπικότητα ενός ανθρώπου; Είναι δυνατό να δώσουμε τα χαρακτηριστικά του, έτσι ώστε να αποκλείεται (από επιστημονικής απόψεως, βέβαια) να περάσει ένας σωσίας του γι' αυτόν τον ίδιο; Υπάρχει μήπως κανένας ασφαλής τρόπος απόλυτης και ξεχωριστής «ταυτότητας» για τον καθένα από τους δύομισι δισεκατομμύρια κατοίκους της γής;

Οι επιστήμονες μας απαντούν: όχι — προς το παρόν. Υπάρχουν όμως τουλάχιστον, με τη σταθερή πρόοδο της τεχνικής, ώριμοι τομείς, όπου σ' αυτούς όχι μόνο ξέρουμε ότι κάθε άνθρωπος διαφέρει ριζικά από τον άλλο, αλλά κι' ότι μπορούμε να δώσουμε την ακριβή εικόνα αυτής της διαφοράς.

Από όρισημένη άποψη, λοιπόν — μία, που η «απόλυτη ταυτότητα» είναι ακόμη όνειρο, που η πραγματοποίησή του βρίσκεται στο μακρινό μέλλον — μπορούμε και σήμερα να εξακριβώσουμε σαφέστατα τη διαφορά, που υπάρχει ανάμεσα σε δύο ανθρώπους, γιατί σ' αυτόν τον τόμο (που μ' αυτόν θ' ασχοληθούμε πάρα κάτω) δεν υπάρχουν δυό άτομα ανάμεσα σ' όλο τον πληθυσμό της γής, που να μοιάζουν μεταξύ τους!

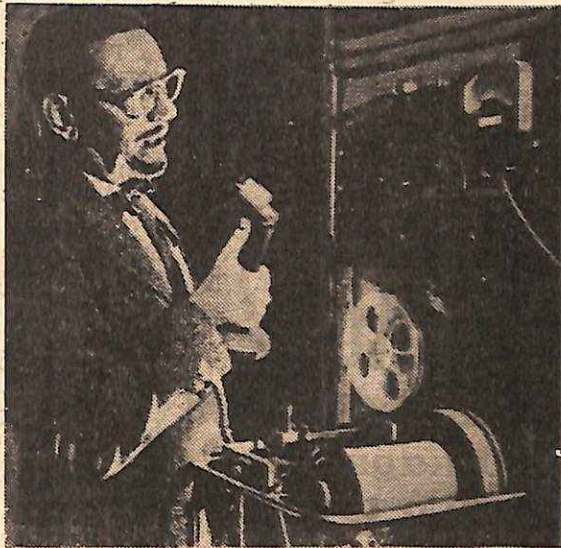
Ός τώρα έχουν ανακαλυφθεί τρεις τομείς, όπου η ριζική διαφορά είναι ασφαλής. Δυό ήταν ήδη γνωστοί: Οι άνθρωπολόγοι βρήκαν στο παρελθόν ότι τόσο οι σιγαόνες του ανθρώπου, όσο και τα δακτυλικά του αποτυπώματα είναι, για κάθε άτομο, μοναδικά. "Όσοι άνθρωποι υπάρχουν, υπάρχουν και θα υπάρξουν, τόσο τύποι οδοντοστοιχίας και δακτυλικών αποτυπωμάτων υπάρχουν, υπάρχουν και θα υπάρξουν.

Οι εγκληματολόγοι, ως γνωστό, χρησιμοποιούν από καιρό τη μέθοδο των δακτυλικών αποτυπωμάτων, για την ανάκαλύψη των εγκλημάτων.

Όσο για τις οδοντοστοιχίες, μόνο οι οδοντογιάτροι παίρνουν τα «απότυπώματα» κι' αυτό για θεραπευτικούς μόνο σκοπούς.

Αλλά έχουμε τώρα και μία τρίτη μέθοδο για την εξακριβώσει της «ταυτότητας» ενός ατόμου, δηλαδή τα ηχητικά αποτυπώματα της φωνής του και που γι' αυτή τη μέθοδο γίνεται τελευταία πολύς θόρυβος στους επιστημονικούς κύκλους των Ηνωμένων Πολιτειών.

Ός σήμερα ήταν αδύνατον ν' αποτυπωθούν με τέλεια ακρίβεια οι ιδιότητες μιας ώριμης φωνής κι' αυτό, γιατί έλειπαν οι αναγκαίες τεχνικές τελειοποιήσεις. "Αν, λοιπόν, το αδύνατο έγινε δυνατό, το

Ο μηχανικός Λώρενς Κέρστα αποτυπώνει τη φωνή του με τη βοήθεια της ειδικής συσκευής.

οφέλιμο κυρίως στην πολύχρονη εργασία δυό Αμερικανών επιστημόνων.

Πρόκειται για το Χ. Γκρέυ και το Γ. Κόπ, που είχαν ήδη, κατά τον περασμένο πόλεμο, την εμπνευσί να διαπιστώσουν ότι η απότυπωση της φωνής θα ήταν ένα πολύτιμο όπλο στα χέρια των στρατιωτικών.

Έτσι συμβούλεψαν τις στρατιωτικές αρχές να φτιάξουν «καταλόγους» των φωνών του έγχρονο, που ακουγόντουσαν στο ραδιόφωνο.

Μ' ένα ειδικό «σπεκτρογράμμο», λοιπόν, αιχμαλωτίστηκαν έτσι οι φωνές αυτές, πράγμα, που βοήθησε συχνά τις στρατιωτικές αρχές — όπως λένε — να εξακριβώσουν την κίνηση των έγχρονων δυνάμεων.

Αν όμως η εκμετάλλευσή του «σπεκτρογράμματος», που αναφέραμε, δεν έδωσε αξιολογικά πρακτικά αποτελέσματα στα μεταπολεμικά χρόνια, βοήθησε ωστόσο σημαντικά στην πρόοδο της επιστήμης, που ασχολείται μ' όλα τα προβλήματα, που άφορούν την ακουστική.

Σήμερα η μέθοδος της ακριβούς αποτυπώσεως της ανθρώπινης φωνής (τα λεγόμενα «φωνητικά αποτυπώματα») έχει τελειοποιηθεί σε τέτοιο βαθμό, ώστε να είναι δυνατή η λεπτομερέστατη έγγραφη τους με όρατες γραμμές των ηχητικών κυμάτων. Ο μηχανικός Λώρενς Κέρστα της αμερικανικής εταιρίας «Τελεφων Μπέλλ», εργάζεται έντατικά για να πάει η μέθοδος των «φωνητικών αποτυπωμάτων» τη θέση, που της άξιζε στον τομέα της εγκληματολογίας.

Πρόκειται πραγματικά για μία έφευρεση, που θα δώσει αξιοθαύμαστα αποτελέσματα. Χάρη στα σύγχρονα τελειοποιημένα μηχανήματα, που θα πραγματοποιήσουν την έγγραφη της «φωνητικής εικόνας», χωρίς κυρίως στη δυνατή τώρα συνδρομή του ηλεκτρονικού «κεφαλάου», σ' αυτόν τον κλάδο της τεχνικής, οι δυσκολίες για την όρατη απότυπωση της φωνής έχουν υπερικηθεί.

Η σημασία και η απόλυτη ισχύ της νέας αυτής μορφής αποτυπωμάτων (γιατί ως τώρα χρησιμοποιήθηκαν, ως γνωστό, μόνο τα δακτυλικά αποτυπώματα), είναι άναμφισβήτητες.

Τι όμως είναι ακριβώς αυτά τα «φωνητικά αποτυπώματα»; Ξέρουμε ότι κάθε φωνή φέρει ίσχυ, που μπορούν να πάρουν όρατη μορφή σε ταινία, χωρίς σ' ένα ειδικό μηχανισμό, τον «απομωγράφο». Το «φωνητικό αποτύπωμα» είναι η εικόνα μιας λέξης, που θα διαλέξουμε στην τύχη, κατά τη διάρκεια μιας συνομιλίας. Αυτή η εικόνα δείχνει τις ιδιότητες της φωνής (διαφορετικά σε κάθε περίπτωση).

Στα πειράματα, που έγιναν, αποδείχτηκε ότι δεν υπάρχουν δυό απολύτα ίδιες βασικές εικόνες φωνής, παρά τις επιφανειακές διαφορές της.

όρατη εικόνα της φωνής παρουσιάζει ακόμη και στο ίδιο άτομο, που θα προφέρει διαδοχικά την ίδια λέξη, μικρές διαφορές, που ωστόσο δεν είναι βασικές.

Στα σχετικά πειράματα, που έγιναν στα επιστημονικά εργαστήρια, μερικοί άνθρωποι πρόφεραν πολλές φορές ο καθένας την ίδια λέξη. Κάθε λέξη αποτυπώθηκε (ακόμη και αν επρόκειτο για το ίδιο άτομο) σε ξεχωριστές καρτέλλες. Μετά ανακατέστηκαν οι καρτέλλες αυτές, όπως κάνουμε με μία τράπουλα, πριν μοιρασώμε τα χαρτιά. Μετά απ' αυτή τη διαδικασία, οι καρτέλλες δόθηκαν σε ειδικούς συνεργάτες, που είχαν ειδικευθεί στην αναγνώριση της «φωνητικής εικόνας» και στον καθορισμό των βασικών διαφορών της.

Έπρεπε, τώρα, σύμφωνα με τις έρευνες τους πάνω σ' αυτές τις καρτέλλες, να ξεχωρίσουν εκείνες, που παρουσιάζαν την ίδια φωνή και την ίδια λέξη.

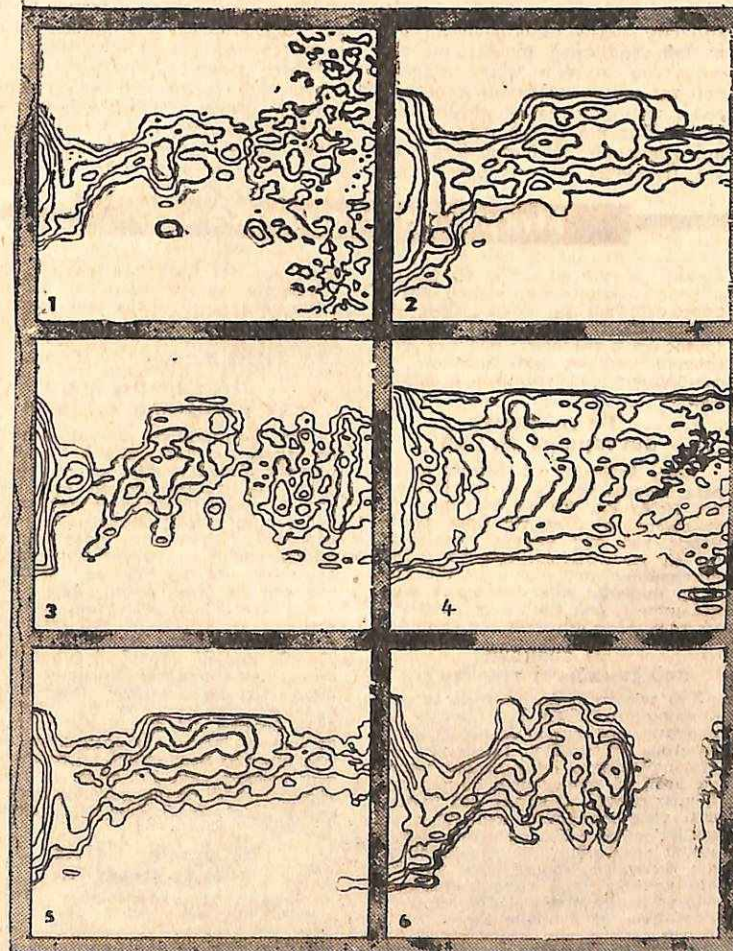
Όπως είπαμε προηγουμένως, ακόμη κι' αν πρόκειται για το ίδιο άτομο και την ίδια λέξη, που πρόφερε κατά τα πειράματα, η εικόνα δεν είναι ποτέ απόλυτα η ίδια, αλλά τα βασικά γνωρίσματα της είναι τα ίδια.

Στις 25.000 περίπου καρτέλλες, που έπρεπε μ' αυτό τον τρόπο να ταξινομηθούν, δεν έγιναν παρά 3% λάθη. Ο κ. Κέρστα, που έμβραρυνηκε από τα αποτελέσματα των πρώτων αυτών πειραμάτων, είναι της γνώμης ότι στο προσεχές μέλλον ένας ειδικός, που θα έχη μπροστά του μια σειρά αποτυπωμένων λέξεων, που προέρχονται από το ίδιο πρόσωπο, θα μπορεί ν' αναγνωρίσει το πρόσωπο αυτό ανάμεσα σ' ένα εκατομμύριο άτομα, που οι σχετικές καρτέλλες με τα «φωνητικά αποτυπώματά» τους θα βρίσκονται στα χέρια του.

Όπως βλέπουμε, το μάτι είναι πιο ικανό να διαπιστώνει διαφορές ανάμεσα σε δυό ή περισσότερα σχήματα, παρά το αυτί, που γι' αυτό η έντύπωσή είναι η ίδια εκεί, που το μάτι διακρίνει (στη μεταγγραφή του ήχου σε όρατη εικόνα) καθαρά τη διαφορά.

Είναι ευνόητο ότι τα πειράματα πρέπει να συνεχιστούν ακόμη έντατικά. Πρέπει δηλαδή οι ειδικοί ν' αναλύσουν ακόμη μεγάλο αριθμό φωνών, πριν πραγματοποιηθεί το σχέδιο της συστηματικής ομαδικής καταγραφής των «φωνητικών αποτυπωμάτων» στις διάφορες χώρες του κόσμου.

Θα κατασκευασθεί, λοιπόν, στο προσεχές μέλλον η ηλεκτρονική μηχανή, που χρειάζεται για την καταγραφή αυτή και για τη συλλογή (σε ώρα ανάγκης, μετά από ένα εγκλημα) των κοινών χαρακτηριστικών, που αποκαλύπτει η εικόνα κάθε φωνής, παρά τις επιφανειακές διαφορές της.

Αυτά τα έξη «φωνητικά αποτυπώματα» μιάς και της ίδιας λέξης προέρχονται από τέσσερις πρόσωπα, που το ένα απ' αυτά πρόφερε τη λέξη δυό φορές. Μπορείτε να αναγνωρίσετε τα δυό «φωνητικά αποτυπώματα» του προσώπου αυτού; (Απάντησι: Το 1ο και 6ο φωνόγραμμα).

ΙΣΤΟΡΙΚΟ ΔΙΗΓΗΜΑ

δαχτυλίδι στο χέρι της μητέρας του.

Ο ήλιος χτυπούσε έξω από τη στιγμή πάνω στο δαχτυλίδι. Έτσι προκάλεσε την προσοχή του παιδιού.

Με επιμονή ο μικρός το ζήτησε. Κι η Ελισάβετ του το δώσε παρ' ευθέως.

Σαφηνά, ένα μαύρο κοράκι πέταξε στο δέντρο, κάτω απ' το οποίο καθόντουσαν. Είδε το λαμπρό αντικείμενο κι άρχισε να φτερουγίζει γύρω τους.

Αμέσως κατέβηκε με όρμη, άπαξε το δαχτυλίδι κι έφυγε, καταπίνοντάς το!

Σετρελλιαμένη από το σημάδι αυτό, που το νόμισε κακό, η Ελισάβετ άρχισε γοργούς θοήνους. Πώς θα δικαιολογούσε στον ύψιλο άγαπήμενο της το χαμό του μοναζιού ενθιμίου του;

Τρομαγμένος ο υπηρέτης, άρπαξε το τόξο του κι έριξε δίχως επίτηχα ένα βέλος έναντιον του κορακιού που ανέβαινε ψηλά τώρα. Στην άεχυσία του σημάδεψε δεύτερη φορά καλύτερα. Τέντωσε το τόξο με άγρια δύναμη. Το δεύτερο αυτό βέλος βρήκε το στόχο και πέρασε τὰ στήθη του κορακιού!

Και τότε, με μεγάλη χαρά, έτορξαν κοττά, πήραν το ξεσηχισμένο κοράκι και το ξεκοιλίασαν. Και βρήκαν στο στομάχι του άθιχτο το βασιλικό δαχτυλίδι!

Το υπόλοιπο του δαχτυλιδιού το πέρισσαν με γέλια κι ευθυμία. Και, σε λίγες μέρες, έμπαιναν πιά στη Βούδα.

Η γαρά του Σιγισμούνδου, μόλις είδε την αγαπημένη του, δεν περιγραφόταν: Της χάρισε ιδιαίτερα ανάκτορα στην άπεναντι πόλη, την Πέστη, χτισμένη στην άλη όθνη του ποταμού Δούναβι, και της έδωσε επιχορηγία πραγματικά βασιλική. Δε μπορούσε όμως να την παντρευτεί, γιατί οι άναγκες του κράτους του είχαν επιβάλει να πύση γυναικα τον μιά άλλη πριγκίπισσα.

Το μικρό Ιωάννη τον πήρε στὰ ανάκτορα και τον ανέθεσε παιγνιχά. Τού έδωσε τον τίτλο του κόμητος Ούννυδου, κομίζοντάς του συγχρόως την ομώνυμο άπεναντι έπαρχία του κράτους του. Τότε, ορα τον έκλεσε στη Στρατιωτική Σχολή να εκπαιδευθεί στρατιωτικά. Όταν δὲ μεγάλωσε αρκετά και βγήκε από τη σχολή, τον ώνομασε άξιωματικό.

Έτσι άρχισε το πολεμικό στάδιο του Ιωάννου, το οποίο τον ανέδειξε στους πολέμους άρχιστοράτην και έθνικό ήρωα των Ούννων και του χάρισε άθάνατη δόξα!

Μετά το φόντο του Λαδισλάου από τους Τούρκους στη μάχη της Βάνας, ο Ούννυδης έγινε άρχιστοράτης των ούννων στρατευμάτων και άστερα αντιβασιλεύς. Μά, στις 10 Δεκεμβρίου 1456, ο νικητής Ούννυδης, ο νικητής του Ιωάννη Σιγισμούνδου και της Ελισάβετ, έθνικό ήρωα των Ούννων, πέθανε στην πόλη Ζέμπλιν της Ουγγαρίας.

☛

ΤΟΥ ΧΡΟΝΟΥ ΤΑ ΓΥΡΙΣΜΑΤΑ

Το Ισραήλ ανέλαβε να κατασχευάσει τις νέες σολές του γεωμανικού στρατού. Μεταξύ των εργατών, που θ' άπασχοληθούν σ' αυτή την έργοασία, περιλαμβάνονται και πολλοί τσάφιοι των γεωμανικών στρατοπέδων συγκεντρώσεως.

ΕΝΕΑΙ ΔΗΜΟΣΙΕΥΣΕΙΣ

ΤΟ ΚΗΡΥΓΜΑ ΤΗΣ ΚΥΡΙΑΚΗΣ

Ποιος πταίει;

Υπό του Εύαγγελικού Έροκέρκου ΣΠΥΡΟΥ ΖΩΔΙΑΤΗ

Ένα από τὰ πιά έξυπνα τεχνάσματα που μὰς έδίδαξε ο Διάβολος, είναι, να λέμε έτσι αυτόματα στο συνειδητό και ύποσυνειδητό μας:

«Κάποιος άλλος φταίει. Έγώ, ποτέ».

Η πρώτη συζήτηση που ο Άδάμ είχε με τον Θεόν ήταν γύρω στο σημείο αυτό. Του έπρε, να μη φάγη από ένα ώριμο δένδρο του Παραδείσου— είτε αυτός, είτε η γυναίκα του. Τό, έκαμαν όμως. Δικαιολογείται ο Άδάμ. Κρύβεται πίσω από την Εύα του: «Η γυνή, την όφριαν έδωκας να είναι μετ' εμού, αυτή μοι έδωκεν από τού δένδρου, και έφαγον». (Γέν. γ' 12). Φταίει η γυναίκα μου...

Ο Χριστός για να μὰς δείξη παραστατικώτατα, ότι ο ίδιος ο Θεός δεν φταίει για το ανθρώπινο κατήχημα, μὰς έδωσε μιά παραβολή— την παραβολή του σπορέως. «Μὰ δεν υπάρχει τέτοιο πράγμα στην παραβολή». Και βέβαια υπάρχει. Πρόσεξε.

Βγήκε ο σπείρων να σπείρη. Δεν μὰς δίνει τ' όνομά του. Δεν μὰς χρειάζεται. Όποιοσδήποτε μπορούσε να τὸ κάμη αυτό.

Ένα είδος σπόρο έσπείρε. Άφθονο, άλλ' ένα είδος— άσφαλός, τον καλλίτερο σπόρο που μπορούσε να βρη.

Έχεις καμιά φορά σκεφθή, πόσο άσθονοί είναι οι σπόροι στη φύση μας; Τί θα γινόταν, αν όλοι οι σπόροι που έφεταν στη γή καρποφορούσαν; Και όμως δεν καρποφορούν. Ποιάς φταίει; Δεν είναι πολλὰς φορές. Δεν είναι κατάλληλοι. Άλλά δεν μὰς μιλά γι' αυτό ο Χριστός. Μὰς άφίνει να ύπονοήσωμε, ότι ο σπόρος είναι ένας— ο καλλίτερος, όμοιομορφος. Είναι λογικό το συμπέρασμα, ότι πρόκειται περί του καλλίτερου άπεναντί σπόρου. Αυτό κάμνει κάθε έξυπνος, χαριτικός. Δεν σπέρνει κάτι που ζεύρει ότι δεν είναι καλό.

Στάσου μιά στιγμή— λέγει ο Θεός. Ο σπόρος μου, ύπηρε της ίδιας ποιότητας γι' όλους. Δεν είναι προσωπολήπτης. Ένα είδος σπόρο, τον καλλίτερο, και άσθονο σπείρω ανάμεσα σ' ας.

Κι' εκείνος, κι' έμεις, δεν άργούμε ν' αναγνωρίσωμε όμως ότι, παλός άπ' αυτόν τον άσθονο και καλό σπόρο, πάει χαμένος. Τρεις φορές άπέτυχε να καρποφορήσει και μιά έπέτυχε.

Ποιάς φταίει; Ο σπορέυς ή ο σπόρος— ποιάς; Φταίει το έδαφος πάνω στο όποιο ο σπόρος έπεσε.

Κάτι ήθελε να μὰς διδάξη ο Χριστός, για την ανθρώπινη καρδιά. Ίσως στη φυσιολογική της σύσταση να είναι ή ίδια, σε κάθε άνθρωπο. Καμιά δεν μπορεί να παραπονεθί, ότι, έπειδή δεν φαίνονται τόσον εύφορος όσον άλλες καρδιές, ο Χριστός την παραμέλησε. Το έδαφος, είναι έδαφος. Η καρδιά, είναι καρδιά.

Ο σπόρος, είναι ο Λόγος του Θεού— το κήρυγμα τούτο που διαβάσεις τη στιγμή αυτή. Είναι άδι. άφορος. Όχι. «Έτσι μ' έκαμε ο Θεός». Άλλά, «Έτσι, κατήχητες χάρις στην άμαρτία την προπατορική και τη δική σου. Άλλά το θαύμα είναι που και τη δική σου καρδιά ο Χριστός εκλέγει να ρίψη τον σπόρο Του τη στιγμή αυτή. Άν ήταν όλοσδήποτε άσθονος σπορέυς, δεν θα έβέλεγε παρά έδαφος με βεβαία άπόδοσι. Είναι όμως Όσιος Σπορέυς— ο Χριστός. Δεν θέλει, να πής κάποτε: «Πταίει ο Θεός. Ο σπόρος Του, ποτέ δεν έπεσε στην καρδιά μου. Την είδε άδιάφορη, άγονη, σκληρή και με προσπέρσασε— με παρέκαμψε». Όχι, είναι άδύναμη αυτή η εύθυνη

που ρίχνει στον Χριστόν.

Η παραβολή του σπορέως, ένα μεγάλο μάθημα μὰς διδάσκει: ότι την εύθυνη, δεν μπορούμε να την ρίξουμε στον Θεόν για το άγιο της ζωής μας. Ο σπόρος, ο ίδιος σπόρος, έπεσε παρά την όδόν κι εκεί που δεν έπρότιθετο ίσως να πέση. Πές την Τύχη ή Πρόνοια. Ό,τι θέλεις. Και σύ ίσως να μη ήθελες να διαβάσεις το παρόν κήρυγμα. Το διαβάσεις όμως. Είναι ο παρὰ την όδόν. Βλέπεις πόσο σε άγαπά ο Θεός. Άπρροσδόκητα, η καρδιά σου και ο Λόγος Του συναντώνται.

Έπεσε ο σπόρος ανάμεσα στ' άγκάθια. Δεν μπορούσε ο σπορέυς, να καθαρίσει όλα τ' άγκάθια που ύπήρχαν προτού ρίψη τον σπόρον.

Αυτό προσπαθούν να κάμουν πολλοί ψευδοσπορέυς. Βγάζουν, ξεριζώνουν άγκάθια— άλλα που τὸ χωράφι να καθαρίσει από τ' άγκάθια... Να φύγουν οι κακές έξεις, οι διάφορες άμαρτίες. Όχι. Δεν γίνεται έτσι η δουλειά. Ο Χριστός ρίχνει τον σπόρο Του. Είναι δυνατόν χει τον σπόρο Του, ανάμεσα στ' άγκάθια. Εκεί δὲ που φυτρώνει εκεί, είναι δυνατόν να φύγουν τ' άγκάθια. Πρώτα η πίστις στο λυτρωτικό έργο του Χριστού. Λυτρώσεαι από την άμαρτία και κατόπιν οι άμαρτίες, τ' άγκάθια θα διαχωθούν. Πρόσεξε, όμως μήπως η πίστις σου είναι νεκρά, χωρίς τὰ έργα της πίστεως. Άν δεν α' κολούησουν την πίστιν, τὰ έργα της πίστεως, θα πνιγί ή πίστις από τ' άγκάθια. Άλλά πόσο σε άγαπά ο Θεός, που δαει άγκάθια κι αν έχη ή γή σου, άφίνει τον σπόρο Του να πέση πάνω της. Εκείνος, ποτέ να πής ότι φταίει. Δεν θέλει, ότι ήξευρε πώς ο σπόρος Του θα χανόταν, γι' αυτό δεν τον άφισε να πέση στη δική σου την καρδιά.

Άκόμη και στην πέτρα πέφτει ο σπόρος. Φαντάσου. Πέτρινη καρδιά σκληρή. Ο σπόρος της σωτηρίας, της ευδαιμονίας της ψυχής και της σωτηρίας της ζωής σου, πέφτει τη στιγμή αυτή πάνω σου. Είναι άδικαιολόγητος. Και τὸ θαύμα είναι ότι, την πέτρα ο Θεός, μπορεί να την μεταβάλει σε καλή και άγαθή, φθάσει να ύπαρξη ή έκ μέρους σου θερμή, έλικρινής άποδοχή του σπόρου.

Φταίς έσύ, γιατί δεν είσαι δ,τι θα μπορούσες να γίνης—σεσωσμένος, άναγεννημένος, καρποφόρος Χριστιανός. Ο Χριστός σε καλεί τώρα να Τόν δεχθής.

ΣΠΥΡΟΣ ΖΩΔΙΑΤΗΣ

Σ η μ.: 'Ο έπιθυμώ να λάβη Ένα τεύχος, με την σειρά των άρθρων «Το Κήρυγμα της Κυριακής» ά. λοκληρή του προηγούμενου μηνός, ή δωρεάν δόκιληρουν την Κλήνη Διοθήκη, εις απλήν νεοελληνικήν μετάφρασιν, άς μὰς γράψη εις την διεύθυνση: «Ο ΣΠΟΥΡΕΥΣ»— Γραμματοβυρίε 387. Άθήνα.

ΧΡΙΣΤΙΝΑ ΚΟΚΚΙΝΟΥ—

ΠΑΠΑΔΑΤΟΥ

ΙΑΤΡΟΣ

ΜΑΙΕΥΤΗΡ— ΧΕΙΡΟΥΡΓΟΣ

ΓΥΝΑΙΚΟΛΟΓΟΣ

Άχαρινών 98 — Άμφισσας 1 Έπαυλάκις άς τὸ τρέξιόν της και δέχεται άς και πρότερον 10—12 και 5—7 άς και άπ' συνετεούζει. Τηλέφωνον 810.760.

Η ΕΠΑΝΑΣΤΑΣΙΣ ΤΟΥ ΦΡΑΝΣ-ΛΕ...ΠΡΟΧΩΡΕΙ!

Τώρα...

χιλιάδες Έλληνικές οικογένειες χρησιμοποιούν το ΓΑΛΛΙΚΟ ΓΑΛΑ ΕΝΣΤΑΝΤΑΝΕ

"ΡΕΓΚΙΛΕ"

του μεγάλου Έργοστασίου

FRANCE-LAIT

(ΦΡΑΝΣ-ΛΕ)

Διότι τό "ΡΕΓΚΙΛΕ ΓΑΛΑ ΑΠΟΒΟΥΤΥΡΜΕΝΟΝ ΣΕ ΚΟΚΚΙΝΟ ΜΕΤΑΛΛΙΝΟ ΚΟΥΤΙ"

- Είναι ιδεώδες δι' έλαφρόν θρέψιν, για δσους ύποφέρουν από στομάχι, έντερικά, σκώτι, καρδιά και παχυσαρκία και για δσους θέλουν να κρατήσουν ώραία γραμμή χωρίς κανένα όργανικό κίνδυνο. Διότι ΔΥΝΑΜΟΝΕΙ ΧΩΡΙΣ ΝΑ ΠΑΧΑΙΝΗ (100 γρμ. "ΡΕΓΚΙΛΕ", δίδουν 350 θερμίδες).
- Είναι εύπεπτον, έλαφρόν, νόστιμον και περιέχει όλες τις φυσικές διαταμίνες του πλέον εκλεκτού γάλακτος, (φωσφόρον, κάλσιου, βιταμίνες Β1, Β2, και C) πλύν του βουτύρου. Είναι τελείως παστεριωμένον.
- Με τό REGILAIT έχετε στη στιγμή τὸ καθημερινό σας εκλεκτό γάλα για όποιαδήποτε χρρή (ροφημα, παρασκευή φαγητών ή γλυκισμάτων). 3 κουταλιές της σούπας σ' ένα ποτήρι με νερό ΠΑΓΩΜΕΝΟ, ΤΡΕΧΟΥΜΕΝΟ ή ΧΛΙΑΡΟ κι' άπολαμβάνετε ένα ύπεροχο φρέσκο γάλα.
- Έν αντίθετον προς άλλα γαλακτοχά παρασκευάσματα τό "ΡΕΓΚΙΛΑΙ", έχει τη γεύση και τό άρωμα του πλέον εκλεκτού γάλακτος. Δεν κόδει, δεν έχει ανάγκην θραύματος, ούτε ψευγελία. Διατηρείται φρέσκο επί έβδομάδες, άρκει να τοποθετηθί το κουτί σε ήπιο μέρος.
- Είναι οικονομικώτατον. Ένα κουτί που περιέχει 300 γρμ. "ΡΕΓΚΙΛΑΙ", δίδει 15 μεγάλα ποτήρια φρέσκο λοχαριστό γάλα και δεν στοιχίζει παρά μόνον 8 δραχ. 13,90 λιανικώς. Είναι προϊόν του μοναδικού εις την Εύρώπην έργοστασίου

FRANCE-LAIT

που είναι παγκοσμίως γνωστόν και άποτελεί

ΕΓΓΥΗΣΙΝ ΑΓΝΟΗΤΟΣ ΚΑΙ ΣΤΑΘΕΡΗΣ ΠΟΙΟΗΤΟΣ Γεν. Άντηρη.: ΔΑΝΙΗΛ Σ. ΓΚΑΤΕΝΙΟ— Αιόλου 78, Τηλ. 226.383

ΣΤΑ 1392 ζούσε στη Βλαχία, ένας μεγάλος άρχοντας με παρπολλά ταφίλια. Δεγόταν Θεόδωρος Παλαιολόγος, Μιροσμίης. Ήταν Έλληνας και κατ'αρχήν από την αυτοκρατορική οικογένεια των Παλαιολόγων, που χάρις αυτοκράτορες στο Βυζάντιο και «δεσπότες» στο Μυστόα και στο Μωσία.

Χρόνος ο άρχοντας αυτός, είχε μιά μονάκριβη κόρη, την Ελισάβετ. Ψιλή, λυγρή, νεράδα στην όμορφή και στη χάρη, ή Έλληνίδα άρχοντοπούλα, ήταν λαοφιλή σ' όλη τη Βλαχία για την καλότητα της ψυχής της. Σιχνά, έβλεπε απ' τον όμοιο πρόσωπό της κι' έπισπεύονταν τις οικογένειες των σκονών, σκορπώντας στους δυσημομένους την έλεημοσύνη της και το άγγελικό της χαμόγελο.

Ένα βράδυ, γνωρίζοντας απ' τον περίπατό της, συνάντησε έαπλωμένο στην άκρη του δάσους, έναν πληγωμένο νέο, μ' ευγενικό κι' άρχοντικό πρόσωπο.

— Είμαι Ούνγγος, όμορφη άρχοντοπούλα!... της ψιθύρισε με μορσασμούς πόνον έκείνος. Οι έχθροι μου με κυνήγησαν, άτύχησα σὲ μιά μάχη και πληγώθηκα. Και, για να σώσω τη ζωή μου, άναγκάστηκα να διαβώ κοντά τὰ σύνορα της Ούγγαρίας και να καταφύγω στο έδαφός σας!...

— Είναι καταλαβαίνω τί έπιάς, άποκρίθηκε η Ελισάβετ. Ζητάς νοσηλεία, περίθαλψη και καταφύγιο... Θα τὰ βοηθίω όλα. Γιατί ούτε μιά Παλαιολόγινά θ' άρνείθι ποτέ τη βοήθειά της στους κατατρεγμένους, ούτε ένας Παλαιολόγος— σὲν τὸν πατέρα μου, θα την έπ'λάβη κι' αυτή την πράξη της!

Και δίνοντας διαταγή στους ύπηρέτες, που τη συνόδευαν, έπιστήσε μόνη στη μεταφορά του πληγωμένου στον πύργο. Έκει ο άρχοντας έδωσε άσυλο στον άγνωστο. Του παρέχωσε το ζεβάτι του κι' από γενναυσφορίαν δέχτηκε να μείνι τὸ όνομά του.

— Τότε, από δύο μήνες και χάρις στις φροντίδες της Ελισάβετ, ο νέος έγινε καλά. Κι' άποφάσισε να φύγη.

Η ΒΥΖΑΝΤΙΝΗ ΠΡΙΓΚΙΠΙΣΣΑ και ο πληγωμένος βασιλιάς

Μά... κάτι τον κρατούσε δεμένο κοντά στη θελκτική νοσοκόμα του. Ναί, τον κρατούσε μιά φλογερή άγάπη, που είχε φροντίσει στις καρδιές των δύο νέων...

Την τελευταία στιγμή της άναχωρήσεώς του, στενωρομημένος γιατί θα χωριζόταν την αγαπημένη του, ίσως για πάντα, την άγκάλιασε και της είπε:

— Έσπασες ή στιγμή να φύγω μακριά σου, λατρεία μου. Οι ή-πύχοι μου με περιμένουν άνιπό-μονα, και...

— Οι ήπύχοι σου;... Μά...πούς είσαι; τρανίσε ή κοπέλλα.

— Άλλοίμονο!... ψιθύρισε με τήνφει ο νέος, Έσπασα, άγαπητή μένη μου, που δεν σου άποκάληψα άμέσως τὸ μυστικό μου... Είμαι ο Σιγισμούνδος, ο βασιλιάς της Ούγγαρίας!...

Τρόμοντας από την άποκάλυψη αυτή ή δυστυχισμένη άρχοντοπούλα, μισολιθώνη, σωριάστηκε στο πάτωμα. Με λαχτάρα ο βασιλιάς της πήρε στην άγκαλιά του. Κι' ένοχος, βλέποντας πώς είχε μαρναί την καρδόουλα της με άγάπη φλογερή, μιά άπελπισμένη, προσπαθούσε να την παρηγορήσει με φιλία.

— Και τώρα, βασιλιά μου, τί θα γίνω; ψιθύρισε ή πονεμένη Ελισάβετ... Τί θα γίνή ο άδελφός καλός της άγάπης μας, μόλις γεννηθί;...

— Ο Σιγισμούνδος, νικημένος από την άγάπη του και βασανισμένος από την πικρή μεταμέλεια, της είπε:

— Πάρε τὸ χρυσό αυτό δαχτυλίδι μου... Ζήτησε κάποιον καταφύγιο, για ν' άποφύγη την όγμή του πατέρα σου... Μόλις γεννηθί και γίνη δύο χρονών το παιδάκι μας, έλα στη Βούδα, στην πρωτεύουσα του κράτους μου. Ζήτη-

σε με... Οι φροντοί θα γνωρίσουν το δαχτυλίδι μου και θα σε παρουσιάσουν σε μένα... Κι' αν ο λαός μου δὲ μοι έπιτρέψη να σε παντρευτώ, δὲ θα φύγης εσύ ποτέ από κοντά μου, θα έψουσιν μαζί και μονάχα ο θάνατος θα, μὰς χωρίσι!...

— Γιατί δὲ με παίρνεις μαζί σου;... Άχ, γιατί μ' άφίνετε μονάχη!...

— Γιατί, λατρεία μου, πρέπει να στερεώσω τὸ θρόνο μου πρώτα... Οι Μαγνάροι εύπατοίδεις έχουν επαναστατήσει και πρέπει να τους δαμάσω πάλι... Σε μιά μάχη με τους επαναστάτες πληγώθηκα τις προάλλες!...

Της πέρασε στο δάχτυλο τὸ ένθιμο του. Τη φίλησε τρυφερά κι' έφυγε για νέους σκληρούς άγώνες με τους ύπικους του.

— Τότε, από τρία χρόνια, ή Ελισάβετ, ο πιστός υπηρέτης, που την είχε ακολουθήσει στην κορυφή φυγή από τον πατρικό πύργο κι' ένα παιδάκι ροδαλό, περνούσαν τὰ σύνορα της Ούγγαρίας.

Ένας άραμπάς τους άκολουθούσε, φορτωμένος με τις λίγες άποσκευές της άποζηνημένης από τον πατέρα της— ύστερ' από τὸ άμαρτημά της και τη δραπέτευσή της— άρχοντοπούλας. Η πορεία ήταν έπιλονη ανάμεσα στὰ βουνά και στὰ δάση της Ούγγαρίας. Μά ή Ελλάδα γ' άνταμώση τον άγαπημένο της, της έδινε δύναμη κι' άντοχή στους κόπον.

Άπείγαν άκόμα μιάς βδομάδας πορεία από τη Βούδα. Και κάποιον μεσημέρι, μέσα σὲ σκερὸ δάσος, σταμάτησαν για ν' ξεκουραστούν. Μόλις είχαν άποσείει στην άκρη μιάς πηγής κι' ο μικρός Ιωάννης— έτσι είχε βαπτίσει ή Ελισάβετ τὸ γνιό της— είδε τὸ

ΕΡΩΤΙΚΕΣ ΚΑΝΤΡΙΛΙΕΣ

Οι δύο από τους τέσσερες γάμους της είναι άκυροι

ΣΥΜΦΩΝΑ με τις πληροφορίες που κυκλοφόρησαν τελευταία στο Λονδίνο, το διαζύγιο που εξεδόθη στις 30 Ιανουαρίου 1957, στο Πουέρτο Μαρκές του Μεξικού, μεταξύ της Ελίζαμπεθ Ταίηλορ και του Μίκαελ Βίλντινγκ είναι άκυρο. Το διαζύγιο αυτό άνηκε στην κατηγορία των 5.000 ψευτικών αποφάσεων, που εξεδίδοντο από έναν δμίολο άσυνειδήτων δικηγόρων, χωρίς τα δικαστήρια να έχουν την παραμικρή γνώση. Η πρωτοφανής αυτή απάτη και πλαστογραφία ανακαλύφθηκε τον περασμένο Ιανουάριο, οι δε δικηγόροι που είχαν οργανώσει την πρωτότυπη διαμνηχνία συνεληφθησαν και πρόκειται να δώσουν λόγο των πράξεών τους. Δεδομένου ότι το διαζύγιο της Λίζ με τον Μίκαελ Βίλντινγκ έγινε στις 2 Φεβρουαρίου 1957 (4 ημέρες μετά την έκδοσι του διαζυγίου) πρέπει να θεωρηθεί ως ούδεποτε τελεσθείς. Άκυρος είναι επίσης και ο επόμενος γάμος της με τον Έντυ Φίσερ, για τον ίδιο λόγο, ο Φίσερ που περιμένει τώρα την έκδοσι του διαζυγίου του με την Λίζ, για να παντρευτεί τη χήρα του Κλάρκ Γκέμπλ, πρέπει να θεωρηθεί πάντοτε ως σύζυγος της Ντέμπι Ρέινολντς. Η τελευταία, έξ άλλου, θα μπορούσε να κατηγορηθεί επί διγαμίας, γιατί, μετά την έκδοσι του διαζυγίου της με τον Φίσερ, που είναι άκυρο για τους λόγους που είπαμε παραπάνω, ξαναπαντρεύτηκε με τον «βασιλέα των υποδημάτων» Χάρρυ Κάρλ. Αληθινός κικεών...

«Ο ΑΝΔΡΑΣ ΤΗΣ ΖΩΗΣ ΜΟΥ!»

Ο Μίκαελ Βίλντινγκ κι' η Λίζ Ταίηλορ είχαν γνωριστεί στο Λονδί

νο. Η Λίζ ήταν παντρεμένη τότε με τον Μίκυ Χίλτον. Αλλά ο γάμος τους αυτός είχε καταλήξει σε ναυαγίο κι' επρόκειτο να πάρουν διαζύγιο. Ο Βίλντινγκ από τ' άλλο μέρος, μόλις είχε πάρει διαζύγιο από την πρώτη του σύζυγο, την ηθοποιό Κάθι Γιούνγκ. Μια τρυφερή φιλία αναπτύχθηκε μεταξύ τους. Όταν ο Βίλντινγκ ξαναγύρισε στην Αμερική, μ' όλο που τους χώριζε ο ωκεανός, κουβεντιάζαν κάθε βράδυ από τηλέφωνο κι' η Λίζ περιμένε με μεγάλη ανυπομονησία αυτά τα τηλεφωνήματα. Θάλεγε πώς δεν ζούσε παρά μόνον γι' αυτά... Ο Βίλντινγκ ήταν ο ώριμος άνδρας, που θα μπορούσε να παίξει ταυτόχρονα κοντά της το ρόλο του πατέρα και του αγαπημένου, να διευθύνει τη ζωή της και να την αποκοιμίζει στην αγκαλιά του σαν κακομαθημένη παιδούλα. Μια μέρα, τέλος, είπε στη μητέρα της: — Ο Μίκαελ είναι ο άνδρας της ζωής μου. Παντρεύτηκαν στο Κάρθικ Χώλ στις 21 Φεβρουαρίου 1952, πέρασαν το μήνα του μέλιτος στην Ελβετία και κατόπιν εγκαταστάθηκαν στο Λονδίνο, σ' ένα παλιό εξοχικό σπίτι που ο Βίλντινγκ είχε στην Μπάρτον Στρίτ. Τον Ιούνιο, η Λίζ έφυγε για το Χόλλυγουντ όπου έπρόκειτο να γυρίσει ένα καινούριο γίγαντα φιλμ και τον επόμενο Ιανουάριο έφερε στον κόσμο ένα αγόρι. Ο Βίλντινγκ έτρεξε τότε να την συναντήσει στην Καλιφόρνια. «Ελπίζω ταυτόχρονα ότι ο αμερικανικός κινηματογράφος θα του ξαναδώσει τις πόρτες. Αλλά κατάλαβε γρήγορα πως τον είχαν ξεχάσει. Έτσι η Λίζ έπρεπε να εργάζεται και για τους δυο. Τα ετήσια

εισοδήματά της εκείνη την εποχή ανέρχονταν σε 200.000 δολάρια (6 εκατομμύρια δραχμές). Απ' αυτά, το κράτος έπαιρνε τα 80% (4.800.000) και τα άλλα 15% (900.000) πήγαιναν στον διαφημιστή της. Έτσι, δεν της έμεναν παρά μόνο 300.000, δηλαδή 25.000 το μήνα. Το ποσό αυτό τους ήταν όλοτετα ανεπαρκές. Δεν κατάφεραν να τα βγάλουν πέρα και επί πέντε περιμεναν και δεύτερο παιδί. Όταν γεννήθηκε αυτό το παιδί, το Φεβρουάριο του 1955, οι Βίλντινγκ ήταν βουτηγμένοι στα χρέη, πράγμα που δεν εμπόδιζε την Λίζ να δίνει δαπανηρές γιορτές. Ο Μίκαελ, από τ' άλλο μέρος, περνούσε τον καιρό του παίζοντας γκολφ, ή διαβάζοντας αστυνομικά μυθιστορήματα, κάτω από δυο μεγάλα δένδρα, που τρυπούσαν το δάπεδο του σαλονιού και που τα κλαδιά τους σκέπαζαν το ταβάνι. Περπατούσε πάντα ευπόλητος και απαιτούσε από τους υπηρέτες και τους επισκέπτες να αφήνουν επίσης τα παπούτσια τους στον κήπο. Του άρεσε να ζή σαν πασάς...

ΟΙ ΑΠΙΣΤΙΕΣ ΤΟΥ ΜΙΚΑΕΛ

Σε λίγο, αναγκάστηκαν να απολύσουν τους υπηρέτες. Τα πρώτα σύννεφα άρχισαν να εμφανίζονται στον ορίζοντα... Η Λίζ είχε κουρασθεί δουλεύοντας για δύο. Ο Μίκαελ, ωστόσο, τα εύρισκε όλα όμορφα... «Ναμίζω, είπε σε μια συνέντευξί του, ότι η σταθερότητα του γάμου μας οφείλεται στο ότι έχω τα διπλά χρόνια από τη γυναίκα μου. Όταν τη γνώρισα, ήταν μια παιδούλα. Ο γάμος την έκανε ώριμη».

Εκείνο τον καιρό, η Λίζ χρειάστηκε να υποβληθεί σε έγχυσις. Ένα κομματάκι αστάλι είχε κολλήσει, άγνωστο πώς, μέσα στο μάτι της και της είχε προκαλέσει μια σοβαρή δηλητηρίασι του αίματος. Κινδύνευσε να μείνει τυφλή κι' ο Μίκαελ άρπυνούσε στο προσκέφαλό της για να της δίνει θάρρος. «Αλλά, όταν η Λίζ διέφυγε τον κίνδυνο, άρχισε να γυρίζει στα νυχτερινά κέντρα μαζί με μια νέα, που δεν άξιζε τίποτα, αλλά που ήταν γερή και πρόσχαρη. Η δυστυχισμένη Λίζ, που δεν είχε συνάψει ακόμη από την έγχυσις, το έμαθε από τις εφημερίδες, αλλά απέφυγε τις σκηνές. Όταν έγινε καλά, έφυγε από το Χόλλυγουντ, για να γυρίσει τις εξωτερικές σκηνές της ταινίας «Ο γίγας». Ο Μίκαελ που έμεινε μόνος, ζήτησε τότε ένα μέσον για να σκοτώσει τον καιρό του και βρήκε δυο πρωταγωνίστριες του στρίπ- τής, που τις έφερε κάθε βράδυ στο σπίτι του. Η γραμματείας της Λίζ παρακολούθησε με φρίκη τις δραστηριότητες διασκεδάσεως του Μίκαελ κάτω από τη συζυγική στέγη. Μια μέρα, τέλος, αποφάσισε να τα γράψει όλα στη Λίζ.

ΝΕΕΣ ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΕΣ

Παρτεναίρ της στην ταινία που γυρίζει εκείνη την εποχή ήταν ο Τζαίμς Ντήν. Η Λίζ είχε υποσθή τη γοητεία του κι' οι απιστίες του Βίλντινγκ της αφήρεσαν κάθε διαταγή. Αλλά τα είδωλλιά τους ήταν πολύ σύντομο. Ο Τζαίμς Ντήν πέθανε σ' ένα αεροπορικό δυστύχημα. Η Λίζ έπαψε τότε να ενδιαφέρεται για το διαζύγιο. Λίγο καιρό

ΤΗΣ ΕΛΙΖΑΜΠ. ΤΑΙΗΛΟΡ

αργότερα, όμως, αγάπησε τον Μοντγκόμερυ Κλίφτ κι' έδωσε εντολή στο δικηγόρο της να συνεχίσει τις ενέργειες για το διαζύγιο. Τον Ιούλιο του 1956 όλα είχαν τελειώσει. Το διαζύγιο είχε εκδοθεί εις βάρος του Βίλντινγκ, που δέχτηκε Ιπποτικώτατα όλα τα δόρα κι' η Λίζ επρόκειτο να παντρευτεί τον Κλίφτ... Αλλά, την τελευταία στιγμή, ο ήρωας έπαψε ένα άτυχημα, που τον παραμόρφωσε. Οι αισθητικοί χειρουργοί του ξαναφτιάξαν με μεγάλο κόπο το πρόσωπό του, αλλά δεν ήταν πια ο άνθρωπος που η Λίζ είχε αγαπήσει. Καινούργια απογοήτευσι!

Η Λίζ παρηγορήθηκε αργότερα, βρίσκοντας ένα νέο είδωλλο, τον Μίκυ Τόντ. Οι γάμοι τους έγιναν στο Πουέρτο Μαρκές του Μεξικού. Ο Τόντ προσκάλεσε σ' αυτούς και τον Μίκαελ Βίλντινγκ και του στείλε τ' απαραίτητα χρήματα για το ταξίδι. Ο Μίκαελ έτρεξε στην πρόσκλησι, συνεχάρη τους δυο συζύγους, αλλά ξαναφύγε άμέσως, χωρίς να μείνει στην τελετή του γάμου. «Αλλά κι' ο γάμος της με τον Μίκυ Τόντ δεν ευδοκίμησε. Χώρισαν σε λίγο. Η Λίζ παντρεύτηκε κατόπιν τον Έντυ Φίσερ (τέταρτος γάμος), που ήταν μάρτυρας της στο γάμο της με τον Τόντ! Αλλά κι' ο γάμος αυτός κατέληξε σε ναυαγίο κι' οι δυο σύζυγοι ζήτησαν διαζύγιο, που δεν εξεδόθη ακόμη. Στο μεταξύ, η Λίζ έκλεψε το σύζυγο της Σάμιελ Μπάρτκ, ενώ από τ' άλλο μέρος, ο Έντυ Φίσερ συνδέθηκε με τη χήρα του Κλάρκ Γκέμπλ...

Η ΑΔΥΝΑΜΙΑ ΤΗΣ ΜΑΡΛΕΝ

Αλλά ξεχάσαμε τον Μίκαελ Βίλντινγκ. Γυρίζοντας στο Λονδίνο, συνδέθηκε με μια ήθοποιό δεύτερης σειράς, την Μαρία Μακντόναλντ που είχε χωρίσει για δεύτερη φορά από τον «βασιλέα των υποδημάτων» Χάρρυ Κάρλ. Επρόκειτο, μάλιστα, να την παντρευτεί. Αλλά, την τελευταία στιγμή, αναγύρισε ο Κάρλ και η Μαρία προτίμησε τον πλούσιο Αμερικανό από το ρομαντικό Άγγλο... Ο Κάρλ κι' η Μαρία ξαναπαντρεύτηκαν, για να χωριστούν και πάλι, για τρίτη φορά. Οριστικά προς το παρόν. Ο Χάρρυ Κάρλ παντρεύτηκε την Ντέμπι Ρέινολντς, την τώου σύζυγο του Έντυ Φίσερ και η Μαρία Μακντόναλντ άλλαξε μέρα σ' ένα χρόνο δυο συζύγους... Ο Μίκαελ Βίλντινγκ συνδέθηκε κατόπιν με την Μάρλεν Ντήτριχ, που είχε πάντα μια αδυναμία γι' αυτόν. Αλλά η σκέψι της Λίζ δεν τον άφινε να ησυχάσει. Και μιλούσε όλοένα γι' αυτήν στην καινούργια φίλη του. Η Μάρλεν, όμως, παρά τα εξήντα χρόνια που είχε τότε, δεν ήταν από τις γυναίκες που δέχονται τη μοιρασιά στην αγάπη. Και, μια μέρα, τον εγκατέλειψε. Ο Βίλντινγκ ξαναγύρισε κατόπιν στο Χόλλυγουντ, όπου ξαναβρήκε τη Λίζ περισσότερο όμορφη από κάθε άλλη φορά. Κόντεψε τότε να τρελλαθεί από τη λύπη του... Και για να παρηγορηθεί, ξανασυνδέθηκε με την Μαρία Μακντόναλντ, που ήταν ελεύθερη εκείνη την εποχή. Ξαναμίλησαν για γάμο. Αλλά, ξαφνικά, εμφανίστηκε η Σούζαν Νέλ. Η Σούζαν ήταν Άγγλιδα όπως κι' ο Μίκαελ. Είχε περάσει, βέβαια, τα σαράντα. Αλλά ήταν πολύ πλούσια. Κι' ο Μίκαελ προτίμησε τα εκατομμύρια της από τη σκανδαλιστική ομορφιά της Μαρίας Μακντόναλντ.

Ο ΓΑΜΟΣ ΜΕ ΤΗΝ ΣΟΥΖΑΝ

Ο γάμος του με τη Σούζαν έγινε στο Λος Άντζελες. Ο Βίλν

Η Λίζ Ταίηλορ μαζί με τον Μίκαελ Βίλντινγκ και τα δύο τους παιδιά, την εποχή της ευτυχίας τους (1955).

ντινγκ είχε τώρα το δικό του λογαριασμό στην τράπεζα και μπορούσε να κάνει ό,τι ήθελε. Η Σούζαν, ωστόσο, δεν ήταν πάντα πλούσια. Είχε μπη στη ζωή με μοναδικό κεφάλαιο την ομορφιά της, που ήταν αληθινή έκθαμβωτική. Στην αρχή, προσπάθησε να παίξει στον κινηματογράφο, αλλά δεν τα κατάφερε. Βρήκε, αντίθετα, πλούσιους θαυμαστών κι' έζησε κάμποσο καιρό με την ομορφιά της. Ύστερα αποφάσισε να παντρευτεί... Και διάλεξε συζύγους που ήταν πολύ πλούσιοι, αλλά ταυτόχρονα πολύ γέροι και άρρωστοι. Οι δυο πρώτοι πέθαναν, αφήνοντας της μια κολοσσιαία περιουσία. Ο τρίτος άργωσε να πεθάνει κι' η Σούζαν προτίμησε το διαζύγιο, παίρνοντας μια γερή αποζημίωσι. Ήταν τώρα απόλυτα μόνη και σκέφτηκε πως είχε το δικαίωμα να αγοράσει έναν σύζυγο. Η έκλογή της έπεσε στον Βίλντινγκ, που η φήμη του ως ήθοποιου τη συγκίνησε. Ο Βίλντινγκ, λοιπόν, είχε κάμει την τύχη του. Αλλά, λίγο καιρό μετά το γάμο του, άρχισε να ταξιδεύει συχνά. Στη γυναίκα του έλεγε πως πήγαινε να ιδεί τα παιδιά που είχε αποκτήσει με την Λίζ Ταίηλορ και που ζούσαν μαζί της... Αλλά, στο τέλος, η Σούζαν Νέλ ανησύχησε και ανέθεσε σ' ένα ιδιωτικό γραφείο πληροφοριών να τον παρακολουθήσουν. Έμαθε έτσι ότι ο Βίλντινγκ δεν ενδιαφερόταν τόσο για τα παιδιά του, όσο γι' αυτή τη μητέρα τους, που, από τ' άλλα της, φαινόταν κολακευμένη από την αφοσίωσι του τώου συζύγου της.

ΟΛΟΙ ΚΑΙ ΟΛΕΣ ΔΙΓΑΜΟΙ

Η αλήθεια είναι ότι ο Βίλντινγκ δεν έπαψε να αγαπάει την Λίζ και

μετά το διαζύγιό τους. «Ίσως, μάλιστα, την αγαπήσε πολύ περισσότερο, ύστερα απ' αυτό, γιατί κατάλαβε τι είχε χάσει. Η Σούζαν Νέλ, άλλωστε, το είπε καθαρά στην κατάθεσι που έκαμε ενώπιον του δικαστηρίου. «Η Λίζ, ετόνισε, είναι ακόμη και πάντοτε η κυρίαρχη σκέψις του συζύγου μου. Ο Βίλντινγκ κάνει συχνά πολυδάπανα ταξίδια για να την ξαναβρεί (τα ξέσδα τα πληρώματα, φυσικά, έχω), Ισχυρίζομαι πως θέλει να ξαναβρεί τα παιδιά που αποχτήσαμε από το γάμο του μαζί της. Μου μιλάει, έξ άλλου, κάθε τόσο με έκφρασεις ένθουσιώδεις γι' αυτήν και με υποκρέωνει να ηγαίνωμε τις βλέψεις και να ξαναβλέπωμε τις ταινίες της. Η αξιοπρέπεια μου ως γυναίκας θίγεται απ' αυτή την συμπεριφορά του». Τα όνειρα και οι ενδόμυχες σκέψεις ενός ανθρώπου, όμως, δεν μπορεί να αποτελέσουν λόγο διαζυγίου. Γι' αυτό η Σούζαν αναγκάστηκε να χρησιμοποιήσει και άλλα στοιχεία. Έτσι, έφερε εις φώς τις σχέσεις του με δυο γυναίκες, την Μαρία Μακντόναλντ, που αναφέραμε, και την Ίνγκριντ Λούντεκ. Ο Βίλντινγκ δεν έφερε καμιά αντίδρασι. Τα παραδέχτηκε όλα. Φαίνεται ότι εκείνο που θέλει είναι να ξαναβρεί την ελευθερία του. Κι' ωστόσο, ο ρόλος του πληρωμένου συζύγου του ταίριαζε σάν γάντι. Από χρόνια τώρα δεν έχει γυρίσει καμιά ταινία και τελευταία ακόμη αρνήθηκε να παίξει στο έργο «Αν ένας άνδρας απαντήση», ενώ ήταν μια θαυμάσια ευκαιρία να ξαναβρεί σε επαφή με το κοινό, που τον έχει ξεχάσει. Είναι, άλλωστε, 50 χρόνων και δεν έχει πενήντα στην τσέπη του. Η Λίζ Ταίηλορ, αντίθετα, έπειτα από τις τελευταίες επιτυχίες της, έχει εξελιχθεί στην πλουσιότερη ήθοποιό του Χόλλυγουντ.

Τι θα απογίνει τώρα, αφού το διαζύγιο της Λίζ με τον Βίλντινγκ είναι άκυρο; Κανείς δε μπορεί να το προβλέψει. Στην περίπτωση αυτή, όμως, δολοι οι επόμενοι γάμοι της Λίζ είναι άκυροι και ο Βίλντινγκ θα βρεθεί αυτόματος πατέρας και του παιδιού που η τέως και νυν σύζυγος του απόχτησε με τον Μίκυ Τόντ. Αλλά ταυτόχρονα δολοι οι ήρωες και οι ηρωίδες της περιέργης ιστορίας που σας αφηγήθήκαμε θα μπορούσαν να κατηγορηθούν για διγαμία.

Στο Χόλλυμπεκ της Δανίας ζή μια έτεροθαλής αδελφή της Μαίριλιν Μονρόε. Λέγεται Ολγάδα Μαρλέν Νίεσσον, είναι παντρεμένη και έχει τέσσερα παιδιά. Ο πατέρας της Χανς Μάρτενσεν, που ήταν Νορβηγός την καταγωγή και εργαζόταν ως έμπορος αντιπροσώπων, άφησε μια μέρα την οικογένειά του και έφυγε για την Αμερική. Εκεί ξαναπαντρεύτηκε κι' αποχτήσε από το δεύτερο γάμο του τη Μαίριλιν Μονρόε. Λίγο καιρό μετά τη γέννησι αυτού του παιδιού, πέθανε. Έτσι, η Μαίριλιν έμεινε ορφανή και γνώρισε από μικρή τη φτώχεια και τη δυστυχία. Η Ολγάδα δεν συναντήθηκε ποτέ με την ενδοξη αδελφή της κι' ούτε πήγε στον κινηματογράφο για να την ιδεί. Ο άνδρας της έχει ένα μεγάλο αγρόκτημα κι' η οικογένειά ζή με μεγάλη άνεσι. Η Ολγάδα άφαιρώνει τον καιρό που της μένει από τις φροντίδες του νοικοκυριού στις κόττες της, που ξεπερνούν τις 100. Η Μαίριλιν είχε επίσης έναν έτεροθαλή αδελφό, που ζή σήμερα στο Τόροντο του Καναδά.

Δοκίμασε: Η Λίζ και ο Μίκαελ Βίλντινγκ, την εποχή του γάμου τους (1953). Φαίνονται κι' οι δυο τρισευτυχισμένοι. Δεξιά: Ο Μίκαελ Βίλντινγκ μαζί με την πολυκατομμουριούχο Σούζαν Νέλ, που την παντρεύτηκε έπειτα από το διαζύγιό του με την Λίζ Ταίηλορ. Το διαζύγιο αυτό, όμως, είναι άκυρο. Έτσι, θα μπορούσε να κατηγορηθεί ως διγάμος.

—Ξέρω τι θα πη γάμος, κύ-
ριε Γκρέγκορ, γιατί ήμουν δύο
φορές παντρεμένη...

Ζυγνέντεξ ΕΤΟ ΑΕΡΟΔΡΟΜΙΟ

ΑΙΣΘΗΜΑΤΙΚΟ ΔΙΗΓΗΜΑ

Ο ΓΚΛΕΝ ΓΚΡΕΓΚΟΡΤ, ο διευθυντής του τμήματος τηλεόρασης υπ' αριθ. 7 της Ν. Τόρκερ, καθόταν στο γραφείο του μελαγχολικός. Μία βαθεία ουτίδα είχε αυλακώσει το λείο του μέτωπο και τα ωραία του γαλάνα μάτια, που ήταν συνήθως τόσο φωτεινά, είχαν μία έκφραση σκοτεινή, φουρτουνιασμένη. Σκεφτόταν τη Νόρα, την άλλοτε γυναίκα του, σκεφτόταν το ωραίο του σπιτάκι στην ακροθαλασσιά κι' έβλεπε με τη φαντασία του τα καράβια ν' άρμενίζουν μακριά στο πέλαγος και τη Νόρα στο πλευρό του να φωνάζει, χτυπώντας τα χεράκια της: — Κτύταξε, Γκλέν, κι' άλλο καράβι! Αυτό είναι καναδικό, τώρα περνάει ένα εγγλέζικο, τώρα ένα ισπανικό... Τί ευτυχισμένος καιρός! Κι' όμως, γιατί νοσταλγούσε εκείνη την εποχή; Τότε ήταν ένας άσημος υπαλληλίσκος στο ραδιόφωνο, ενώ τώρα είναι ο γενικός διευθυντής του έδδμου τμήματος τηλεόρασης. Η τύχη τον βοήθησε, αλλά δεν παρέλειψε να του παίξει κι' ένα άσχημο παιχνίδι. Κουνώντας το ραβδί της, έκανε και τους δύο διάσημους και τους γκρέμισε συγχρόνως την ευτυχισμένη τους φωλιά. Κι' η Νόρα δεν ήταν τώρα πια ή μικρή άσημη συμμορέττα του θεάτρου αλλά ή περίφημη στάη Νόρα Νόρρις. Φίρμα πρώτου μεγέθους, που όμως έκανε τη στραβοτιμονιά να έρωτευθη έναν άνορθότυ νυχτερινού κέντρου, με άκαταμάχητη γοητεία και να εγκαταλείψει το Γκλέν, έδω και τοια χρόνια, πανένδοξο, αλλά δυστυχισμένο. Και νά τώρα, που καθόταν στο πολυτέλεστο γραφείο του ο γενικός διευθυντής και... γινόταξε μόνος του την επέτειο των γάμων! 12 Σεπτεμβρίου! Σίγουρα ή ήμερα έφτασε. Τούφερνε τόσες αναμνήσεις. Άλλοιώς, είχε δοκιμάσει στον εαυτό του γά θάψη όλο το παρελθόν, βαθεία στην ψυχή του, να προσγειωθεί περισσότερο στις σημειρινές αντιλήψεις. Ένα θεό θα προσκυνούσε από τώρα: το κοήμα! Οί ρωμαντισμοί και τα ιδανικά δεν έχουν πια θέση στην εποχή μας. Ξαφνικά, ώρησε στο γραφείο του ο Σάμ-Χάγκ, ο υποδιευθυντής του τμήματος. — Συμβάλνει κάτι δυσάρεστο, του είπε. 'Ο Τζόνσον, ο υπάλληλός μας, έπαθε μία καρδική προσβολή και τον μεταφέραμε στο νοσοκομείο. — Τί κοήμα! αποκρίθηκε ο διευθυντής άδιάφορα. Αυτό έχει ή ζωή! — Το πράγμα είναι πιο δυσάρεστο απ' ό,τι φαντάζεσαι. Έχουμε προγραμματίσει μία συνέντευξη τώρα σ' ένα τέταρτο στο αεροδρόμιο, κι' αυτή τη συνέντευξη την είχε αναλάβει ο Τζόνσον. Θέλεις έσύ να τον αντικαταστήσεις; 'Ο Γκλέν δέ δίστασε ούτε μία στιγμή. 'Ο-ραία ευκαιρία να κερδίση κοήμα — το κοήμα είχε γίνει ο θεός του! — Εύχαριστώ, αποκρίθηκε, φεύγω άμέσως. — Στάσου φίλε μου, ξέρεις ποιόν θα υποδεχθής; Ξέρεις τί θα τον ρωτήσεις; — Καλά, έκανε ο Γκλέν μ' ένα είρωνικό χαμόγελο. Δεν είναι ή πρώτη φορά, που έχω υποδεχθί επιστημόντες. Τί θα τον ρωτήσω; Τά συνηθισμένα. Πές μου μόνο τ' όνομά του. — Διάβασε πρώτα τις ερωτήσεις του Τζόν-σον. Αυτός έχει κάνει μία προσοχασία. Ξέ-ρει το πρόσωπο, που θα υποδεχθούμε και ξέρει πώς πρέπει να της μιλήσει. Γιατί σε πληροφο-ρώ, ότι πρόκειται για γυναίκα. — Και τί σημασία έχει; Έκανε ο άλλος ά-νυπόμονα. Δώσε μου το ερωτηματολόγιο και πάμε, γιατί θ' άργήσουμε. Πές μου μόνο πώς τη λένε, για να ξέρω τ' όνομά της. — Νόρα Νόρρις!

'Ο Γκλέν τον κύτταξε σά να μην καταλά-βαινε τί του έλεγε. — Λοιπόν, συμφωνώ; τον ρώτησε ο Σάμ, προσπαθώντας να κάνει τη φωνή του φυσική. — Πόσα θα πληρωθώ; — Λιγάκι πεζή χτύπησε στ' αυτιά του υποδιευ-θυντού αυτή ή ερώτηση. «Δεν περάζει, σκέφτηκε ο Γκλέν, οί ιδεολο-γίες κατά μέροσ». — Πενήντα χιλιάδες, αποκρίθηκε ο Σάμ. — Συμφωνώ! — Όσοι να φτάσουν στο αεροδρόμιο, μελε-τούσε ο Γκλέγκορ τις ερωτήσεις. Άπλές, κοι-νές ερωτήσεις, που όμως ο πρώην σύζυγος δεν τις καταλάβαινε με την ταραχή, που είχε. 'Ο υποδιευθυντής τον παρακολουθούσε με την άκρη του ματιού του. Έβλεπε τα χέρια του φίλου του να τρέμουν και τον λυπόταν. Σε μία στιγμή τον ρώτησε: — Τήν αγαπάς ακόμα; — Άδιάκριτη ερώτηση... Με ειλκρινεία ο Γκλέν αποκρίθηκε: — Δυστυχώς ναι και πολύ! — Τότε γιατί χωρίσατε; — 'Ο άλλος κούνησε το κεφάλι του. — "Όλα θέλεις να τα μάθεις, Σάμ. Άλλά ύπαρχει «γιατί» σε όλα τα πράγματα. Από κονταμάρα, από ζήλεια, από φιλότιμο. Μήπως κι' έγω ξέρω γιατί; — 'Ο Σάμ σοδορεύτηκε. — Έχε υπ' όψη σου μόνο, του είπε σκο-τεινός, ότι την έκπομπή μας την παρακολου-θούν έξη εκατομμύρια θεατά. Φρόντισε, λοι-πόν, να μη λιποθυμήσης, μόλις τη δής, να μην την πνίξεις από αγανάκτηση και να μη γελοιοποιηθής με παράκωρους αισθητισμούς. — Όσοι να προσγειωθί τ' αεροπλάνα και να κατέβη ή διάσημη στάη τη μικρή σκαλίτσα, ά-ποστήθισε ο Γκλέν με πείσμα τις ερωτήσεις: — Τί ρόλους παίζατε τον τελευταίο καιρό; Τί ρόλους θα παίζατε στο μέλλον; Είσατε ευ-τυχής στο δεύτερο γάμο σας; Ποιό είναι το «κόμπω» σας; — Πώς να τα θυμηθί όλα αυτά; Θεέ μου, τί δύσκολα, που παίζω κωμικές συνέντευξες από την πρώην γυναίκα μου! — 'Ο Σάμ τον χτύπησε στην πλάτη. — Κοιμήσαι; του είπε. Έλα, πήγαινε κοι-τά της. Σάν ιθνοβάτης, πλησίασε ο Γκλέν τη Νόρα, κρατώντας το χαρτί με τις ερωτήσεις στο ένα χέρι και το μικρόφωνο στο άλλο. Μηχανικά άρχισε: — Έδώ Ν. Τόρκερ, έδδμος σταθμός, Γκλέν Γκρέγκορ. Κνίστες και κύριοι, καλησπέρα σας. Σήμερα έχουμε την ευχαρίστηση να υποδεχθού-με στο αεροδρόμιο τη μίς Νόρα Νόρρις. — Έπειτα, γνωρίζοντας στη Νόρα, που τον κύτ-ταξε με μάτια αδιαπέραστα, της είπε: — Καλησπέρα σας, έλπιζω, ότι είχατε ω-ραίο ταξίδι. — Εύχαριστώ, πολύ όραίο, κύριε... πώς εί-πατε το όνομά σας;... ναι, κύριε Γκρέγκορ. «Τήν υποκρίτρια!», σκέφτηκε ο Γκλέν. «Κά-νει, ότι δεν ξέρει ούτε το όνομά μου». — 'Ο Σάμ, καθίδρωε, παρακολουθούσε με ά-γνια το διάλογο κι' ένοιωσε, ότι ο Γκλέν, σιγά-σιγά, έκανε και το λίγο ή θάρρος του. Λίγα δευτερόλεπτα νεκροίτη σιγή. — Τί ρόλους παίζατε, τί θα παίζατε στο μέλλον; ήθελε να του ψιθυρίσει, όταν ξαφνικά άκουσε το φίλο του να σφάνη χωρίς προετοι-μασία στη μοιραία ερώτηση: — Μίς Νόρρις, είσατε ευτυχής στο δεύτερο γάμο σας; Το πρόσωπο της ωραίας στάη μαλάκωσε, Τά μαύρα μάτια της διασταυρώθηκαν με τά

μάτια του άνδρός της. Για μία στιγμή, τον κύτταξε με άγνπη. Έπειτα όμως τυπικά του αποκρίθηκε: — Δεν καταλαβαίνα, περί τίνος πρόκειται... 'Ο Γκλέν έμεινε σάν κερανοχτυπημένος, με την απάντησι αυτή. Με κρατημένη ειρωνεία της επανέλαβε: — Σας ρώτησα αν μ' αυτό το γάμο σας εί-σατε ευχαριστημένη. Η μήπως δεν καταλαβαί-νετε τί σημαίνει ή λέξι γάμος; Άν δεν άπα-τώμαι, έχετε παντρευτή δύο φορές... 'Ο Σάμ παρά λίγο να λιποθυμήσει. Τί κακό τούκανε ο Τζόνσον, που άρρώστησε! Έξη έ-κατομμύρια θεατά παρακολουθούσαν την ήλι-θία αυτή συζήτηση... Μ' ένα ανεπαίσθητο χαμόγελο, αποκρίθηκε ή Νόρα: — Ξέρω τί θα πη γάμος, κύριε Γκρέγκορ, γιατί ήμουν δύο φορές παντρεμένη, αλλά τώ-ρα είμαι ελεύθερη. — Έπαθε τίποτε ό... δεύτερος σύζυγος; — Δεν ξέρω καλά, γιατί έχω χωρίσει πριν από έξη έβδομάδες... Τό μικρόφωνο στο χέρια του Γκλέν άρχισε να τρέμει... Η Νόρα ήταν ελεύθερη! Ένα βηματάκι και πάλι θα μπορούσε να γίνει δική του. Μόνο να τελείωση ή έκπομπή, να μη κα-ταλάβη ο κόσμος την ταραχή του. Άδιόρθω-τος ιδεολόγος! Ήταν έτοιμος να πέσει στα πόδια της. — Και — συνέχισε με άγανία — σκέπτε-σθε να ξαπαλαυνήτε; — Όσο και να προσπαθούσε να κάνει τη φωνή του υπηρεσιακή, τόσο άκουγόταν γεμάτη παλ-μό, δραματική σχεδόν. — Αυτό, Γκλέν, έξαρτάται από τις περι-στάσεις και από τους... ύποψους... Γκλέν! Τί γλικά, που άκούστηκε τ' όνομά του στα χείλη της! 'Ο Γκρέγκορ νόμισε, ότι όνειρευόταν ή, τουλάχιστο, ότι έπαίξε θέατρο, ένα ρόλο εύχάρστο, σαηνευτικό, αλλά ψεύ-τικο. — Τί κόμπω έχετε, μίς Νόρρις; — Έχω πολλά! Να κάνω καριέρα, να παίζω ωραίους ρόλους, αλλά κυρίως να... — Τί άλλο, μίς Νόρρις, μιλήστε ελεύθερα... Με κομμένη αναπνοή περίμενε ο Γκλέν τη συνέχεια. — Να βλέπω από τη βεράντα μου τα κα-ράβια να περνούν μακριά στο πέλαγος... — Τότε, λοιπόν, Νόρα, με αυτές τις προϋ-ποθέσεις, θέλεις... να γίνης γυναίκα μου; «Σίγουρα θα τρελλάθηκε ο διευθυντής...σκέ-φθηκε ο Σάμ. 'Ο έρωτας του πήρε το μυαλό! Κι' αν αυτή άρνηθί; Τί θα γίνει; Όλο το γόητρο του σταθμού τηλεόρασης άριθ. 7 γκρεμίζεται. Και γιατί; Για έναν τρελλό ιδεο-λόγο, που θέλει να λύσει τις οικογενειακές του διαφορές με ροσστά σε δώδεκα εκατομμύρια μά-τια!» — Άδικος φόβος! Μ' ένα ήχηρό μελωδικό «ναι» στην ερώτηση του διευθυντού, τελείωσε ή δραματική έκπομπή. Δύο φορές άργότερα, καθόνταν στη βεράντα ο Γκλέν και ή Νόρα, στο κομψό τους σπιτάκι στην ακροθαλασσιά. Μπροστά τους περνούσαν καράβια, μεγάλα και μικρά... — Όταν ήλθε στο αεροδρόμιο, είπε ή Νό-ρα, νόμίζα, ότι ήξερες για το διαζυγίο μου και ήλθες να με ξαναπαράς. Άπό τις ερωτή-σεις σου όμως άπογοιτηθήκα. — Έγώ εύλογώ την όρα που άρρώστησε ο Τζόνσον και μου έδωσε την ευκαιρία να σε ξαναβρώ, ελεύθερη, άφροισμένη... — Και πάντα δική σου, συμπλήρωσε ή Νό-ρα, πέφτοντας στην άγκαλιά του.

ΛΕΟΝΑΡ ΒΙΑΝΤΕΡ

ΤΑ ΝΑΥΑΓΙΑ ΤΟΥ ΠΕΡΣΙΚΟΥ

Θά εξερευνηθῇ ὁ βυθὸς μετὰ τὴν νέαν καταδυτικὴν συσκευὴν τοῦ Ἑλβετοῦ Κέλλερ, ποὺ ἐπιτρέπουν κατάδυσι μέχρι τὰ 600 μέτρα, ἐνῶ μετὰ τὴν σημερινὴν τύπου Κουστῶ, δὲν ξεπερνοῦν τὰ 35 — 40 μέτρα βάθος.

Τὸ μέλλον κ' ἡ τύχη τῆς Ἀρχαιολογίας μας βοήθουνται στους βυθοὺς τῶν ἑλληνικῶν παλαιῶν, εἴτε κάποτε δογματικὰ ὁ ἀείμνηστος ἀρχαιολόγος Κάββαδης. Τὰ ἴδια περίπου ἐπαναλάβαινε, ἀργότερα, οἱ ἀρχαιολόγοι καθιερῶνται Μαιναῖος, Καραῖος καὶ Κοντολέων. Συμπληρωματικὰ ἐξεργήθη ὁ κ. Καραῖος, διευθυντὴς τοῦ Ἑθνικοῦ Ἀρχαιολογικοῦ Μουσείου.

«Ἄν γίνη δυνατόν νὰ ἐξερευνηθῶν τοιαυτὰ μονὰ καὶ τὰ 500 τοιαυτὰ ἀρχαία ναυάγια σὶς ἑλληνικὰς θάλασσας καὶ συγκεκριμένα τὰ ναυαγισμένα καράβια τοῦ Ἀρτεμίου Ἀκρωτηρίου, στὰ νερά τοῦ κόλπου τοῦ Μαθαθῶνα καὶ στὸ διανύλο Κυθῆρων - Ἀντικυθῆρων, θάβοῦντο σὺν τῷ φῶς τῆς ἀρχαίας καλλιτεχνικῆς κειμήλια καὶ κατάλοιπα τῆς ἀρχαίας κλασσικῆς καὶ ἑλληνιστικῆς τέχνης, ὅστε θὰ χρειασθῇ νὰ κτισθῶν 3 νέα μουσεῖα γιὰ νὰ τὰ στεγάσουν».

Ὅπως εἶναι γνωστὸν, ἀπὸ τὰ τρία ναυάγια, ποὺ ἀνέφερον ὁ κ. Καραῖος, ἀνεκλύθησαν τυχαίως τὰ μοναδικὰ χάλκινα ἀριστουργήματα τῆς ἀρχαίας γλυπτικῆς, ἀποκείμενα τοῦ Μουσείου μας, ποὺ προκαλοῦν τὸν παγκόσμιον θαυμασμό.

Ἀπὸ τὰ νερά τοῦ Μαθαθῶνα, ψαράδες τῆς Ραφῆνης ἀνέσπασαν μετὰ τὸ δίκτυον τῶν, τὸ 1926, τὸ ἐξαίσιον χάλκινον γλυπτό τοῦ «Ἐρμῆος τοῦ Μαθαθῶνα», ἀπὸ τὸ ναυάγιον τῶν Κυθῆρων. Συμμετέχοντες βουτηχτὰ ἀποκολλήσαν ἀπὸ τὸ βυθὸ τὸ «χάλκινον Ἐρμῆος τῶν Ἀντικυθῆρων» (1901) κ' ἀπὸ τὸ ναυαγισμένον ἀρχαῖον καράβι, στὸ Ἀρτεμῖον Ἀκρωτήριον (βορρὴν τῆς Εὐβοῆς) ἀνασφύρηθη τὸ 1928 ὁ «Χάλκινος Δίας» κ' ὁ «Τρόκειος» («κελετήων παῖς») τοῦ Μουσείου.

Τὰ ἀρχαία καράβια, ποὺ ταῖς δεκάδες ὁλοένα σοφράνουν, ἀπὸ γιὰ τὸ σὺν γιὰ τὸ, μετὰ τὴν πρώτη φουρτοῦνα, τὰ βόσκοντο σὺν τῇ γλυπτικῇ, συνεχίζοντες τὸ δογματικὸν τὸν ταῖς ἐλπίδας καὶ τελικὰ βουλιάζοντες μ' ὅλο τὸ πλῆθος κ' ὅλο τὸ φρόνισόν τους.

Οἱ Ῥωμαῖοι κατακτητὴς Μόμιος, Σύλλας καὶ λοιποὶ, διαπάσαν καὶ λεηλατήσαν ἐν τῇ Μακεδονίᾳ, Ἀττικῇ, Κόρινθῳ κ' ὅπου ἄλλοι πατήσαν οἱ ἀρματομένους λεγεῶνες τους, καλλιτεχνικοὺς θησαυροὺς σὲ γουστὰ καὶ πλῆθος ἀργεῖα, ἐπιτύμβια, ἀρματοῦσες, γλυπτὰ, νομίσματα, θωράκια μετὰ γλυπτὰ διάκοσμον, κλπ. Πολλὰ ἀπὸ τὰ Ῥωμαῖα σκῆψα, ποὺ μεταφέραν τοὺς καλλιτεχνικοὺς θησαυροὺς τῆς μαρτυρικῆς χώρας, σὴν

Σκελίᾳ καὶ σὴν Ῥώμῃ, βουλιάζον ἀπὸ τρικυμία, στὰ παραλιακὰ νερά τοῦ Πηλίου καὶ τῆς Εὐβοῆς, στὸ Σαρωνικόν, στὰ κατάγια τῶν Μεθάνων, στὸ Τρίαιναρον ἀκρωτήριον, στὰ Κυκλαδικὰ νησιά. Πεντακόσια τέτοια ναυάγια σπίζοντες σὶς ἑλληνικὰς θάλασσας ἀπὸ τὸ δεύτερον καὶ τὸν πρῶτον π. Χ. αἰῶνα. Σ' ἄλλα ναυάγια βοήθουνται μονὰ ἀμφορεῖς κρασοῦ, κ' ὅπως λένε, χιλιάδες τέτοια οἰνοφόρα ἀγγεῖα μετὰ μιντερὴ βάση (δευπύθμενοι ἀμφορεῖς) βοήθουνται ἐγκατασκαμμένοι στὰ νερά τῆς Λέσβου, Χίου, Σάμου, Δωδεκανήσου.

Ἐξὸν ὅμως ἀπὸ τὰ ἀρχαία ναυάγια τῆς τρικυμίας, ἔχομε καὶ τὰ βουλιαγμένα καράβια σὲ θαλάσσινα σὶς συγκρούσεις καὶ ναυμαχίας, στὰ ἀρχαία χρόνια, στὸ Βυζαντινὸν Μεσαίωνα καὶ στὰ νεώτερα χρόνια. Στὸ βυθὸ τοῦ κόλπου τῆς Σαλαμίνας σπίζον τὰ ἐχθρικά καράβια τοῦ Περσικοῦ στόλου,

ναυάγια τῆς θουλικῆς ναυμαχίας τοῦ 480 π. Χ., καὶ στὸν κόλπον τῆς Πύλου, τὰ ναυάγια τῆς Τουρκοαιγυπτιακῆς ἀρμάδας τοῦ Ἱμπραήμ Πασᾶ. Τὰ καράβια αὐτὰ βουλιάζον ἐν τῇ ναυμαχίᾳ τοῦ Ναυαρίνου τὸ Σεπτέμβριον τοῦ 1827, ἀπὸ τὸν ἐνωμένον στόλον τῶν «προστατίδων» Δυνάμεων.

Τὰ βουλιαγμένα ἀρχαία καράβια τυλίγονται κυριολεκτικὰ σὺν κρεμμύδι σὲ ἀλλεπάλληλα στρώματα λάσπης, ποὺ εἶναι ἐπιζήμια ἀπὸ τὴν μὴ μερίαν, ἐπεὶ δὲ δυσκολεῖ τὴν ἐρευνά τους ἀπὸ τοὺς βουτηχτὰ, εὐεργετικὴ ὅμως κ' ἀπὸ τὴν ἄλλη, ἐπεὶ δὲ προσφύλλει τὰ ἀρχαία κειμήλια ἀπὸ τὴν ἀμύνη καὶ τὴν καταστροφικὴν διάρρωσιν τοῦ θαλάσσιου νεροῦ.

Τὸ 1954, ὁ διάσημος Ἕλληνας ἀρχαιολόγος Γ. Μυλωνᾶς, καθηγητὴς στὸ Πανεπιστήμιον τῆς Οὐασίγγτον, ἀποπειράθηκε νὰ εἰσδύσῃ στὰ μυστικὰ τοῦ ἀμπαριοῦ

τοῦ ναυαγίου τοῦ Ἀρτεμίου, ποὺ ἔβγαλε στὸν ἀφρὸν τὸ Δία καὶ τὸ χαριτωμένον τρόκεον. Οἱ βουτηχτὰ, στὰ 40 μέτρα, ὅπου βόσκοντο τὰ ναυάγια, πνιγόνταν ἀπὸ τὴν φοβερὴ κρυσταλλωμένη σχεδὸν λάσπη καὶ τὰ γεωτοῦπανά τους δὲν ἦταν σὲ θέαν νὰ σπᾶσουν τὸ φοβερὸν τῆς σάβανου. Κ' ἔτσι ἐγκατελείφθηκε ἡ ὥραία προσπάθεια.

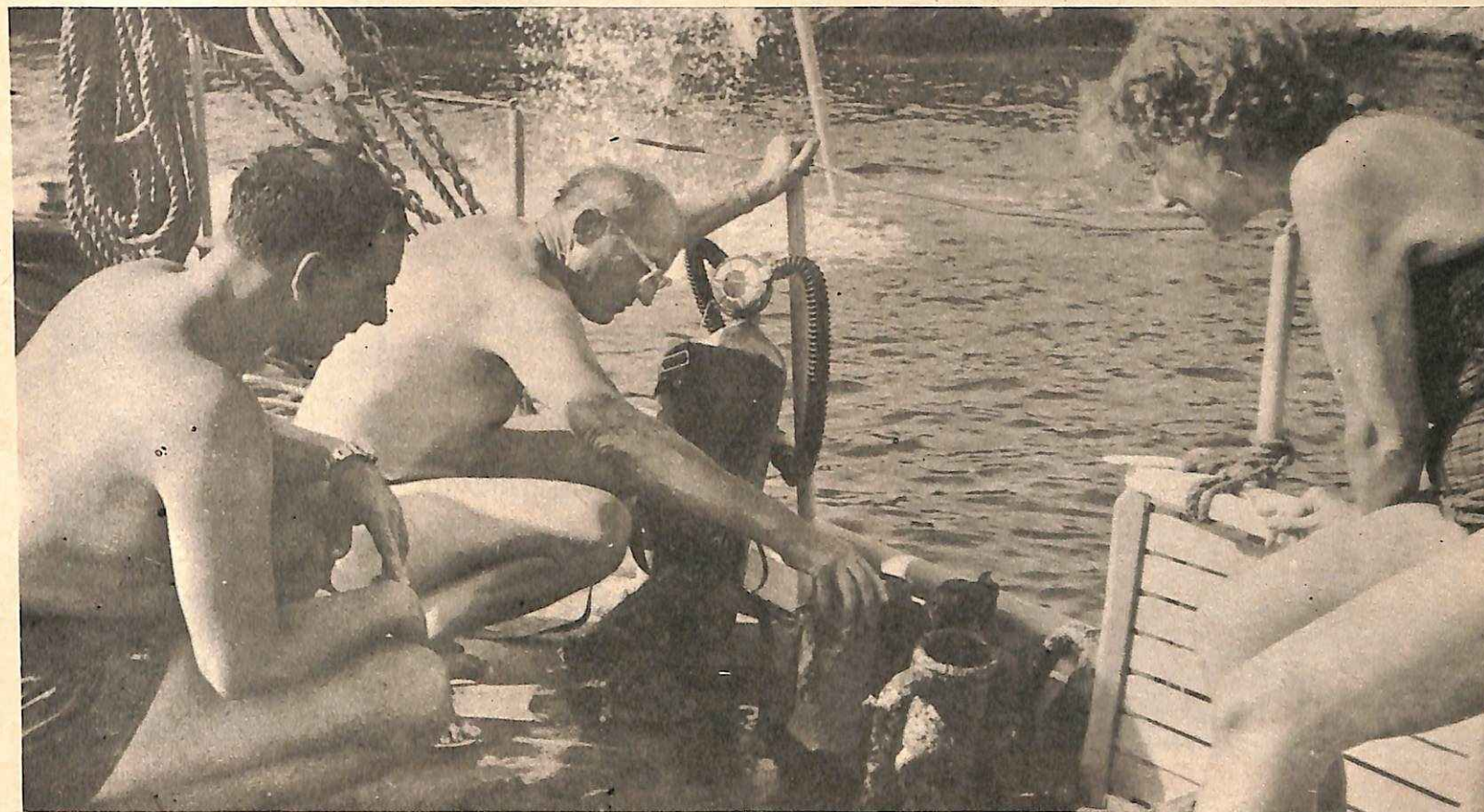
Ἡ Ἑλληνικὴ Ὀμοσπονδία Ὑποβρυχίου Δραστηριότητος, μετὰ δυνάμιν 38 ναυτικῶν, κολυμβητικῶν καὶ λοιπῶν θαλασσινῶν σωματείων, ποὺ ἀριθμοῦν 20.000 μέλη, ἀγωνίζεται, ἀπὸ δύο - τρία χρόνια (ιδρύθηκε τὸ 1954) νὰ βοηθήσῃ τὴν ὑποβρύχια ἀρχαιολογία στὸ δυσκολώτατον ἔργον της. Ὁ πρόεδρος της, ναύαρχος κ. Βουτσαράς, σὲ σχετικὴ συνέντευξίν του, μοῦ εἶπε:

— Ὁ Ὀμοσπονδία μας ἀναπτύσσει δραστηριότητα σὲ 3 μεγάλους τομεῖς. Στὸν ἀθλητικόν, «ἐπιστημονικόν» καὶ «κοινὴν ὠφελείαν». Ἡ φιλοδοξία μας στὸν ἐπιστημονικόν τομεῖα εἶναι νὰ περιφρουρηθῇ ἀπὸ τὴν μὴ μερίαν τὸ «Ἑλληνικὸν Μουσεῖον Βυθοῦ», δηλαδή οἱ ἀρχαιοφίλοι τῶν βουλιαγμένων καραβίων, κ' ἀπὸ τὴν ἄλλη μερίαν προσπαθεῖ κ' ἀγωνίζεται μετὰ τοὺς πλοῦτοισιν κ' ἐπιδέξινους «κατακολλημένους». Βατραχανθρώπους της, νὰ ἐξερευνήσῃ ἐκεῖ ποὺ μπορεῖ, ὁριζόμενα ἀρχαία ναυάγια. Παράλληλα, ἐπιστημονικὰ ἀγνοῦνται μερὶς σημεῖα βουλιαγμένα πλοῖα καὶ πολιτεῖες καὶ προπαρασκευάζει σὴν Σχολὴν της (Σχολὴν Ὑποβρυχίου Δραστηριότητος) δεκάδες νέους σὴν ὑποβρύχια κολυμβήσιν, μετὰ συσκευὴν αὐτονομίον δράσεως, πτερύγια στὰ πόδια κ' ὅλα τὰ λοιπὰ τεχνικὰ μέσα. Τὸ 1960 λ. χ. οἱ δύταί μας, ποὺ ὀνομάζονται σωστότερα «κατακολλημένοι», ἀνεκλύθησαν πλῆθος τοῦ Κατακόλου τῆς βουλιαγμένης ἀρχαίας πολιτείας Φνῆ καὶ στὰ νερά τοῦ κόλπου τῆς Μεθώνης, ἀρχαία πολιτεία τοῦ 3ου π. Χ. αἰῶνος, ποὺ καταπονητοῦντο ἀπὸ πυρῶνα, σεισμὸν ἢ ἄλλη αἰτία. Πέρουσι οἱ δύτες μὴ ἐντοπίσαν, μετὰ συνεργασίαν τοῦ Ἀμερικανοῦ ἐξερευνητοῦ κ. Λίνγκ, ποὺ κατέβηκε στὰ ἑλληνικὰ νερά, μετὰ τὸ εἰδικὸ σκάφος «Σὴ Ντάιβερ», ἀρχαία ναυάγια στοὺς ὑφαλοσκόπελους «Μεσσηνίας» τῆς Βούλας, σὴν νησίαν «Τρόισαν» (Κατράμιον) καὶ στὰ παραλιακὰ νερά τῆς γροσσονήσου τῶν Μεθάνων. Κ' ἀπὸ τὰ τρία ναυάγια, ἀνεσφύρησαν ἀμφορεῖς, πλῆθος σκευῶν, κρημνῶν, κλπ. Στὸν δρόμον τῆς Βούλας ἐντοπίσθη ἀπὸ τοὺς πλοῦτοισιν κατακολλημένους τῆς Ὀμοσπονδίας, ἕνα ἀκόμη ναυάγιον κ' ἕνα μεγάλο ἀρχαῖον πλοῖον, βουλιαγμένον στὸ ἀκρωτήριον Ζωστήρας τῆς Βουλιαγμένης. Δυστυχῶς καὶ τὰ δύο βόσκονται σὲ πολὺ μεγάλο βάθος.

— Οἱ ἐφετεῖνες ὑποβρύχια ἀρχαιολογικὰ ἐρευνῶν τῆς Ὀμοσπονδίας Ὑποβρυχίου Δραστηριότητος θὰ συνεχισθοῦν στὰ ἴδια παράλια, ἢ θὰ περιλάβουν κ' ἄλλους θαλάσσιους τομεῖς.

— Ἀπὸ τὰ μέσα ἀνθρώπων, διὰ κλειστά κατακολλημένων μας ἀρχαίαν συστηματικὰ ἐρευνῶν στὰ νερά τοῦ κόλπου τῆς Μεθώ-

ΣΤΟΛΟΥ ΣΤΗ ΣΑΛΑΜΙΝΑ

Ὁ διάσημος Ἀμερικανὸς ἐξερευνητὴς τοῦ βυθοῦ Λίνγκ, (ὁ φαλακρὸς μετὰ τὰ ματογιάλια), ἐξετάζει τὸ κατάστρωμα τοῦ ἐξαπλισμένου μετὰ τὰ τελειώτερα τεχνικὰ μέσα εἰδικοῦ πλοίου τὸν «Σὴ Ντάιβερ» τὰ λείψανα τῶν ἀμφορέων ποὺ ἀνέσπασαν ἀπὸ τὸν παραλιακὸν βυθὸν τοῦ Κατράμιον (πλησίον τῆς Βούλας) οἱ βουτηχτὰ τὸν ἐξαπλισμένον μετὰ καταδυτικὰ συσκευὴν τύπου Κουστῶ.

νης καὶ στὰ νερά τοῦ κόλπου Πόρο-το Γερμένον τῆς Ἀττικῆς. Στὴν πρώτη περίπτωσιν, κάτω ἀπὸ τὴν διεύθυνσιν κ' ἀμείση παρακολούθησιν τοῦ ἀρχαιολόγου κ. Παπαθανασοπούλου, ἐξερευνῶν τὴν βουλιαγμένην πολιτείαν ποὺ ἐπισφραγίσθη περὶ τὸν αἰῶνα καὶ σὴν δευτέρᾳ ἐρευνῶντο ἀρχαῖον ναυάγιον.

— Τελευταίως, ἐγράφη σὶς ἐφημερίδες, ὅτι μὴ ἐλβετικὴ δὲς βατραχανθρώπων ἀρχισεν ὑποβρύχια ἐρευνῶν στὸν κόλπον τοῦ Ναυαρίνου κ' ὅτι ἕνας μηχανικός τοῦ οὐίλλου βουλιάξε καὶ δὲ βγήκε σὴν ἐπιφάνειαν.

— Τὸ γεγονός αὐτὸ μᾶς καταγγέλλεται καὶ δώσαμε ἀμέσως ἐντολὴ νὰ σταματήσουν οἱ ὑποβρύχια ἐρευνῶν τῶν Ἑλβετῶν, ποὺ ἦσαν ἀρχαιοκαπηλικὰ καὶ παράνομα. Πέρουσι, στὰ ἴδια νερά, μὴ γαλλικὴ δὲς, ἐξαπλισμένη μετὰ τελειώτατα καταδυτικὰ ὄργανα, ἐ-

ξερευνῶν τὸ βυθὸ τοῦ κόλπου κ' ἀνέσπασε πλῆθος λείψανων τοῦ ναυαγίου τοῦ 1827 (κανόνια, ντουφέκια, φυσιογυθῆκες, νομίσματα κλπ.) ποὺ κατατέθηκαν στὸ μικρὸ τοπικὸ μουσεῖον τῆς Πύλου. Χαρακτηριστικὰ, ἕνας ἀπὸ τοὺς Γάλλους αὐτοὺς βατραχανθρώπων εἶπε, ὕστερα ἀπὸ τὴν πρώτην του κατάδυσιν: «Τὸ πρῶτον πρᾶγμα, ποὺ ἀντίκρινα στὸ βυθὸ, ἦταν μὴ κομψὴ ἀνεμῶνα τῆς θάλασσας, ποὺ πρόβαλε δειλὰ-δειλὰ ἀπὸ τὴν μούνη καὶ κανονοῦν. Βέβαια, ὁ καταδυτικὸς ἐξοπλισμὸς τῶν κατακολλημένων μας, δὲν εἶναι καὶ τόσο ἰδανικὸς.

— Ὡστόσο, μετὰ τὰ μέσα ποὺ διαθέτει ἡ Ὀμοσπονδία, τὸ δυσκολώτατον ἔργον μας, συνεχίζεται. Μέχρι σημεῖον ἡ Ὀμοσπονδία μας, ἐπεσφραγίσθη 180 ἀρχαία ναυάγια στὰ παράγια τῆς Εὐβοῆς, Ἀττικῆς, Τροϊκῆς, Κικλάδων, Αἰγαίου Πελάγους, κλπ. καὶ οἴγουσα στὰ βουλιαγμένα αὐτὰ σκῆψα, θὰ βόσκοντα πλῆθος ἀρχαιοφίλων καὶ μεγάλων καὶ ἀμύθητων καλλιτεχνικῶν θησαυρῶν.

— Εἶναι ἀλήθεια, ὅπως πληροφοροῦμαι τοὺς ἀρμόδιους, ὅτι ἡ Ὀμοσπονδία σας φροντίζει νὰ προμηθευθῇ πρώτη ἀπ' ὅλες τὰς χώρας τῆς θαλάσσης καταδυτικὰς συσκευῆς τοῦ Ἑλβετοῦ Κέλλερ, ποὺ πούλησε τὴν μοναδικὴν γιὰ τὴν ὑποβρύχια ἐρευνᾶν ἀνακάλυψιν τοῦ σὴν Ἀμερικήν.

— Αὐτὸ εἶναι σὺν σὺν κ' ἀκριβῶς αὐτὸ ἐτοιμαζόμενα νὰ σας ἀνακοινώσω. Ἡ καταδυτικὴ συσκευὴ τοῦ Κέλλερ (σκάφανδρον αὐ-

τόνομον δράσεως) ἐπιτρέπει τὴν ἐξερευνῆσιν τοῦ βυθοῦ μέχρι 600 μέτρων, ἐνῶ μετὰ τὰς τελειώτερας σημερινὰς συσκευῆς τύπου Κουστῶ, ἡ ὑποβρύχια ἐρευνᾶ περιορίζεται στὰ τριάντα τοὺς ποὺ-ποὺ μέτρα. Ὅταν, λοιπὸν, ἐξασφαλίσωμε τὴν θαυματουργὴν αὐτὴν καταδυτικὴν συσκευὴν τοῦ Κέλλερ (σὴν Ἀμερικήν ἀρχισεν ἡ μακρὴ παραγωγή της), θὰ εἶναι δυνατόν νὰ ἐκπαιδευθῶμε, ἐκτὸς τῶν ἄλλων ἐρευνῶν στὸ Ἀρτεμῖον ἀκρωτήριον, Μαθαθῶνα κλπ., καὶ σὲ μὴ μνημειώδη ἱστορικὰ προστάθεια. Ὅλα κἀννομε ὑποβρύχια ἐρευνῶν στὰ νερά τῆς Σαλαμίνας γιὰ τὴν ἀνέκλινσιν τῶν λειψάνων τοῦ Περσικοῦ στόλου τοῦ 480 π. Χ. καὶ ἐπιστημονικὰς παρατηρήσεις στὰ νερά τοῦ Αἰγίου, ὅπου βόσκοντα βουλιαγμένα, σὲ βάθος 150 περίπου μέτρων ἡ ἀρχαία πολιτεία Ἑλίκης, ποὺ βουλιάξε ἀπὸ τρομερὸν σεισμὸν τὸ 365 π. Χ. Τὰ ναυάγια τοῦ στόλου τοῦ Ξέρξη βόσκονται σὲ βάθος 400 μέτρων καὶ τὰ ναυάγια τῆς ἀρμάδας τοῦ Ἱμπραήμ Πασᾶ σὲ βάθος ἀπὸ 80 - 100 μέτρα. Συνεπῶς καὶ σὶς δύο περιπτώσεις, θὰ εἶναι πολὺ εὐκολὴ ἡ ὑποβρύχια ἐρευνᾶ, τὴν στιγμὴν ποὺ τὰ καταδυτικὰ ὄργανα ἡ συσκευὴ αὐτονομίον δράσεως τοῦ Ἑλβετοῦ Κέλλερ, ἐπιτρέπουν τὴν ἐρευνᾶ σὲ βάθος 600 καὶ περισσώτερον μέτρων. Ἄς εὐχρησθῶμε, λοιπὸν, νὰ μᾶς ἀποσταλοῦν ἀπὸ τὴν Ἀμερικήν ὅσο τὸ δυνατόν γρηγορώτερα οἱ ἀξιοθαύμαστες αὐτὰς καταδυτικὰς συσκευῆς. γιὰ νὰ δῇ τις ὁριζώτερες καὶ λαμπρότερες μέρες τῆς ἡ ὑποβρύχια ἀρχαιολογικὴ ἐρευνᾶ.

ποὺ θὰ φέρῃ σὲ φῶς ἀμύθητους καλλιτεχνικοὺς θησαυροὺς ὅλων τῶν ἑλληνικῶν αἰώνων κ' ὅλων τῶν ἐποχῶν τοῦ ἑλληνικοῦ καλλιτεχνικοῦ θαύματος.

ΠΑΤΑΟΣ ΚΡΙΝΑΙΟΣ

•••

Ἡ ΤΡΟΦΟΒΛΑΣΤΗ ΦΑΡΜΑΚΟ ΚΑΤΑ ΤΟΥΣ ΚΑΡΚΙΝΟΥΣ

Οἱ ἐπιστήμονες πειραματίζονται ἀπὸ κάμποσον καιρὸν σχετικὰ μετὰ τὴν ἀντικαρκινικὴν ἰδιότητα τῆς τροφοβλάστης, ποὺ βρίσκεται σὴν μεμβράνῃ, ἡ ὁποία περιβάλλει τὸ γονιμοποιηθὲν ὠάριον τῶν θηλαστικῶν. Ἡ οὐσία αὕτη «τρώει» τὰ τοικώματα τῆς μήτρας σὲ ὁρισμένα εἶδη. Μόλις ἐκπληρώσῃ αὕτη τὴν διαδρωτικὴν ἀποστολήν της, ποὺ ἐπιτρέπει στὸ ὠάριον νὰ ἐγκατασταθῇ σὴν μήτραν, ἐξαφανίζεται ἀπὸ τὸν ὄργανισμὸν. Ἡ οὐσία αὕτη δὲν ἔχει εἰδικὴ ἐπίδρασιν. Προσβάλλει ἰσοτῶς ὅλους τῶν εἰδῶν. Ὁ δόκτορ Κίρμπυ, τοῦ πανεπιστημίου τῆς Ὁξφόρδης, μετεφύτευσε τελευταία τροφοβλάστη σὲ καρκινώδεις ὄγκους ποντικῶν. Οἱ ὄγκοι οὗτοι ἐξηφανίσθησαν σὲ διάστημα ὀλίγων ἡμερῶν.

Ἡ τροφοβλάστη εἶναι ἄρα γιὰ τὸ εἰδικὸ φάρμακον κατὰ τοὺς καρκίνους. Τὰ πειράματα συνεχίζονται καὶ πιστεύεται, ὅτι, προτοῦ περάσῃ πολὺς καιρὸς, οἱ ἐπιστήμονες θὰ εἶναι δυνατόν νὰ ἐκφέρουν ὀριστικὴν γνώμην ὡς πρὸς τὸ ζήτημα αὐτό.

Αυτές οι γκριζες τρίχες
μ' έκαναν νά υποφέρω...

Με το **Palette** όμως
ξαναβρήκα την ηouxία μου.

Palette

Το ασφαλέστερο Χρωμοσαμπουάν!

Μέσα σέ λίγα λεπτά τά μαλλιά άκτινο-
βολούν από νεότητα. Μπορείτε μόνη
σας, με ένα απλό λούσιμο, νά επιτύχετε
αυτό τό πραγματικό θαύμα!
Είναι τόσο εύκολο, τόσο γρήγορο και
πολύ οικονομικό.
Μόλις δήτε τις πρώτες γκριζες τρίχες,
χρησιμοποιήστε άμέσως τό Παλέτ.
Τό Παλέτ, λούζει και ταυτόχρονα
μακιγιάρει και τονώνει τά μαλλιά.
Και γιά ένα χρωματισμό της μόδας, χωρίς
νά έχετε γκριζες τρίχες, μπορείτε νά
χρησιμοποιήσετε διάφορες μοντέρνες
άποχρώσεις, άφου συμβουλευθήτε τό
ώραίο χρωματολόγιο του SCHWARZKOPF

ΑΠΟΚΛΕΙΣΤΙΚΟΙ ΑΝΤΙΠΡΟΣΩΠΟΙ
ΑΔΕΛΦΟΙ ΜΑΓΚΡΙΩΤΗ Α.Ε.
ΑΘΗΝΑΙ: ΝΙΚΗΣ 9-ΤΗΛ. 225-739

ΤΑ ΔΙΑΖΥΓΙΑ ΣΤΙΣ ΟΚΑΝΔΙΝΑΥΙΚΕΣ ΧΩΡΕΣ

Προγαμιαία συμβίωση και «διπλά άντρώγυνα»

δώση την αλήθεια των ισχυρι-
σμών του ενάγοντος. Αν οι ι-
σχυρισμοί του ενάγοντος πιστο-
ποιηθούν, ο εναγόμενος καταδι-
κάζεται σέ φυλάκιση τριών μηνών
ή τήν ψευδορκία καί τό διαζύγιο εκ-
δίδεται εϊς βάρος του.

Κι' εδω πρέπει νά σημειώσω-
με μιά πρωτοτυπία, πού έπαρκα-
τεί μόνο στις σκανδιναβικές χώ-
ρες. Η μοιχεία μπορεί νά λάβη
χώραν όχι μόνο με πρόσωπο του
αντιθέτου φύλου, αλλά καί του ι-
διου φύλου...

Αλλά τά παιδιά, θά ρωτήσε-
τε; Στη Δανία, τά παιδιά δέν
άνηκουν συνήθως στην οικογέ-
νεια. Οι γονείς τους τά εμπιστευ-
ονται στους καλυμμένους «παιδι-
κούς κήπους», όπου ζουν μαζί με
εκατοντάδες άλλα της ίδιας ηλικί-
ας. Έτσι, τό διαζύγιο δέ φέ-
ρει καμμία μεταβολή. Οι δύο
τέως σύζυγοι, άλλωστε, εξακο-
λουθούν νά ενδιαφέρονται γιά τά
παιδιά τους, με τόν τρόπο τους,
έννοείται, πού είναι ολότετα δια-
φορετικός από τό δικό μας.

Μιά άλλη συνήθεια, πού επι-
κρατεί στη Δανία είναι ή πρό του
γάμου συμβίωση. Ένας νέος καί
μιά νέα αγαπιούνται καί νομίζουν
πως μπορούν νά συνδέσουν τη
ζωή τους. Ο νέος παίρνει τη
νέα στο σπίτι του ή πηγαίνει στο
δικό της καί ζουν τότε σά σύζυ-
γοι. Γιά τό γάμο θά σκεφθούν
αργότερα... Οι γονείς τόσο του
νέου όσο καί της νέας, δέν άνα-

κατενούνται σ' αυτά τά ζητήματα.
Στη Σουηδία, τό διαζύγιο εί-
ναι δυσκολώτερο, αλλά μόνο φαι-
νομενικά. Ο νόμος, δηλαδή, ά-
πατεί μιά περίοδο δοκιμασίας έ-
νός έτους, από τη στιγμή που οι
δύο σύζυγοι έξεδήλωσαν την έ-
πιθυμία τους νά χωριστούν. Η
διατάξεις αυτή, όμως, μπορεί νά
υπερπηδηθή γιά ώριμμένους λό-
γους, όπως π.χ. σέ περίπτωση
μοιχείας. Γι' αυτό, τά άνδρώγυνα
πού θέλουν νά χωριστούν, επικα-
λούνται τη μοιχεία, ακόμη καί
στην περίπτωση πού δέ συντρέχει
παρόμοιος λόγος.

Τά πράγματα γίνονται ως έ-
ξης περίπου:

Ο προδοθείς σύζυγος (ή εκεί-
νος πού υποκρίνεται τόν προδο-
θέντα) καλεί τόν άλλο ένωπιον
τόν δικαστήριον. Έφ' όσον υπάρ-
χει συμφωνία, αυτός δέν παρου-
σιάζεται. Ο πρώτος άφηγείται
τότε στο δικαστή μιά ιστορία,
πού δέν είναι υποχρεωμένος νά
την άποδείξει. Ο δικαστής υπο-
κρίνεται κι' αυτός πως την πα-
στεύει κι' αναθέτει σ' ένα αξιό-
σθαστο πρόσωπο, πού μπορεί νά
τό υποδείξουν καί οι διάδικοι, νά
κάμει μιά προσπάθεια συμβίβα-
σμού. Ο διορισθείς από τό δι-
καστήριο δέν κάνει, βέβαια, τί-
ποτα. Είναι απαραίτητο, όμως,
νά εκδώσει ένα πιστοποιητικό, με
τό όποιο νά βεβαιώνει, ότι ή
προσπάθεια συμβίβασης πού έ-
καμε απέτυχε. Έπ' τη βάση αυ-

τού του πιστοποιητικού εκδίδεται
τό διαζύγιο.

Πολλά άνδρώγυνα εξακολου-
θούν νά έχουν τυφερές σχέσεις
καί μετά την έκδοσι του διαζύ-
γιου. «Άλλο πράγμα ή συνζυγική
ζωή καί άλλο ό αισθηματικός δε-
σμός», υποστηρίζουν.

Παρόμοια είναι ή διαδικασία
καί στη Νορβηγία. Καί έχει τό
διαζύγιο εκδίδονται με τη μεγα-
λύτερη ευκολία.

Στις Σκανδιναβικές χώρες, ό-
μως, οι σύζυγοι πού δέ βρθηκαν
την ευτυχία στο γάμο τους, δέν
είναι απαραίτητο νά χωριστούν.
Μπορούν νά κάμουν καί καλόν-
τερο. Φέρνουν στη συνζυγική έ-
στία τόν άνηρωτα, πού προτι-
μούν, χωρίς ό άλλος σύζυγος νά
μπορή νά πη τίποτα.

Τά άρχουν σήμερα στις Σκαν-
διναβικές χώρες άνοοιθιητα «δι-
πλά άνδρώγυνα». Ο σύζυγος φέ-
ρνει στο σπίτι τη φίλη του κι' ή
σύζυγος τό φίλο της. Η φίλη κι'
ό φίλος δέν είναι απαραίτητο νά
είναι πάντοτε τό ίδια πρόσωπα.
Καί ή συνζυγική ζωή συνεχί-
ζεται... άνοιονικά. Οι κανονικές με-
ταξύ συνζυγων είναι επίσης πολύ
συνές.

Η κατάσταση αυτή έξοργίζει,
πολλούς, ιδίως τους διανοητιέ-
νους κύκλους καί βλέπει κανείς
συχνά στις εφημερίδες καυστικά
άρθρα κατά των συνθηκών αυ-
τών. Φαίνεται πιθανόν, ότι ή αι-
τία του κακού βρίσκεται στη στα-
θερή ευμηνία των σκανδιναβικών
χωρών. Οι άνθρωποι εκεί πάνω
δέν ένουν προβλήματα καί υπο-
φέρουν από μιά διαβρωτική πλη-
ξη. Γιά νά ξεφύγουν, λοιπόν, άπ'
αυτή την πλάνη, κάνουν όλων των
εϊδών τις τρέλλες. Είναι κι' α-
υτό ένας τρόπος γιά νά βρουν κά-
ποιο ένδιαφέρον στη ζωή.

Συνταρακτικό, δραματικό καί κοινωνικό μυθιστόρημα υπό Καρόλινας Ήνδερντς

ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ
ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΗΣ ΣΥΝΕΧΕΙΑΣ

Η Τσέρερε δέχεται νά φιλοξε-
νήσι τη Μιλάνεζα. Ταράζεται όμως
καί τη μαλώνει όταν εκείνη της
διηγείται την άπόπειρά της κατά
της Νορί. «Ώστερα της άποσπώ με
τρόπο πληροφορίες γιά τη φίλη της,
την Εύα, καί τόν Ποντεβίκο, σχε-
τικές με την περασμένη ζωή τους
καί τόν τρόπο πού γνωρίστηκαν καί
παντρεύτηκαν. Τέλος, της συνιστά
νά μην κάνει γιά την ώρα καμμία
άλλη ενέργεια καί ν' ακολουθήσει
τις συμβουλές της. Έπειτα θγαί-
νει άπ' τό σπίτι της καί συναντιέ-
ται με τόν καλό της φίλο Μάνλιο
«Άλμπανο, πρώην δικαστικό, πατέ-
ρα του Φάουστο, πού είχε σώσει
τη Νορί άπ' τη διτρυλιότητα. Ο
Μάνλιο είναι χήρος. Αγάπησε θα-
υρά την Τσέρερε κι' εκείνη του άτα-
πόωσε την άγάπη του. Άστόσο,
δέν έννοει νά δεχθί την πρότασι γά-
μου του, άν δέν εκπληρώσει πρώτα
τό έργο πού έχει αναλάβει καί
στό όποιο την βοηθεί κι' ο Μάνλιο.
Γιατί ή Τσέρερε δέν είναι άπ' την
Κλασσική, πού είχε άγκαταλείψει
άλλοτε, τό σπίτι της, σέ μιά στι-
γμή τρέλλας καί τώρα έχει μετα-
νοήσει γιά τό παλιό της σφάλμα
καί θέλει πολύ νά ξαναγυρίσι κον-
τά στους δικούς της. Γιά νά εξίλε-
θί όμως στά μάτια τους καί νά τη
συχωρέσουν. Έχει θαλή ν' άνακα-
λύψι τό δολοφόνο της Ρίτας καί
ν' άποκαταστήσι τη μνήμη της. Μιά
άπρόσπη κληρονομία την έκανε
πλούσια κι' έτσι μπορεί νά δοίψη
δτι χρειάζεται γιά τις έρευνές της.
Άστόσο, παριστάνει την πεταλού-
δα του ήμικόσμου, με την έλπίδα
πως θά πετύχί έτσι τό σκοπό της
πιο εύκολα. Την Κυριακή, ή Νορί
πηγαίνει στο σπίτι του Ποντεβίκο,
τού έξηγει πως προσπαθεί ν' ανα-
καλύψι τό δολοφόνο της μητέρας
της καί ζητάει τη βοήθειά του. Έ-
κείνος προσπαθεί νά την άποτρέψι,
με διάφορα επιχειρήματα, στο τέ-
λος όμως τη βεβαιώνει πως θά τη
βοηθήσι. Τη στιγμή εκείνη, φτάνει ό
Φάουστο.

σι πού θέλησε νά πάρη ή Μιλά-
νέζα.

Ο Ρομπέρτο την άκουγε με
προσοχή. Η έκφρασί του κι' οι
νευρικές κινήσεις των χειρών του
πρόδιναν κάποια όδυνηρή σκέψι
καί ζωηρή άνησυχία...

Ο Φάουστο κίτταξε με θαυμα-
σμό την όμορφη κοπέλλα πού είχε
σώσει.

Δέν πρόκειται νά επαναλά-
βι την άπόπειρά της αυτή ή ά-
θλια! μουρμούρισε ό Ρομπέρτο.
Σας τό υπόσχομαι!

Ναί, πρέπει να φροντίσετε
σεις, του σύστησε ό Φάουστο,
γιατί ή δεσποινίς έχει μεγάλη αι-
σιοδοξία καί δέ σκέπτεται πως ή
έχθρά της μπορεί νά βρή άλλη ευ-
καιρία γιά νά επιτύχί τό σκοπό
της.

Σας τό υπόσχομαι, ξανάπε
ό Ρομπέρτο. Μά πως βρεθήκατε
έσεις εκεί, Φάουστο, εγκαίρως ώ-
στε νά σώσετε τη δεσποινίδα;

Ο νέος κοκκίνισε ελαφρά, άλ-
λά δέ έστιασε ούτε στιγμή.

Θά σας πώ την αλήθεια, ά-
πάντησε. Άλλωστε, σας ξέρω ά-
πό παιδί, σας έκτιώ καί σας σέ-
βουαι σαν πατέρα. Εχθά δι ή
δεσποινίδα νά βγαίνει άπ' τό σπίτι
της. Μού έκανε άμέσως βαθεία
έντύπωσι καί την παρακολούθησα
άπό μακριά, ως τό κατάστημα
πού δουλεύει. Τό βράδυ, την πε-
ρίμενα άπ' έξω. Δέ θά τολμούσα
δωας πού νά την πλησιάσω.

Έμενα μερικά βήματα πίσω
της, χωρίς νά μ' έχη αυτή αντί-
ληψη, όταν έξαφνα με παραξέ-
ψε ή συμπεριφορά μιάς άγνωστης
κοπέλλας, πού παρακολούθησε

κι' αυτή τη δεσποινίδα.

Κάποια στιγμή, είδα τη δε-
σποινίδα νά γυρίσι, γιατί της εί-
χε μιλήσει ή άλλη. Άκουσα μιά
άπ' τις φράσεις της, κι' ένα
προσέσημα μ' έκανε νά πλησιά-
σω γρήγορα, τη στιγμή πού ή ά-
γνωστη σήκωνε τό χέρι της. Πρό-
λαβα νά τη συγκρατήσω... Τά υ-
πόλοιπα τά ξέρετε. Έκείνο όμως
πού άννοείτε, είναι ή εύτυχία μου
γιατί φάνηκε χορήσιμος στη δε-
σποινίδα. Ηθέλα νά κυνηγήσι τη
διτρυλιότητα, νά την παραδώσι
στην αστυνομία, αλλά ή δεσπο-
νίς μ' έμπόδισε.

Κι' έκαμε πολύ καλά, διέκο-
ψε ό εισαγγελέας, πού φαίνονταν
άρκετά άνησυχος. Γιατί ό θέρυ-
βος πού δέ δημιουργείτο, σά ζη-
μιάνε πάντως τη δεσποινίδα... Ο-
ταν γυρίσατε στο σπίτι σας, τά
διηγήθήκατε όλα στον πατέρα
σας;

Όχι, δέν τόλμησα, άπάντη-
σε ό Φάουστο.

Ο Ρομπέρτο φάνηκε ν' άνα-
πνή πιά ήσυχια.

Άλλωστε, πρόσθεσε ό νέος,
δέν με είχε έξουσιοδοτήσει ή δε-
σποινίς νά μιλήσω γι' αυτό, ούτε
καί μού επέτρεψε νά τη συνοδέψω
ως τό σπίτι της. Μού είπε μόνάχα
πως, άν ήθελα νά μάθω ποιά ή-
ταν, έπρεπε νά ρωτήσω σας.

Μπορώ, Νορί! φώναξε ό εί-
σαγγελέας πιάνοντας με πατρικό
ύφος τό νερό της νέας. Φερθήκατε
σαν τίμια κοπέλλα... Πρέπει νά
ξέρετε, Φάουστο, ότι, άν ή προ-
στατευμένη μου σας έκαμε τόσο
ζωηρή έντύπωσι, τ' άξίζει πραγ-
ματικά. Πρέπει ώστόσο νά μού υ-
ποσχεθήτε ότι θά πάψετε νά την
παρακολουθήσι νά την πολιτοκή-
τε, γιατί δέ θέλει καί δέ μπορεί
νά σας τό επείρσει.

Ο νέος χλώμιασε.
Σας τό είπα ή ίδια, τραύ-
λισε.

Όχι, άπάντησε με συγκινη-
μένη φωνή ή Νορί, αλλά ό κύριος
Ποντεβίκο έρυμνεσε τις σκέψεις
μου. Πιστέψτε με, κύριε, είναι
καλλίτερο νά με ξεχάσετε.

Νά σας ξεχάσω; φώναξε ό-

μητικά ό Φάουστο. Ποτέ! Μπο-
ρείτε νά μ' έμποδίσετε νά σας πα-
ρακολουθώ, αλλά όχι καί νά σας
σκέπτομαι.

Μά γιατί νά παρασύρεσθε
άπό όνειρα, πού δέ μπορεί ποτέ
νά πραγματοποιηθούν; πρόσθεσε
σοβαρά ή κοπέλλα. Ο κ. Ποντε-
βίκο ξ... πως δέν έχει τό δικαίω-
μα ν' άπαίσιω, ούτε ν' άγαπη-
θώ. Έχω νά εκπληρώσω μιά άπο-
στολή! Θάχετε τό θάρρος νά πε-
ριμένετε ως τότε, πέντε χρόνια,
δέν, ίσως καί περισσότερα, χω-
ρίς καμμία έλπίδα, δίχως νά με
πλησιάζετε;

Ναί, θά είχα αυτό τό θάρ-
ρος, δήλωσε με πάθος ό Φάουστο,
άν μού ύποσχόσαστε νά μην άγα-
πίσετε άλλον από μένα, νάχετε
έμπιστοσύνη στο λόγο μου, στον
ερωτά μου!

Η Νορί κάρφωσε πάνω του τά
μεγάλα γαλανά της μάτια. Ύστε-
ρα του χαμογέλασε καί τούδωσε
τό χέρι.

Σας έχω έμπιστοσύνη, κύ-
ριε Φάουστο! είπα, με τόνο σαν
νά πρόσφερε έναν όρκο. Δέν άγα-
πούσα ως τώρα άλλον άνθρωπο
άπ' τόν πατέρα μου καί τη θεία
μου. Στο έξής, θά προσθέσω καί
τ' όνομά σας στα δικά τους, κι'
ή σκέψι σας θά μ' ένισχύι στο κα-
θήκον πού έτάξα στον εαυτό μου
—καί πού δέ μπορώ τώρα νά σας
τό φανερώσω. Μά, άν μιά μέρα
κουρασθήτε πιά καί δέν κρατήσε-
τε την ύπόσχεσί σας, δέν πρόκει-
ται νά παραπνεύθω γι' αυτό. Θά
σας άγαπάω πάντα καί δέ θ' άγα-
πήσω άλλον από σας.

Ευχαριστώ, ευχαριστώ! φώ-
ναξε ό νέος με συγκινησι, φέρον-
τας στη νύχτη του τό χέρι της
Νορί. Τώρα δέ θά δίστασα, κι'
έν άνωγει χρειάζεται νά δώσω
τή ζωή μου γιά σας!

Ο Ποντεβίκο χαμογέλασε με
πατρικό ύφος.
Καλά, καλά, είπα. Έτσι μ'
άρεστε. Είσαστε δυνατοί κι' οι
δύο σας, άξιοι ό ένας γιά την άλ-
Μιλάντα, θά σας έπιτρέψω, καί
πού κάπου νά βλεπόσαστε έδώ.
Οι δύο νέοι ανταλλάξανε μιά
ματιά γεμάτη χαρά.

Πάντα θέλω εγώ πως εί-
σαστε ό καλλίτερος άνθρωπος του
κόσμου! φώναξε ό Φάουστο.

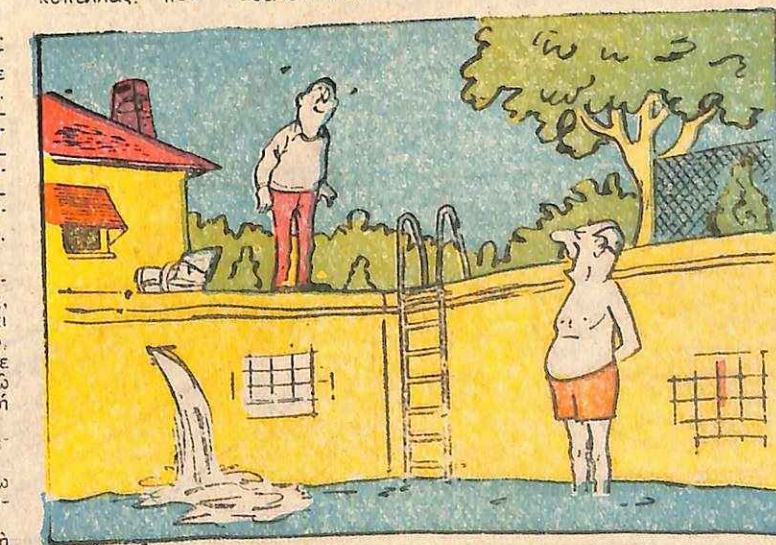
Έπε δι σας δεικνύω, έ;
Σας έπιβόλω όμως έναν όρο:
δω, ή καί στο σπίτι έξω από
ήμεράς σέ ξένους, θά ποσοποι-
ήτε πως δέ γνωρίζατε. Καί
σείς Φάουστο, δέ θά πητε τίπο-
τα ούτε στον πατέρα σας.

Κι' ό Ποντεβίκο πρόσθεσε άμέ-
σως, γιά τό διαλύσι τη δυσάρε-
στη έντύπωσι πού προκάλεσαν
τά λόγια του:

Σας δίνω αυτή τη συμβου-
λή γιά τό καλό σας.

Σας πιστεύουμε! είπαν οι
δύο νέοι με μιά φωνή. Καί θά
συμμορφωθούμε με τη θέλησί σας.

Η.
Δεκαπέντε μέρες αργότερα, ό-
σοι περνούσαν άπ' τη στοά Νάτ-
τα, σταματούσαν μπροστά σέ μιά

— Προτιμώ νά μπαίνω στο νερό σιγά-σιγά!...

καταδύει. Βιτρίνα. Οι τρεις για να θαυμάσουν το περιεχόμενο της — γάντια, γραβάτες, αντρίκια πουκάμισα κι' άλλα πολλά— όσο για να δουν μέσα απ' το κρύσταλλο την ιδιοκτήτρια που περιποιόταν τους πελάτες. Ήταν μια γυναίκα γοητευτική, με χουστάνια μαλίσια.

Πολλοί κακόγλωσσοι λέγανε πως η μορφή Τσέρερε είχε ανοίξει αυτό το κατάστημα για να γνωρίζεται με περισσότερους άντρες.

Το γεγονός ήταν πάντως ότι, μόλις έστειλε τις εγκυκλίους της, καταδύθηκε από πελατεία. Κι' έπειτα από λίγες μέρες, όλη η κομψή νεολαία ψώνισε απ' αυτήν.

Δεν είχε πωλήτριες. Μονάχα στο ταμείο καθόταν ένας γεροντάκος ως 60 χρονών, με καλοκάγαθη βή. που λεγόταν Νικόλας.

Όταν η Μιλανέζα έμαθε πως η φίλη της είχε ανοίξει αυτό το κατάστημα, την παρακάλεσε να την πιάσει στη δουλειά της.

— Άν πάμε καλά οι δουλειές, μπορεί να σε προσλάβω, της είπε η Τσέρερε. Για την ώρα όμως, θέλω να είμαι μόνη... Μπορείς όμως τόσο να μείνεις ακόμη στο σπίτι μου, αν θέλεις.

Ο Μάνλιος Άλμπανος δεν είχε μη ακόμη στο κατάστημα της Τσέρερε. Ένα πρωί όμως, της έστειλε ένα μπλιέτο, που έγραφε μονάχα μία λέξη: «Σήμερα».

Η καρδιά της χτύπησε τότε δυνατά. Πλησίασε το Νικόλα—που δεν ήταν άλλος απ' τον παλιό αστυνομικό, τού άρραβωνισμένο στο Μάνλιο και στην Τσέρερε—και του είπε απλά:

— Διάβασε, ο γέρος διάβασε και χαμογέλασε.

— Έφτασε τώρα η ώρα σας, είπε.

— Τό ξέρω. Κι' όμως τρέμω! Δεν υπάρχει λόγος να τρέμω, αν καταχτήστε στον καθρέπτη, Δε θα σας είναι καθόλου δύσκολο να κάνετε να σας έρωτευθη ο κύριος Ποντεβίκο...

Δε μπόρεσαν να συνεχίσουν την κουβέντα τους, γιατί υπήρχε στο κατάστημα μια άπληστη ντιμέντη απλά, ωραιότατη. Ήταν η Νορί.

Η Τσέρερε ανασκόπησε. Νίκησε όμως άμεσως τη συγκίνήσι της και ρώτησε ευγενικά τη νέα:

— Τι επιθυμείτε, δεσποινίς;

— Η κυρία Βάστι με στέλνει ν' αγοράσω νταντέλες. Όμοιες μ' αυτό το δείγμα. Τις πασάγγελει κάποια Έγγλεζα κυρία, πελάτισσά της, που θέλει η κυρία Βάστι να την πεφιοινηθεί.

Η Τσέρερε πήρε το δείγμα, το εξέτασε μια στιγμή κι' απάντησε

με φωνή λίγο τρεμουλιαστή:

— Ναι, πιστεύω πως έχω ένα κομμάτι. Πάω να σας το φέρω. Καθίστε λίγο.

Δεν άργησε να βρή το κομμάτι.

— Μου φαίνεται πως αυτές είναι σχεδόν όμοιες, είπε.

Ενώ η Νορί τις κύτταζε, η Τσέρερε παρατηρούσε την κοπέλλα. Ξαφνικά, κάνοντας μια προσπάθεια, της είπε διασταχτικά:

— Σας γνωρίζω, δεσποινίς.

Εκείνη την κύτταζε, εκπληκτική.

— Αλήθεια; Δε θυμάμαι να σας είδα άλλοτε, απάντησε.

— Κι' όμως, εδώ και λίγα βράδια, είχατε έρθει με τον πατέρα σας να επισκεφθείτε μια θυρωρό του Μπόργκο Σάν Σεκόντο.

Η Νορί κατακοκκίνισε.

— Ναι, αλήθεια, απάντησε.

— Ενώ κουβεντιάσατε όλοι, γύρω απ' το τραπέζι, μήκα εγώ στο θυρωρό.

— Ναι, γαί, θυμάμαι τώρα! Ο θυρωρός σας έλεγε «δεσποινίς Τσέρερε». Έπειτα μάς είπε ιδιαιτέρως πως είσατε πολύ καλή...

Είναι καιρός που μένετε σε κείνο το σπίτι;

— Ναι, απάντησε η Τσέρερε.

— Από τότε που δολοφονήθηκε η θυρωρός.

Κάνοντας την ερώτησή αυτή, η Νορί ήταν κατάλωμη και τα μάτια της είχαν μια έκφραση άγνοιας.

— Όχι, απάντησε άργα η Τσέρερε, έμμενε όμως τότε εκεί κάποια φίλη μου, η «Ορτένσια, που τη λέγαμε και «Μιλανέζα».

Η Νορί ανασκόπησε.

— Πρέπει να την έβρισκε, πρόσθεσε η Τσέρερε, γιατί εργαζότανε κι' αυτή στο μοδιστράδικο της κυρίας Βάστι και απολύθηκε τελευταία.

— Τό ξέρω! Λογόφερε με τη διευθύντρια, γαί μένα.

— Για σας; Μά τι της κάνατε;

— Τίποτα. Με μισούσε χωρίς λόγο.

Η Τσέρερε χαμογέλασε.

— Καταλαβαίνω, είπε. Είσατε πιο όμορφη απ' αυτήν.

— Και σεις είσατε πιο όμορφη απ' την Μιλανέζα, κι' όμως σας έχει φίλη.

— Όχι. Κάνει πως μ' αγαπάει, γιατί μ' φοβάται.

— Σας φοβάται; Ξέρετε λοιπόν άσχημα πράγματα γαί αυτήν;

— Ναι, πολλά, ψιθύρισε η Τσέρερε.

— Με συγχωρήτε που σας ρωτάω έτσι. 'Αλλά μού φαίνεσθε τόσο καλή, ώστε είμαι σίγουρη πως δε θα ελλήσετε να γελάσετε μαζί μου, να μού κάμνετε κακό.

— Εγώ να σας κάνω κακό; Διαμαρτυρήθηκε η Τσέρερε.

Συγκρατήθηκε όμως, απ' το φό-

δο μήπως προδοθή. και πρόσθεσε:

— Θα πρέπει ναχω τη μοχθηρή ψυχή της Μιλανέζας, γαί να κάνω κακό σ' όποιον μ' επιστεύεται και μού μιλάει τόσο ευγενικά, ό-πως έσεις.

— Σας ευχαριστώ... Μά γιατί, αφού ξέρετε πως η Μιλανέζα έχει μοχθηρή ψυχή, μένετε ακόμη φίλη της.

Η Τσέρερε κοκκίνισε ελαφρώς κι' ύστερα χλώιασε.

— Έχω το λόγο μου, απάντησε. Πρέπει να μ' εξυπηρετήση σε κάποιο σκοπό μου, που δε μπορώ τώρα να σας τον φανερώσω.

Γαί ένα λεπτό απλώθηκε σιωπή.

Η Νορί ένοιωσε ξαφνικά ένα είδος δυσπιστίας προς την Τσέρερε. Μή μπορώντας ωστόσο να συγκρατηθή τη ρώτησε ακόμη:

— Δε σας έχει μιλήσει ποτέ η Μιλανέζα γαί τη δολοφονία εκείνης της θυρωρός;

— Ναι, καμιά φορά, απάντησε η Τσέρερε. Γιατί τη ρωτάω εγώ η ίδια. Μά είναι ένα θέμα που δεν την ευχαριστεί καθόλου.

— Ά, έτσι;

Η Νορί σώπασε λίγο κι' ύστερα είπτε:

— Με συγχωρήτε τώρα, πρέπει να φύγω. Με περιμένει η κυρία Βάστι. Σας ευχαριστώ και πάλι γαί την ευγενική προσυμία σας, που βάρελα να μπορώ να σας την ανταποδώσω.

— Μπορείτε, δεσποινίς, είπε η Τσέρερε.

Η κοπέλλα την κύτταζε, εκπληκτική.

— Με ποιόν τρόπο; ρώτησε.

— Με τό να με θυμάσαστε, σε κάθε περίπτωση που θα χρειαστείτε ένα πρόσωπο έμπιστο και έτοιμο να σας φανή χρήσιμο.

Τα λόγια αυτά έκαναν στη Νορί διαφορετική έντυπωσι απ' ό,τι έλπιζε η Τσέρερε. Τό γλυκό προσωπικό της σκοτεινιάσε. 'Ότόσο έδωσε το χέρι της στην Τσέρερε κι' απάντησε, μ' ένα βεδισμένο χαμόγελο:

— Θα σας θυμηθώ, δεσποινίς, όταν χρειαστεί. Ευχαριστώ πολύ.

Όταν έβρινε μόνη, η Τσέρερε αναγκάστηκε να καθήση, γιατί λυγίζαν τα νύνατά της.

— Δε βρήκα το θάρος να της δώσω ένα φιλί! μουρμούρισε.

— Έμεινε ν' κάποιον ύποψια έναντιόν μου. Σίγουρα, έχει κάποιο σχέδιο στο κεφάλι της! Φτάνει μονάχα να υή γίνω υπόδιο στα δικά μου!

— Άν μπορώ να της εδηνήσω!... Μά θα πρέπει τότε να της πώ ποί είμαι. Όχι, όχι... δε θα της φανερώσω τ' όνομά μου, ός τη μέρα που θα μπορώ να της υποδείξω το δολοφόνο της μητέρας της.

— Έμεινε δλη τη μέρα ταραγμένη, νευρική. Πώς το βράδυ όμως είχε ήρεμηση πολύ, όταν μπήκε στο κατάστημα της η Μάνλιο Άλμπανος μαζί με τον εισαγγελέα Ποντεβίκο.

Ο τελευταίος φαινόταν έντελώς αλλαγμένος. Άν έμμενε επιφανειακά ό αυστηρός κι' αλύγιστος δικαστικός, το ντύσιμό του ήταν ιδιαιτέρως κομψό και φροντισμένο και τα μάτια του γυάλιζαν απ' τον πόθο και τό πάθος, πίσω απ' τα ματογυαλιά του.

Ο φίλος του Μάνλιο του είχε μιλήσει γαί την όμορφη Τσέρερε με τέτοιο ένθουσιασμό που είχε κάνει να χτυπήση πιο γρήγορα η καρδιά του.

— Είναι υπέροχη! του είχε πη. Την έχεις άλλωστε θαυμάσει και συ στο «Άλφιέρι».

— Ναι, αλήθεια, απάντησε ο Ρομπέρτο. Και μού φαίνονταν παράξενο που έκανε τη δύσκολη, ενώ συχνά σε τέτοια κέντρα, μού ήρθε μάλιστα η ιδέα μήπως ήταν καμιά κατάσκοπος!

— Μά τί θα μπορούσε να κατασκοπεύση στα νυχτερινά κέντρα διασκεδάσεως, όπου μαζεύονται μονάχα εύθυμοι γλιντζέδες;... Έ, γαί έχω ζητήσει πληροφορίες γαί αυτήν απ' την αστυνομία.

— Μου απαντήσανε λοιπόν πως είναι μία ιδιότροπη Άμερκανίδα, που έχει κάποια περιουσία κι' ώστόσο διασκεδάει συχνάζοντας σε τέτοια κέντρα.

— Παράξενο!...

— Ύστερα θέλησα να ρωτήσω την ίδια την Τσέρερε. Κι' αυτή μού εδηνήσε πως ζητάει τον άν-θρωπο που της ταιριάζει, αλλά δεν τον βρήκε ακόμη.

— Έτσι, έ... Μά γαί τον θέλω νέο. Βέβαια.

— Ποιός ξέρει!...

Κι' ο Μάνλιο χαμογέλασε με τέτοιο τρόπο, κυττάζοντας το φίλο του, ώστε έκείνος ταραχθηκε...

Η Τσέρερε υποδέχτηκε το Μάνλιο σαν ένα όποιοδήποτε πελάτη. Κι' όταν έκείνος της σύστησε το φίλο του, κοκκίνισε σαν κορίτσα κι' απή:

— Μά ήξερα τον κύριο έξ ύνόματός!

Ο Ρομπέρτο χαμογέλασε χαρούμενα.

— Με ξέρετε έξ όνόματος; ρώτησε. κυττάζοντας τη νέα γυναίκα μ' έπιμονή και θαυμασμό.

— Μάλιστα. Μου έχουν πη γαί σας πως είσατε ο αυστηρότερος απ' τους δικαστικούς μας, και σας φανταζόμουν τρομερό στην όψη!

— Ναι, είμαι τρομερός και αυστηρός, αλλά μονάχα γαί όσους έχουν δολοφονήσει με τη Δικαιοσύνη. Όχι γαί τις όμορφες και ά-

διαγόητες γυναίκες, σαν έσας... 'Ελπίζω να μη με φοβάσαστε...

Η Τσέρερε χαμήλωσε τα μάτια της, σαν ταραγμένη.

— Ό, όχι, κύριε, μουρμούρισε. Κάθε άλλο!

Ο Άλμπανος χτύπησε το φίλο του στον ώμο.

— Έ, μην τό παρακάνετε στο φλέρτ, Άλμπέρτο! τού σύστηρε γελώντας.

Και πρόσθεσε, γυρίζοντας στην Τσέρερε:

— Μην ασχολήσθε μονάχα μαζί του, δεσποινίς. Κυττάχτε λίγο και μένα! Μπορείτε να μού δείξετε μερικές γραβάτες της μόδας; Θέλω να κάνω ένα δώρο στο γυιό μου.

Η Τσέρερε πήρε ύφος άθωο.

— Ά, έχετε γυιό, κύριε; ρώτησε.

— Ναι. Ένα παλληκάρι ίσαμε έκει πάνω! Σε λίγο, θα πρέπει να κυττάξω να τον παντρώω. Δε σ'αίθηκα τυχερός σαν τό φίλο μου, που μπορεί να παριστάνη πάντα τον έργενη, γιατί, μ' όλο που είναι παντρεμένος, δεν απόχτησε παιδιά.

Η Τσέρερε κύτταζε τυφωρά τό Ρομπέρτο.

— Μά ό κύριος είναι νέος ακόμη... παρατήρησε.

— Μην κυττάτε τί φαίνεται! φώναξε εύθυμα ό Μάνλιο. Έχει σχεδόν τό ίδια χρόνια με μένα.

— Όχι δά! διαμαρτυρήθηκε ό άλλος, λίγο πειραγμένος. Έσύ ή-σους κι' όλας βοηθές εισαγγελέως, όταν έγω δεν είχα παρά έ-κόμη τό διπλωμά μου, ούτε κι' είχα παντρευτή.

— Ναι, έχετε δίκιο! Αλήθεια, μού θυμίζει την έποχή έκείνη, που δολοφονήθηκε η Ρίτα Μπορέλο...

Ο Ρομπέρτο άλλαξε χρώμα.

Κι' η Τσέρερε διάβασε σ'αί μάτια του την άγωνία. Έκανε όμως πως δεν τό πρόσεξε και ρώτησε τό Μάνλιο, με τόνη ζωηρής περιευ-γείας:

— Ξέρατε αυτή τη δυστυχισμένη γυναίκα;

— Την είδα πεθαμένη, γιατί είχα αναλάβει έγω την ύπόθεσι.

— Έσεις την έρατε, δεσποινίς;

— Όχι. Μένω όμως κατ' άσύν-πτωσι τό βάθος της αλήθης του σπιτιού, όπου έγινε τό έγκλημα.

— Ά, μένετε σ' αυτό τό σπίτι; ρώτησε ό Ρομπέρτο.

— Μάλιστα, κύριε. Τό ξέρετε, έχετε πιασέ το σ' αυτό;

— Μά ναι, βέβαια, τό ξέρει, είπε με αδιάφορο τόνο ό Μάνλιο. Πιστεύω μάλιστα πως έμμενε κάποτε έκει.

Ο Ρομπέρτο φάνηκε δυσανεστή-μένος.

— Έγώ; Κάνεις λάθος! διαμαρτυρήθηκε.

— Με συγχωρή. Τό είπα, γαί-τί θυμάμαι πως τό πρωί τού έγκλήματος έφαινόσθηκε στο θυρωρείο καί παρακολούθησε τις πρώτες έρευνες. Μου φαίνεται πως δεν είχατε πάσει ακόμη τότε τό διπλωμά σου...

— Ναι, τό είχα πάσει. Αλλά δεν είχα ακόμη δώσει εξετάσεις γαί να μπώ στο δικαστικό κλάδο, απάντησε ό Ποντεβίκο που είχε ξαναβρή την αυτοκυριαρχία του.

Εκείνο τό πρωί, βρισκόμουν τυχαίως προς τα έκει και μπήκα κι' έγώ σαν τούς άλλους, από προίον για κι' έπτό έπαγγελματικό έν-διαφέρον.

Μου έχουν πη, στο σπίτι, πως αυτή η θυρωρός ήταν ωραιότατη, δίκαιη ή Τσέρερε.

— Και βέβαια! Τη θυμάσαι, Άλμπέρτο; φώναξε ό Μάνλιο. Νομίζω μάλιστα πως έμοιαζε στη δεσποινίδα από δά.

Ο Ποντεβίκο χαμογέλασε.

— Πρώτα απ' όλα, είπτε, τό

..ΑΝΤΙΜΕΤΩΠΙΣΤΕ ΤΟΝ ΧΕΙΜΩΝΑ

Τό καλοκαίρι πέρασε πιά. Μαζί του τελειώνουν κι όλες οι μι-κροχρές του, ή θάλασσα, τό μπάνιο, τό βουνό. Ξαναγυρίζουμε στη ζωή του χειμώνα, την ζωή των τύπων, τού σαλονιού. Η γυ-ναίκα ίσως να προκαλή περισσότερο τό καλοκαίρι, τον χειμώνα όμως γοητεύει.

Γι' αυτό, τώρα χρειάζεται μια ιδιαιτέρη προσοχή στην εμφάνισή μας, στις τουαλέτες μας, στην όμορφη μας, στην όμορφη τού προσώπου μας, στο μακιγιάζ μας. Τό ύπαιθρο, ό ήλιος, ή αλμύρα της θάλασσας, ή σκόνη, έχουν κάνει τό δέρμα άγριο και τραχύ και σε πολλές τό έχουν γεμίσει πανάδες, φακίδες. Όλα αυτά, έπιβάλλεται τώρα να εξοφλισθούν.

Τό πρόσωπό μας πρέπει να ξαναβρή την ήρεμη όψη του και τό δέρμα μας την νεανική του φρεσκάδα.

Αν θέλετε, ακούστε μια συμβουλή μας που δεν χρειάζεται μεγά-λη άσασχόληση και που είναι ελάχιστα δαπανηρή.

Όποιοδήποτε ώρα της ημέρας—στο σπίτι—και πριν καταπισθήτε με τις άσχολίες τού νοικοκυριού, απλώστε στο πρόσωπο και στο λαιμό σας, την καινούργια Λαοολίνη MELPAN, την LASTING ΛΑ-ΟΛΙΝΗ. Η καινούργια αυτή Λαοολίνη, που μόλις έκυκλοφόρη-σε έχει μεγάλη διεισδυτική Ικανότητα, δηλαδή εισχωρεί πιο βά-θειά στο δέρμα και έκει άρχίζει να ένεργοποιή τό έξησθενμένο κύτταρα και να αναπλάθι τούς χαλαρωμένους ιστούς. Έξ άλλου τό ύδωρή ουσιαστικά της κρέμας δίνουν στο δέρμα να "πιή", τό ύγρo που τού χρειάζονται, έμποδίζοντας την άφύδωσι, της επι-δερμίδος, που προκαλεί τις τόσων ανεπιθύμητες ρυτίδες. Ένα άλ-λο πλεονέκτημα της καινούργιας Λαοολίνης είναι ό παρατεταμέ-νος χρόνος (LASTING) ωφέλειας και προστασίας, που παρέχει στο δέρμα. Γι' αυτό όταν πιά τελειώσετε με τις άσχολίες τού σπιτιού και πρόκειται να όγητε έξω, αφαιρέστε όση τυχόν κρέμα δεν άπερροφήθη από τό δέρμα σκουπίζοντας τό με έλαφρές και άπα-λές κινήσεις, γαί να μη προκαλέσετε έρεθισμό και πούδραριόδητε.

Ένα μεγάλο μέρος της Λαοολίνης έξακολουθεί να παραμένει στο δέρμα σας σαν μια «άόρατη προστατευτική μάσκα» και να τό προφυλάσσει συνεχώς από όλες τις έξωτερικές έπιδράσεις (ύγρασία, κρύο άέρα), ενώ συντελή στο να στρώση ή πούδρα σας καλλίτερα. Άν μάλιστα μεταχειρισθήτε την νέα συμπεπυ-κνωμένη πούδρα OPTASIA PUFF MELPAN, θα φωτίση τό δέρμα σας περισσότερο και θα μείνετε πούδραρισμένη μεγαλύτερο χρόνο.

Και τώρα κάτι ακόμη που θεωρείται βασικό γαί την καλή και ύγιεινή διατήρησή της έπιδερμίδος σας και συνιστάται από όλους τούς δερματολόγους και αισθητικούς.

Συνηθήστε, κάθε βράδυ, πριν κοιμηθήτε, να καθαρίζετε τό δέρ-μα σας, με τό γαλάκτωμα Ντεμακιγιάν MELPAN. Κάνει ένα τέ-λειο έπιστημονικό καθαρισμό έως τό βαθύτερο στρώμα και άφίνει τό δέρμα να άναπνεύση έλεύθερο όλη την νύκτα και να άναζωγονηθή.

Ό Ποντεβίκο χαμογέλασε.

— Πρώτα απ' όλα, είπτε, τό

πρόσωπο της δυστυχισμένης ήταν τόσο παραμορφωμένο απ' τα χτυ-πήματα, ώστε δε μπορούσε να κρίνη κανείς την όμορφη της. Ύ-στερα, είχε μαλλιά κατ'άμαυρα...

— Μαύρα; Μά όχι, ήταν ξαν-θά, σαν της δεσποινίδος! επέμει-νε ό Μάνλιο.

Ο άλλος άναστήκωσε τούς ώ-μους του.

— Σου λέω πως ήταν μαύρα, και τα μάτια της γαλάνα.

— Μπα, μπα! Τι καλά που τη θυμάσαι! παρατήρησε νελώντας ό Μάνλιο. Βάζω στοιχήμα, δε-σποινίς, πως ό φίλος μου την εί-χε προσέξει και πριν απ' τό έγ-κλημα. Ίσως μάλιστα να της είχε κάνει κόσμε... Αλήθεια, Ρομπέρτο;

— Όχι δά! Άν ήταν έτσι, θα σου τάλεγα... Μά ήρθαμε τώρα έ-δώ γαί να μιλήσουμε γι' αυτό τό έγκλημα;

— Πριν σ' ευχαριστούσε να μι-λάς γι' αυτό, γιατί σούδινε την ελπίδα να παραστήσεις τον πιο νέο απ' ό,τι είσαι! είπτε με άφέ-λεια ό Μάνλιο. Έστω, ός άλλά-ζουμε όμιλία.

Άφού διάλεξε τις γραβάτες γαί τό Μάνλιο, η Τσέρερε στρά-φθηκε στο Ρομπέρτο και τον ρώτη-σε, γλυκοκυττάζοντας τον:

— Έσεις, κύριε, δε θέλετε τί-ποτε από μένα;

— Θάθελα πολλά πράγματα! απάντησε έκείνος άναστενάζοντας. Γαί την ώρα όμως, δώστε μου έ-να ζευγάρι γάντια...

— Ενώ η Τσέρερε τού φορούσε τό δεξιό γάντι, αυτός βρήκε μια ελ-πίδα και τό Μάνλιο κυττάζε κάτι στη βιτρίνα, και της ψιθύρισε:

— Πότε θα μ'αγαθήσαστε να μι-λήσουμε μονάχοι;

Εκείνη ανασκόπησε, αλλά δε φάνηκε καθόλου θυμωμένη.

— Κύριε... μουρμούρισε.

— Πάστε μου γρήγορα! επέμει-νε ό Ρομπέρτο με συγκινημένο τόνο. Σας υποσχόμαι πως δε θα τό μετανιώσετε.

— Δεν τολμώ... Θάναί ή πρώ-τη φορά... Μά έχετε κάτι τι που με τραβεί.

— Λοιπόν, δέχεσθε: τραύλισε ό Ρομπέρτο.

— Έλάτε αύριο βράδυ στο σπι-τι μου, κατ' τις 10.

— Στο σπίτι σας;... Όχι, όχι. Θα βρώ κάπου άλλο...

Η Τσέρερε ζάρωσε τα φούδια της και πρόφερε άγέγραφα:

— Δεν έχουμαι πουθενά άλλο.

Τό διαμείρισμά μου είν' έλεύθερο και μπορώ να δεχθώ όποιον μ' άρέσει. Η σκάλα βρίσκεται στο βάθος της αλής. Θ' ανέβητε στο δεύτερο πάτωμα και θα προχω-ρήσετε ως την άκρη τού διαδρό-μου, δεξιά.

Έκανε πως δεν είχε αντίληψη τη χλωμάδα τού Ρομπέρτο.

— Καταλάβετε; πρόσθεσε, κα-θώς τού φέραγε και τ' άλλο γάν-τι. Αύριο βράδυ λοιπόν.

Όταν οι δύο φίλοι βγήκαν απ' τό κατάστημα, ό Μάνλιο ρώτησε τον άλλο:

— Σ' άρέσει;

— Ναι. Μά δε θα ζητούσα πο-τέ να σχετισθώ μαζί της. Μου φαίνεται μοιραία γυναίκα!

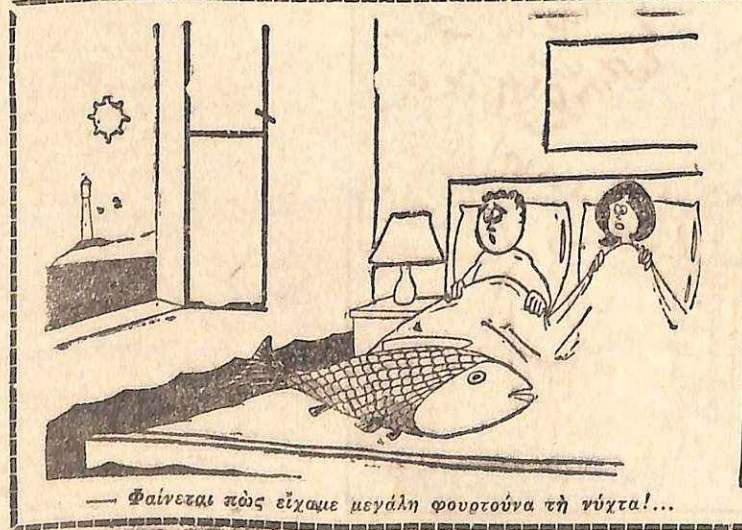
Ο Άλμπανος ξέσπασε σ' ένα ήχο γέλιο.

Θ

Στό μοδιστράδικο, δεν είχαν μάθει τίποτα γαί την έγκλημα-τική άπόπειρα της Μιλανέζας.

Πάντως, απ' τη μέρα που την εί-χε διώξει ή κυρία Βάστι, φαινόταν πως κυκλοφορούσε έκει μέσα πιο καθαρός άέρας. Τα κορίτσια ή-ταν πάντα καλότερα, ή διευθύ-τρια ήρεμη και χαμογελαστή.

Αντίθετα, ό γυιός της Εύγε-νιος άδυνατίζε όλοένα. Είχε έλ-

— Φαίνεται πως είχαμε μεγάλη φουτουόνα τη νύχτα!...

— Διαλέξτε το καλύτερο μέρος. Θα κάνετε χουστές δουλειές!...

πίσει, όταν θυγε η Μιλανέζα, πώς θα τον εθάρρυνε η Νορί με τη στάση της. Έκείνη όμως δεν ενδιαφερόταν περισσότερο από πριν, ούτε πρόσεχε τους στεναγμούς του.

Η αδιαφορία αυτή τον ευρίαζε και τον πείσμωνε. Μήπως είχε άλλο φίλο η Νορί; Ή μήπως ζήλευε τη Μιλανέζα, πιστεύοντας πως την αγαπούσε ακόμα ο Εγγένιος; Θάθελε ο νέος να το μάθει...

Εν' άπογνωμα, η Νορί βρισκόταν μονάχη στο δωμάτιό της, όταν άκουσε βήματα, γύρισε το κεφάλι της κι είδε μπροστά της τον Εγγένιο.

Με συγκωρόητε για την ενόχληση, δεσποινίς, της είπε εκείνος με τραγουδιαστή φωνή. Έχω όμως ανάγκη να σας μιλήσω.

Η κοπέλλα τον κύτταξε στα μάτια.

Τί θέλετε, ρωτάει ξανά.

Ήθελα να σας εξηγήσω... πως τελείωσαν όλα ανάμεσα σε μένα και την Όρτενσια. Τώρα είμαι πια ελεύθερος από κάθε δεσμό... και θέλω να ευτυχισμένος αν σας δώσω τ' όνομά μου και σας αφιέρωνα όλη μου τη ζωή!

Η Νορί δεν έδειξε την παραμικρή συγκίνηση.

Σας το είπα κι' άλλοτε, κύριε, απάντησε. Δε σας αγαπώ, ούτε θα γίνω ποτέ γυναίκα σας!

Ο Εγγένιος ένοιωσε βαρύνει πληγωμένος στον έγωισμό του και φώναξε, χωρίς να προσέχη πια τα λόγια του:

Για να κάνετε τη δύσκολη μαζί μου, που ταπεινώθηκα ως το σημείο να σας προσφέρω τ' όνομά μου, σημαίνει πως έχετε κάποιο πλούσιο φίλο!

Τα μάτια της Νορί άστραψαν από θυμό. Ήταν χλωμή, αλλά διατηρούσε τέτοια άγερωχη αξιοπρέπεια, ώστε να επιβάλλεται σε καθένα.

Ποιος σας επέτρεψε να με προσβάλετε έτσι; φώναξε. Με ποιο δικαίωμα σχολιάζετε τη ζωή μου, δίχως καν να την ξέρετε;

Ο Εγγένιος πόνεσε γιατί την είχε προσβάλει και τραύλισε ικετευτικά:

Συχωρέστε με! Μα η σκληρότητά σας με κάνει τρελό! Σας ορκίζομαι πως δεν είχα πρόθεσι να σας θίξω. Μίλησα άπερίσκεπτα...

Λοιπόν, άλλη φορά να σκέπτεσθε καλύτερα τα λόγια σας, κύριε, πρόσφερε κρούα η Νορί, για να μη μετανοείτε κατόπιν γι' αυτά.

Και του γύρισε την πλάτη. Ο νέος δόγκασε τα χείλη του, τόσο που ματώσανε.

Μου κάνει την ακατάδεχτη. Μα θα μου το πηρώση! μουρμούρισε ανάμεσα στα δόντια του. Μόλις είχε βγεί απ' το ατελιέ,

συνάντησε τυχαίως τη Μιλανέζα. —Ευτυχώς που σε βοήθα! του είπε εκείνη, δίνοντάς του το χέρι. Που κρουδίσουν, τόσο καιρό που δεν ιδωθήκαμε; Γιατί δεν απάντησες στα γράμματά μου;

Πόσες ερωτήσεις μαζεμένες! φώναξε ο Εγγένιος. Ξέρεις καλά πως δε συνηθίζω να γράφω στις γυναίκες... Κι' αν δε φάνηκα καθόλου, ήταν γιατί μούπεσε πολλή δουλειά, στο γραφείο. Μα σε σκεπτόμουναι τώρα που έφευγα, και σκόπευα ναρθώ να σ' επισκεφθώ. Τώρα που συναντηθήκαμε, θέλεις να φάμε μαζί;

Τα μάτια της Μιλανέζας λάμπανε από χαρά.

Και το ρωτάς; φώναξε.

Ήταν ευτυχισμένη, βλέποντας το φίλο της τόσο περιποιητικό.

Μόλις ανέβηκαν σ' ένα αυτοκίνητο, τον κύτταξε προσεχτικά και της φάνηκε πως δεν ήταν τόσο καλά στην ύγεια του. Είχε αδυνατίσει, τα μάτια του ήταν κουμένα.

Είσαι αδιάθετος, Εγγένιε; τον ρώτησε.

Ο νέος έβαλε τα γέλια.

Ποτέ δεν ήμουν τόσο καλά! απάντησε. Άς μιλήσουμε όμως για σένα. Βρήκες δουλειά άλλοι;

Δεν έμαξα καθόλου, γιατί έλπιζω να ξαναγυρίσω στο μαγαζί σας.

Μην το ελπίζεις, όσο βρίσκεσαι εκεί αυτή η Νορί. Βρίνεται πως έχει κάνει μάγια στη μητέρα μου!

Η Μιλανέζα κύτταξε με δυσπιστία το φίλο της.

Φοβάμαι πως έκανε μάγια και σε σένα! του είπε.

Τρελλάθηκες; διαμαρτυρήθηκε ο Εγγένιος. Κι' εγώ δεν ξέρω

τι θάβιναι, για να τη βγάλω απ' τη μέση!

Καταλαβαίνω! Της οίχητες και δε σε θέλησε. Μη το αρνηθείς!

Ε, ναι λοιπόν, είν' αλήθεια. Μα θα έκδικηθώ!

Πόσο την αγαπάς! φώναξε η Μιλανέζα. Ίσως όμως η δική της καρδιά είναι δοσμένη αλλού.

Ο Εγγένιος την άσπαξε απ' τους ώμους και πρόσφερε, κυττάζοντάς την μέσα στα μάτια:

Ξέρεις τίποτα; Μίλησε!

Η Μιλανέζα γελούσε.

Ναι λοιπόν, είπε επιτέλους με σκληρή ικανοποίηση. Την είδα με τα μάτια μου, στο μπρόστο ενός νέου. Κι' επειδή γέλασα πειραχτικά, λίγο έλειψε να βάλω τον καθαλιέρο της να με χαστουκίση.

Αν δε με πιστεύεις, ρώτησε την τι κάνει ο ύποπασπιστής της, και θα δής τότε!

Ο Εγγένιος κομμάτιασε ένα γάντι του, απ' τα νεύρα του.

Γι' αυτό παριστάνει την ακατάδεχτη! μουμούρισε. Έπρεπε να την άκουσες πως μου άπάντησε... Μα ήταν τόσο όμορφη, εκείνη τη στιγμή! Θα κόλαζε και άνω.

Τώρα η Μιλανέζα έκλαιγε.

Γιατί κλαίς; τη ρώτησε ο Εγγένιος.

Γιατί καταλαβαίνω πως με παραμελίσαις εξ αιτίας της Νορί. Δεν της έφτασε που μου πήρε τη θέση μου και το ψωμί μου. Μου κλέβει και σένα, τη μοναδική μου άνοιξη!

Έλα, έλα, σκούπισε τα δάκρυά σου! Δε σου πήρε τίποτα η Νορί. Μίλησε άσχημα στη μητέρα μου, και γι' αυτό σ' έδιωξε. Μα, όσο για μένα, είμαι πάντα

αυτός που ήξερες, γιατί η Νορί δε με θέλησε. Άλλ' αυτό δε σημαίνει πως δε θέλω να έκδικηθώ!

Τα δάκρυα στεγνώσαν στα μάτια της νέας γυναίκας.

Θέλεις να σε βοηθήσω κι' εγώ; πρότεινε.

Ο Εγγένιος την έπιασε απ' το χέρι κι' απάντησε:

Τόξερα εγώ πως θα καταλήγαμε να συνεννοηθούμε. Στο κάτω-κάτω, δε σου φέρθηκα ποτέ άσχημα.

Η Μιλανέζα κύτταξε αλλού, για να μη διαβάσει ο Εγγένιος, στα μάτια της τι σκεπτότανε γι' αυτόν...

Τ' αυτοκίνητο σταμάτησε έξω από ένα ρεστοράν.

Δεν ύπηρχαν πολλοί πελάτες, αυτή την ώρα. Ο Εγγένιος έδωσε παραγγελία στο γκαρσόνι, ενώ η ντάμα του έβγαζε το παλτό της.

Στο τραπέζι, η Μιλανέζα ήταν ζωηρή, όλο κέφι. Δεν έκανε καθόλου λόγο για τη Νορί. Άφινε τον Εγγένιο να ξαναγυρίσει μόνος του σ' αυτό το θέμα.

Είχε καταλάβει από καιρό το χαρακτήρα του. Ήξερε πως, όταν πληγωνόταν ο έγωισμός του, ήταν ικανός για όλα. Και περίμενε τώρα την κατάλληλη στιγμή για να τον εξερεθίση.

Ο Εγγένιος έφαγε λίγο και ήπιε πολύ. Στο τέλος, αφού το γκαρσόνι τους έφερε καφέ και τους άφισε μόνους, ο νέος ρώτησε, κυττάζοντας τη Μιλανέζα:

Λοιπόν, τι με συμβουλεύεις να κάνω;

Εκείνη φάνηκε σαν να έπρεπε απ' τα σύννεφα...

Για ποιά ζήτημα; άπόρησε. Ο Εγγένιος έκαμε μια νευρική χειρονομία.

Δεν είπες πως θέλεις να με βοηθήσεις να έκδικηθώ τη Νορί;

Α, το σκέπτεσαι ακόμη;

Πιστεύεις πως έχω διάθεσι να τη βλέπω μπροστά μου κάθε μέρα, με κείνο το αλαζονικό και προκλητικό ύφος της;

Πες στη μητέρα σου να τη διώξη...

Αδύνατο! Την ξέρω καλά: Θα προτιμήσει να διώξη εμένα!

Χι! Ύπάρχει ένας ωραίος τρόπος... Μα βάλε στοιχήμα πως θα πής άμέσως όχι.

Ν' άκούσουμε! Πες μου τον, σέ παρακαλώ!

Τα μάτια του νέου λάμπανε παράξενα, το μουλό του έβραζε.

Η Μιλανέζα άρχισε να του ε'ιγνή... Το πράγμα ήταν απλό:

Έπρεσκετο μονάχα να έκθέσουνε τη Νορί, έτσι ώστε να μη της μείνι πια άλλη διέξοδος παρά να ταπεινωθή μπροστά του.

Ο Εγγένιος χτύπησε τα χέρια του μ' ένθουσιασμό.

Θαυμάσια! φώναξε. Έσφιξε διαχυτικά το χέρι της ντάμας του και τη ρώτησε ύστερα:

ΠΡΟΤΥΠΟΣ ΣΧΟΛΗ ΑΙΣΘΗΤΙΚΗΣ

Για πρώτη φορά ιδρύεται στην Ελλάδα Πρότυπος Σχολή Αισθητικής από Ιατρό Δερματολόγο, ειδικευμένον εις την Κοσμητικήν, Δερματολογίαν (30ετής πείρα), ήτις θα λειτουργήση επί επιστημονικού επιπέδου με άφθονον και έντελώς άσυνήθη εξοπλισμόν, προς πρακτικήν εξάσκησην.

Ποιόν άποφασίζετε να έγγραφήτε εις Σχολήν Αισθητικής, ζητήσατε άπαρατήτως πληροφορίας και Κανονισμόν, Αχαρνών 72 Α. Τηλ. 832-244 ώρας 5—8 μ.μ.

Ναι, μα πως θα την έκθεσοιμει;

Άφισέ με έμένα να βρώ τον τρόπο. Έσύ, στο μεταξύ, να κάνης πως άδιαφορείς γι' αυτήν και να μένης όπτι το δυνατόν λιγώτερο στο μαγαζί...

Κι' ύστερα;

Σε μερικές μέρες, θα σου πώ τι πρέπει να κάνης. Πληρώσε τώρα τό λογαριασμό και πάμε στο σπίτι.

1.

Παρ' όλη την υπόσχεσι που είχαν δώσει να μη ξαναϊδωθούν, παρ' όσον μερικές φορές στο σπίτι των Ποντεβίκο, ο Φάουστο κι' η Νορί συναντιόνταν σχεδόν κάθε μέρα. Δεν πλησιάζανε ο ένας τον άλλο, τους έφτανε όμως ένας χαίρετισμός, μια ματιά, ένα χαμόγε-

λο, για να νοιώσουν ευχάριστήμνη την ψυχή τους.

Ο νέος επιδόθηκε με περισσότερο ζήλο στις σπουδές του, ως αρχιτέκτονα, θέλοντας να γίνη άξιος να συντηρήση μία οικογένεια δική του, χωρίς να καταφεύγη στο πορτοφόλι του πατέρα του. Άκούλουθώντας τη συμβουλή του Ποντεβίκο, δεν είχε υιλήσει καθόλου στον πατέρα του για τη Νορί. Φοβόταν υπήρας τον μαλώση και του επιβάλη να παραιτηθή απ' το όνειρό του εκείνο, που αποτελούσε όλη του την ευτυχία.

Ο Άλμπανο αγαπούσε πολύ το γυιό του και θα συγκωρούσε τις έρωτοδουλειές του. Ποτέ όμως δε θα του επέτρεπε να παντρευτή μια κοπέλλα όχι της τάξεώς του.

Μα κι' η Νορί είχε κρύψει μέσα στην καρδιά της τό γλυκό της

μουσικό. Για ποιά λόγο να ταραδί τον πατέρα της, φανερώνοντάς του τον έρωτά της; Θα τον τρώμαζε, σίγουρα, ή κοινωνική άπόστασι που ύπήρχε ανάμεσα σ' αυτήν και το Φάουστο.

Τη μέρα που η Νορί μπήκε στο κατάστημα της Τσέρερε κι' άκουσε τις άπερόπτες άποκαλύψεις της για τη Μιλανέζα, έφυγε από κει με τό κεφάλι φλογισμένο. Κι' όταν γύρισε στο μοδιστάδικο, ήταν τόσο χλωμή. Όστε η κυρία Βάστι τη ρώτησε μήπως ήταν άδιάθετη.

Ναι, έχω φοβερό πονοκέφαλο, απάντησε η κοπέλλα. Άν μου τό επιτρέπετε, θα γυρίσω σπίτι μου.

Μα βέβαια, αγαπητή μου! Όταν βρέθηκε με τον πατέρα της, η κοπέλλα έπρεσε κλαίγοντας στην άγκαλιά του. Έκείνος τρό-

μαζε. Μία άκαθόριστη άνησυχία του έσφιξε την καρδιά.

Τί έχεις, θησαυρέ μου; της είπε φιλώντας την στο μέτωπο.

Τίποτα, μπαμπά. Είμαι λίγο έκνευρισμένη. Τα δάκρυα μου κάνουν καλό. Τώρα νοιώθω καλύτερα... και θέλω να σε ρωτήσω κάτι.

Σαν τί, κορούλα μου;

Θυμάσαι άν, στο σπίτι που ήταν θυρωρός ή μαϊς, έμενε τότε και μία κοπέλλα, ή Όρτενσια Νοβάρο, που τη λέγανε «Μιλανέζα»;

Μα βέβαια, τη θυμάμαι! φώναξε ο Γκουέλιο. Ήταν μία ξεδιάντροπη, που είχε λογοφέρει πολλές φορές με τη μητέρα σου, γιατί την κατηγορούσε πως κατακρατούσε τα γράμματά της.

ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ: Ή συνέχεια.

Κάθε άψογο πουκάμισο είναι από ύφασμα ΠΕΙΡΑΪΚΗΣ - ΠΑΤΡΑΪΚΗΣ

ΤΡΙΚΟΛΙΝΕΣ

Για κάθε άντρα, που ντύνεται με πολυτέλεια.

ΠΟΠΛΙΝΕΣ

Έξασφαλίζουν κομψή εμφάνισι, γούστο, στερεότητα, εφαρμογή.

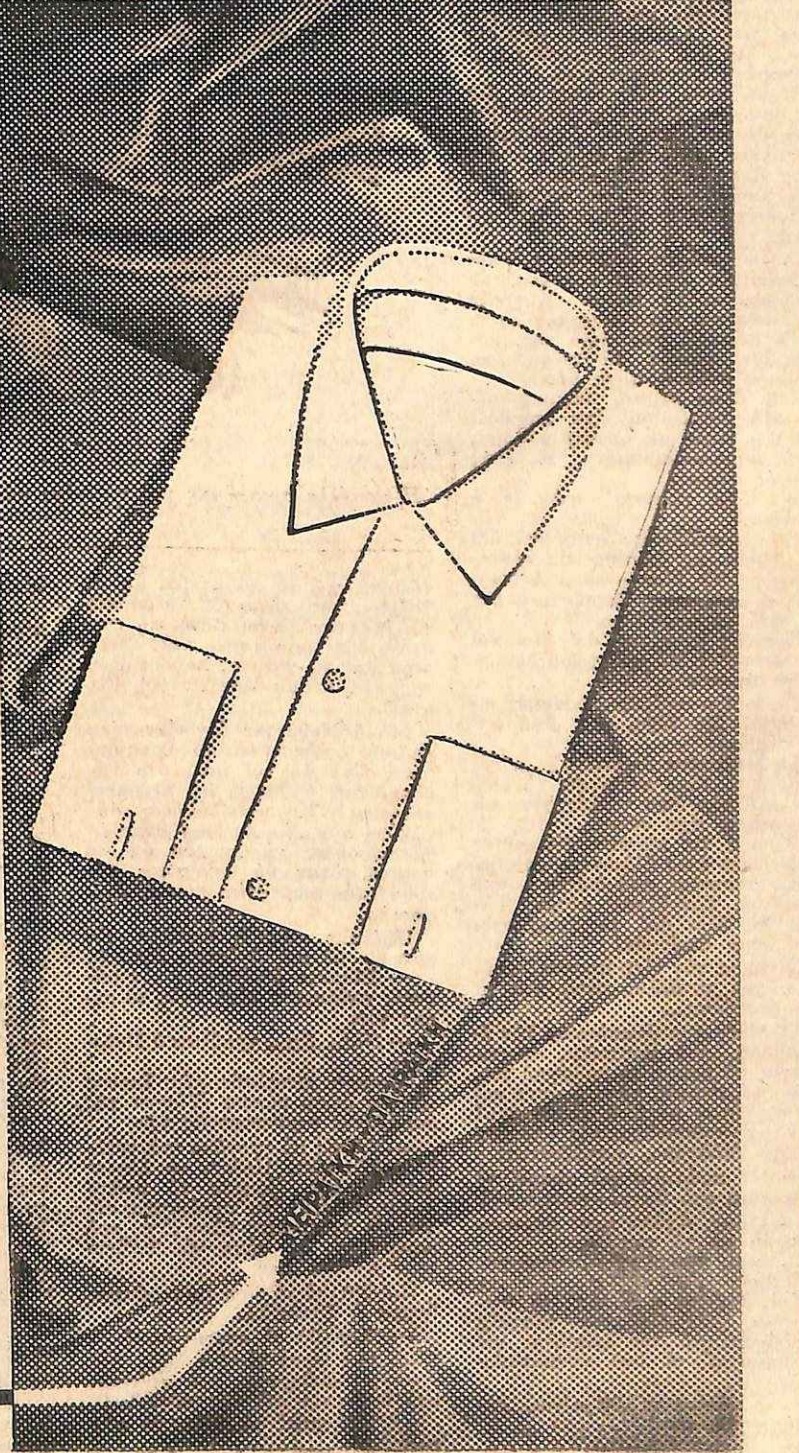
Οι ποπλίνες και οι τρικολίνες Πειραικής - Πατραϊκής δεν μπαίνουν στο πλύσιμο, γιατί είναι SANFORIZED, έχουν άνεξιτηλους χρωματισμούς και άντέχουν ιδιαίτερος στα σύγχρονα μέσα πλυσίματος.

ΠΕΙΡΑΪΚΗ - ΠΑΤΡΑΪΚΗ
ντύνει, εταλίζει, νοιουσυρεύει!

Στήν ούγια ή έγγύησις ποιότητος

1789

ΚΟΠΤΙΚΗ - ΡΑΠΤΙΚΗ ΜΟΝΤΕΛΙΣΤ

Τελεία εκμάθησις ΚΟΠΤΙΚΗΣ — ΡΑΠΤΙΚΗΣ — ΜΟΝΤΕΛΙΣΤ, σε λίγους μήνες, με λίγα έξοδα, με εφαρμογήν του μοναδικού εις απόδοσιν Γαλλικού Συστήματος Διδασκαλίας: COURSE DE COUPE MODERNE DE PARIS από τόν έν Άθήναις Παράρτημα της Γαλλικής Σχολής: ΙΝΣΤΙΤΟΥΤΟΝ ΚΟΠΤΙΚΗΣ ΠΑΡΙΣΙΩΝ, άδους ΙΠΠΟΚΡΑΤΟΥΣ άριθ. 13 5ος όροφος (Τ—143). Είς τόκ άποφοίτους χορηγείται ΓΑΛΛΙΚΟ ΔΙΠΛΩΜΑ άπ' ευθείας από τήν ΠΡΩΤΗΝ ΣΧΟΛΗΝ της ΓΑΛΛΙΑΣ, που τούς έσασφαλίζει ένα λαμπρό μέλλον.

Μάθετε όπιτι σας μιά από αυτές τις 34 γλώσσες.

1/4 της όρας κάθε μέρα όρκει - Σε 3 μήνες θα μιλάτε ελεύθερα και με άψογη προφορά.

Το Linguaphone

• Διδάσκει 34 γλώσσες με πρωτότυπες και πλήρεις Σειρές Μαθημάτων, παραμύθια σε δίσκους άδραναύτου, που συνοδεύονται και από διόδια οδηγίων, κειμένων κλπ.

• Είναι Σύστημα πρακτικό και άποδοτικό γιατί επιτρέπει όσες έπανάληψεις θέλετε, μέρους ή ολοκληρών μαθημάτων ή ακόμη και μιάς φράσεως που θέλετε να ξανακούσετε.

• Με τόν ελάχιστο όγκο του, είναι σε κάθε στιγμή πρόχειρο γιά όας, γιά τήν οικογένειά σας, τούς φίλους σας — και θα χρησιμεύση γιά δάσκαλος άόλη και στο έγγόνια σας.

• Έξοικονομεί χρόνο, δεν κουράζει, δεν άπογοητεύει, γιατί όρκει άκρως 40 ώρών (από ένα τέταρτο κάθε φορά, στις ώρες που όας θέλωσιν καλύτερα) γιά να μιλάτε, να γράφετε και — τό δυσκολότερο — να καταλαβαίνετε όταν ακούτε μιά ξένη γλώσσα.

Νέον Τεύχος Δωρεάν

Συμπληρώστε και ναχυδρώσάτε μαζί τό παραλήφους τεύχος ή έλάτε άστροποστάκις.

ΑΙΤΛΙΚΑ - ΑΜΕΡΙΚΑΝΙΚΑ
ΓΕΡΜΑΝΙΚΑ - ΓΑΛΛΙΚΑ
ΙΤΑΛΙΚΑ - ΡΩΣΙΚΑ - ΙΣΠΑΝΙΚΑ
ΙΣΠΑΝΙΚΑ ΝΟΤ. ΑΜΕΡΙΚΗΣ
ΣΟΥΗΔΙΚΑ - ΟΛΛΑΝΔΙΚΑ
ΙΡΑΝΔΙΚΑ - ΝΟΡΒΗΓΙΚΑ
ΠΟΛΩΝΙΚΑ - ΤΣΕΧΙΚΑ - ΦΙΛΛΗΝΔΙΚΑ
ΠΟΡΤΟΓΑΛΙΚΑ - ΝΕΑ ΕΒΡΑΪΚΑ
ΕΛΛΗΝΔΙΚΑ - ΑΦΡΙΚΑΝΙΚΑ
ΑΡΑΒΙΚΑ (ΑΙΓΥΠΤΙΑΚΑ)
ΚΙΝΕΖΙΚΑ - ΙΑΠΩΝΙΚΑ
ΒΕΓΓΑΛΙΚΑ - ΙΝΔΟΣΙΤΑΝΙΚΑ
ΜΑΛΑΪΣΙΑΚΑ - ΣΟΥΑΧΙΚΑ
ΝΕΑ ΕΛΛΗΝΙΚΑ κλπ, κλπ

ΙΝΣΤΙΤΟΥΤΟΝ LINGUAPHONE
Πανεπιστημίου 16, Αθήνας

Παρακαλώ στείλτε μου δωρεάν και χωρίς όποιοδήποτε κόστος τό νέο Άναλυτικό Τεύχος του Linguaphone (έκτυπη έκδ. 8 σε γραμμάτιση γιά έξοδον, 4 γλώσσα από μ' ένδιαφέρετε είναι ή

Με ένδιαφέρετε γιά (διαγράψετε ό,τι δεν όας άποροί) ταλίσια, έργασίες, μέρη, διδασκαλία, έξετάσεις, θελήσει της θέσεώς μου, γιά τό μάθη ένα παιδάκι.

ΟΝΟΜΑ: / / ΗΜΕΡΑ: / /

ΕΠΙΣΤΕΛΛΕΤΑΙ: (Θεσσαλονίκη Κομνηνών 19)

ΤΟ ΜΥΣΤΙΚΟ ΤΟΥ ΕΦΕΥΡΕΤΗ

Ο ΜΟΥΡΝΤΟΚ κούταξε γύρω του, αλλά δεν είδε τίποτα το ανησυχητικό. Έδωσε το εισιτήριο του στον οδηγό του σταθμού και τον ρώτησε:

— Ποιά είναι η πλατφόρμα, για το τραίνο του Μάντσεστερ;

— Στον αριθμό 13, κύριε, απάντησε εκείνος.

Ο Μουρντόκ προχώρησε. Πρόσεξε, κάποια στιγμή, ένα κοντούλη με γκριζό κοστούμι, που τον κούταζε. «Μήπως είναι απ' αυτούς...» αναρωτήθηκε με μία ανατοχίλα.

Όσοσο προσπάθησε να κρατήσει την ψυχραιμία του. Έφτασε στην πλατφόρμα 13, που ήταν γεμάτη κόσμο. Τον φάνηκε πως όλοι αυτοί τον κούταζαν! Σχολίασε τον ιδρώτα του μετώπου του... Μα όχι, τον ξεγελούσε η ερεθισμένη φαντασία του...

Προχώρησε, ψάχνοντας σ' όλα τα βαγόνια. Βοήκε επιτέλους μία θέσι αδειανή, σ' ένα διαμέρισμα. Οί άλλες δυο ήταν επίσης αδειανές, αλλά υπήρχαν πάνω τους ένα καπέλλο κι ένα βαλιτσάκι, που δείχνανε πως ήταν κατειλημμένες.

Στην τετάρτη, καθόταν μία πολύ νόστιμη ξανθεία κοπέλλα, με σταυρωμένα τα πόδια. Κούταξε το Μουρντόκ και του χαμογέλασε. Τό φωτεινό χαμόγελό της, καταρούνα κάπως τα νεύρα του. Κάθισε στην αδειανή θέση.

Την άλλη στιγμή, όμως με μέσα στο διαμέρισμα ένα ζευγάρι: μία νέα κυρία με κόκκινο φόρεμα, πολύ παρφουμαρισμένη, κι ένας κομψός κύριος.

«Εδώ είμαστε! φώναξε η γυναίκα.

Εγκαταστάθηκαν στις δυο άλλες θέσεις, κι άρχισαν τις ταπεινότητες. Ο Μουρντόκ, νευριασμένος μαζί τους, έκοψε μία ματιά από το παράθυρο.

Κάποιος στεκόταν απ' έξω και τον κούταζε! Μά να, τώρα δε χωρούσε αμφιβολία!...

Τό τραίνο σφύριξε, ξεκίνησε σιγά-σιγά. Σε λίγο, είχε βγει απ' το σταθμό.

Ο Μουρντόκ αναστήριξε μ' α νακούφισα. Είχε γλυτώσει τη ζωή του, για την ώρα τουλάχιστο, και συγχρόνως είχε σώσει...

Δέχθηκε τις σκέψεις του αυτές ή εμφανίσιον ενός άλλου επιβάτη, με μαύρο κοστούμι, στο διάδρομο του βαγονιού. Τον ήξερε, αυτόν! Τον είχε δει απ' το ξενοδοχείο του, όταν ξεκίνησε!

Σίγουρα τον είχε παρακολουθήσει... για τί άλλο, παρά για να τον σκοτώσει!...

Ο Μουρντόκ ανασήκωσε την εφημερίδα, που κρατούσε, επιχειρώντας να κρύψει το πρόσωπό του, δίχως να σκεφθεί πόσο ανόητη και άσκοπη ήταν αυτή η κίνησή του!

Ένας σιδηροδρομικός πέρασε απ' το διάδρομο, φωνάζοντας:

— Η πρώτη σειρά μπορεί να γεμιάσει στο βαγών-ρεστοράν!

— Πάμε, άγιάτη μου; ποτέινε η κυρία με το κόκκινο.

— Ναί, χρυσή μου συμφώνησε ο άντρας.

Η κοπέλλα σηκώθηκε για να πάρη κάτι απ' τη βαλίτσα της πάνω απ' το δικτυωτό.

τώθηκε, για να πάρη κάτι απ' τη βαλίτσα της, πάνω απ' το δικτυωτό. Με την κίνησι αυτή, το φουστάνι της τραβήχτηκε πολύ ψηλότερα απ' τα γόνατα, παρουσιάζοντας ένα θέαμα αρκετά γαργαλιστικό.

Μα ο Μουρντόκ δεν είχε τώρα καμιά διάθεσι να το θαυμάσει, γιατί είχε δει και πάλι στο διάδρομο τον άνθρωπο με το μαύρο κοστούμι! Τό αίμα πάγωσε στις φλέβες του... Αναρωτήθηκε αν θα μπορούσε να πηδήσει απ' το τραίνο, όταν θα λιγούσε την ταχύτητά του, στην πρώτη αντίφορμή...

Πρόσεξε πως η κοπέλλα τον κούταζε με μία ανήσυχη έκπληξι.

— Είσαστε αδιάθετος; τον ρώτησε, σκύβοντας λίγο προς το μέρος του.

— Ναί... όχι... τραύλισε ο Μουρντόκ.

«Τότερα κατάλαβε πως έπρεπε να της δώσει κάποια εξήγησι της παράξενης συμπεριφοράς του.

— Ίσως με περνάτε για τρελό... της είπε. Πρέπει να ξέρετε πόσοσο πως είσαστε το πρώτο πρόσωπο, απ' όσα συνάντησα αυτές τις τελευταίες βδομάδες, που μπορεί να με κάνει να ξεχάσω τους φόβους μου.

— Μα τί φοβόσαστε; ρώτησε ήσυχα η ξανθούλα.

— Ότι θα με σκοτώσουν!

— Θεέ μου! Ποιάς;

— Ο άνθρωπος, που στέκεται στο διάδρομο και μ'α κούταει!

— Μα γιατί να θέλη να σ' σκοτώσει;

— Γιατί ξέρω κάτι, που δεν τό

ξέρει κανείς άλλος στον κόσμο!

— Μπά! Δηλαδή... ρώτησε με περιέργεια η κοπέλλα.

— Είμαι επιστήμον, φυσικός. Κι' έκανα μία σπουδαία ανακάλυψι. Ή, μάλλον, ήμουν ο τυχερός που την έτελειποίησα.

«Τυχερός!» Ο Μουρντόκ ένοιωσε ξαφνικά την τραγική ειρωνεία αυτής της λέξεως, στην περίπτωση του. Ναί, είχε νομίζει πως ήταν τυχερός, όταν ανακάλυψε τη «φαινομενολογική» — ένα υποποινόν της ατομικής ενεργείας, που μπορούσε να χρησιμοποιηθεί είτε για τεραστίους βιομηχανικούς σκοπούς, είτε για την καταστροφή της ανθρωπότητας. Και, πάνω στον ενθουσιασμό του, είχε μιλήσει γι' αυτό στο Γουίνφριθ. Τώρα λοιπόν εκείνος ζητούσε να του πάρη την εφεύρεσή του και να την πουλήσει σε μία ξένη χώρα. Κι' είχε βάλει ένα πράκτορά του να τον παρακολουθή, στο ξενοδοχείο πρώτα κι ύστερα στο τραίνο.

Μα ο Μουρντόκ ήθελε, πριν πεθάνει, να δει τον Όλιφαντ, το μόνο επιστήμονα στην Άγγλια, που ήταν ικανός και άξιος να συζητήσει το έργο του από κει που τό άφηνε αυτός!

Τό μυστικό βορσκόταν στην τσέπη του: Ήταν ένα χαρτί, με κάτι ακατανόητα σύμβολα και αριθμούς.

— Δε μπορώ να καταλάβω γιατί δεν αποταθήκατε στην αστυνομία, παρατήρησε η κοπέλλα.

— Ο άνθρωπος, που προσπαθεί να μου πάρη την ανακάλυψί μου, είναι μεγάλη προσωπικότης. Θα γελάσουν μαζί μου οι αστυνο-

ΑΣΤΥΝΟΜΙΚΟ ΔΙΗΓΗΜΑ

μικοί, αν τους τον δνομάσω. Δεν έχω, άλλωστε, αποδείξεις εναντίον του.

— Θάθελα πολύ να σ'α βοηθήσω, είπε θερμά η ξανθούλα.

Ο Μουρντόκ αποφάσισε ξαφνικά να δεχθεί την προσφορά της: Θα της εμπιστευόταν το πολύτιμο χαρτί, λίγο πριν φτάσει το τραίνο στο Μάντσεστερ. Θάπαυε ένα είκονογραφημένο περιοδικό της, τάχα για το ξεφυλλισμό, θάθαζε ανάμεσα στις σελίδες του το χαρτί και τη διεύθυνσι του Όλιφαντ και θα της τώδινε πίσω, για να το παραδώσει αυτή στον προσομοίό του.

Συνεννοήθηκε πραγματικά μαζί της κι' έβαλε σ' εφαρμογή το σχέδιό του. Κάποια στιγμή, που του γύρισε την πλάτη ο άνθρωπος με τα μαύρα, έκοψε το χαρτί στο περιοδικό της, κοπέλλας και της τό επέστρεψε. Έδειχνε ανοιξε την τσάντα της, έβγαλε μία μικρή ταιγαροθήκη από σιδάλτο και τού πρόσφερε ταιγάρο...

Τό τραίνο πήγε στο σταθμό του Μάντσεστερ και σταμάτησε. Η κοπέλλα κι' ο Μουρντόκ κατέβηκαν. Ένω η πρώτη προχωρούσε προς την έξοδο, ο άνθρωπος με τα μαύρα πλησίασε τον έφευρέτη.

— Είμαι ο ντέκτειβ Κάστερ, της Σκότλαντ Γράντ, τού έξηγησε χαμογελώντας. Δε μου φαίνεται καλά, κ. Μουρντόκ.

— Είσαστε... είσαστε ντέκτειβ;

— Άκριβώς. Μου αναθέσανε να σ'α προσέχω... Ο λόδος Γουίνφριθ μ'α πληροφόρησε για την εφεύρεσί σας... Ω, ξέρετε πως δεν τον εμπιστευόσαστε, αυτόν, και πως δε θα τού παραδίνετε ποτέ τό μυστικό σας... Έχω λοιπόν διαταγή να φροντίσω για την ασφάλειά σας, ώσπου να επινοήσω νήσμετε να τον καθηγήτη Όλιφαντ... Δε θα σ'α τ'έλεγα, αλλά μου φανήκατε πολύ άρρωστος! Κάτι έχετε πάθει...

— Ο δυστυχισμένος ο Μουρντόκ! Έλεγε το ίδιο βράδυ, ο Κάστερ στο λόρδο Γουίνφριθ. Έγω μιλούσαμε, έπρεσε ξαφνικά νεκρός, στην πλατφόρμα τού σταθμού. Μόρσερε δώστολο να ψελλίζη κάτι, για μία κοπέλλα, που είχε πάσει τις σημειώσεις του Έτοεζα και την πρόλαβα, καθώς έβγαυε σ' ένα ταξί... Βοήκαμε πάνω της το χαρτί με τις σημειώσεις και μερικά δηλητηριασμένα ταιγάρα, σ'αν αυτό που είχε προσφέρει στο Μουρντόκ... Τί μπορεί να πάθει τελος πάντων ένας άνθρωπος, όταν τον ξετρελλάνη ο τρόμος!...

ΤΖΟΝ ΚΡΗΖΕΤ

ΦΩΤΕΙΝΟ ΚΑΠΕΛΛΟ ΓΙΑ ΤΟΥΣ ΠΕΖΟΥΣ

Έπειτα από τό φωτεινά παπούτσια, οι Γερμανοί κατασκεύαζαν τό φωτεινό καπέλλο, που προορίζεται για την προστασία των πεζών από τό αυτοκίνητα κατά τη νύκτα. Τό καπέλλο αυτό είναι εφοδιασμένο μ' ένα τοιγωνικό προβολέα, που εκπέμπει διάφορα χρώματα: κόκκινο, κίτρινο, πράσινο, κ.λπ. Είναι, ές άλλον, κινητό. Έτσι, έξενους που φορεί αυτό τό καπέλλο, μπορεί να πηγαίνει των προβολέα έμπρός, πίσω ή στά πλάγια, ανάλογα με τό μέρος απ' όπου προέρχεται ο κίνδυνος.

ΣΤΟ ΣΠΙΤΙ ή στην κλινική;

Πού είναι προτιμότερο να φέρουν στον κόσμο τό μωρό τους οι μέλλουσες μητέρες.

ΠΟΛΛΕΣ γυναίκες προτιμούν να φέρουν τό μωρό τους στον κόσμο στην κλινική, όπου οι ασθάνωνται περισσότερο ασφαλισμένες από κάθε κίνδυνο τού τοκετού. Υπάρχουν όμως και ώρισμένες, που προτιμούν να γενήσουν στο σπίτι τους, μέσα στο περιβάλλον που τους είναι γνωστό, κοντά στους δικούς τους.

Είναι μία επιθυμία εύλογη και δεν υπάρχει λόγος να μην πραγματοποιηθή, φάνει να τό επιτρέπουν οι συνθήκες.

Κατά τη διάρκεια της έγκυμοσύνης, ή μέλλουσα μητέρα πρέπει να γνωρίση τη μαιά που θα την αναλάβη — πάντα διπλωματούχο κι' όχι έμπειρη — και να δεσβαιωθή πως της εμπνεί εμπιστοσύνη, ώστε να μη νοιώσει καμιά ανησυχία, όταν έρθη ή στιγμή να άντικρύση τό φως τό μωρό της.

Η ιατρική εξέτασι είναι απαραίτητη τουλάχιστον μία φορά τό μήνα, σχετικά αν ο τοκετός θα γίνη απ' κλινική ή στο σπίτι. Πάντως, αν προτιμάτε τό σπίτι, πρέπει να τό πητε απ' την αρχή στο γιαιτρό σας, ώστε να σας παρακολουθήσει προσεκτικά και να αποφασίση αν ή περίπτωση σας δεν παρουσιάζη κάποια ανωμαλία, που να επιβάλλη να γενήσετε σε κλινική.

Οι περισσότεροι γιαιτροί συμβουλεύουν όσες πελάτισσες τους πρόκειται να γίνουν μητέρες για πρώτη φορά, να προτιμήσουν την κλινική. Όχι γιατί ο πρώτος τοκετός είναι πάντα πιο επικίνδυνος απ' το δεύτερο ή τον τρίτο, αλλά γιατί κρατάει συνήθως περισσότερη ώρα και κουράζει τη γυναίκα. Όποτε είναι πιο εύκολο, αν δρίσκεται στην κλινική, να τη βοηθήσουν με διαφόρους τρόπους —όξυγόνο, ενέσεις ή ταμπλέτες.

Επίσης ή κλινική είναι απαραίτητη, αν υπάρχει οποιαδήποτε ανωμαλία στη έγκυμοσύνη ή αν τό σπίτι δε διαθέτη τις απαιτούμενες ανέσεις. Αν όμως δεν συμβαίνει τίποτα από αυτά, αν ο γιαιτρός τό επιτρέψη στην πελάτισσά του και, προπαντός, αν τό θέλη ή ίδια, τότε μπορεί να μείνι στο σπίτι άφορα.

Φυσικά, πρέπει να γίνουν ώρισμένες προετοιμασίες —όπλοψη καθαριότης τού σπιτιού, αποστείρωσι τού δωματίου, όπου θα γίνη ο τοκετός, κλπ — αλλά γι' αυτές μπορείτε να συμβουλευτήτε τό γιαιτρό ή τη μαιά. Επίσης είναι απαραίτητο να εξασφαλή ή λεχώνα την παρουσία μιάς συγγενούς ή μιάς ύπηρεσίας, που θα αναλάβη τις δουλειές τού σπιτιού, τουλάχιστον για δεκαπέντε μέρες. Πρέπει όλα να γίνονται με τάξι, γιατί ή παραμικρή ανωμαλία επηρεάζει τό νεύρα της νέας μητέρας, που ές αϊτίας της καταστάσεως της, είναι ιδιαίτερώς ευαίσθητη και μπορεί να της προκαλήσει διάφορες παθολογικές διαταραχές.

Φυσικά, στη περίπτωση που θα παρουσιαστή ή παραμικρή ανωμαλία, όσο ικανή κι' αν είναι ή μαιά, πρέπει να καλέση γιαιτρό.

Αν όλα πάνε καλά όπως είναι και τό πιθανότερο, ή μαιά όφείλει να έπισκέπτεται τη λεχώνη τουλάχιστον μία φορά την ημέρα, έπι δέκα ως δεκαπέντε μέρες, για να παρακολουθή την κατάσταση της και να της προσφέρει τις απαραίτητες περιποιήσεις.

ΤΟ ΣΤΡΩΣΙΜΟ ΤΟΥ ΚΡΕΒΑΤΙΟΥ

Χρειάζονται δύο άνθρωποι, γι' αυτή τη δουλειά. Αφού διπλώσουν προς τα πίσω τα σκεπάσματα, ο ένας συγκαταεί τον άρρωστο, ενώ ο άλλος διορθώνει τα μαξιλάρια. (Είκ. 1).

Πιά να τό άνασηκώσουν ύστερα, κάνουν «σκαμνάκι» με τα χέρια τους, περνάνε τό άλλο τους χέρι πίσω απ' την πλάτη τού άρρωστου και πιάνουν γερά ο ένας τον καρπό τού άλλου. Λένε έπειτα στον άρρωστο να γεύρη τό πιγούνι του μπροστά και ν' άνοιμ-

πλήση τά χέρια του στο στήθος του και τον άνασηκώνουν μαλακά, με μία κίνησι προς τα πίσω. Τον έγχαλίστουν άνετα πάνω στά μαξιλάρια του, τον σκεπάζουν και διορθώνουν έξωτερικά τό κρεβάτι.

ΑΛΛΑΓΜΑ ΤΟΥ ΚΑΤΩ ΣΕΝΤΟΝΙΟΥ

Καλό είναι να γίνεται αυτή ή δουλειά από δύο άτομα μαζί.

Άφαιρείτε τά σκεπάσματα, άφίνοντας όμως μία κουβέρτα, για να τυλίξετε μ' αυτήν τον άρρωστο. Παιόνετε όλα τά μαξιλάρια του, εκτός από ένα — αν ή κατάσταση του τό έπιτρέπη.

Βάζετε τό ένα χέρι σας κάτω από την ώμοπλάτη του και τό άλλο κάτω από τη μέση του και, τον κυλάτε μαλακά προς τό μέρος σας. Τυλίγετε τό κάτω σεντόνι κάνοντάς το ρολό, κατά μήκος τού κρεβατιού, ως την πλάτη τού άρρωστου. Κατά τον ίδιο τρόπο τυλίγετε και τό καθαρό σεντόνι.

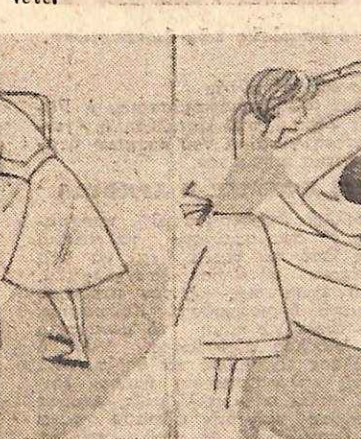
Μία καρέκλα γυνή ή ένα είδος τραπέζι είναι δ.τι χρειάζεται, για να μπορεί ν' άκουμπάει πάνω ο άρρωστος τό βιβλίο που διαβάζει ή τό χαρτί που γράφει.

ΟΙ ΠΡΩΤΕΣ ΒΟΗΘΕΙΕΣ

Η περιποίηση τού άρρωστου

στο μισό φάρος του, και τό τοποθετείτε δίπλα στο τυλιγμένο άκάρτο — έτσι ώστε νάχετε τάρα δύο μακριά «λουκάνικα». Στρώνετε τό άτύλιχτο τμήμα τού καθαρού σεντονιού και τό στερεώνετε, περνώντας τό κάτω άπ' τό στρώμα, στο κεφάλι και στά πόδια τού κρεβατιού.

Κυλάτε τώρα τον άρρωστο προς τό αντίθετο μέρος, έτσι ώστε να βρεθή πάνω στο στρωμένο καθαρό σεντόνι. (Είκ. 2). Παιόνετε τό βρώμικο σεντόνι, ξετυλίγετε τό καθαρό, τό στρώνετε στο υπόλοιπο κρεβάτι και τό στερεώνετε.

Η ΑΤΜΟΣΦΑΙΡΑ ΤΟΥ ΔΩΜΑΤΙΟΥ

Ψεκάεστε, πρωί και βράδυ, την ατμόσφαιρα τού δωματίου τού άρρωστου μ' ένα ελαφρό άρώμα, χρησιμοποιώντας γι' αυτό τό σκοπό ένα βαποριζάτο ή μία κοινή τράμπα τού σπιτί. Πολλά κατάλληλο είναι ένα μίγμα από 180 γραμ. έσάντε ντε στρονέλ, 10 γραμ. δέξικου αλβέρου και μερικές σταγόνες γαρφαλόλαδου.

ΣΥΜΒΟΥΛΕΣ ΓΙΑ ΤΗ ΓΡΙΠΠΗ

Στά πρώτα συμπτώματα αυτής της άσθενείας, πέσετε στο κρεβάτι, με έστιά σκεπάσματα και θερμοφόρο. Πίνετε έστιά ποτά και γάλα με μέλι.

Ρίχνετε τον πυρετό με μία-δυο ίσποινες. Παιόνετε ένα καταπονητικό σιρόπι για τό βήχα. Στάεστε μέσα στη μύτη σας λίγο άμυνδαλόλαδο. Καί... περιμένετε με ύπομονή.

Μία καρέκλα γυνή ή ένα είδος τραπέζι είναι δ.τι χρειάζεται, για να μπορεί ν' άκουμπάει πάνω ο άρρωστος τό βιβλίο που διαβάζει ή τό χαρτί που γράφει.

Τά αντιβιοτικά (πενικιλίνη, κλπ.) είναι κοήσιμα, μόνον όταν υπάρχει έπιπλοή. Στην κυρίως γολπη δεν κάνουν άπολύτως τίποτε.

ΓΙΑ ΕΝΑ ΣΠΙΤΙ ΠΡΟΣΦΕΡΕ ΤΟ ΠΑΙΔΙ ΤΗΣ

Τά δράματα της φτώχειας δε λείπουν ούτε στην πλούσια Άγγλια. Κι' ένα απ' αυτά είναι της οικογενείας Ρόκ, που μένει στο Ντέουμπι. Ο σύζυγος Τζιμ, 35 χρόνων, είναι άνεργος από πολ- λούς μήνες και ζή σ' ένα άσυλο

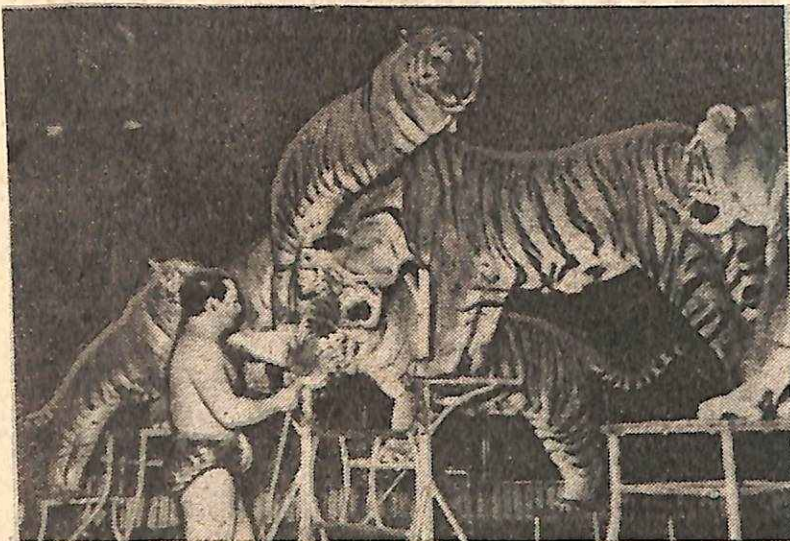

του Στρατού της Σωτηρίας. Η γυναίκα του Τζιμ, 33 χρόνων, ξενοδοχέυε για να μπορέση να συντηρήση τά έξη παιδιά της. Άλλά, τελευταία, την έδιωξαν από τό σπίτι, όπου έμενε, γιατί δεν είχε να πληρώση τό ένοίκιο.

Η δυστυχισμένη πρόσφερε τότε τό τελευταίο από τά παιδιά της, ένα κοριτσάκι μόλις ένος μηνός γι' αντίλλαγμα ένος δωματίου ή μιάς παρτίκας, όπως έγορσε στη σχετική άγγελία, που δημοσίευσε στις έφημερίδες. Εδνηώς, όμως, μία κυρία από τό Τσέλτενχαμ, της πρόσφερε ένα σπίτι με τέσσερα δωμάτια δωρεάν, για όλο τον καιρό, που ο άντρας της θα έμενε άνεργος. Προσηγομένως, η Τζιμ Ρόκ είχε πάσει πλήθος προτάσεων υιοθεσίας για τη μικρή κόρη της. Άνάμεσα σ' αυτές ήταν και μιάς κυρίας από τό Τρόντο (Καναδά), που προσφερόταν να της πληρώνη έφ' όρου ζωής τό ένοίκιο τού σπιτιού της.

Μία καρέκλα γυνή ή ένα είδος τραπέζι είναι δ.τι χρειάζεται, για να μπορεί ν' άκουμπάει πάνω ο άρρωστος τό βιβλίο που διαβάζει ή τό χαρτί που γράφει.

Ο Γερμανός Σνάιντερ, που απέκληθη «δ βασιλεύς των λιονταριών».

«ΑΝ ΔΕΝ υπήρχαν τα ζώα, οι άνθρωποι θα δυσκολεύονταν να καταλάβουν ο ένας τον άλλον». Έγραψε ο Μπουφόν. Παρακολουθώντας τις αντιδράσεις τους, που είναι ολόκληρα ένστικτά, χωρίς ανάμιξη του λογικού, μαθαίνουμε να ερμηνεύουμε και τις δικές μας. Το μυστικό της επιτυχίας των θηριοδασεών στήνεται ακριβώς στην εγκάρια πρόβλεψη των αντιδράσεων των θηρίων και στη σωστή ερμηνεία τους.

Αλλά φαίνεται πιθανόν ότι ωριμμένοι άνθρωποι ελκύονται με ιδιαίτερο τρόπο από τα θηρία ή ότι υπάρχει ένα είδος ψυχικής επαφής ανάμεσα σ' εκείνους και σ' αυτά. Αυτό δείχνει η Ιστορία πολλών θηριοδασεών.

Ο περίφημος Κρόκετ π.χ. άρχισε τη ζωή του ως μουσικός. Κάποτε, λοιπόν, έτυχε να προσληφθεί στην μπάντα ενός τσίρκου και τόσο πολύ ενθουσιάστηκε παρακολουθώντας τη ζωή των θηρίων που βρισκόταν μέσα στα κλουδιά, ώστε άγκυτέλειψε τη μουσική για να γίνει θηριοδασστής.

Ένας άλλος θηριοδασστής, ο Σήθ, ήταν ναυτικός. Αλλά κάποτε το πλοίο με το οποίο εταξίδευε εναυάγησε κοντά στις ακτές της ανατολικής Αφρικής. Οι ναυαγοί, για να μπορέσουν να ζήσουν, κυνηγούσαν μικρά ζώα στη γειτονική ζούγκλα. Για πρώτη φορά τότε ο Σήθ, είδε τα θηρία μέσα στο φυσικό τους περιβάλλον. Κι αισθάνθηκε τόσο μεγάλο ενδιαφέρον γι' αυτά, ώστε αποφάσισε να γίνει θηριοδασστής.

Η Αμερικανίδα θηριοδαστριά Ράιτ, εξ άλλου, ήταν δασκάλα σε μια μικρή πόλη, όπου πιθανότατα θα κυλούσε ήρεμα ολόκληρη η ζωή της, αν δεν τύχαινε κάποτε να παρακολουθήσει μια παράσταση σ' ένα τσίρκο. Από τότε ένοιωσε μια ακατανίκητη έλξη για τα θηρία κι άφισε το επάγγελμά της για να

αφοσιωθεί σ' αυτά. Μια άλλη θηριοδαστριά, η Ρωσίδα Ζόρα, που απέκληθη ή «γενναϊότερη γυναίκα του κόσμου» ήταν χορεύτρια μπαλέτου.

ΔΕΝ ΕΦΤΑΙΞΕ Η ΑΡΚΟΥΔΑ

Πολλοί θηριοδασταί προσπαθούν ν' απομακρύνουν τα παιδιά τους από τα θηρία και να τα στρέψουν σ' άλλα επαγγέλματα. Αυτό έγινε π.χ. με τον περίφημο Γερμανό θηριοδαστή Κασσιόφρε, που ήθελε να κόψει το μοναχογιό του Αδόλφο οδοντίατρο. Αλλά ο Αδόλφος αγαπούσε τα θηρία. Μια ζεστή καλοκαιριάτικη ημέρα, λοιπόν, μπήκε στο κελί μιας άσπρης αρκούδας και της άδειασε πάνω της έναν κουβά με νερό, για να τη δροσίσει. Το θηρίο, όμως, που δεν εξετίμησε τις προσπάθειές του, ρίχτηκε πάνω του και τον δάγκωσε θανάσιμα στο στήθος. Ο νεαρός Αδόλφος πέθανε από την ακατάσχετη αιμορραγία κι ο πατέρας του ήταν απαρνήστης για το θάνατό του. Όταν, όμως, τον ρώτησαν αν έπρεπε να σκοτώσουν την αρκούδα, που ήταν υπεύθυνη για το θάνατο του γιου του, απάντησε:

— «Οχι. Η αρκούδα δεν έφατε».

Κι εξακολούθησε να εργάζεται με το ίδιο θηρίο.

Ο «ΒΑΣΙΛΕΥΣ ΤΩΝ ΛΙΟΝΤΑΡΙΩΝ»

Στην κατηγορία των θηριοδασεών που ξεκίνησαν από άλλο επάγγελμα ανήκει και ο Ρούντολφ Σνάιντερ, που απέκληθη «βασιλεύς των λιονταριών».

Ο Σνάιντερ ήταν γυιός ενός πλουσιού αρχιτέκτονος της Λειψίας. Αλλά ενώ διακρινόταν σ' όλα τα σπόρ, κατάφερε πάντα να είναι ο τελευταίος της τάξεώς του, παρά τις προσπάθειες του πατέρα

του, που ή κατάστασι αυτή τον είχε φέρει σε απόγνωση. Μια μέρα, τέλος, ο νεαρός Αδόλφος εγκατέλειψε το πατρικό σπίτι για να έπιδοθη στο αγαπημένο του σπόρ, το ποδόσφαιρο. Λίγο καιρό αργότερα κέρδισε το πρώτο βραβείο στους ποδηλατικούς αγώνες της Γερμανίας κι έπειτα δεκάδες άλλων στους αγώνες διαφόρων πόλεων. Είχε ξελιχθεί πια σε άσσο. Έγινε κατόπιν ακροβάτης ποδηλατιστής και επένδυσε ένα «πρόγραμμα θανάτου», που κανένας άλλος δε μπόρεσε να το μιμηθεί ως σήμερα.

Αλλά ο Αδόλφος Σνάιντερ είχε τη «δύναμη του κινδύνου» κι' επένδυσε αργότερα μια άλλη επικίνδυνη δέσμευση: Περνούσε πάνω από τα κεφάλια των θεατών, ζωντανός από φλόγες, σαν ζωντανό πυροτέχνημα. Το νούμερο αυτό τον έκανε πασίγνωστο σ' όλη την Ευρώπη. Έτσι, μια μέρα, έφτασε στο Λονδίνο. Κι εκεί βρήκε τον αληθινό προσανατολισμό της ζωής του.

Την εποχή εκείνη, θριασκόταν στην αγγλική πρωτεύουσα μια υπέροχη θηριοδαστριά, η Μαρκέλλα, που παρουσίαζε ένα νούμερο με 12 λιοντάρια. Ο Σνάιντερ παρακολούθησε με μεγάλο ενδιαφέρον το θέαμα και τόσοσ ήταν ο ενθουσιασμός του, που, όταν έμαθε ότι κάποιος θηριοδασστής σπούδασε 12 λιοντάρια, γιατί μ' όλες τις προσπάθειές του, δεν κατάφερε να τα δαμάσει, έσπευσε να τ' αγοράσει. Και το θάμα έγινε. Ο νεοφώτιστος Σνάιντερ κατάφερε να δαμάσει αυτά τα λιοντάρια, στα οποία προσέθεσε αργότερα κι' άλλα 12. Έτσι, προτού περάσει ένας χρόνος παρουσίασε ένα νούμερο με 12 λιοντάρια που είχε θριαυβευτική επιτυχία.

ΗΡΩΕΣ ΤΑΙΝΙΩΝ

Η Μαρκέλλα δεν κατάφερε να πιστέψει στα μάτια της. Ένας αν-

ταγωνισμός γεννήθηκε ανάμεσα σ' αυτήν και στον Σνάιντερ... Αλλά ο επαγγελματικός ανταγωνισμός παραχώρησε πολύ γρήγορα τη θέση του σ' ένα τρυφερό αίσθημα που αναπτύχθηκε μεταξύ τους και η Μαρκέλλα έγινε σε λίγο κυρία Σνάιντερ. Οι δύο σύζυγοι είχαν τώρα 24 λιοντάρια και το θηριοτρόφειό τους ήταν το μεγαλύτερο της Ευρώπης.

Μερικά χρόνια αργότερα, οι Σνάιντερ είχαν 70 λιοντάρια, με τα οποία έτρεχαν από τη μία πρωτεύουσα της Ευρώπης στην άλλη κι' έδιναν παραστάσεις.

Τα λιοντάρια αυτά μεταφέρονταν σε 20 μεγάλα αυτοκίνητα, που ήταν διασκευασμένα σε κλουδιά. Έκτος από το άλλο πολυπληθές προσωπικό, ο Σνάιντερ είχε στην υπηρεσία του έναν κτηνίατρο και δύο βοηθούς, που παρέχον σ' αυτά τα λιοντάρια τις απαραίτητες ιατρικές φροντίδες, σε περίπτωση ασθένειας.

Τα λιοντάρια του Σνάιντερ πήραν μέρος σε 99 κινηματογραφικές ταινίες, μερικές από τις οποίες έσημειωσαν μεγάλη επιτυχία. Ανάμεσα σ' αυτές ήταν το «Κόδο Βάντις», το «Μπεν Χούρ» στις δύο προπολεμικές εκδόσεις του, και άλλες.

Ο Ρούντολφ Σνάιντερ, παρά την αξιοθαύμαστη τέχνη του, είχε στο σώμα του κάμποσες πληγές από τα λιοντάρια. Ένα απ' αυτά του είχε βγάλει το νύχι του ολόκληρο το δάκτυλο του άριστερου ματιού και λίγο έλειψε να του βγάλει ολόκληρο το μάτι. Ένα άλλο του είχε κομματιάσει το άριστερο χέρι του με τα δόντια του... Κάποτε, εξ άλλου, κατά τη διάρκεια μιας παραστάσεως, ένα από τα λιοντάρια του κατάφερε να ξεφύγει από το κλουδί του και καταστράφηκε ένα δυστυχισμένο γέρο, ηλικίας 60 χρόνων.

ΤΑ ΜΥΣΤΙΚΑ ΤΗΣ ΖΟΥΓΚΛΑΣ

Ο «ΒΑΣΙΛΕΥΣ ΤΩΝ ΛΙΟΝΤΑΡΙΩΝ»

ΑΛΛΑΓΗ ΜΕΘΟΔΟΥ

Αλλά εκείνος που εξευγενίσε την τέχνη του θηριοδαστα, ήταν ο Γερμανός Κάρλ Χανγκενμπεκ. Ήταν ο πρώτος απ' αυτούς οι θηριοδασταί που προσπάθησαν να επιβληθούν στα θηρία με τον τρομό. Αλλά ο Χανγκενμπεκ ξεκίνησε από μια άλλη αρχή. Συμφώνησε με τη θεωρία του, ότι θηρία δεν έπρεπε να φροντίζονται τον δασά, αλλά να τον καταλαοσύνουν. Μονο ένας ψυχικής επαφής ανάμεσα στα θηρία και τον άνθρωπο μπόρουσε να ωσση καλά αποτελέσματα.

Κάθε θηρίο, υποστήριζε ο Χανγκενμπεκ, μπορεί να συνήθισε να υπακούει σ' έναν άνθρωπο. Αρκεί ο άνθρωπος αυτός να το κάνει ν' αναγνωρίσει και να αισθανθεί την υπεροχή του. Ο άνθρωπος, όμως, όχι μόνον δεν υπερέχει από την άποψη της σωματικής δύναμης, αλλά τουναντίον υστερεί σε καταπληκτικό βαθμό απέναντι των θηρίων. Πρέπει, λοιπόν, να βάλει σ' ενεργεία τη διαισθητική και την ψυχική υπεροχή του. Με τον τρόπο αυτό επιπλέον στο ένστικτο του θηρίου και το κάνει να υποτάσσεται στις βελήσεις του.

Ο θηριοδασστής πρέπει όχι μόνο να μη προσπαθή να επιβληθεί με τον τρομό στο θηρίο, αλλά και να διώξη τελείως το φόβο μέσα απ' τη δική του ψυχή. Ο θηριοδασστής που φοβάται είναι προκαταβολικά χαμένος. Γιατί η υπεροχή του τότε εξαφανίζεται.

Ο Χανγκενμπεκ υποστήριζε ακόμα ότι ο καλύτερος τρόπος για να εξακριβώσουμε το βαθύτερο χαρακτήρα ενός ανθρώπου είναι να χρησιμοποιήσουμε ένα ζώο. Αν ο άνθρωπος είναι καλός, έντιμος και ακακος, το ζώο θα παη αμέσως κοντά του. Μια ένστικτώδης συμπεριφορά δημιουργείται μεταξύ τους. Αν, όμως, πρόκειται για άνθρωπο, που, κάτω από ένα επιτηδευμένο παρουσιαστικό, κρύβει ψυχή κακή και ύπουλη, το ζώο θα δείξει αμέσως εχθρικές διαθέσεις απέναντί του.

Ο καλός θηριοδασστής, κατά τον Χανγκενμπεκ, πρέπει όχι μόνο ν' αγαπάει τα θηρία, αλλά και να κερδίσει τη δική τους αγάπη και να γίνει άξιος γι' αυτήν.

ΕΦΙΑΛΤΙΚΟ ΘΕΑΜΑ

Τις μεθόδους του Χανγκενμπεκ ακολουθούσε ο περίφημος Γάλλος θηριοδαστής Ζυλιέρος Ούς, που ασχολήθηκε κυρίως με τίγρεις και Βεγγάλης και τις Σιβηρίας.

Η τίγρις είναι, μετά το λιοντάρι, το θηρίο που «μαθαίνει» ευκολότερα και που συνήθίζει να υπακούει στον άνθρωπο.

Ο Ζυλιέρος Ούς έπαυσε τις τίγρεις του από μικρά και τις έταξε ο ίδιος με τα χιμπίτρες, δάχνοντας τις πάνω στα γονατά του. Για να μεγαλώσει, μάλιστα, την οικειότητα του μαζί τους, κοιμόταν ανάμεσά τους. Κι' έπαινε πάντα σ' οπούς μέσα στο κλουδί τους. Πήγαινε κοντά στα θηρία, τα χαϊδεύει, τους μιλούσε όρες ατέλειωτες και τα περιέβαλε μ' όλη την αγάπη και τη στοργή του.

Αλλά οι τίγρεις μεγάλωναν. Και τα θηριάδη ένστικτα τους ζυπνούνταν σιγά-σιγά μέσα τους. Ο Ούς, ωστόσο, δεν άλλαζε τακτική. Φρόντιζε, όμως, παράλληλα με τη φιλία, να εμπνεύσει σ' αυτές ένα αίσθημα υπατάγης. Έπρεπε να καταλάβουν πως αυτές ήταν ο κυρίαρχος και να μάθουν να υποτάσσονται στις βελήσεις του.

Έτσι, έφτασε στο καταπληκτικό νούμερό του. Είχε εκυμυδώσει 9 υπέροχες τίγρεις μαζί με τις οποίες εμφανιζόταν στην πίστα.

Ήταν τυλιγμένος μ' ένα δέρμα λεοπαρδαλώς, έτσι που έμοιαζε κι' αυτός, σαν θηρίο. Για μοναδικό όπλο είχε ένα γυαλιστερό έγχρυσιο, που κρεμόταν από τη ζώνη του...

Οι τίγρεις μεταφέρονταν μέσα σε ολόκληρα κλουδιά. Ο Ούς πήγαινε κοντά στην κάθε μία, τις χαϊδεύει, τους μιλούσε. Άνοιγες ύστερα ένα - ένα τα κλουδιά κι' οι τίγρεις πήδουσαν έξω και τόν περιτοίχιζαν... Αρχίζαν κατόπιν τα παιχνίδια του. Ο Ούς χορεύει ή πηδούσε μαζί τους. Δεν ήταν πια έννέα θηρία κι' ένας άνθρωπος, αλλά

Ο θηριοδαστής Φίλιππος Λαντέλ σταματάει μ' ένα σιδερένιο ραβδί την ούρη μιας εξαγοιωμένης λέαινας. Ή σκηνή ξετυλίγεται μέσα στο σιδερένιο κλουδί, με θεατάς τα άλλα λιοντάρια.

λά δέκα θηρία. Οι τίγρεις πηδούσαν πάνω από το κεφάλι του, περνούσαν ανάμεσα από τα πόδια του, γλιστρούσαν στην πλάτη του... Ήταν ένα θέαμα αληθινά εφιαλτικό... Στο τέλος, ο Ούς καβαλλούσε τη μεγαλύτερη από τις τίγρεις κι' έκανε το γύρο της πίστας.

Η ΑΠΕΙΘΑΡΧΙΑ ΤΗΣ ΜΠΕΤΥ

Αλλά τα πράγματα δεν γίνονταν παντοίε ελπί. Σε κάποια παραστάσι στο παρισινό Παλάι ντε Σπώρ, μια μεγάλη τίγρις, η Μπέτυ, απασπάστηκε, ξαφνικά, από τον υπολοίπο ομίλο, έδωσε ένα άγριο μουγκρητό και προχώρησε απειλητικά προς το μέρος του ανθρώπου.

Οι θεατές πάγωσαν από τον τρόμο τους. Στο βάθος της πίστας εμφανίστηκαν μερικοί βοηθοί με μακρά σιδερένια λαστάρια.

Ο μόνος που έμεινε άπαθής ήταν ο Ούς. Ακίνητος στη θέση του, στήριξε τα μάτια του μέσα στα μάτια του θηρίου. Το βλέμμα του ήταν σαν να της έλεγε:

— Τι σκέφτεσαι να κάνεις, Μπέτυ; Θα τολμήσεις να μου επιτεθείς;

Αλλά το βλέμμα του δεν έκαμε καμμία εντύπωση στην τίγρι, που δεν έρεβίξε περισσότερο ένα θηρίο από τη θέα του αίματος. Αλλά ο Ούς έκαμε το αντίθετο. Απλώσε το χέρι του, που είχε γίνει κατακόκκινο από το αίμα και το έδειξε στην τίγρι. Ήταν σαν να της έλεγε:

— Κύτταξε τί μου έκαμες! Και το θάμα έγινε αμέσως. Η τίγρις έβαλε την ουρά της στα σκέλη κι' έφυγε ντροπισμένη.

Παρόμοιο θεαμό είχε δημιουργήσει με τις τίγρεις κι' ένας άλλος θηριοδαστής, ο Σέριφ. Κάποτε, όμως, μια απ' αυτές άφησε εξαγριωμένη πάνω του. Και τότε έγινε το έξης: Μια άλλη τίγρις μπήκε στη μέση, για ν' αντιμετωπίσει την απειθαρχητή σύντροφό της. Η πάλη τους εξελίχθηκε με αστραπιαία ταχύτητα. Η πρώτη έχωσε τα τρομερά δόντια της μέσα στο λαιμό της δεύτερης και της έκοψε την καρδιά. Στο μεταξύ, όμως, ο Σέριφ, είχε βγεί από το κλουδί.

Αλλά η Μπέτυ είχε πέσει σ' ένα σοβαρό παράπτωμα. Και της

χρειάζοταν ένα καλό μάθημα. Πήγαινε, ξαναείπε ο Ούς. Το θηρίο έκαμε μεταβολή και διευθύνθηκε με άγρα όματα προς το «τούνελ», δηλαδή τον καγκελόφρακτο διάδρομο που οδηγούσε στα κλουδιά. Αλλά όταν έφτασε εκεί, ξαναγύρισε στα θημάτα του κι' ήρθε να πέση στα πόδια του ανθρώπου. Είχε μετανοιώσει για την προηγούμενη απειθαρχία και ζήτησε συγγνώμη.

Αλλά ο Ούς παρέμεινε άσυγκίνητος. Γύρισε αλλού το πρόσωπο και είπε:

— «Οχι, όχι, όλα τέλειωσαν μεταξύ μας, Μπέτυ. Πήγαινε. Η τίγρις σηκώθηκε και άπομακρύνθηκε λιγνίμην. Όταν έφτασε στην είσοδο του «τούνελ» ξαναγύρισε άλλη μια φορά το κεφάλι... Έπειτα, χώθηκε μέσα στο διάδρομο κι' εξαφανίστηκε».

ΜΙΑ ΤΡΟΜΑΧΤΙΚΗ ΠΑΛΗ

Κάποτε άλλοτε, στο Άμδουργο, μια εξαγοιωμένη τίγρις άφησε πάνω του και το ξέσχισε με τα τρομερά δόντια της τον πηχό του δεξιού του χεριού. Ένας άλλος θηριοδαστής, ο Σέριφ, κάποτε, όταν τον θα φρόντιζε να κρύψει τη ματωμένη πληγή του. Γιατί τίποτα δεν έρεβίξε περισσότερο ένα θηρίο από τη θέα του αίματος. Αλλά ο Ούς έκαμε το αντίθετο. Απλώσε το χέρι του, που είχε γίνει κατακόκκινο από το αίμα και το έδειξε στην τίγρι. Ήταν σαν να της έλεγε:

— Κύτταξε τί μου έκαμες! Και το θάμα έγινε αμέσως. Η τίγρις έβαλε την ουρά της στα σκέλη κι' έφυγε ντροπισμένη.

Παρόμοιο θεαμό είχε δημιουργήσει με τις τίγρεις κι' ένας άλλος θηριοδαστής, ο Σέριφ. Κάποτε, όμως, μια απ' αυτές άφησε εξαγριωμένη πάνω του. Και τότε έγινε το έξης: Μια άλλη τίγρις μπήκε στη μέση, για ν' αντιμετωπίσει την απειθαρχητή σύντροφό της. Η πάλη τους εξελίχθηκε με αστραπιαία ταχύτητα. Η πρώτη έχωσε τα τρομερά δόντια της μέσα στο λαιμό της δεύτερης και της έκοψε την καρδιά. Στο μεταξύ, όμως, ο Σέριφ, είχε βγεί από το κλουδί.

Ο ΟΡΛΑΝΤΟ ΟΡΦΕΙ.

Τη μέθοδο Χανγκενμπεκ ακολουθεί κι' ένας από τους μεγαλύτερους σύγχρονους θηριοδασταί, ο Ιταλός Ορλάντο Ορφέι.

Οι Ορφέι ήταν θηριοδασταί από πατέρα σε γυιό. Κάθε γενεά καλύτερε την τέχνη, προσθέτοντας κάτι το καινούργιο.

Ο Ορλάντο ανακάλυψε τυχαία τις ιδιότητές του ως θηριοδασταίου. Μια μέρα, μπήκε μέσα σ' ένα κλουδί με λιοντάρια, κρατώντας ένα μασιτίγιο στο χέρι κι' άρχισε να τους δίνει διάφορες διαταγές, όπως έκανε ο πατέρας του.

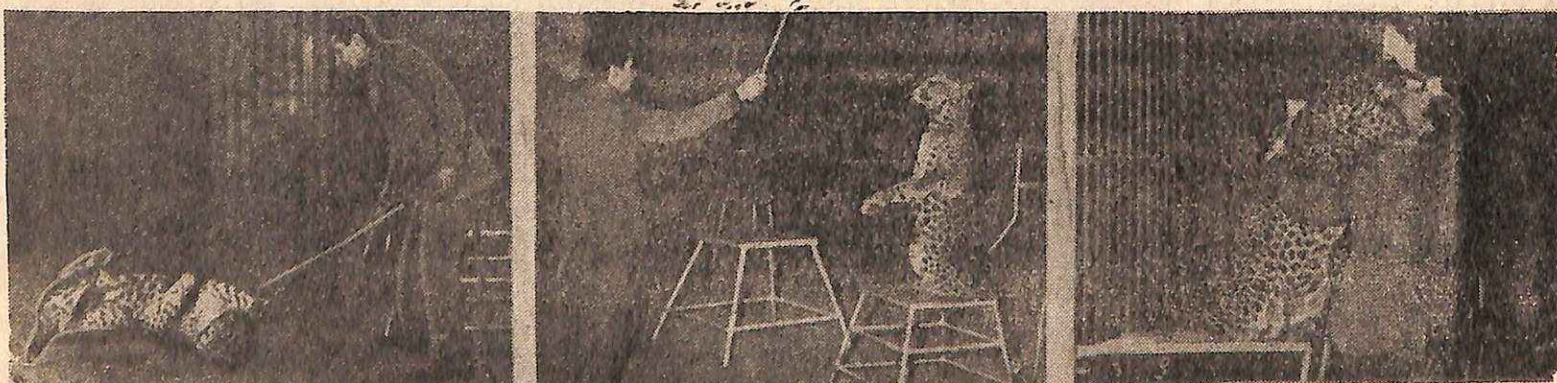
Τα λιοντάρια συμμορφώθηκαν με τα παραγγέλματα που τους έδινε και δεν έδειξαν καμμία διάθεσι απειθαρχίας. Εκτοτε άσφασιώθηκε στο επάγγελμά του θηριοδασταί. Αλλά όπως πολλοί άλλοι συναδέλφοι του δεν έμεινε άτρωτος. Το σώμα του είναι γεμάτο από ουλές, που προέρχονται από δαγκωματιές ή από κυρίες των θηρίων. Κάποτε, μια λέαινα του είχε δαγκώσει το πόδι κι' όπως έφευγε κάτω έπαθε ένα κάταγμα της κνήμης, που τον υποχρέωσε να μείνει στο κρεβάτι πάνω από μήνα. Όταν σηκώθηκε, ωστόσο, μ' όλο που, για να περπατήσει, έπρεπε να στηρίζεται σε δύο μπαστούνια, μπήκε μέσα στο κλουδί των λιονταριών και τους έκανε τη συνηθισμένη προπόνηση.

Ποτέ άλλοτε τα λιοντάρια μου δεν έδειξαν καλύτερη διάθεσι, έλεγε έπειτα. Ήταν σαν να μην ήθελαν να με κοροϊεύουν, γιατί έβλεπαν την αδυναμία μου.

ΠΑΝΟΡΕΣ ΚΑΙ ΑΡΚΟΥΔΕΣ

Από τα άλλα θηρία, ο μαυρός πάνθηρ της Ιάβας είναι τελείως αντίπαθος, γι' αυτό απανωτάτα τον βλέπει κανείς στα τσίρκα. Δεν αντέχει, άλλωστε, στην αιχμαλωσία. Οι άλλοι πάνθηρες είναι ή πολυ κουτοί για να μπορέσουν να καταλάβουν το μηχανισμό και τη σημασία μιας άσκησης, ή πολύ άθυμοι για να συμμορφωθούν με τα παραγγέλματα του γυναικαίου. Το ίδιο συμβαίνει με τους πούμα, τους ζαγκουάρ και τους τιγρδάκτους. ΣΤΟ ΕΡΧΟΜΕΝΟ: Κυνήγι Βόα.

Τρεις διαδοχικές φάσεις από το καθημερινό μάθημα του Ζυλιέρος Ούς σε μια βασιλική τίγρι της Βεγγάλης. Το μάθημα, όπως βλέπετε, καταλήγει μ' έναν θετικό έναγκαλισμό.

57

το μαγικό πηγάδι, κι' έτοιμαζόταν να κάνει την υπερφυσική του εμφάνιση.

Μόλις, όμως, έκανε μερικά βήματα στη σοφίτα, στάθηκε ακίνητος, μαρμαρωμένος. Από την πιο σκοτεινή γωνιά, πίσω από άραχνες πλεγμένες παρασκευασμένα ακούστηκαν ήχοι: ήχοι να τρίζουν και μακρόσυρτα, θρηνητικά αναφωνήματα: — Χού-ου-ου! Χι-ι-ι-ι!

Στο γλαυκό φως του φεγγαριού, που πλημμύρισε ξαφνικά τη σοφίτα από ένα φεγγίτι, ο Ζυλό είδε ένα άλλο... φάντασμα, ντυμένο όπως και αυτός, να προχωρά άργα προς το μέρος του. Μολονότι δεν ήταν από κείνους που τα χάνουν εύκολα, η απροσδόκητη εμφάνιση ενός... συνανδάλφου τον έκανε να τρέξει για μια στιγμή, να εγείρει μια διαπεραστική κραυγή τρόμου.

Ένα άλλο ξεφώνητο — ανθρώπινο ξεφώνητο — ακούστηκε από την άλλη άκρη της σοφίτας. Και ο Ζυλό είδε το φάντασμα να πετάει το σάβανο και τις άλυσίδες που και να το βάλει τριγύρω του. Ο Ζυλό έσπασε την ψυχραιμία του. Κι' έτρεξε να πάσει το φάντασμα που... ντράπηζε το επάγγελμα. Όταν, όμως, το κράτησε γερά, με τα δύο του χέρια, σε μια γωνιά, διαπίστωσε μ' ευχαρίστηση πως ο θρυλικός αυτός ήταν παχουλός με τολμηρές καιμπυλότητες. Έσκυψε καλύτερα και γνώρισε την... καμαριέρα της θωρώνης.

— Τι ζητάς εδώ; την ρώτησε σε ασυμμέτοχο τόνο.

Η Ζυλιέτ άρχισε να μισοκλαίει. — Έπισσα δουλειά στον πυργο, αποκρίθηκε, γιατί μου είπαν πως έχει καλό φαί και μισό. Μά, δεν άργησα να το μετανοιώσω. Η ζωή εδώ είναι ανυπόφορη για μια κοπέλα της ηλικίας μου. Δεν έχω άνοιγμα να πω μια κουβέντα μαζί του. Η υπηρεσία, γεροί και γριές, είναι όλοι ξεχωριστοί. Καλά οι άλλοι. Μά η θωρώνη, πρό παντός, πιο παλαιά απ' όλους, με ξεθεώνει με τις ιδιοτροπίες της...

— Και για να διασκεδάσεις παριστάνεις το φάντασμα; — Νομίζετε πως μου είναι ευχάριστο αυτό; Το κάνω για να τρομοκρατήσω τ' αφεντικά, να τ' αναγκάσω να παρατήσουν το στοιχειωμένο πυργο τους και να ξαναγορίσουν στο Παρίσι. Μη τους πείτε τίποτα, σας παρακαλώ...

Ο Ζυλό τη χάιδεψε στοργικά πρώτα τα μαλλιά, ύστερα το μανούλο και της είπε με γλυκό χαμόγελο: — Μπορείς να μείνεις ήσυχη, Ζυλιέτ. Σκεφθήκα κάτι, ξέρεις... Κι' έμειναν πολλή ώρα κουβεντιάζοντας, με τα σάβανα...

Την άλλη μέρα το πρωί, ο Ζυλό παρουσιάστηκε στο θαρράντο. Τον έβλεπε, στο σαλονάκι, να παίρνει το πρωινό του μαζί με τη θωρώνη. Φαινότανε και οι δύο τους έκνευσιμένοι.

— Τι απάντησε με το φάντασμα; — Ήταν η πρώτη ερώτησή εκείνου. — Ποιά φάντασμα; ήταν η απάντησή του Ζυλό.

— Ξέχασες για ποιά δουλειά σε πήραμε; στρίγγλιζε η θωρώνη.

— Σας υπεισχυρίζω, — είπε ο θωρώνης, — πλο συγκατακρίνω, — ότι σας προσέλαβα στην υπηρεσία μου, με φιλοξένη λίαν ικανοποιητική, για να μάς απολαύσετε της ανεπιθύμητης παρουσίας ενός φαντασματος. Τέλειωτα, μάς ενοχλεί πολύ με τον πένθιμο κράτον της αλυσίδας του, που αντιχέει όλη τη νύχτα στη σοφίτα.

— Δε μ' αφήνει να κλείσω μάτι, βρυχήθηκε η θωρώνη. — Σας ανέθεσα, λοιπόν, την εντολή έναντι αδράς αμοιβής, — προσέθεσε απρόσχετος ο θωρώνης — να παρουσιασθήτε ως φάντασμα ενώπιον του φαντασματος, να το τρομοκρατήσετε με την απροσδόκητο εμφάνισή σας και...

— Αυτοί είναι, τον διέκοψε ο Ζυλό, με ξενυχτισμό στη σοφίτα άναμμενα σ' άραχνες, λυχνιρίδες, ποντίκια και άλλα παράμοια πλάσματα του καλού Θεού, χωρίς να συναντήσω κανένα φάντασμα. Είδα, όμως, ένα πλάσμα τόσο γοητευτικό, μιά ύπαρξη τόσο γλυκειά, που άπεφάσα να το κάνω συντροφισσα της ζωής μου. Σας παρακαλώ, λοιπόν, να βεβαιώτε την παραίτησή μου από φάντασμα...

— Να φύγει άμέσως! βρυχήθηκε η θωρώνη. Είσαο ο δικέσλος προσώπο-ποιμήνιος, άφο άποφάσεις να πάρετε γυνάικα ένα φάντασμα!... Σορ-κισμένος νάσαι.

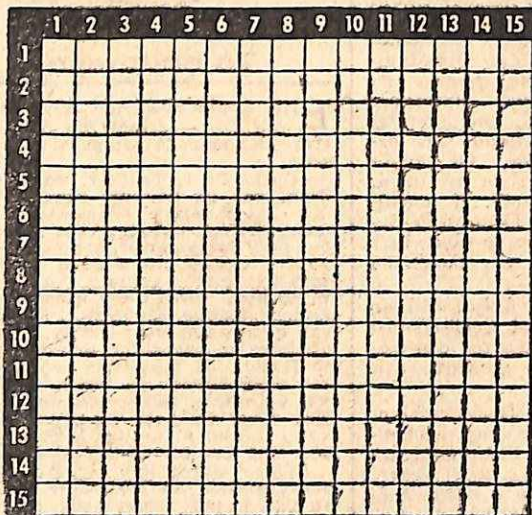
ΑΝΤΡΕ ΛΕΜΠΡΕΝ

Για μικρούς

ΚΑΙ ΜΕΤΑΒΟΥΛΕ

Λευκό σταυρόλεξο

Στο σταυρόλεξο αυτό, δε σας ζητούμε μόνο να βρείτε τις λέξεις που θα συμπληρώσουμε, αλλά και τα τετραγωνίδια, που πρέπει να μαυρίσετε. Δεδομένου ότι το σχέδιο είναι απόλυτα συμμετρικό, δε θα δυσκολευθήτε, με βάσι τη λογική και την πείρα σας, να το συμπληρώσετε με τις λέξεις, που σας ζη-

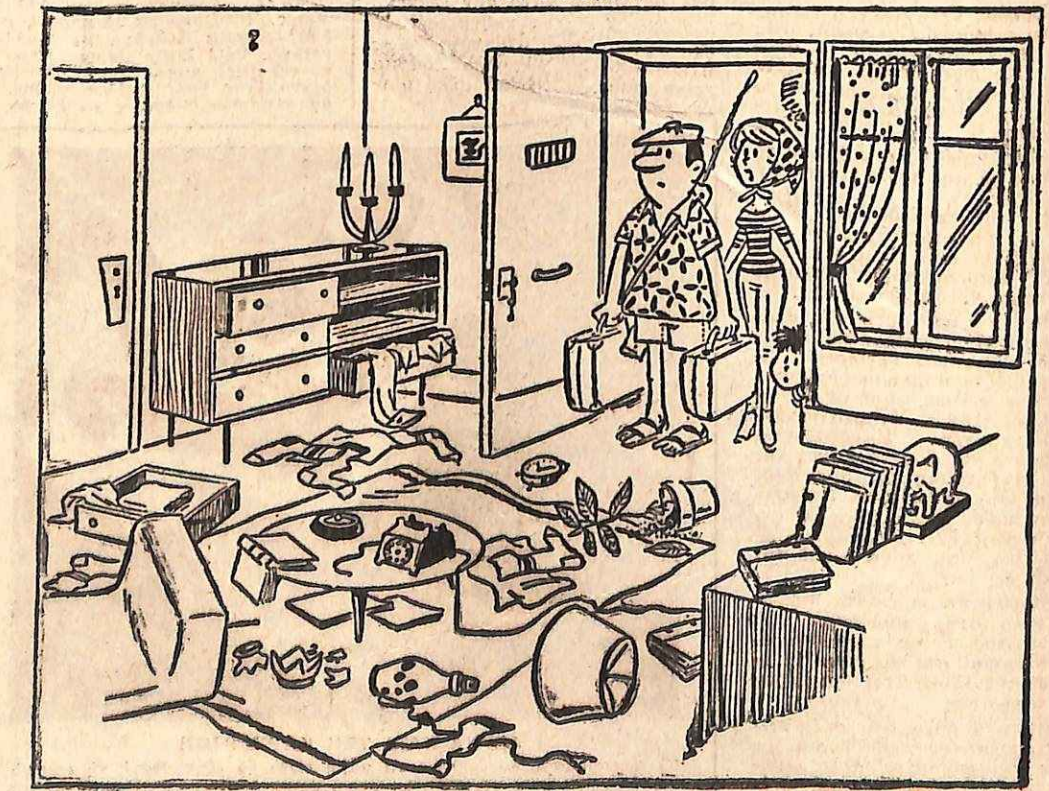

τάμε, μαυρίζοντας συγχρόνως και τα τετραγωνίδια, που πρέπει απαραίτητα να μαυρίσετε.

ΟΡΙΖΟΝΤΙΑΣ

- 1) Ερωτηματικό, που θυμίζει Κρήτη. — Το κλόσμα στην καθαρεύουσα. — Αρχικά σιδηροδρόμων.
- 2) Αρχηγός Κοζάκων. — Ανήκουν σε χώρα της Β. Αφρικής (ουδ.).
- 3) Οδότης. — Ελεύθερος τέκτων.
- 4) Ακαταμάχητος. — Ο οίνος της θείας Ευχαριστίας.
- 5) Μισό τράμ. — Διάσημη Ιταλίδα συγγραφέας (έπων.). Δεμα.
- 6) Μύτη βελόνας. — Ανεστραμμένος Αφρικανός.

Τί τους έκλεψαν;

Επιστρέφοντας από την έξοχ, το ζεύγος Άεροφρενίδη έβρισκε το σπίτι του άνακατό, δεν υπήρχε άμφιβολία πως κατά την άπουσία του μήκαν σ' αυτό λησποδίες και φεγόνοντας συντακόμεσαν άρκετά πράγματα. Ρίχνοντας μιά πρώτη ματιά γύρω τους, διαπίστωνον ότι λείπουν άρκετά πράγματα, που δε χρειάζεται να είσαι ο νοικοκύρης του σπιτιού, για

να τ' ανακαλύψει. Πόσα πράγματα έβρισκε έσεις ο, τι λείπουν από το δωμάτιο αυτό; Έχετε δυο λεπτά στη διάθεσή σας, για να τ' ανακαλύψετε. Μη σταματήσετε όμως τις έρευνες πριν έρθετε τολλάχυστον δέκα.

Οι λύσεις στη σελ. 76

Η ΤΟΥΑΛΕΤΤΑ ΤΟΥ ΜΩΡΟΥ

Τα σημεία που πρέπει να προσέξετε

ΟΛΕΣ οι μητέρες ξέρουν σήμερα, ότι η καθαριότητα του μωρού είναι το ίδιο απαραίτητη όσο και το γάλα, που του δίνουν η ο άερας, που αναπνέει. Ξέρουν ακόμη, ότι πρέπει να του κάνουν κάθε μέρα λουτρό. Τάχα, όμως, όστος, μερικά μέρη του σώματος του μωρού, που είναι ιδιαίτερα ευαίσθητα και που γι' αυτό απαιτούν ιδιαίτερη προσοχή. Τα μέρη αυτά είναι τα μάτια, τα αυτιά, η μύτη, ο ομφαλός και η έδρα. Άς δοήμε πως πρέπει να πλένεται καθένα απ' αυτά.

1) ΤΑ ΜΑΤΙΑ

Θα πλύνετε τα μάτια μ' ένα κομματάκι βαμπακι, που θα το βρέξετε μέσα σε μια ελαφρή διάλυση βορικού οξέος. Είναι αυτονόητο, ότι θα αναγεώνετε κάθε φορά το βαμπακι αυτό.

Θα πλύνετε τα μάτια εκ των έσω προς τα έξω. Έτσι, θα παρασφύρετε τις βλέννες, που συγκεντρώνονται στα ματωτόνορα κατά τον ύπνο. Το καθαρίσμα πρέπει να είναι ανάλαφρο, για να μην έρεθίσετε τα βλέφαρα. Θα σκουπίσετε κατόπιν τον περίγυρο των ματιών με μιά πετσέτα, που θα την έχετε ειδικά γι' αυτό το σκοπό και που θα πρέπει να τη βρέξετε κάθε μέρα. Δεν πρέπει να ξεχνάτε, ότι τα ματάκια του παιδιού είναι εξαιρετικά ευροσθήλητα από τα μικρόβια κι' ότι μιά μόλυνση μπορεί να διωωνισθή. Δεν είναι άρεστο, λοιπόν, να τα καθαρίζετε. Πρέπει και τα αντίχειμα που χρησιμοποιείτε για τον καθαρισμό (βαμπακι, πετσέτα κλπ.) να είναι απόλυτως καθαρά. Προηγουμένως, θα σαπουνίζετε καλά τα χέρια σας. Κατά τον καθαρισμό των ματιών, ες άλλον, δεν πρέπει να πιάνετε κανένα άλλο αντικείμενο, που θα μπορούσε να μολύνει τα χέρια σας.

2) Η ΜΥΤΗ

Θα τυλίξετε σ' ένα φυλάκι λίγο καθαρό βαμπακι, θα το βρέξετε με νερό και θα καθαρίσετε προσεκτικά τα ρουθόνια του μωρού. Ο καθαρισμός θα γίνη με μικρές περιστροφικές κινήσεις. Θα προσέξετε να μη χάσετε το φυλάκι πολύ βαθιά.

Η καθαριότητα της μύτης έχει ιδιαίτερη σημασία, γιατί, όταν το ρουθόνια είναι βουλωμένα, το παιδάκι αναπνέει από το στόμα, πράγμα που είναι άθυγιεινό.

Κατά τον καθαρισμό, θα προσέξετε ώστε το κεφαλάκι του μωρού να μένει ακίνητο. Σημειώστε ακόμη ότι, αν κάμετε το παιδάκι να τονέει την πρώτη φορά, θα είναι πολύ δύσκολο να το καταφέρετε κατόπιν να υποβληθή σ' αυτό τον καθαρισμό. Το χέρι σας, λοιπόν, πρέπει να είναι ανάλαφρο.

3) Ο ΟΜΦΑΛΟΣ

Μέσα στη γουβίτσα του ομφαλού συγκεντρώνονται συνηθώς υπολείμματα από σαιούνι, που ανακατείνονται με τις φυσικές εκκρίσεις του παιδιού και σχηματίζουν μικρές κόρες. Οι κόρες αυτές μπορεί να έρεθίσουν το δέρμα ολόγυρα και να προκαλέσουν ένοχλητικές και δυσκολοθεράπτεες δερματοπάθειες. Ο καθαρισμός του ομφαλού, λοιπόν, είναι απαραίτητος.

Θα χρησιμοποιήσετε γι' αυτό το σκοπό ένα κομματάκι βαμπακι, που θα το βρέξετε με λίγο λάδι. Αυτό το βαμπακι θα το γνωρίσετε δεξιά-άριστερα για να παρασφύρετε όλες τις ακαθαρσίες, που έχουν συγκεντρωθή μέσα στη γουβίτσα του ομφαλού.

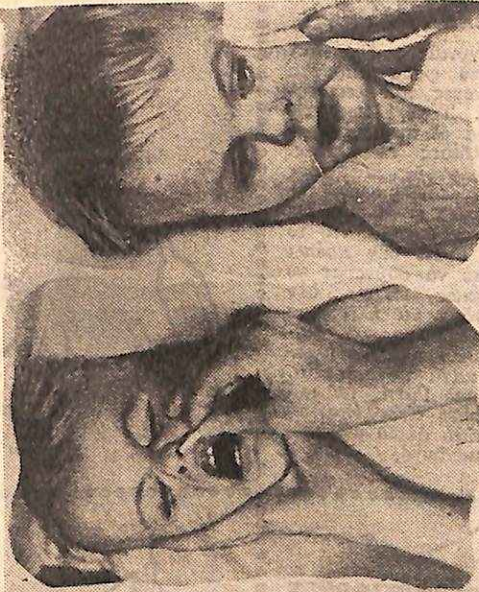
4) ΤΑ ΑΥΤΙΑ

Και τα αυτιά πρέπει επίσης να καθαρίζονται κάθε μέρα. Το πτερόγιο του αυτιού θα το καθαρίζετε με νερό και σαπούνι. Κατά τον καθαρισμό και το σκούπισμα, θα προσέξετε το κάτω μέρος, όπου το πτερόγιο συνδέεται με το δέρμα του προσώπου. Το μέρος αυτό είναι εξαιρετικά ευαίσθητο στα μωρά και, αν το τριψετε κάπως περισσότερο από ό,τι πρέπει, πάραυν κίνδυνος να έρεθισθή. Το σαπούνι, που

Τα πέντε ευαίσθητα σημεία του παιδιού είναι τα μάτια, η μύτη, ο ομφαλός, τα αυτιά και η έδρα. Πρέπει, λοιπόν, να προσέχετε πολύ στον καθαρισμό τους.

θα χρησιμοποιήσετε, θα είναι ουδέτερο.

Το έσωτερικό αυτί θα το καθαρίζετε με μικρούς κυλίνδρους από βαμπακι, που θα τους περιστρέφετε προς όλες τις διευθύνσεις. Είναι καλύτερο να βρέξετε λίγο αυτό το βαμπακι, για να συμπαρασφύρετε εύκολότερα τις ακαθαρσίες, που έχουν συγκεντρωθή μέσα στο αυτί. Αν η κνήνη ούσια έχει σκληρυνθή, θα χρησιμοποιήσετε λίγο γόλντ-κοήμ, με το οποίο θα αλείψετε το βαμπακι, αφού προηγουμένως το βρέξετε.

Σε καμιά περίπτωση δεν επιτρέπεται να χρησιμοποιήτε τα χέρια σας, για να καθαρίσετε τα αυτιά, τη μύτη, τον ομφαλό ή τα μάτια του παιδιού.

5) ΤΑ ΔΟΝΤΑ

Τάχα, τέλος, ένα ακόμη μέρος του σώματος, όπου η καθαριότητα πρέπει να είναι λεπτολόγος και προσεκτική: η έδρα. Αν είναι έρεθισμένη, δεν πρέπει να χρησιμοποιήτε σαπούνι, που θα αύξηση τον έρεθισμό. Ο καθαρισμός θα γίνη με λίγο λάδι, που θα το τυλίψετε μαζί με νερό. Μέσα σ' αυτό το μίγμα θα βρέξετε μικρούς κυλίνδρους από βαμπακι, με τους οποίους θα καθαρίζετε την έδρα του παιδιού. Θα σκουπίζετε κατόπιν το παιδί μ' ένα καθαρό και απαλό πανί. Στο τέλος, θα αλείψετε το δέρμα του μ' ένα από τα λάδια για βρέφη, που θα βρείτε στα φαρμακεία.

Πρέπει να συνηθίσετε ακόμη, το μωρό στο λούσιμο των μαλλιών. Άλλα μην του τρίβετε δυνατά το δέρμα του και μην του ελχνετε σαπουνάδες στα μάτια γιατί τότε δε θα σπείν αυτό, που θα γυάλι τον κόσμο με τις φωνές του, όταν σας βλέπει, ότι έτοιμαζόσασταν να το λούσετε. Για το μωρό, η καθαριότητα πρέπει να είναι ένα παιχνίδι.

Προκειμένου για το λουτρό, αν το δέρμα του μωρού είναι πολύ λεπτό, μπορείτε να βρέξετε μέσα στη μπανιέρα ένα σαπουνάκι με πίστουο ή με αλεύρι (το πρώτο είναι προτιμότερο). Αν, ες άλλον, το παιδί έχει αδύνατη διάπλαση, θα ρίξετε μέσα στο νερό ένα άφηνημα από καυδοφυλλία.

Ο ΥΠΝΟΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΙΩΝ

Ένα επίτελο ειδικών του Μονάχου με έπικεφαλή τον παιδίατρο δόκτορα Τέοντορ Κέλλμπερν, που θεωρείται σαν από τις σημαντικότερες έπιστημονικές αυθεντίες της άμελης Γερμανίας, άποφάσισε να συντάξη έναν πίνακα, που άποτελεί την άρστική — αν μπορεί να μιλώση κανείς για κάτι άρστικό — στο χώρο της έπιστήμης — απάντησι σ' ένα από τα μόνιμα προβλήματα, που άπασχολούν τις μητέρες: Πόση ώρα πρέπει να κοιμάται, σε κάθε ηλικία, το παιδί τους.

Για τα νεογνήνια, σύμφωνα με τον πίνακα των ειδικών του Μονάχου, οι έπιδολλόμενες ώρες ύπνου είναι 14 ως 16. Οι μητέρες δεν πρέπει να άνησυχούν παρά μόνο αν ο ύπνος του μωρού τους περιορίζεται σε λιγώτερο από 14 ώρες το εικοσιτετράωρο. Η θεωρία πως το νεογνήνιο χρειάζεται 18 ως 20 ώρες ύπνο, χαρακτηρίζεται από τον δόκτορα Κέλλμπερν και τους συνεργάτες του σαν λακτάσμενη και άνευσατική.

Δεκατέσσερις ώρες ύπνο εξακολουθεί να χρειάζεται το παιδί ως τα 2 χρόνια του. Από τα 2 ως τα 4, ο ύπνος μπορεί να μειωθή στις 13 ως 13½ ώρες. Στο διάστημα αυτό, όμως, πρέπει οι μητέρες να συνηθίζουν τα παιδιά τους να κοιμούνται και το μεσημέρι. Οι ιδανικές άναλογίες είναι: 11 ως 11½ ώρες ύπνος τη νύχτα και 2 ώρες το μεσημέρι.

Μετά την περίοδο αυτή, συνηθώς όταν φτάση γύρω στα 5, το παιδί άρχίζει να μη θέλει το μεσημεριώτικο ύπνο και οι μητέρες άφειλουν να μην το πιέζουν να κοιμηθή. Έντεκαμιση ώρες ύπνος τη νύχτα, είναι για τα παιδιά ως 6 ετών άρκετος, και δεκάμιση ώρες για τα παιδιά 6 ως 10 ετών.

Στην ηλικία των 10 ετών, ο μεσημεριώτικος ύπνος ξαναγίνεται άναγκαίος για το παιδί και η μητέρα άφειλει να το ξανασηθίσει να πέφει, για μιά ή δυο ώρες, στο κρεβάτι. Ποτέ, όμως, δεν πρέπει να ξεπλώνη νωρίτερα από τη 1 και ποτέ να μη σηκώνεται άργότερα από τη 4. Από την ηλικία αυτή, ως την έφηβεία, ο ύπνος του παιδιού δε χρειάζεται να ξεπερνά, συνολικά, τις 8 ως 10 ώρες.

Από τη στιγμή, ες άλλον, που το παιδί θα μεγαλώνη άρκετα, ώστε να ξεχωρίνη τη μέρα από τη νύχτα — τα μωρά, καθώς είναι γνωστό, δεν τις ξεχωρίζουν — πρέπει να συνηθισν να πέφει την ίδια πάντα ώρα στο κρεβάτι, ώστε να άποχτήση άμελές συνήθειες ύπνου. Η ένδεκαμιση ώρα κατακλίσεως, είναι, για τα παιδιά ως 6 ετών, 7 το βράδυ, για ένα παιδί 6 ως 11 ετών, 9 το βράδυ, και για ένα παιδί 12 ως 14 ετών, 9-9.30 το άργότερο.

Το ξενύχτι είναι άλλεριο για το παιδί, έπι, δεσφαιώνον οι Γερμανοί ειδικοί, με έξ ίσου κακή είναι η συθεία άρισμένων μητέρων να το άφειλουν να κοιμηθή σε ώρα που είναι άδύνατο να νυκτάση, καθώς και να το άποχρύνουν να κοιμηθή στάση, καθώς και να το άποχρύνουν να κοιμηθή το μεσημέρι στην περίοδο έκείνη της ηλικίας, που δεν έχει άρχει ακόμη να κοιμάται άπ' τα άμαθματα και άποχτείται, τις ώρες του άπομνημρου, την κίνησι και το παιχνίδι.

ΟΙ ΚΙΝΔΥΝΟΙ

Για πολλές από σας, παραδερσιμὸς σημαίνει μιὰ ταυτόχρονη απουσία από τὸ σπίτι καὶ ἀπὸ τὰ καθημερινὰ προβλήματα. Ὁ γυρισμὸς ὅμως στὸ σπίτι σας ἐκναφάρνει στὴν «ρεατίνη». Τώρα λοιπὸν πού ἐκναφάρνεται στὴν ἐργασία τοῦ σπιτιοῦ ἐπισημάνετε γιὰ νὰ ἐλέγξετε, ἂν ὅλα εἶναι ἐν τάξει, νὰ θεσπιασθε ἂν ὑπάρχει τίποτα πού νὰ μπερὴ νὰ ἐλάψῃ τὴν ἀκεραιότητά σας, τοῦ συζύγου σας, τῶν παιδιῶν σας.

Γιατί, ἂν καὶ ἀπὸ ψυχολογικῆς ἀπόψεως οἱ τοῖχοι τοῦ σπιτιοῦ δύνανται νὰ ἀποδοῦν ἀπόλυτης σιγουρίας, στὴν πραγματικότητά

διατρέχουμε κινδύνους, μικροὺς καὶ μεγάλους, ἀκόμη καὶ ὅταν μένουμε ἡσυχα-ἡσυχα στὸ σπίτι μας.

Γιὰ νὰ ἀποφύγετε αὐτοὺς τοὺς «κίριακούς κινδύνους» δὲ πρέπει νὰ ἀκολουθεῖτε ὅλους τοὺς προστατευτικὸς κανόνες πού ὑπάρχουν γιὰ κάθε σκεῦος καὶ συσκευή καὶ νὰ τὸ ἐλέγχουμε σχολαστικὰ ἀπὸ καιρὸ σὲ καιρὸ.

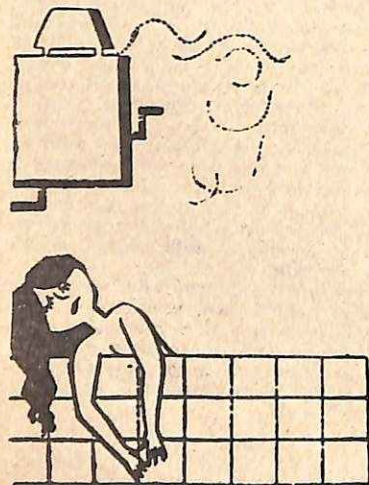
Ἐνα ἡλεκτρικὸ σύρμα γυμνὸ, ἕνα ρουμπινὲ τοῦ γκαζίου λα-σκαρισμένο, ἕνα σκαλοπάτι ἐπικίνδυνον, μποροῦν νὰ προκαλέ-σουν τραγικὰ δυστυχήματα.

ΤΟΥ ΣΠΙΤΙΟΥ

Οἱ μητέρες κυρίως πού γνωρίζουν πόσο περίεργα εἶναι τὰ παιδιά, πρέπει νὰ προσέχουν νὰ ἐξαφανίσουν ἀπὸ μπροστά τους κάθε τι πού θὰ μπορούσε νὰ γίνῃ αἰτία κάποιου δυστυχήματος. Στὰ χέρια τῶν παιδιῶν ἀκόμη καὶ τὰ πιὸ ἀδύνα ἀντικείμενα μποροῦν νὰ μεταμορφωθοῦν σὲ σέβαστους κινδύνους. Καρφίτσες, σπέρτα, ἕνα μπουκάλι μὲ κολώνια, ἕνα ξυραφάκι. Ἀκόμη καὶ τὰ παιχνίδια πρέπει νὰ διαλέγονται μὲ προσοχὴ ἀπὸ τοὺς γονεῖς, ἀνάλογα μὲ τὸ ἑκάστο της ἀγνοίας καὶ τῆς περιεργείας τῶν παιδιῶν.

Παρ' ὅλο πού οἱ αἰτίες ἀτυχημάτων στὸ σπίτι εἶναι ἀπειρες, τὸ περισσότερο εἶναι ὅτι ὁ μεγαλύτερος ἀριθμὸς τῶν «κίριακων ἀτυχημάτων» προκαλεῖται ἀπὸ τὶς ἴδιες, κλασσικὲς αἰτίες, πού ἐπαναλαμβάνονται μὲ ἀνησυχητικὴ μονοτονία. Συγκεντρώσα-με ἐδῶ δώδεκα ἀπὸ αὐτὰ τὰ ἐπικίνδυνα θέματα. Παρατηρήστε τὰ προσεκτικὰ καὶ κάνετε ἕνα αὐτοέλεγχο!

Εἰστε βέβαιες ὅτι ἔχετε λάβει τὰ μέτρα σας μὲ τὸν καλύτερο τρόπο, ὥστε στὸ σπίτι σας νὰ μὴ συμβοῦν παρόμοια ἀτυχή-ματα;

ΘΕΡΜΟΣΙΦΩΝΕΣ ΜΕ ΓΚΑΖΙ

Κάποτε οἱ γυναῖκες ἐνοιοῦσαν ἕνα πραγματικὸ φῶδο μπροστά στους θερμοσίφωνες, πού λειτουργοῦν μὲ γκάσι. Τότε, ἴσως, εἶχαν δίκιο. Τώρα οἱ συσκευές αὐ-τὲς ἔχουν βαλβίδες ἀσφαλείας, πού δὲν δικαιολογοῦν πιά τοὺς παλιούς φόβους. Σήμερα οἱ θερμο-σίφωνες μὲ γκάσι εἶναι ἐντελῶς ἀκίνδυνοι, φθάνει φυσικὰ νὰ τὸ θέλουμε ἐμεῖς. Γιατί δὲν πρέπει νὰ ἐξετάσουμε ποτὲ νὰ σβήνουμε τὸ θερμοσίφωνα, ὅπως, ἐπίσης, δὲν πρέπει νὰ ἐξετάσουμε νὰ κλείνουμε τὰ κουμπιά τῆς κουζίνας μὲ γκά-σι καὶ νὰ προσέχουμε κάποιον-κά-ποιον τὴ φλόγα κατὰ τὴ διάκριση, πού μαγειρεύουμε. Γιατί, ἂν μιὰ πνοὴ ἀνέμου σβύσῃ τὴ φλόγα, τὸ δηλητηριώδες αὐτὸ ἀέριο μένει ἐ-λεύθερο καὶ ἐπικίνδυνον.

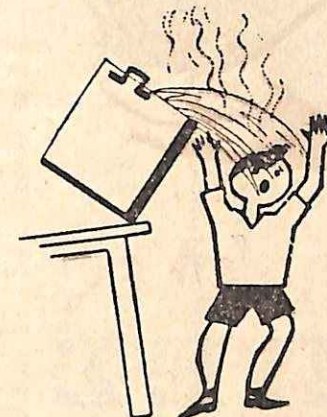

ΔΙΑΒΡΩΤΙΚΑ ΥΓΡΑ ΚΑΙ ΔΗΛΗΤΗΡΙΑ ΓΙΑ ΠΟΝΤΙΚΟΥΣ

Μὴν τοποθετῆτε ποτὲ στὸ ἴδιο ντουλάκι μὲ τὰ τρόφιμα, τὰ δια-βρωτικὰ υγρὰ (βαρελίνη, χλωρί-νη, κλπ.), τὰ δηλητήρια γιὰ τοὺς ποντικούς καὶ τὸ Ντι-Ντι-Τι. Εἶ-ναι εὐκολώτατο νὰ προκαλέσετε, κατὰ λάθος, μιὰ τραγωδία. Δια-τηρήστε ἕνα εἰδικὸ ντουλάκι γιὰ ὅλα αὐτὰ τὰ υγρὰ καὶ κολλήστε πάνω στίς μπουκάλες μιὰ ἐτικέ-τα, στὴν ὁποία θὰ ἔχετε σημειώ-σει τὴ λέξι «δηλητήριο». Ἄν δὲν ἔχετε εἰδικὸ ντουλάκι, τοποθε-τήστε τα στὸ πιὸ ψηλὸ ράφι τοῦ ντουλαπιοῦ τῆς κουζίνας σας, ὥ-στε τὰ παιδιά νὰ μὴ μποροῦν νὰ τὰ φθάσουν.

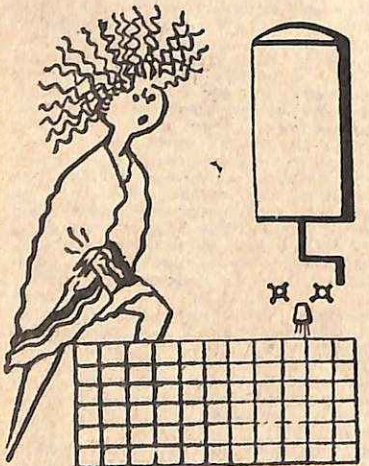
ΒΡΑΣΤΟ ΝΕΡΟ

Ἄν ἔχετε μικρὰ παιδιά, μὴν ἀ-φωρῆθε ποτὲ, οὔτε νὰ ἀπομακρῶ-νεσθε, ἂν ἔχετε ἀφίσει κάποιον μιά κατσαρόλα μὲ καυτό νερό. Τὰ παι-διά εἶναι πάντα ἔτοιμα νὰ σκαρ-φαλίσουν καὶ νὰ προκαλέσουν ἀ-τυχήματα. Ἄν ἐπιχειρήσουν νὰ παστοῦν ἀπὸ ἕνα καδὸ μὲ ζε-ματιστὸ νερό, τότε τὸ δυστύχημα μπορεῖ νὰ εἶναι σοβαρώτατο. Δυσ-τυχῶς, οἱ περιπτώσεις ἐγκυανί-των ἀπὸ καυτό νερό εἶναι συχνό-τερες στὰ χωριά, ὅπου τὸ νερό ζεσταίνεται ἀκόμη πάνω στὰ ξύ-λα. Ὅμως καὶ στίς πόλεις τὰ ἀ-τυχήματα αὐτὰ δὲν εἶναι καθό-λου σπάνια.

ΣΠΕΡΤΑ ΚΑΙ ΕΥΦΛΕΚΤΑ

Ἐνα κουτί σπέρτα στὰ χέρια ἑ-νὸς παιδιοῦ, εἶναι κάτι φοβερὰ ἐ-πικίνδυνον. Μ' αὐτὰ μπορεῖ νὰ προ-καλέσῃ μιὰ πυρκαϊά ἢ καὶ νὰ δη-λητηριάσῃ, φέροντάς τα στὸ στομάχι. Ἐπίσης προσέξτε νὰ μὴν πλησιάζετε ποτὲ στὴ φωτιά εὐ-φλεκτά υγρὰ, ὅπως ἡ βενζίνη. Ἀ-μέτοχτα σοβαρὰ δυστυχήματα ἔ-χουν προκληθῇ καὶ προκαλοῦνται κάθε μέρα ἀπὸ κάτι τετοῦς ἀδι-καλολόγητες ἀπορροές. Πολλὲς γυναῖκες ἔχουν πάθει φοβερὰ ἐγ-καύματα καὶ παραμορφώσεις, ἀ-κόρις ἐπειδὴ δὲ σκέφτηκαν, ὅτι ἡ φωτιά καὶ ἡ βενζίνη δὲν πρό-πει νὰ πλησιάζουν ἢ μιὰ τὴν ἄλλη.

ΗΛΕΚΤΡΙΚΟΙ ΘΕΡΜΟΣΙΦΩΝΕΣ

Πιὸ ἀνετός, φυσικὰ, πὸ «πο-λιτισμένο», εἶναι ὁ ἡλεκτρικὸς θερμοσίφωνα. Ἀλλ' ὅσοι, μᾶς ἐ-πιτρέπει καὶ λίγη ἀσημασία. Ἄν τὸν ἐξετάσουμε ἀναμμένο, ἡ ζῆμα περιορίζεται μόνο στὴν κατανάλω-σι τοῦ ρεύματος, ὅποτε ὁ λογαρια-σμὸς ἀνεβαίνει. Ὅμως καὶ αὐτὴ ἡ συσκευή παρουσιάζει τοὺς κιν-δύνους τῆς, τοὺς ἰδίους κινδύνους, πού εἶναι δυνατόν νὰ προσέλθουν ἀπὸ κάθε ἡλεκτρικὴ συσκευή. Θὰ πρέπει, λοιπόν, νὰ φροντίσετε νὰ μὴν ἀγγίζετε ποτὲ τὸ διακόπτη ὅσο ἔχετε τὰ χέρια βρεγμένα ἢ τὰ πόδια στὸ νερό.

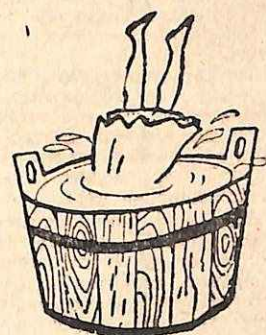

ΗΛΕΚΤΡΙΚΟ ΡΕΥΜΑ

Ποῖν ἐπιχειρήσετε ὁποιοδήποτε ἡλεκτρικὴ ἐπιδιόρθωση, θυμηθε-τε νὰ ἀπομονώσετε τὴν ἐγκατάστα-σι, κλείνοντας τὸ γενικὸ διακό-πτη. Ποῖν μεταχειριστῆτε μιὰ ἡ-λεκτρικὴ συσκευή, βεβαιωθετε, ὅτι τὰ καλώδια τῆς δὲν εἶναι ἐφθα-σμένα. Μὴ σιδερώνετε, πατώντας μὲ πόδια γυνῆ, ἂν τὸ πάτωμα εἶ-ναι ὑγρὸ. Σκεπάστε μὲ εἰδικὰ πό-ματα ἢ μὲ λευκοπλάστη τίς ἡλε-κτρικὲς πρίζες, πού εἶναι δυνατόν νὰ ἀποδοῦν μαοραίες γιὰ τὰ παι-διά.

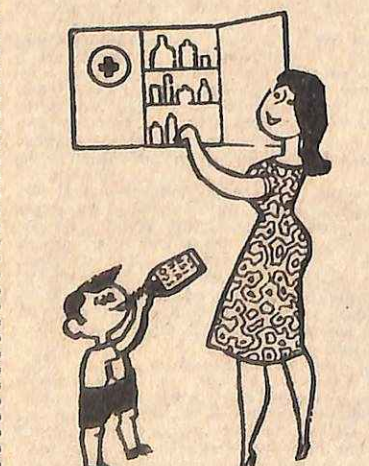
ΔΟΧΕΙΑ ΓΕΜΑΤΑ ΝΕΡΟ

Μπάνια καὶ κάδοι γεμάτοι νε-ρὸ ἀποτελοῦν μεγάλον πειρασμὸ γιὰ τὰ παιδιά. Ἀρχίζουν μ' ἕνα ξυ-λάκι, ὕστερα συνεχίζουν μὲ τὸ μπάνιο τῆς κουζίνας καὶ σὲ κά-ποια στιγμή μποροῦν νὰ ζαλι-στούν καὶ νὰ πέσουν μὲ τὸ κεφάλι μέσα στὸ νερό. Καὶ αὐτὰ τὰ ἀτυχήματα εἶναι τύπου σχεδὸν ἀ-πολυσίτου ἐξοικιστοῦ. Δὲ φτάνει νὰ προσέχετε τὰ παιδιά. Ποῖν ἂν' ὅλα ἀδειάζετε τὰ μπάνια καὶ τοὺς κάδους ἀμέσως μετὰ τὴ χορῶ

ΟΙ ΣΥΛΙΝΕΣ ΣΚΑΛΙΤΣΕΣ

Ποῖν ἀνεβήτε σὲ μιὰ σκαλίτσα γιὰ νὰ καθαρίσετε τὸν τοῖχο ἢ γιὰ νὰ κατεβάσετε κάτι ἀπὸ τὸ πατάρι, ρίξτε μιὰ ματιά στὰ σκα-λοπάτια. Αὐτὲς οἱ σκαλίτσες μὲ τὴν ἀθῶα ὀπὴ, ἔχουν προκαλέσει τόσα ἀτυχήματα, ὥστε νὰ ἀξίση τὸν κόπο νὰ προσέξετε. Ἄν πρό-κειται νὰ ἀγοράσετε τώρα μιὰ σκαλίτσα ἢ νὰ ἀνανεώσετε τὴν παλιά, προτιμήστε μιὰ ἀπὸ ἐκεῖ-νες μὲ τὰ σιδερένια σκαλοπάτια, πού εἶναι ἀσφαλῆς πρὸ σίγην. Ὅσοιδήποτε, ὅμως, ἂν σας ἀ-ρέσῃ νὰ βάψετε τοὺς τοίχους, ἀ-ποφύγετε νὰ κάνετε ἀνορθώσεις.

ΦΑΡΜΑΚΑ, ΔΗΛΗΤΗΡΙΑ ΚΑΙ ΠΟΤΑ

Τὰ φάρμακα πρέπει νὰ διατη-ροῦνται πάντα στὸ εἰδικὸ ντουλα-πάκι «Πρώτων Βοηθειῶν». Τὰ φάρμακα-δηλητήρια πάντοτε καλὰ διαχωρισμένα, μὲ τίς ἐτικέτες τους, φροντίστε νὰ τὰ τοποθετή-τε στὸ πιὸ ψηλὸ ράφι, γιὰ νὰ μὴ μποροῦν τὰ παιδιά νὰ τὰ φθά-σουν.

Τὰ παιδιά, γενικὰ, ἀρνοῦνται νὰ πάρουν τὰ φάρμακα, πού τοὺς δίνει ἡ μητέρα τους, ἀλλὰ ὅταν βροῦν χάπια, νομίζουν, ὅτι εἶναι κουφέτα. Ὅμως, καὶ τὰ μπουκάλια μὲ τὰ ποτὰ, πρέπει νὰ κλει-δώνονται, γιατί τὰ παιδιά δια-τρέχουν σοβαρώτατους κινδύνους ἂν πινῶν, «παίζοντας», ἀλκοόλ.

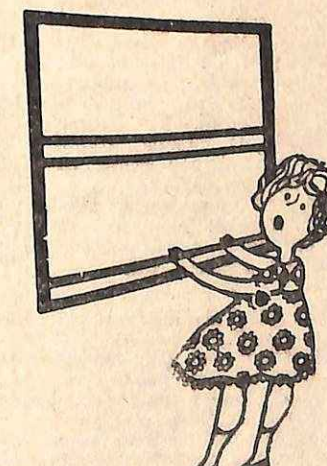

ΜΑΧΑΙΡΙΑ ΚΑΙ ΠΗΡΟΥΝΙΑ

Μιὰ ἀπορροχὴ κίνησις, ἕνα χέ-ρι λαδωμένο ἢ γλυστερὸ ἀπὸ σα-ποῦνι, μιὰ τοποθέτησι ἀκατάστα-τη, μποροῦν νὰ μεταμορφώσουν τὰ μαχαίρια καὶ τὰ πηροῦνια σὲ ὅλα ἐπικίνδυνα. Προσπαθήστε νὰ γίνετε προσεκτικὲς καὶ νὰ συντη-ρίσετε νὰ τηρεθῇ ὁρισμένους κα-νόνες. Ὅμως, στὴν περιπτώσι πού θὰ τραυματισθῇτε, ἀπολυμάνε-τε καλὰ τὴν πληγὴ. Ἐστω καὶ μι-κρή, γιὰ νὰ ἀποφύγετε μιὰ πιθαν-ὴ μόλυνσι.

ΤΑ ΠΑΡΑΘΥΡΑ ΠΟΥ ΑΝΕΒΟΚΑΤΕΒΑΙΝΟΥΝ

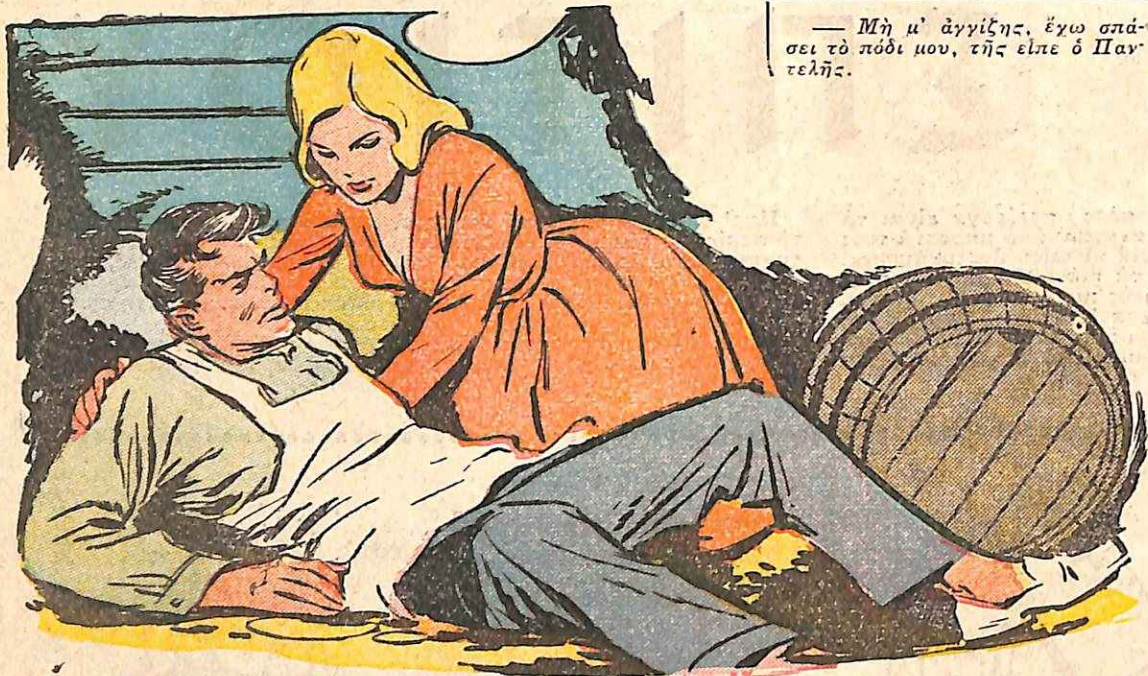
Τὸ παράθυρο εἶναι συχνὰ ἕνας ἀπὸ τοὺς μεγαλύτερους κινδύνους γιὰ τὰ παιδιά, πού σκαφαλώνουν σ' αὐτὰ καὶ σκάνουν ἐπικίνδυ-να, ἰδίως ὅταν τυχὰ νὰ ἀκούσουν ἀπὸ ἕξω φωνὲς ἄλλων παιδιῶν. Ὅμως ὑπάρχουν καὶ παντσοῦρια, τὰ ὁποῖα εἶναι ἀκόμη περισσότερο ἐπικίνδυνα. Πρόκειται γιὰ τὰ παράθυρα, πού ἀνεβοκατεβαίνουν. Αὐτὰ, ὅταν δὲν εἶναι στερεωμέ-να προσεκτικὰ, εἶναι δυνατόν νὰ πέσουν ἀπὸτομα καὶ νὰ χτυπήσουν ἄσχημα τὸ παιδί στὸ κεφάλι.

ΠΑΤΩΜΑΤΑ ΠΟΛΥ ΓΥΑΛΙΣΜΕΝΑ

Σχεδὸν ὅλες μᾶς προσπάθειες νὰ κάνουμε τὸ πάτωμα γυαλιστε-ρὸ σὰν καθρέφτη. Ἡ παροετινὴ, ὅμως, μπορεῖ νὰ μᾶς δημιουργή-σῃ ὄσχημα ἀστυχίας. Ἐπάρχει μιὰ μέθοδος, πού ἐπιτυγχάνει πατώ-ματα γυαλιστερά, ἀλλὰ δὲν γλυ-στερά. Σχορπίστε λίγη παροετινὴ, ἀπλώνοντάς την μὲ προσοχὴ στὴν ἐπιφάνεια καὶ γυαλίστε ἐπίμονα, εἰς τρόπον ὥστε νὰ ἀφανιστεῖ ὅλη τὴ «κίταρη» ἐπιφάνεια.

— Μή μ' αγγίξεις, έχω σπάσει το πόδι μου, τής είπε ο Παντελής.

ΠΟΝΕΜΕΝΕΣ ΙΣΤΟΡΙΕΣ

Η Άσμηνα δούλευε δακτυλογράφος σε κάποιο ιδιωτικό γραφείο, κι' ο πατέρας της, που ήταν κι' αυτός τυφλωμένος, σε μια τράπεζα, είχε ένα μεγάλο σπίτι στη γειτονιά, με τρία πατώματα, που το προωρούσε για προίκα στη μοναχοκόρη του. Ήταν όμως πολύ φαντασμένος άνθρωπος και ακατάδεχτος. Όσο για την κόρη του, την έβλεπε τουλάχιστον γυναίκα διευθυντού τράπεζας.

Δεν ήταν αυτή η αιτία, βέβαια, που επιδίωξε την Άσμηνα να σκεφθεί κι' αυτή ένα γάμο ή να φλερτάσει μ' ένα νέο. Όχι. Από ιδιοσυγκρασία της δεν της άρεσαν οι σχέσεις. Όσο για το γάμο, σκεπτόταν πως αυτός ήταν κάτι το τυχερό.

Αδέρφητα, λοιπόν, χωρίς καμία ύστεροβουλία, την ημέρα εκείνη, που έτυχε να έχει πάρει τρεις ημέρες άδεια από το γραφείο της, βοήθησε τον Παντελή και έκανε, ότι της είπε.

Τα φύλαρχα ενστικτώ της ξεπήδησαν, κι' ένοιωσε στην καρδιά της μια συμπάθεια για τον έρμιο αυτό άνθρωπο.

Γι' αυτό φρόντισε να κλείσει το μαγαζί, κι' όταν έμαθε πως τον πήγαν στο Λαϊκό Νοσοκομείο, έτρεξε να του πιάσει το χέρι.

Τον βοήθησε σ' ένα μοναχικό δωμάτιο, άγνωστο μετά την ιατρική επέμβαση.

Την κούταξε στα μάτια, την ευχαρίστησε για τη βοήθεια, που του πρόσφερε, κι' ένα δάκρυ κύλησε από τα μάτια του.

Εκείνη το σάπιασε το χέρι και τον παραγέλασε. Έπειτα κοιμήθηκε λίγο μαζί του, του υποσχέθηκε, ότι θα πήγανε να τον βλέπουν, κι' έφυγε μ' ένα αίσθημα φιλίας στην καρδιά. Γιατί αυτό ήταν η αλήθεια: Δεν είχε φίλους και φίλες αποκτήσει ποτέ της και η ζωή της στο σπίτι ήταν μονότονη, γιατί διέφερε πολύ από τους γονείς της, που τους άρεσαν οι κομμωτικές επιδείξεις.

Σε κάθε επίσκεψή της, που γινόταν χρόνια από το σπίτι της, η Άσμηνα έλεγε και πλάιζε πιο πολύ στον Παντελή. Μια μέρα, μάλιστα, που της φίλησε εκείνος το χέρι, ένοιωσε το πιο μεγάλο αίσθημα αγάπης γι' αυτόν.

★

Ο Παντελής, όταν βγήκε από το νοσοκομείο, κούταγε. Είχε χάσει την ευλυγισία και τη σιελόσυνή, πουχε περί, κι' η καρδιά του ήταν γεμάτη απελπισία, γιατί αγαπούσε την Άσμηνα και δεν τολμούσε να τη ζητήσει με το άναρθρο πόδι του.

Έξη χρόνια πέρασαν από τότε και μια μέρα τ' αποφάσισε. Τη ζήτησε από τον πατέρα της. Ήλπιζε στην αγάπη της Άσμηνας και στο πείσμα της να μη παντρευτεί άλλον απ' αυτόν. Ο πατέρας της όμως αρνήθηκε κι' η Άσμηνα αποπειράθηκε ν' αυτοκτονήσει.

Τώρα πήγανε αυτός και την έβλεπε στο νοσοκομείο. Τώρα ήξερε, ότι η Άσμηνα τον αγαπούσε. Αδιαφορούσε για τον πατέρα της, θα την έπαιρνε όπως ήθελε, ποτέ γυναίκα του.

Και την πήρε! Οι γονείς αναγκάστηκαν να δεχθούν, με τον όρο να πουλήσουν το μαγαλάκι.

Ο Παντελής δέχτηκε. Είχε, έξι άλλων, πολλά λεφτά και μπορούσε άφοβα, θάκανε κάτι άλλο, έτσι γι' ν' απασχοληθεί.

Δύο μεγάλες αγάπες ενάθηκαν σε μία, και η Άσμηνα με τον Παντελή βρήκαν την ευτυχία στη ζωή τους.

ΜΙΡΑΝΤΑ

Δυο μεγάλες ΑΓΑΠΕΣ

— Γιατί όχι; Ένας μπακάλης μορφωμένος, είναι καλύτερος από ένα δικηγόρο. Επ'αγγέλμα το ένα, επ'αγγέλμα και το άλλο.

Ο κύριος Σπύρος άπορησε με τα λόγια του και με τις ιδέες του. Άπορησε ακόμα πως δεν είχε να κάνει μ' ένα φαντασμένο χωριστικό παιδί, τον συγγράφηκε και τον έστειλε με άδεια στο χωριό του ν' αναπαυθεί ένα μήνα.

Όλα πήγαιναν καλά, ο Παντελής γρήγορα ευχαριστήθηκε και με περισσότερη όρεξη για δουλειά...

Μα κι' ο κύριος Σπύρος ήταν ενθουσιασμένος μαζί του, γιατί ο Παντελής με τα νεύματά του, το χαμόγέλο του και τα μορφωμένα λόγια του, είχε συγγενώσει στο μαγαζί του όλη τη γειτονιά.

Τα κορίτσια του χαμογελούσαν και ζητούσαν πρόσκαιρα ναρθούν στο μαγαζί να ψωνίσουν κάτι για ν' αζούσουν από το στόμα του ένα χαριτωμένο λόγο.

Κι' ήθελε ο κύριος Σπύρος, να τον πείσει ο Παντελής, να μην πάει στο χωριό του και σκοτώσανε όλους τους δικούς του.

Ο Παντελής στενοχωρήθηκε κατάκαρδα για το κακό, που του συνέβη, μα το επαγγελματικό χαμόγελο δεν έλειψε από τα χείλη του. Αυτά τάβλεπε ο κύριος Σπύρος και μια μέρα του είπε:

— Παντελή, σ' εκτιμώ και σ' αγαπώ. Την πρόοδο της δουλειάς μου τη χρωστώ σε σένα. Μαγκούφης είμαι, ορφανός από μικρό, ούτε παντρεύτηκα για να έχω παιδιά. Παντελή, θέλεις να σε κάνω παιδί μου;

Ο Παντελής έπεσε στην άγκυρα του και οι δύο άντρες έλαψαν τον πόνο τους, ο καθένας χωριστά, το δικό του.

Έτσι, ο Παντελής υιοθετήθηκε μια μέρα και πήρε πιά επίσημα το επώνυμο του κύριου Σπύρου, αποκτώντας ένα τόσο καλό πατέρα.

ΑΠΟ την ημέρα, που ο κύριος Παντελής ζήτησε για γυναίκα του από τον πατέρα της την Άσμηνα κι' εκείνος του την άρνηθηκε, κλείστηκε στον έρμιο του, μελαγχολήσε και το χαμόγελο χάθηκε από τα χείλη του.

Φίλους δεν είχε ο κύριος Παντελής, μα ούτε και συγγενείς.

Βέβαια, είχε άλλοτε μάνα και πατέρα, είχε και τρία αδέρφια στο χωριό του, μα όλοι αυτοί χάθηκαν στην Κατοχή, μέσα σε μια νύχτα, κι' ούτε τους είδε, γιατί ο Παντελής βοσκόταν, την εποχή εκείνη, στην Αθήνα, υπηρετώντας σ' ένα μπακάλικο κάποιου μαζονικής γειτονιάς.

Τον είχαν στείλει από μικρό, δώδεκα χρόνων παιδί, που μόλις είχε τελειώσει το Δημοτικό σχολείο, στην Αθήνα.

Τον έστειλαν τον Παντελή όχι για να μορφωθεί περισσότερο, μα για να μη σ' εδουλεύει, στο μαγαζί ενός πατριώτη τους.

Μα ο Παντελής έκτοτε, που ήταν έρμιας, είχε και μεγάλη αντίληψη. Ήταν ένα έξυπνο χωριστικό παιδί, με μεγάλη επιθυμία ν' αναπτύξει τη μορφή του.

Και τα κατάφερε, παρακαλώντας τ' αφεντικό του, να εγγραφίσει σε μια νυχτερινή σχολή και να περνά μαζί με τις τάξεις του Γυμνασίου, απρόσκοπτα και με καλούς βαθμούς.

Τ' αφεντικό του ευχαριστούσαν για την πρόοδο του, κι' οι γονείς του τον είχαν χαίρει, πλάθοντας όνειρα για το γνίο τους. Τον έβλεπαν τουλάχιστο δικηγόρο στην άρχη, κι' έπειτα... βουλευτή.

Ο Παντελής όμως τ' αγαπούσε το μπακάλικο, που δούλευε, και πιο πολύ αγαπούσε τ' αφεντικό του, τον κύριο Σπύρο, που τον υιοθετούσε ν' αναπαυθεί και του δινε όλα τα μέσα να αποκτήσει μια ανώτερη μόρφωση.

— Παντελή, τούπε ο κύριος Σπύρος, όταν τελείωσε το Γυμνάσιο, να σε γράψω στην Ανωτέρα Ευποριτική.

— Όχι, κύριε Σπύρε, δε μου χρειάζονται πιο πολλά γράμματα. Αυτά που έμαθα, μου είναι αρκετά...

— Άρεσά για τί πράγμα, Παντελή;

— Για να συνεχίσω τη δουλειά που μοιμάθεσε, κύριε Σπύρε.

— Θέλεις, δηλαδή, να μείνεις μπακάλης;

Η ΣΕΛΙΣ

ΤΗΣ

ΓΥΝΑΙΚΑΣ

ΤΑ ΧΕΙΜΕΡΙΝΑ ΧΩΡΙΣ ΜΑΝΙΚΙΑ

ΑΝΑΜΕΣΑ στις διάφορες μόδες, που θα χαρακτηρίσουν το φθινόπωρο και, μπορούμε να πούμε, και το χειμώνα, είναι η μόδα των φορεμάτων από λαϊνά, που θα διατηρούν κάτι από την εποχή, που έφυγε... Κι' αυτό είναι η ελληνική μανικία. Είναι μια μόδα πολύ ψυχολογημένη, γιατί κάτι που δύσκολα «φυλάξει» η γυναίκα, είναι τα μπράτσα της. Η μόδα, λοιπόν, έρχεται να την ευκολύνει με τα φορέματα, χωρίς μανίκια, που τα φοράει κατά θέληση: μόνα τους ή με μπλουζες. Αν θέλει δέ, τα κάνει και τρουά-πές, προσθέτοντας για συμπλήρωμα μια βέστα ομοιόμορφη, φυσικά, ή και ένα πτι-παλτό.

Μια όμορφη κόψη γι' αυτού του είδους τα φορέματα, χωρίς μανίκια, είναι η μονοκόμματη, που ακολουθεί την ίδια γραμμή.

Το κορσάκι γίνεται άρκετά άνετο και σχηματίζει ένα μεγάλο στρογγυλό άνοιγμα στο λαιμό, που πέφτει ελαφρά στους ώμους. Οι μασχάλες είναι άνετες και μερικώς «ντε κοϊτ» επιρροές-πλάγια, υπονομαμίζουν τη μέση, χωρίς να την τονίζουν. Όμοιες «ντε κοϊτ» επαναλαμβάνονται στο τέλος περίπου των γοφών, προσδίδοντας στο σύνολο μια μακροτάλη γραμμή. Το φόρεμα συνενώνεται εύθυγαμμο, με ελάχιστη άνεση προς τα κάτω.

ΒΡΑΔΥΝΑ ΦΟΡΕΜΑΤΑ

Στα βραδινά φορέματα θα δούμε να φιγουράρουν τα μεταξωτά κρέπ, τα σατέν και πάντοτε το βελούδο.

Εδώ, τόσο τα διάφορα χρώματα της μόδας, αλλά και συνγόντα του μαύρου και το λευκό, θα έχουν το λόγο.

Τα μεγάλα ντεκολτέ θα είναι ιδιαίτερος το-νισμένα στην πλάτη, είτε σε γραμμή μαντιέ, που σβάνει ενίοτε ως τη μέση, είτε σε γραμμή δβάλ.

Πολύ συχνά, σ' αυτά τα φορέματα η μέση θα υπογραμμίζεται μ' ένα ντεκολτέ, που θα σχηματίζει το ίδιο το φόρεμα. Άλλοτε πάλι μια ντεκολτέ σβάνει τις άκρες της να κρέμονται πολύ χαμηλά. Κάποτε ξεπερνούν λίγο τη φούστα.

Τα κορσάκια γίνονται εφαρμοστά, με συνέχεια τη φούστα, σε εβαές γραμμή. Συγγόνως όμως θα δούμε και την έντελως ίσα γραμμή, στον άφορο τη φούστα, με το κορσάκι ελαφρώς μπαρράν πάνω από τη μέση.

Ένα παρόμοιο μοντέλο από μαύρο μεταξωτό κρέπ σχηματίζει ένα βαθύ ντεκολτέ πίσω σε σχήμα δβάλ, ενώ ένα κεντητό μοτίβο ή ένα κόσμημα στολίζει τον ένα ώμο. Ένα άλλο μοντέλο από λευκό σατέν, ακολουθεί τη μονοκόμματη γραμμή, με τονισμένη τη μέση και με τη φούστα εβαές.

Στο ένα πλάι της φούστας προς τα εμπρός βλέπουμε ένα κεντητό στολίσμα σε όλο σχεδόν το μήκος της φούστας, που σχηματίζει ένα τριαντάφυλλο με το κοτσάνι του και τα φύλλα του.

ΤΑ ΣΥΝΟΛΑ ΤΗΣ ΜΟΔΑΣ

Τα ντε-πές παρομένουν πάντα τα «εννοούμενα» της μόδας, κι' αυτό γιατί είναι πολύ πρακτικά και κομψά. Διάφοροι συνδυασμοί τα καθιστούν εξαιρετικά ελκυστικά. Άνάμεσα

Μονοκόμματο φόρεμα με πλαϊνές ντεκοιού.

Άρυστρεά: Πτι-καρρώ βέστα με όμοια εσάρπα. Δεξιά: Ριχτό λουσάτο επανωφόρι με γιακά-εσάρπα.

Σύνολον σκοτεινές: κον και μονόχρωμον.

Επανωφόρι από φανταζή λαινάξ.

στοιχούς διάφορους αυτούς συνδυασμούς, θα έχη την πρώτη θέση ή φούστα, που συμπληρώνεται με σχετική καζάχα.

Είναι ένα σύνολο, που, ανάλογα με το ύψος, που διαλέγουμε, μπορεί να έχη απλή εμφάνιση, αλλά μπορεί να είναι και απογευματινό σύνολο με αξιώσεις.

Α, γ. χαμωμένο από μονόχρωμο λαινάξ, αποτελεί ένα απλό απογευματινό σύνολο περιπάτου. Η φούστα γίνεται ευθύγραμμη και η καζάχα θα είναι άνετη, με μία γνωστή φάσα στο άνοιγμα του λαιμού. Η κόψη της μπορεί να γίνη κιμονό ή με εφαρμοστά μανίκια. Το μήκος της θα είναι τονισμένο και ελαφρώς εβαζε προς τα κάτω. Μία ζώνη από το ίδιο ύφασμα, περνώντας σε πλαϊνές θηλειές, δίνει μπρός-πλάι χωρίς να σβίγγη τη μέση.

ΠΤΙ - ΚΑΡΡΩ ΚΑΙ ΚΑΝΤΡΙΓΙΕ

Τα χαρακτηριστικά αυτά λαινάξ, άλλοτε με τα μικροσκοπικά καρρώ και άλλοτε με τις διασταυρούμενες γραμμές, που σχηματίζουν μενύ-

Ε π ά ν ω: Φόρεμα πτι-καρρώ με πλισσέ φούστα. Κ ά τ ω: Καρρεδάτο άπλο φόρεμα με δερμάτινη ζώνη.

λα καρρώ, θα είναι από τις μεγάλες μόδες της επομένης περιόδου. Ακολουθώντας πάντα μία απλή κόψη, θα σας προσφέρουν χαριτωμένα φορέματα, για καθημερινή σας χρήση.

Θα τα δούμε πολύ σε δίχρωμους τόνους, όπως π. χ. σε άσπρα και μαύρα, σε καφέ και μπλε, σε μπλε-μαρέν και άσπρα και σε διάφορους τόνους του γκρι.

Η μόδα της πέττας θα είναι στην ημεροσία διάταξη, τότε εμφανιζόμενη σε κουφοτές, τότε σε πλαγιαστές και τότε σε απλές πιέττες, όλες όμως σε μία κατεύθυνση.

Μία από τις πιο συνηθισμένες κόψεις είναι αυτή, που εμφανίζει ένα εφαρμοστό μπουστάκι με μικρό στρογγυλό άνοιγμα του λαιμού και με κοντά μανίκια, ενώ η φούστα, είτε ξεκινώντας από τη μέση, είτε λίγο χαμηλότερα, σχηματίζει το ένα ή το άλλο είδος πιέττες.

Άλλη κόψη είναι εκείνη, που σχηματίζει το φόρεμα, όταν είναι μονοκόμματο, ένα δηλ. με τη φούστα, φαρδαινόντας προς τα κάτω και καταλήγοντας σε μία γραμμή εβαζε. Μία δερμάτινη ζώνη, αρκετά φαρδιά, διακόπτει το μονοκόμματο.

Συχνά, τα απλά αυτά φορέματα, εφαρμόζουν τη μόδα του χωρίς μανίκια και τότε

συνδυάζονται από μία όμορφη βέστα ή σ' ένα άλλον χρώματος λαινάξ, που να ταιριάζει με τα χρώματα του καρρώ.

Όταν έχουμε φούστες χωρίς πιέττες, οι τσέπες, είτε εξωτερικές, είτε κοπτές, έρχονται κι αυτές να προσθέσουν τη χάρη τους.

ΤΑ ΠΤΙ - ΚΑΡΡΩ ΣΤΙΣ ΒΕΣΤΕΣ

Αυτά τα μοδάτα φανταζή λαινάξ, δε θα τα δούμε μόνο σε δολόκληρα φορέματα. Ιδιαίτερος της μόδας θα είναι έφετος και οι αυτοτελείς βέστες από λαινάξ πτι-καρρώ, που θα φοριούνται είτε με δολόκληρα μονόχρωμα φορέματα, είτε με μονόχρωμες φούστες. Τις βέστες αυτές θα τις δούμε ριχτές, σ' ένα μέσο μήκος, ή και μακρύτερες, μ' ένα ευθύγραμμο κλείσιμο ως τη ρίζα του λαιμού κι' ένα κατεδαστό γιακά. Πολύ της μόδας θα είναι ακόμη να συνοδεύεται η πτι-καρρώ βέστα με μία ομοιόμορφη αρκετά φαρδιά και μακριά εσάρπα, που τυλίγεται γύρω στο λαιμό, αφήνοντας τη μία άκρη να κρέμεται μπροστά και την άλλη άκρη πίσω. Δε θα παραλείψετε, βέβαια, να επιδιώχετε μία άριστη χρωματική μεταξεί της φανταζή βέστας και της φούστας, που θα φοριέται μαζί της.

ΤΑ ΚΑΝΤΡΙΓΙΕ ΣΤΙΣ ΦΟΥΣΤΕΣ

Κοντά στις αυτοτελείς βέστες από πτι-καρρώ λαινάξ, που τόσο ευνόει η φρενική μόδα, θα έχουμε μία άλλη μόδα, το ίδιο χαρακτηριστική: την καντριγιέ φούστα ή σκοτεινίσκη.

Θα είναι η φούστα, που, είτε από λαινάξ, είτε από τεργιάλ, θα βρίσκεται πάντα στη διάθεσή σας, για να φορεθώ τότε με μία μπλούζα, τότε με μία καζάχα ή ένα πουλόβερ και, φυσικά, με ένα τρίτο συμπλήρωμα, τη βέστα. Δε θα παραλείψετε, όμως, τον ένα ή τον άλλο συνδυασμό μ' ένα μονόχρωμο ύφασμα, που ν' αποτελή κάτι το άρμονικό με τη φούστα. Θα διαλέγετε πάντα το χρώμα, που ταιριάζει καλύτερα με το σκοτεινίσκη της φούστας. Σ' αυτού του είδους τις φούστες πλεονάζει το σχέδιο πλισσέ ή κουφοπιέττες, που διατηρούν την ευθυγράμμια. Οι πιέττες συντελούν στο να διευκολύνουν το βάδισμα και συγχρόνως να μην απομακρύνουν αυτές τις φούστες από τη σπορ-τίζ εμφάνιση, που θέλει να τους δίδη η μόδα.

Όσο για τις μπλουζές, που φοριούνται με αυτές, ακολουθούν την κόψη σεμιζέ, σε λευκό γούμα ή σε χρωματιστά ζωηρά και απαλά: "Ο,τι δηλαδή ταιριάζει στην ιδιοσυγκρασία κάθε γυναίκας.

ΑΝΤΙΘΕΣΕΙΣ ΣΤΑ ΕΠΑΝΩΦΟΡΙΑ

Η έφετηνη γραμμή στα επανωφόρια μās παρουσιάζει μεγάλη ποικιλία. Έτσι μπορούν να ικανοποιηθούν όλα τα γούστα και να προσαρμοσθούν στην κάθε σιλουέττα. Ανάλογα με τις διαστάσεις σας και το ύψος σας, θα προτιμήσετε τη μία ή την άλλη γραμμή, που θα συντελέσει στο να διορθώση μία άτελεια της σιλουέττας σας ή να τονίση ένα πλεονέκτημά σας.

Η ριχτή γραμμή, που είναι τόσο της μόδας, είναι ιδιαίτερος ταιριαστή για τις σιλουέττες, που δεν κατορθώνουν ν' αποβάλουν κάποιο περιττό βάρος. Το ριχτό όμως δεν αποκλείει το ευθύγραμμο.

Η άνεσι, που παρουσιάζουν αυτά τα επανωφόρια, αρχίζει από τους ώμους, όπου συχνότατα βλέπουμε μία κιμονό κόψη να χαρακτηρίζει το επάνω μέρος. Οι μασχάλες, άλλοτε φαρδύτερες και άλλοτε πιο στενές, συνεχίζονται με ίδιο φάρδος ως κάτω.

Το στρογγυλό κλείσιμο προτιμάται για αυτά τα επανωφόρια και το τελειώμά τους σ' αυτό το σημείο παρουσιάζει μεγάλη ποικιλία. Άλλοτε βλέπουμε το λαμύ έντελως σκέτο, άλλοτε τον στολίζει ένας μικρός γιακάς κατε-

Σύνολον φούστα και βέστα σταυρωτή.

μιά κλίσι έβαζε πίσω προς τα κάτω. 'Η ζώνη είναι τελείως ανεξάρτητη. 'Ετσι το επανωφόρι φοριέται με ζώνη ή και χωρίς ζώνη. Το φάρδος της ζώνης είναι μέτριο και ή καταλήγει σε δέσιμο ή κλείνει με άγκορα. Οι γιακάδες σ' αυτά τα επανωφόρια είναι μεγάλοι.

ΠΑΛΕΤΕΣ ΒΕΣΤΕΣ ΠΑΙΔΙΩΝ

Σ' αυτές θα κυριαρχήση έφετος το λευκό χρώμα. 'Η πλέξι θα είναι άπλη και θ' ακολουθη την κόψη του κλεισίματος ως τη ρίζα του λαιμού, με μικρό γιακάκι. Οι όμοι πέφτουν προς τα κάτω, οι μασχάλες άνετες, καθώς έπίσης και τα κατωμάνικα.

Οι βέστες θα έγουν στο μπροστινό άνοιγμα και όλόγυρα στην κάτω άκρη μία φάσα, σε πλέξι λάστιχο, ενώ ένα διπλωτό ρεβέρο, στην ίδια πλέξι, θα στολίζει τα μανίκια.

Είναι πολύ της μόδας τα κεντητά μοτίβα σε εύθιμα σχέδια. Τοποθετούνται συνήθως ψηλά στο ένα πλάι της βέστας.

Οι βέστες αυτές φοριούνται πάνω από φορεμάτσια ή και από μπλουζες, γι' αυτό πρέπει να έχουν άνετες μασχάλες.

ΟΙ ΠΥΤΖΑΜΕΣ ΤΩΝ ΜΙΚΡΩΝ

Οι πυτζάμες των παιδιών γίνονται από λεπτές φανέλλες, μονόχρωμες ή φανταζι και, πολλές φορές, οι βέστες τους κοιμπώνουν στα πλάγια. 'Ενα χρωματιστό ρέλι μπαίνει ένιοτε για τελείωμα.

Το πλαινό κλείσιμο το βλέπουμε τόσο σ' άγοράκια, όσο και στα κοριτσάκια. 'Η διαφορά είναι μόνο, ότι για τα κοριτσάκια το κομπωμια μπαίνει στην πλάτη. Τα μανικάκια είναι κοντά και ή βέστα όλοτριγυρα είναι σοφωτή.

ΦΘΙΝΟΠΩΡΙΝΑ ΣΥΝΟΛΑ

Το σύνολο φούστα και βέστα θα φορεθ ή πολύ από τις κοπελίτσες. Λαμβάν μονόχρωμα ή φανταζι, θα είναι ένδεδειγμένα για παρόμοια κοστούμια. 'Η φούστα θα γίνεται πλισσεωτή, με το ένα ή το άλλο είδος πιέτες, και θα συμπληρώνεται με πουλόβερ ή μπλουζάκι.

Οι βέστες έδω κοιμπώνουν σταυρωτά, με τρία ζεύγη κοιμπιά, και ένας σχετικά μεγάλος γιακάς στοργγυλός συμπληρώνει το άνοιγμα του λαιμού. Οι βέστες αυτές έχουν μέτριο μάκρος και στολίζονται πίσω με μία μαρτεγκάλ, τοποθετημένη χαμηλά. 'Εχουν έπίσης τσέπες με καπάκια εκατέρωθεν του κοιμπωματος. Το μάκρος των μανικιών είναι τρουά-κάο.

ΕΣΜΕΡΑΛΔΑ

1. Πυτζάμα με πλάγιο κοιμπωμια. 2. 'Αγορίστικη πυτζάμα με κοιμπωμια πλάγιο. 3. Πυτζάμα με νομίτη.

ΣΥΜΒΟΥΛΕΣ ΓΙΑ ΤΙΣ ΓΥΝΑΙΚΕΣ

Για να διατηρήσετε το μαύρισμα
Τριανταφυλλόνερο 900 γραμ.
Βορικό οξύ σε σκόνη 1 »
'Υποειώδες νάτριο 10 »

Για τη ροδόδη άκρη

Θα έράσετε έπι πέντε λεπτά 15 γραμμά-
ρια τίλλιο μέσα σ' ένα κύλο νερό. Με το
παραιοκείσασα αυτό θα βάλετε ζεστές κομ-
πρέσες στο πρόσωπό σας.

Για τα χέρια

Χυμός μιας ώριμης τομάτας.
Μία κουταλιά γλυκερίνη.
Μία πρέζα λεπτό αλάτι.

Για τα μαλλιά

Θα έράσετε μέσα σ' ένα κύλο νερό 275
γραμ. φύλλα ξερής φασκομηλιάς και 10 γραμ.
δεντρολίβανο. Θα τα αφήσετε έπι τρείς ημέρες
και κατόπιν θα τα σουρώσετε. Το παρασκεύα-
σμα αυτό δυναμώνει τα μαλλιά και τους δί-
νει λάμψη.

Τα σκασίματα στα χείλη

Νερό μαρουλιού 200 γραμ.
Κασαρή γλυκερίνη 50 »
Βάμμα βενζόης 15 »
Σαλικυλικόν νάτριο 15 »

'Αν έχετε άγριο δέρμα

Τριανταφυλλόνερο 120 γραμ.
Γλυκερίνη 25 »
Τανίνη 1 »

Τονωτική λεισιόν

Κολώνια 40 γραμ.
Τριανταφυλλόνερο 20 »
Χυμός άγγουριού 20 »
Χυμός λεμονιού 3 »

Για την κουζίνα σας

'Αν σε μία σάλτσα σάς έχη πέσει πάρα
πολύ πιπέρι ή μπαχαρικά, μπορείτε να την
κάνετε λιγότερο καυτερή, προσθέτοντας λίγο
τοματοπολπό, ένα κουταλάκι ζάχαρη και το
χυμό μισού λεμονιού.

Χρησιμοποιήτε ένα θρεγμένο μαχαίρι, για
να κόψετε τα πηχτά θρεσάκια αλγών — αν δεν
έχετε το ειδικό εργαλείο για το σκοπό αυτό.
'Ετσι, οι φέτες τους δεν τρίβουν εύκολα.

Οι δουτυρωμένες φρυγανιές γίνονται πιο
νόστιμες, με τον έξης τρόπο: 'Αλείψετε τις
φέτες του ψωμιού με δούτυρο (ή μαργαρίνη)
κι από τις δυό μεριές κι' ύστερα τις βάλετε
στη φωτιά, μέσα σε στεγνό τηγάνι, ώσπου
να ξεροξηθούν.

Όταν χτυπάτε το σεντιγύ, προσθέστε
προηγουμένως ένα άσπράδι αλγού. Θα γίνει
πιο άφρατο και θα χτυπηθ ή πιο εύκολα.

Τα τηγανητά αλγά δεν κολλάνε στο τηγάνι
και δεν σπάζουν, αν προσθέσετε ένα κουτα-
λάκι άλειρι στο δούτυρο που θα τα τηγανί-
σετε.

Για εύκολια σας, μπορείτε νάχετε πάντα
έτοιμο το άλατοπιπέρο, μέσα σε μία σαλιέ-
ρα, σ' ένα ραφί της κουζίνας. Αναλογία:
ένα μέρος πιπέρι, τρία μέρη αλάτι.

Όταν φτιάχνετε «γαλλικό» καφέ (κατακαθι-
στό), τον αφήνετε ένα-δυό λεπτά στο κατακαρ-
λάκι που έβρασε και του προσθέτετε ύστερα
μια κουταλιά κρύο νερό, για να πέσουνε στον
πότο τα κατακάθια.

Ένας εύκολος τρόπος για να ψυλοκόψετε το
μαρριτανό, είναι να τον βάλετε μέσα σ' ένα
μεγάλο κερά και να τον κόψετε με ψαλίδι.

Κόλλησαν τα παγδάκια του ηλεκτρικού ψυ-
γειού σας μέσα στη φόρμα τους; 'Αφήστε να
τρέξη πάνω στη φόρμα, στο έξω μέρος της, το
νερό της βρύσης, έπι 1 λεπτό της ώρας.

Οι φέτες του κέικ δεν ξεραίνονται, αν τις
τυλίξετε με λαδόχαρτο και τις φυλάξετε έπι
μέσα σ' ένα τενεκεδένιο κουτί, που κλείνει δε-
ροστεγώς.

'Αν ένα αλγά ραπί, καθώς το έράξετε,
προσθέσετε στο νερό λίγες σταγόνες ξύδι. 'Ε-
τσι, δε θα χυθ ή έξω το άσπράδι του αλγού.

Τα χτυπημένα αλγά, για τα γλυκά σας,
γίνονται πιο άφρατα, αν τους προσθέσετε
μια πρέζα μπακινιά-λάουντερ.

ΣΥΓΚΛΟΝΙΣΤΙΚΟ
ΑΣΤΥΝΟΜΙΚΟ
ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ
ΥΠΟ ΤΖ. ΤΣΕΪ-Ζ

ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ
ΤΟΥ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΟΥ

Μολοντί δεν έχει πολλές έλπι-
δες πως θα πετύχη, ο Ράβαν δε-
χεται να φύγη για το Χόνγκ-Κόνγκ,
για να μαζέψη πληροφορίες για τον
'Ερμαν και τη γυναίκα του. Προη-
γουμένως, έφοδιάζεται με φωτογρα-
φίες και των δυό και διασάζει τα
λίγα γράμματα που είχε στείλει ο
'Ερμαν στον πατέρα του. 'Εξακρι-
ώνει άκόμα ότι ή Τζάιντ Ούστ,
ή γραμματέας του Τζέφερσον, είχε
αγαπήσει τον 'Ερμαν κι' είχε κά-
νει ένα παιδί μαζί του, που πέθανε.
'Εκείνος όμως δε θέλησε να την
παντρευθ ή και γι' αυτό ο πατέρας
του τον έδιωξε και πήρε κοντά του
την άδικημένη κοπέλα. 'Εξ άλλου,
ο Ρέβινκ λέει στο Ράβαν ότι, ό-
πως τον πληροφορήσε τηλεγραφικά
ή αστυνομία του Χόνγκ-Κόνγκ, ή
Τζάιντ 'Ανν πολούσε το κορμί της και
συνήρσε έτσι τον άγριο άντρα
της. Ο Ράβαν υποψιάζεται πως ή
Τζάιντ άνακατέυηκε στη δολοφονία
της Τζάιντ 'Ανν, με το σκοπό να μεί-
νη σ' αυτήν ή κληρονομία του γερο-
Τζέφερσον. 'Ο Γουάιντ, όταν μα-
θαίνει πως πρόκειται να φύγη — για
το Χόνγκ-Κόνγκ, του δίνει κι' αλ-
τός μερικέ άκόμα πληροφορίες για
το φίλο του 'Ερμαν. Γυρίζοντας στο
διαμέρισμά του, ο Ράβαν έρίσκει
να τον περιμένει εκεί κάποιος.

4ον
Στην αντίκρουη πλευρά
του δρόμου, έλαμπε μία
φωτεινή διαφήμιση κά-
ποιου σαπουνιού. Τό φως
της, που γινόταν διαδοχικά κόκ-
κινο, μπλε και πράσινο, άναταν-
αλάτο στο ταβάνι μου. 'Αν δεν
ήπρηχε αυτή ή έπιγραφή, δε θα
τόν είχα διη καθόλου.

Καθόταν στην καλύτερη πολυ-
θρόνα μου, που την είχε σπαρώσει
κοντά στο παράθυρο. Είχε τα πό-
δια του σταυρωμένα και τα γέ-
ρια άνοιχτημένα σε μία έφημε-
ρίδα διπλωμένη πάνω στα γόνα-
τά του.

'Ανασάχτησα, βλέποντάς τον,
κι' ή καρδιά μου χτύπησε πιο γρή-
γορα.

'Ο διακόπτης ήταν δίπλα μου.
'Αναψα το φως. Και τότε είδα
καλά.

'Ηταν μέγχι 18 χρονών, αλλά
γεροδεμένος, με πλάτες φορτοεξ-
φορτωτή. Φορούσε μία μαύρη πέ-
ταινη μπλουζά, βοώμικη, ένα μάλ-
λινο κασέτο με κόκκινη κορδέλα
κι' ένα παντελόνι από μαύρο
βελούδο κοτλέ. Είχε τυλιγμένο
γύρω απ' το χοντρό λαιμό του
ένα μαύρο βαμβακερό μαντήλι.

'Ηταν από κείνους τους τύπους,
που συναντάς κανείς τη νύχτα να
τοιγυροφέρνουν έξω απ' τα μπαρ. Ένα
τυπικό ποτόν του δρόμου, κακό
κι' επιζήμινο.

Το δέμα του είχε το χρώμα
του κορμιού πρόδενου λίπους. Τα
μάτια του ήταν άδειανα και λαμ-
περά — ματια τοξικομανούς και
φονιά. Τό δεξί αυτί του έλειπε.
Στο μάγουλό του είχε ένα φαρ-
δό άσπρο σημάδι, από παλιά μα-
ζαριά.

Ποτέ δεν είχα ξαναδ ή τόσο
τρομαχτικό κακοποιό.
Μου πάγνυε το αίμα, καθώς
μου γαμογελούσε κούα και σαχα-
στικά.

— Γεια σου, πατριώτη, μου έ-
πε με βραχνή φωνή. Νόμισα πως
δε θαόρσοσυνα ποτέ.

Σκέφτηκα πως το ρεβόλβερ

μου βρισκόταγε κάπου στην 'Α-
στυνομική Διεύθυνσι... Είχα ξανα-
βθ ή τώρα την κνιοαχία στα γέ-
να μου, ένοιωθα όμως άνίσχυρο
τον έαυτό μου, έτσι άσπλος, που
ήμουν.

— Τί γνωεύετε έδω; ρώτησα.
— Κάτσε χάιω, φίλε. 'Εχου-
με να κανονίσουμε ένα λογαρια-
σμό.

Και μουδείξε μια καρτέλα.
Πρόσεξα πως φορούσε μαύρα
βαμβακερά γάντια, για να μην ά-
φινη άποτυπώματα. 'Αρχισα να
ιδρωώ απ' την άγωνία. 'Ενοιω-
θα πως ό γερός αυτός γνάγνυστε
θαόνη μαζί του το θάνατο — το
δικό μου θάνατο, ίσως. Είχε πολ-
λή, πάρα πολλή έμπιστοσύνη στον
έαυτό του.

Τόν κίτταξα καλά. Οι κόρες
των ματιών του ήταν τεράστιες.
Σίγουρα, είχε πάρει ναρκωτικό.

— Σου δίνω δυό δευτερόλεπτα
καιρό για να φύγης, είπα, προ-
σπαθώντας να κάνω τραχειά τη
φωνή μου. 'Τότερα θα σε πετάξω
έξω!

Χαιρογέλασε σαρκαστικά, τρι-
βώντας την άκρη της μύτης του
μ' ένα απ' τα γαντοφορεμένα δά-
χυλά του. Ξεσπάρωσε τα πόδια
του κι' ή έφημερίδα έπεσε χάιω.
'Ενα πιστόλι των 45 βρισκόταγε
πάνω στα γόνατά του. Είχε βιδω-
μένο στην κάννη του ένα μετάλ-
λινο σαλβήνα 20 πόντων.

— Κάτσε χάιω, είπα! μουγ-
χρίσε. Ξέρω καλά πως δεν έχεις
πιστόλι.

Χάιδεψε τον πρόσθετο σωλήνα
του όπλου του και πρόσθεσε:

— Αυτό που βλέπεις, είν' ένα
άποσιωπητράς. Τον έφτιαξα μο-
νάχος μου. Είναι ύπολογισμένος
να κρατήσει για τρείς πιστολιές.
Θα φτάση όμως μία μοναχά.
'Αναμετρήθηκε με τα μάτια.
'Τότερα κάθισα άντίκρου του, με
άογες κινήσεις. Μας χωρίζε το
χαλί, πλάτους 2 μέτρων. 'Απ' την
άποστασι αυτή, αισθανόμουν τη
μυρωδιά του: ένα μίγμα βρωμιάς,
μπαγιανάκου ιδρώτα και μαριχου-
άνας.

— Τί θέλεις; ξαναρώτησα.
Κοιμήθηκε στην πολυθρόνα του,
για να βοη μία πιο άνετη θέση.

— Βαρέθηκες τη ζωή σου, πα-
τριώτη; είπα. Τόσο το καλύτερο,
γιατί γρήγορα θα της πής αντίο!

— Κάθε άλλο! άπάντησα, έτσι
για να πώ κάτι. Μ' άρέσει ή
ζωή, δεν έχω κανένα παράπονο
απ' αυτήν.

— Κοίμα... πρόφερε σαχα-
στικά, νιώζοντας καταπάνω μου
την κάννη του πιστολιού του. 'Ε-
χεις φίλενάδα;

— Πολλές. Γιατί;
— Θα ληηθούνε, όταν μάθου-
νε πως σκοτώθηκες;

— Ίσως μια-δυό απ' αυτές...
Μά τί σημαίνουν όλ' αυτά; Τί έ-
χεις έναντιόν μου; Τί σούκανα;

— Τίποτα άπολύτως, άπάντη-
σε μ' ένα περιφρονητικό μοσχα-
σιό. Φαίνεται καλό παλληκάρι.
'Εχεις ώραίο σπίτι κι' άποκίνη-
το στην τούγα.

— Άνάσανα βαθιά.
— Δεν άφινει αυτό το πιστό-
λι; του ποτευνα, δίνας πολλές
έλλειδες. Μπορούμε να τα κανο-

νίσουμε, έμεις οι δυό. Να σε κα-
ράσω ένα ποτήρι;

— Δεν πίνω.

— Μπράβο! Καλά, κάνεις...
Μακάρι να μην είχα βάλει κι' έγω
πιπότο στο στόμα μου... Μά τώρα
θέλω να πιω κάτι. Τί λές;...

Κούνησε άρνητικά το κεφάλι
του.

— Δεν είμαστε έδω για να τα
κοπανήσουμε, μουγκρίσε.

Στό μεταξύ, το μυαλό μου δοί-
λενε άστραπαία. 'Ο αντίπαλός
μου ήταν γεροδεμένος, δυνατός.
'Ωστόσο, αν δεν είχε πιστόλι, δε
θα δίσταζα να του ριχτώ. Δεν
είχα κανένα φοβιστάφις και έ-
χω ένα-δυό κόλπα, πρώτης τάξεως
για τέτοιες περιπτώσεις... Βοισκό-
μουν όμως δυό μέτρα μακριά
του. Μ' ένα γρήγορο πηδήμα, θέ-
πεστα πάνω του.

Ναι, μία ύπρησε εκείνο το πι-
στόλι...

— 'Αν δεν τα κοπανήσουμε,
τί άλλο θα κάνουμε; είπα.

Συγγνώμη; μετακινούσα το δε-
ξί μου πόδι, φέροντάς το πίσω
ακριβώς απ' το ποινικό πόδι της
καρέκλας μου. Σ' αυτή τη θέση,
είχα ένα άσχετο σημείο στήριξης,
για να πιναχτώ μπροστά, αν μου
παρουσιάζόταν ή εικόνα.

— Θα παίξουμε πιστολιές, φί-
λε, άπάντησε σαρκαστικά.

— 'Α! Και ποιος θα φάν τις
σφαίρες;

— Ποιός; Άλλος από σένα;

Θάθελα να μην ιδρωνα τόσο.
Αυτό με νευρίαζε... Είπα κι' άλ-
λοτε βρεθ ή σε άσχημη θέση, ποτέ
όμως σε τέτοιο σημείο. Δεν είχα
άδικο να τρουάσω!

— Μά γιατί; ρώτησα. Περί τί-
νος πρόκειται;

Σήκωσε το ρεβόλβερ κι' έτοι-
ψε με την κάννη την τρούπα, που
είχε στη θέση του δεξιού αυτιού
του.

— Δεν ξέρω, ούτε και με νοιά-
ζει, δήλωσε. 'Εγώ κάνω τη δου-
λειά μου, για να κερδίσω τα λε-
φτά, που μου τάξανε.

Θέλησα να βρέξω τα χείλη
μου με τη γλώσσα. Μά ήταν κι
αυτή κατάστηγνη...

— Σε πληροφοσαν για να με
σκοτώσεις; είπα.

— Μά βέβαια, φίλε! 'Αλλιώς,
γιατί θα σε καθάριζα;

— Ποιός σε πληροφοσε; ρώτησα
με πνιμένη φωνή.

'Ανασάχωσε τους όμιους του μ'
άδιαφορία.

— Πού να ξέρω; 'Επείτα υπι-
λάσοδο, όταν ήθε άυτός ο τύπος
και με ρώτησε αν ήθελα να κερ-
δίσω 500 δολάρια. Με τράβηξε
σε μία γωνιά και μου μετρησε τα
100. 'Τότερα μου είπε ναρθω έδω
και να σε ξεκάνω. Θα μουδίνε
έπειτα και τα ρέστα.

— Ποιός είν άυτός ο τύπος;

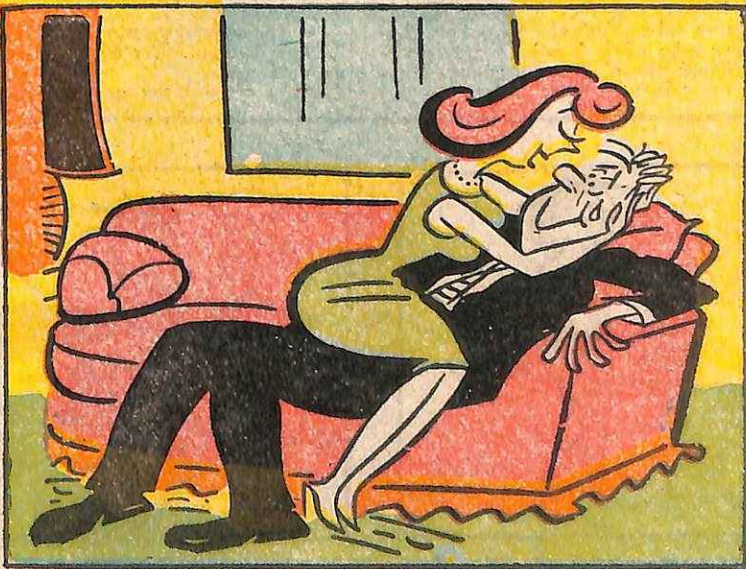
— Δεν τον ξέρω, σου λέω...

Λοιπόν, πού θές να φας τη σφαί-
ρα; Στο κεφάλι, ξεμπερδεύεις ά-
νέμεος. Μά σ' άφινω στο γούστο
σου!

— Δέ μπορείς να μου περιγρά-
φης αυτό τον άνθρωπο; έπέμεινα
άτελειμα.

— Τί σε νοιάζει πιά για κεί-
νον; Τόν έαυτό σου να κιντάξης.

— 'Ακουσε! Πεντακόσια δολ-
λάρια δεν είναι πολλά λεφτά. 'Εγώ
σου προσέχω τα διπλά, αν βά-
λεις στην τσέπη σου αυτό το ρε-
βόλβερ.

— Φοβούμαι πως δεν είμαι ό τύπος της άπλης συνομιλήτριας, φίλε Ζαχαρία!

Έκανε μια κοροϊδευτική γκριμάτσα.

— Εγώ είμαι τίμιος άνθρωπος, απάντησε. Κρατώ τις συμφωνίες μου!

Εκείνη τη στιγμή, χτύπησε το τηλέφωνο.

Εδώ και μερικά δευτερόλεπτα, συγγεντρώνια τις δυνάμεις μου.

Ο άλλος ανασκόπησε, ακούγοντας το κουδούνισμα, και χτύπησε το τηλέφωνο.

Ήταν η ευκαιρία που περιμένα! Χτύπησε άμεσως πάνω του, σκάνοντας το κεφάλι, για να τον χτυπήσει στο πρόσωπο, ενώ τα χέρια μου ήταν έτοιμα να του αρπάξουν το όπλο.

Πραγματικά, τον κοιτούσα στο στόμα και στη μύτη, ενώ συγγεντρώνες χούφτωναν το ορεόλβεο και γύριζα, άλλου την κνήμη του. Έπεσε μια πιστολιά, που δεν έκανε περισσότερο θόρυβο απ' το σκάσιμο γαρσοκλωκίας.

Αυτός, ενώ κι' η πολυθρόνα γκρομωστήκαμε προς τα πίσω.

Μά ήταν αληθινό θρόνο! Δεν κατάφερα να τον πάσω το όπλο. Τό χέρι του τσίπινγε σαν τανάλια, κι' αν δεν είχε ελαστικότητα, απ' την κωνοειδή, θα μ' έκανε καλά απ' την πρώτη στιγμή. Πόλυλα όμως να κληθεί στο πλάι και του κατάφερα ένα γυτίπια στο λαρόγγι με την κόρη του γερσιού μου.

Τα δαχτυλά του ξεσφίχτηκαν και μπόρεσα έτσι ν' αρπάξω το ορεόλβεο.

Την άλλη στιγμή όμως, δέχτηκα ανάμεσα στα μάτια τη δυνατώτερη γροθιά, που είχε φάει ποτέ μου. Αφού να πέσει το ορεόλβεο. Σπίθες πολύχρωμες χορεύανε μπροστά στα μάτια μου.

Προσπάθησα ν' ανασκοπήσω γονατιστός. Ο άλλος πήδησε ορθός, με τη μύτη και το στόμα του κατακατωμένα. Μου κατάφερε μια κλωτσιά στο πρόσωπο, αλλά την άπονηνα, βάζοντας μπροστά το ένα μου χέρι. Τότερα κλήρησα πλάι και κατάφερα να σηκωθώ ορθός κι' εγώ.

Το ορεόλβεο βοισκόταν χάμω, ανάμεσα μας. Μά ο αντίπαλός μου δεν έκανε την κωνοειδή να σπύνη να το πάει. Ήξερε πως θα μωδώνε έτσι την ευκαιρία να κανονίσω για καλά το λογαριασμό του... Προτίμησε λοιπόν να γυμνήξω πάνω μου, σύ λυσσασμένος ταύρος.

Του κατάφερα μια γροθιά στο πρόσωπο. Με παρόσανε όμως με την όρμη του και χτυπήσαμε κι' οι δυο στον τοίχο, τσαντάζοντας τον τόσο, που πέσανε δυο κάδρα, τον στολίζανε.

Τουδωσα κι' άλλες κουνουλίες στο πρόσωπο και γροθιές στο στομάχι. Μά έφαγα κι' εγώ δυο γερές κατακέφαλα.

Ο αντίπαλός μου τραβήχτηκε

πίσω. Τα γυτίπια στο στομάχι τον είχαν εξασθενήσει. Άκουξε ωστόσο απ' τη λύσσα του.

Χύθηκε πάνω του και τον ξαναγυτίπησε. Έκανε ένα βήμα στο πλάι, και τότε πρόξεσε το μαχαίρι που κρατούσε.

Κυττάχτηκε για μια στιγμή. Είχε τα χέρια του, με το πρόσωπό του όλο αίματα... μά ήταν άκομα ένας φονιάς! Η ματιά του και το μαχαίρι του μ' έκαναν ν' ανατριχιάσω.

Προχώρησε καταπάνω μου, τρεκλίζοντας. Τραβήχτηκε πίσω, ως τον τοίχο. Έβγαλε γρήγορα το παλτό μου και το τυλίξα γύρω στ' αριστερό μου μπράτσο.

Καθώς μου επιτέθηκε, δέχτηκε τη μαχαίρα αυτό το μπράτσο μου. Η δεξιά γροθιά μου τον βοήθησε στη μασέλα. Τα μάτια του άναυδο-νύσαν και τα γόνατά του λυγίσανε. Το μαχαίρι ξέφυγε απ' τα χοντρά δαχτυλά του. Με μια κλωτσιά, το πέταξα στην άλλη άκρη της καμάρας. Τότερα του κατάφερα άλλη μια γροθιά, με τόση δύναμη, ώστε γδαρθηκαν τα δαχτυλά μου. Σφαιρίστηκε χάμω, μ' ένα υπόκοφο χροτό.

Ακούμπησα την πλάτη μου στον τοίχο, λαχανιασμένος. Σπάνια ως τότε είχα φάει τέτοιες γροθιές! Μ' είχανε κριολεχτικά ξεχαρβάλώσει. Θα μπορούσε να πη κανείς πως μου είχανε κόψει χρόνια απ' τη ζωή μου...

Ξαφνικά, άνοιξε η πόρτα κι' ωμομήσαν μέσα δυο αστυφύλακες, με τα πιστόλια στο χέρι. Είχε αναστατωθεί, φαίνεται, όλη η γειτονιά, με τη φασαρία που γινότανε στο διαμέρισμά μου.

Βλέποντάς τους, ο γκάνγκστερ κλήρησε δίπλα. Είχε πειρί πάνω στο ορεόλβεο του και το είχε αρπάξει. Ήθελε, σώνει και καλά, να κερδίσει τα 400 δολάρια... Με πυροβόλησε, αλλά χωρίς ν' ασυμφορήσει για ν' σημαδέψω.

Η σφαίρα του σφαιρίσε δίπλα στ' αριστερό μου χέρι, άνοιξε μια τρύπα στον τοίχο.

Ο ένας απ' τους αστυφύλακες πυροβόλησε, πάλιν προλάβει να τον επιποδίσω.

Ο γκάνγκστερ προσπάθησε να μου ο'ξεν κι' άλλη σφαίρα, πάλιν ξεφύγη. Ήταν ευσευειδής — αν όχι τίποτ' άλλο.

Στ'.

Ο χοντρός με τη φαλάκρα, που γυάλιζε απ' τον ιδρώτα, έσκυψε για να κυττάξει έξω απ' το παραθυράκι του αεροπλάνου.

Είχε ανάψει το σήμα «Απαγορεύεται το κάπνισμα».

Φτάσαμε, λοιπόν, στο Χόνγκ-Κόνγκ, μου είπε ο συνταξιδιώτης μου πάνω απ' τον ώμο του. Λέγε πως αυτή η πόλη δεν έχει την ομοιά της σ' όλο τον κόσμο. Μπορεί νάναι αλήθεια.

Δεν ήταν δυνατό να κυττάξω κι' εγώ, γιατί μ' εμπόδιζε το χοντρό του κεφάλι. Μονάχα όταν άπορτοβήχτηκε απ' το παραθυράκι, για ν' άδωξη τη ζώνη ασφαλείας του, μπόρεσα να διακρίνω τα πρόσωπα βουνα, τη γαλανή θάλασσα και δυο «ζόντες».

Το αεροπλάνο είχε κιάλας άκομπήσει στη γη κι' έκανε μερικά μικρά πηδήματα.

Ο χοντρός ταξίδευε μαζί μου απ' τη Χονολουλού. Σήκωσε τότε το χέρι του, για ν' άρση από ψηλά τη φωτογραφική του μηχανή και την ταξιδιωτική τσάντα του.

Θα μείνετε στο «Πενίνσου-λαρ»; με ρώτησε.

— Όχι, πάω στην άλλη πλευρά.

Με κυττάξε μ' αποδοκιμασία. Είχανε καλύτερα ωστόσο στο Κουλουίν, παρατήρησε. Έχει τα πιο καλά ξενοδοχεία, τα πιο καλά μαγαζιά... Μά ίσως έσεις ταξιδεύετε για δουλειές σας.

— Άκριβω, απάντησα λακωνικά.

Η εξέγηση αυτή φάνηκε να του πταίει.

Οι άλλοι ταξιδιώτες άρχισαν να μαζεύουν τα ατομικά τους πράγματα και να στομωχώνονται στην πόρτα του αεροπλάνου. Κατάφερα επιτέλους να γλυτοτήσω έξω.

Ο ήλιος έκαψε. Ήμουν λίγο χορματισμένος, αλλά ευχαριστημένος απ' το ταξίδι.

Δέκα λεπτά αργότερα, είχα ξεπερδέρει με τις διατυπώσεις του τελωνείου.

Είδα το χοντρό συνταξιδιώτη μου να φεύγει με το μικρό λεωφορείο κάποιου ξενοδοχείου. Με χαρέτησε από μακριά, κουνώντας το χέρι του, κι' έκανα κι' εγώ το ίδιο.

Καθώς είχα σταματήσει, διαταχτικό, ένας ευσευειδής Κινέζος, με κομψό ευρωπαϊκό κοστούμι, με πλησίασε, υποκλίθηκε ελαφρά και μου είπε:

— Με συγχωρήτε, μήπως μπορώ να σας φανώ γρήγορος; Θέλετε ταξί;

— Σκοπεύω να μείνω στο ξενοδοχείο «Ουράνα αυτοκρατορία», στο Βαντσάι, απάντησα.

Με κυττάξε μ' ευγενική εκπληξη.

— Πρέπει, λοιπόν, να πάτε στο νησί, μου είπε. Το καλύτερο είναι να πάρετε ποδήλατο ένα ταξί κι' ύστερα το φέρον-μυό. Το ξενοδοχείο βοισκεται κοντά στο μέρος που θα σας βγάλη το φέρον-μυό, στην άλλη άκρη.

— Ευχαριστώ πολύ. Μιλάνε ελληνικά οι σωφό;

— Οι περισσότεροι τα καταλαβαίνουν λιγάκι... Αν θέλετε, έλατε μαζί μου.

Πήρα τη βαλίτσα μου και τον

ακολουθήσα. Φώναζε ένα ταξί και μίλησε κινέζικα στο σωφό. Ο τελευταίος — ένας Κινέζος άδύνατος και βοήμιος — κουνήσε χαταφατικά το κεφάλι του και μωδ' έξε μια γρήγορη ματιά.

Θα σάς πη στην άκρη του φέρον-μυό, μου είπε ο ευγενικός οδηγός μου. Το αντίτιμο της διαδρομής είναι ένα δολάριο. Όχι αμερικάνικο, αλλά δολάριο του Χόνγκ-Κόνγκ.

Ταξιθίθηκε, δείχνοντας με το χαιμόνέλι του τις χουφές κοφίνες των δοντιών του.

Θα βοήτε εύκολα το ξενοδοχείο σας, πρόσθεσε. Είναι άπεναντί στην αποβάθρα. Ωστόσο... έρετε πως δεν πολυσυχνάζουν σ' αυτό το ξενοδοχείο οι Αμερικάνοι τουρίστες; Με συγχωρήτε για το θάρρος που παίνω, αλλά πρέπει να σας πληροφορήσω πως οι περισσότεροι απ' αυτούς προτιμάνε το «Γκλώστερ» ή το «Πενίνσου-λαρ». Το «Ουράνα Αυτοκρατορία» προσβάτει για τους Άσιατες.

— Μπορεί, Πάντως, εγώ θα μείνω σ' αυτό! απάντησα. Εύχαριστώ για τη βοήθειά σας.

— Παρακαλώ, κύριε!

— Έβγαλε το ποροφόλι του, πήρε από μέσα μια κάρτα και μου την έδωσε.

— Μπορεί να γοισατήτε ένα ξεναγό, πρόσθεσε. Αυτή είναι η δουλειά μου. Έγω πελάτες τους περισσότερους Αμερικανούς κιορίστες, που ποροφτανούν στο Χόνγκ-Κόνγκ. Δεν έχετε παρά να μου τηλεφωνήσετε, για νάρθω άμεσως...

— Ευχαριστώ. Θα τ' άγω σπίτι μου.

Πέρασα την κάρτα κάτω απ' το λουρί του ορολογιού μου κι' άνέβηκα στο ταξί.

Στο ταξίδι μου με το αεροπλάνο, είχα μελετήσει την τοπογραφία του Χόνγκ-Κόνγκ κι' είχα μάθει πως το ηπειρωτικό τμήμα του — όπου βοισκεται και το αεροδρόμιο του Κάι Τάι — είναι η γεροδύνη του Κουλουίν, ενώ απ' το άλλο μέρος του στενού πορθμού βοισκεται το κιορίστο νησί του Χόνγκ-Κόνγκ. Ένα γρήγορο φέρον-μυό τα συνδέει μεταξύ τους, σε 4—5 λεπτά. Το Βαντσάι, όπου είχε ζήσει ο Τζέφερσον, είναι μια παραλιακή συνοικία του Χόνγκ-Κόνγκ.

Έκανα μερικά λεπτά να πτάσω ως το φέρον-μυό. Ή ποικιμαία του Κουλουίν μουήγαξε από κόσμο. Ή αναλογία ήταν περίοποι: ένας Ειδωποιός για κάθε ένατο Κινέζος.

Οι «κοίλινδες» διασχίζανε το δρόμο, σκεδόν τρέγοντας, άδικοφώντας για τ' αυτοκίνητα και κιοβαλόντας τεράστια φορτία, κιομασμένα σε γερά καλάμια μπου, Μεγάλα αμερικάνικα αυτο-

κίνητα, που τα οδηγούσαν γοιτροί Κινέζοι επιχειρηματίες. Ο οδηγός διτόρχων «που-πού», που κιοβαλούσαν έξωτικά εμπορεύματα, και βαρύνα κιομώνα γεμίζαν τη φαρδιά λεωφόρο.

Στις προσόψεις των μαγαζιών φιογούριζαν κιοκινες έπιγραφές με κινέζικα γράμματα. Μικρά Κινέζοπαιδιά παίζανε στην άκρη του πεδούριου, ενώ οι δικιο τους, καθισμένοι χάμω σταυροπόδι, τρώγανε ρυζί με τα ραβδάκια τους.

Όταν έφτασαν στο φέρον-μυό, πλήρωσα το ταξί, έβγαλα εισιτήριο κι' άνέβηκα στο πλοίο. Ήταν ήδη γεμάτο από Κινέζους επιχειρηματίες, Αμερικανούς τουρίστες και άκοιτες νέες Κινέζες, με τη φούστα τους σαμμένη στο πλευρό ως πολν πάνω απ' το γόνατο.

Βοήκα ένα άδειανό κάθισμα κοντά στην κιοταστή. Κι' ενώ το πλοίο έσκζε, το νερό του στενού πορθμού, άφινοντας πίσω του ένα άρισμένο αλάτι, προσάβηκα να προσαρμωθώ στο κιονούριο αυτό περιβάλλον.

Μου φαινόταν πως ήταν κιορός πολς, που είχα φύνει απ' την Αμερική. Το ταξίδι μου είχε καθυστερήσει δυο μέρες, έξ αιτίας της έπισκεψης, που είχα δεχτή.

Δεν είχα διηγήθι ολόκληρη την Ιστορία στο Ρέτνικ. Του είχα πη μονάχα πως, γυρίζοντας στο σπίτι μου, είχα βοή έκει τον κιοκοποιό κι' είχα έρθει στα χέρια μαζί του.

Τον βεβαίωσα άκόμα πως δεν είχα ιδέα τί γύρευε ο άνθρωπος έκεινος στο διαμέρισμά μου και πως είχε μπη ίσως για ν' άλέψη.

Ο Ρέτνικ δέ με πίστεψε έτσι εύκολα. Προσάντων, του φάνηκε ύποπτο το ορεόλβεο με τον άποσιωπητήρα... Μία κι' έπέμεινα όμοστη στην Ιστορία μου, δεν ήταν στο χέρι του να κνήν τίποτα. Κι' έτσι μπόρεσα, επιτέλους, να φύγω για το Χόνγκ-Κόνγκ.

Ήμουν σχεδόν βέβαιος πως μου είχε στείλει το φωνιά ο κιοστηριώδης Τζών Χάουτον.

Είχα άγοράσει τώρα έγ' άλλο πιστόλι των 38 κι' είχα πάρει όκο να μην κώνω πιά ούτε βήμα χωρίς να το έχω μαζί μου — έπρόσχεσι όμως που την έξασα πολν γρήγορα...

Το φέρον-μυό πλεύρισε στην αποβάθρα και άδειασε απ' τους επιβάτες του.

Το Βαντσάι ήταν 100 τοίς 100 κινέζικο. Έκτός από δυο Αμερικανούς ναύτες, που μασούσαν τσίκλα, όλοι οι άλλοι ήταν Κινέζοι.

Η εισόδος του ξενοδοχείου «Ουράνα Αυτοκρατορία» βοισκόταν άνάμεσα σ' ένα μικρό οολογάδικο κι' ένα κατάστημα φτηνών παχιηδιών. Κατάφερα να με κώψη κανένα αυτοκίνητο, κι' άνέβηκα τα λιγοστά στενά κι' άπότομα σκαλοπάτια, που οδηγούσανε στο μικροσκοπικό γώλ του ξενοδοχείου.

Στο γραφείο καθόταν ένας γέρος Κινέζος, που φορούσε μαύρο σκούφο και μακριά ρούπα έπίσης μαύρη. Είχε μια άπεριποίητη γενειάδα και μια άπόδωπη έκφρασι στα λοξά μάτια του.

— Θέλω μια κάμια, του είπα, άφινοντας χάμω τη βαλίτσα μου.

Με κυττάξε από πάνω ως κάτω. Δέ φορούσε το καλό μου κοστούμι και το ποικάμισό μου είχε στραπατσαριστή απ' το ταξίδι. Δέ φαινόνουν, βέβαια, για αλήτης, μά ούτε και για κιορός καθός πορεί.

Ο γέρος έπορεύε προς το μέρος μου ένα βιβλίο με έφτιονες γωνίες κι' ένα στυλό διακοκίας. Το βιβλίο ήταν γεμάτο κινέζικα γράμματα. Έγγραφα κι' εγώ τ' όνομα και την έθνικότητά

μου. Ο γέρος ξεκοιμάσε ένα κλειδί και μου τδωσε.

— Δέκα δολάρια, μου είπε. Αριθμός 27.

Τουδωσα 10 δολάρια του Χόνγκ-Κόνγκ και πήρα το κλειδί. Ο Κινέζος μωδίζει προς το δεξιο μέρος του στενού διαδρόμου. Πήρα τη βαλίτσα μου και προχώρησα.

Είχα φτάσει στη μέση του διαδρόμου, όταν άνοιξε μια πόρτα και βήκε ένας άδύνατος Αμερικανός ναύτης. Ο διάδρομος δέ μας γορούσε και τους δυο. Παραμείρισα, λοιπόν, για να τον άφισω να περάσει.

Τον ακολουθούσε μια γοιτροί Κινέζα, με άνοστο πρόσωπο. Πεονώτας μπροστά μου, ο ναύτης μωδκλεισε πονηρά το μάτι.

Συνέγισα το δρόμο μου κι' έφτασα στο διαμέτιο 27. Σεκλείδωσα την πόρτα και μπήκα σε μια κιοαρούλα 3 έπι 3, έπιπλωμένη μ' ένα διπλό κρεβάτι, μια κιορέζα, μια γτουλάτα και μια έταξέρα βαμμένη άσπρη, πάνω στην όποια βοισκότανε μια λέκάνη. Ένα

φθαμένο χαλάκι σέπαζε το πάτωμα. Το παρόθυρο έβλεπε σ' ένα κιοριο, που έπορευε ν' άταν πλυτήριο — αν έκρινε κανείς απ' τις πετσέτες, τα σεντόνια και τα διαφόρα έσώφρονα, που κρέμονταν σε καλάμια, έξω απ' τα παρόθυρα.

Άφισα σε μια άκρη τη βαλίτσα μου και κάθησα πάνω στο σκαλο κιοεβάτι. Ήμουν ιδρωμένος, βοήμιος... Θα προτιμούσα το «Γκλώστερ» ή το «Πενίνσου-λαρ», όπου θα μπορούσα να κώνω ένα όραίο ντύος και να πώ μια παγομένη μύρα. Μά βοισκόμουν σ' άποστολή. Δεν είχα κανέ τέτοιο μακρινό ταξίδι για να χαρώ την κιολοπέρασι...

Άφού είχα μείνει έδώ ο Έομαν Τζέφερσον κι' η γυναίκα του, έπρεπε να ζήσω κι' εγώ, όπως έκνοιον, στο ίδιο περιβάλλον.

Έοριξα νερό στη ραχιώμένη λέκάνη και πλύνθηκα όσο καλύτερα μπορούσα. Τότερα άδειασα τη βαλίτσα μου και ταχτοποίησα τα πράγματά μου μέσα στη ντουλάπα.

Το ξενοδοχείο φαινόταν πολν ήσυχο. Δεν άκούγότανε, παρά ο μακρινός θόρυβος της κιοκλοφορίας.

Κύτταξα το ορολόι μου: Ήταν 6 παρ 20'.

Πρόξεσα τότε την κάρτα του Κινέζου ξεναγού, που την είχα περάσει κάτω απ' το λουράκι. Την έβγαλα από κει και διάβασα τ' όνομά του: «Βόνγκ Χό Χότ», «Τ-π'» κι' ο αριθμός τηλεφώνου του.

Φύλαξα την κάρτα στο ποροφόλι μου και βήκα απ' το διαμέτιο.

Μία Κινέζα στεκόταν στο κατώφι της άντικιονής πόρτας. Ήταν μάλλον κιοτή, αλλά κιολοφιαμένη. Είχε έμεινα όκο στο σέδρο τα μάτια και γυαλιστερά μάλλια της. Φορούσε μια άσπρη μπλούζα και μια πορφυρή φούστα πολν στενή. Ήταν όλη διοορη, αλλά συμπαθητική. Και με κώτταζε στα μάτια, σά να με ποίμενε ύπομονετικά από όρα.

— Καλήμέρα σας, κύριε, μου είπε, μ' ένα πλατό κιομώγιο. Με λένε Λεϊλά. Εσάς;

— Νέλσον Ράυν.

Κλείδωσα την πόρτα μου και πρόσθεσα:

Μπορείτε όμως να με λέτε σέκτα Νέλσον... Μένετε έδώ από κιορό;

— Δεκαοχτώ μήνες.

Είχε μια παρόξηση προσοκά, έτσι που δυσκολευόμουν να καταλάβω τί μωίγες. Μου έοριξε μια εύλωτη ματιά.

— Όταν θα θέλετε να κάνετε έρωτα, θάρήτε να με δίτε; πρόσθεσε.

— Ένωισσα μια κάποια άποιοτήτευσι, αλλά κατάφερα να κιοογελάσω.

— Θα τ' άγω σπίτι μου, άπάντησα. Μη βασίζεστε όμως πολν πολν σε μένα.

Πιό πέρα, στο διάδρομο, άνοιξε μια πόρτα και βήκε ένας άντορας κιοτόγιοτος. Φαινόταν για Γάλλος ή Ίταλός. Άπομακρύνθηκε βιαστικά, γοις να με κώτταξη. Τον ακολουθούσε μια Κινέζα, νεώτατη, όλη μεγαλύστερη από 16 γοιόνον.

Δέ μωίμενε πιά κιομιά άμωδία για το ποιόν του ξενοδοχείου, που είχα διαλέξει...

Η Λεϊλά τέντωσε προκλητικά το στήθος της.

— Θέλετε νάρήτε τώρα; μοι ποτέποτε ευγενικώτατα.

— Όχι τώρα, απάντησα. Έχω δουλειά. Άλλη σορά, ίσως.

— Πάντα έχουν δουλειές οι Αμερικάνοι κύριοι... Θάρήτε άποψε;

— Θα δοίμε... είπα άόριστα.

— Δέν έξω άκόμα. Για την όρα, έχω ένα σορό δουλειές.

Τη κιοιέτησα κι' άπομακρύνθηκα. Πέρασα απ' το γώλ, όπου καθόταν άκόμα ο γέρος Κινέζος, άκίητος σά Βούδδας.

Κατέβηκα τα σκαλοπάτια και ξαναβρόθηκα μέσα στην κίνηση του δρόμου.

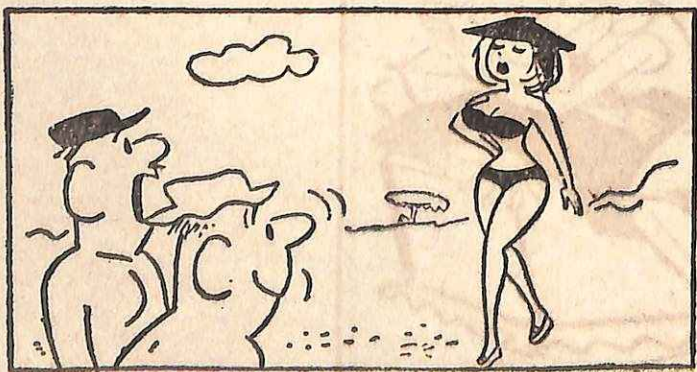
Ένα «κοισκόνο» ήθελε κοντά μου. Σκαρφαλώσα στο κάθισμα.

Στη Λεϊθύνη της άστνομίας, είπα στον οδηγό.

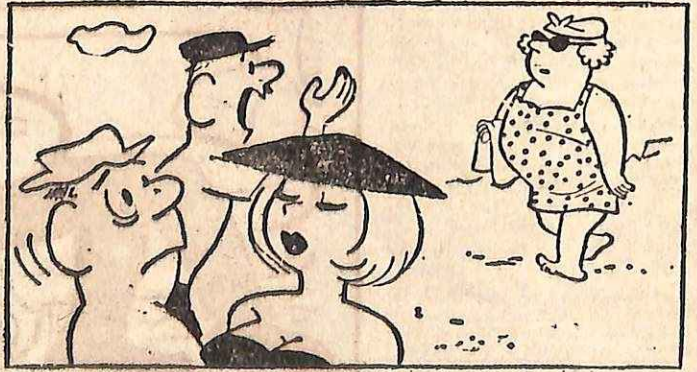
Μά, έπειτα από 200 ή 300 μέτρα, κατάλαβα το λάθος που είχα κάνει, διαλέγοντας αυτό το ηεταφορικό μέσο. Τα μεγάλα άστοκιοτερα αυτοκίνητα και τα κιομώνα φαινόνταν ν' άγνοούσε την κιοπαρξί του. Δοκίμαξα κάθε στιγμή την άντιπώσι πως θα βοισκόμουν κάτω απ' τις ρόδες τους...

Ανάμεσα μ' ανακούφισι μόνον όταν σταματήσαμε μπροστά στη Λεϊθύνη της άστνομίας. Άποορδισα κι' ο ίδιος πως ήμουν άκόμα γερός...

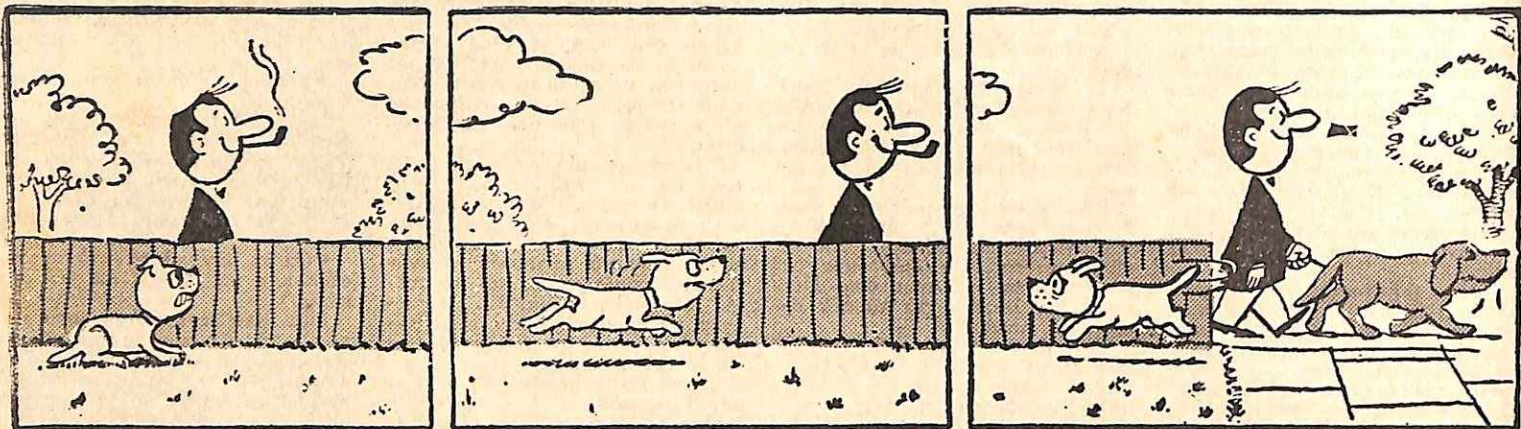
Έξήγησα στον ύπαξιωματικό έπηρεοσί το σκοπό της έπισκε-

— Να σου συστήσω και τη γυναίκα μου... Γιάννη!...

— Έλα Έλισάβετ!

Προνοητικός σκύλος.

φρέας μου, κι' εκείνος με πήγε σ' ένα μικρό αλλά καθαρό γκαρφείο, όπου βοσκόταν ένας αστυνόμος με γκριζα μαλλιά και με στρατιωτικό ύψος.

Ο τελευταίος με κίτταξε αδιάφορα και μούδισε ένα καθίσμα.

Τού συστήθηκε. Έχασε κι' αυτό το ίδιο: Τ' όνομά του ήταν Μάξ Κάροθ κι' είχε έντονη σκωτσέζικη προφορά.

Τόν ρώτησα για το Τσέφερσον. Έγειρε προς τα πίσω την καρδιά του, πήρε την πίπα του κι' άρχισε να τη γεμίζει με εκλεκτό καπνό.

Μα γιατί τόσο φασαρία γι' αυτό τον άνθρωπο; παρατήρησε. Απάντησα τηλεγραφικώς στην αστυνομία της Πασαντένα, που μου ζητούσε πληροφορίες. Έσείς, γιατί ενδιαφέρεσθε; Τί τον είχατε;

Τού εξήγησα πως ήμουν εξουσιοδοτημένος απ' τον πατέρα του.

Θέλω να μάθω όσο το δυνατόν περισσότερα πράγματα γι' αυτόν και για την Κινέζα γυναίκα του, πρόσθεσα. Η παραισχολη λεπτομέρεια μπορεί να μου είναι γρήγορη.

Ίσως να σας εξηγητήση καλύτερα, ο Αμερικανός πούδερ-νός, απάντησε, ανάθροντας την πίπα του. Έγώ δεν ξέρω πολλά πράγματα γι' αυτόν. Σκοτώθηκε σ' ένα αυτοκινητικό δυστύχημα. Τό μάθατε;

Πως συνέβη το δυστύχημα; Ο Μάξ Κάροθ ανασήκωσε τους ώμους του και μου εξήγησε:

Έτρεχε πολύ, σ' ένα βρεγμένο δρόμο. Τ' αυτοκίνητό του ντεταπόνησε... Όταν τον βόηκαμε, ήταν σ' ένα κακά χάλια!...

Δεν είχε κανένα μαζί του; Όχι.

Που πήγαινε; Ο αστυνόμος με κίτταξε κι' άμυγνία.

Δεν ξέρω, απάντησε. Πάντως, το δυστύχημα συνέβη 8 χιλιόμετρα έξω απ' το Κοουλόυν.

Ποιος τον αναγνώρισε; Η γυναίκα του, είπε ο Μάξ.

ΜΑΘΕΤΕ ΧΟΡΟ ΣΤΗΝ ΣΧΟΛΗ ΧΟΡΟΥ ΚΩΣΤΑ ΜΠΟΥΣΙΩΤΗ Διομείας 4 (πάρδος Έρμου 18) Τηλ. 222.229 Πωλείται και «Μέθοδος χορού»

ΑΦΡΟΔΙΣΙΟΛΟΓΟΣ ΙΑΤΡΟΣ Κ. ΠΑΝΑΓΙΩΤΟΥ Πατησίων και Στουρνάρα 28 (παρα την Ομόνοια) 9-2 και 5-7½ μ.μ. Τηλέφωνο 523.708.

Κάροθ, με μία κίνηση άνωπομονή-σας. Μπορείτε να με πληροφορήσετε για το παρελθόν του; Πως κέρδιζε το ψωμί του;

Δεν ξέρω ακριβώς... Εύτη-χως, φρόντιζε να μη μας άπασχολή. Έμεις εδώ δεν άγκατενόμαστε μ' ό,τι κάνουν οι άνθρωποι, σπάνει να μη μας βάσουν σ' εμπλά... Είχα άκούσει φυτόσο πως τον συντηρούσε η γυναίκα του.

Τί ξέρετε γι' αυτήν; Ο αστυνόμος φύσηξε το καπνό του τσιγάρου του.

Πουλούσε το κομμάτι της, απάντησε. Αυτό κάνουν οι περισσότερες πρόσφυγες. Είναι η εύκολότερη λύση γι' αυτές... Προσπαθούμε να πολεμήσουμε το κακό, μα είναι δύσκολη δουλειά.

Προσπαθώ ν' ανακαλύψω γιατί δολοφονήθηκε.

Ανασήκωσε τους ώμους του, κίτταζοντας μία στίβα χαρτιά, που είχε πάνω στο γκαρφείο του.

Δε μπορώ να σας βοηθήσω σ' αυτό, απάντησε. Έδωσα στον αστυνόμο Ρέτνιζ όλες τις πληροφορίες, που ήξερα. Δεν έχω να προσθέσω τίποτ' άλλο.

Κατάλαβα πως θάταν περικό-νι να επιμείνω περισσότερο. Σηκώθηκα, λοιπόν, και είπα:

Σας ευχαριστώ πάντως. Θα χάνω μία έρευνα, εδώ κι' εκεί. Ίσως ν' ανακαλύψω κάτι.

Πολύ άμφιβάλλω... Όπως-δήποτε, αν με χρειαστήτε, είμαι στη διάθεσή σας.

Τούδωσα το χέρι μου κι' έγραψα. Κόντεναν τώρα 6½ κι' η κίνηση στο δρόμο είχε γίνει ζωο-ποτερη.

Το άμερικανικό προξενείο θά-ταν κλειστό, αυτή την ώρα. Δεν είχα άλλωστε πολλές ελπίδες να πάω από εκεί χολήσιμες πληροφορίες για το Τσέφερσον και τη γυναίκα του. Έπρεπε να βασιστώ στον έαυτό μου μονάχα. Έγώ θά-φαγα και θάβόσκαι...

Μα από που ν' άρχισω; Αυτό ήταν το πρόβλημα!

Περιπλανήθηκα μία ώρα στην πόλη. Χάψα στις βιτρίνες, ποτίστηκα με την ατμόσφαιρα του περιβάλλοντος. Στο τέλος, σκέ-φθηκα πως ένα ποτηράκι δε θά-μυίκαγε κακό, και τράβηξα προς το Βαντσάι.

Βοήκα εκεί ένα σωρό μαζρά-μπάρ. Μπορούσα σ' καθένα τους, καθόταν σταυροπόδι ένας Κινέζος, που μούκλεινε το μάτι και με προσκαλούσε να περάσω μέσα.

Μπήκα, επιτέλους, σ' ένα απ' όλα και διάλεξα ένα τραπέζι-μαζρά απ' το ένοχλητικό «τζού-μπόξ». Μερικοί Αμερικανοί να-τες πήνανε μπύρα. Δύο Κινέζοι έπιποροι καθήσανε κοντά μου, ά-νοιξαν μπροστά τους κάτι χαρτιά κι' άρχισαν μία σοβαρή συζήτηση.

Άρχιτέτες νεαρές Κινέζες, κα-θισμένες σ' ένα πάγκο, στο βά-θος του μαγαζιού, τιτιβίζανε σαν πουλιά.

Παραγγείλα στο γκαρσόνι μία

Κόκα-Κόλα. Μου την έφερε άμέ-σως.

Μία μεσοκοιτη Κινέζα με πλη-σίωσε και κάθισε αντίκρου μου.

Καλησπέρα, μου είπε, κίτ-τάζοντας με έρευνητικά με τα μαύρα της μάτια. Πρώτη φορά ερχόσαστε στο Χόνγκ-Κόνγκ;

Ναι.

Θέλετε να σας κρατήσω συν-τροπιά;

Γιατί όχι... Τί θά πihτε; Χαμογέλασε κι' απάντησε:

Ένα ποτήρι γάλα, σας πα-ρακαλώ.

Έγνεψα στο γκαρσόνι, που φαίνεται πως ήξερε τα νούστα-την, γιατί κούνησε καταφατικά το κεφάλι του, εξαφανίσθηκε και ξα-ναγύρισε με το γάλα.

Έχουν καλή κουζίνα εδώ, αν πεινάτε, μου είπε η Κινέζα.

Είμαι πολύ νωρίς ακόμα για φαγητό, απάντησε. Μα δεν λίνε-τε ποτέ τίποτ' άλλο από γάλα;

Όχι... Μένετε στο «Γκλω-στέρ»; Είναι το καλύτερο ξενο-δόχείο.

Έτσι μου είπανε...

Μουόριζε μία έρευνητική ματιά. Θά θέλατε μία άμορφη κο-πέλλα; μου πρότεινε. Έχω άρκε-τές, πολύ άμορφες και πολύ νέες. Μ' ένα τηλεφώνημα, έρχονται ά-μέσως...

Αν δε σας άρεσουν, δε θά-χετε καμιά υποχρέωση να πά-ρετε μία απ' αυτές. Ούτε και θά-σας ενοχλήσουνε καθόλου. Θέλετε λοιπόν...

Εύχαιριστώ, μα όχι τώρα ά-μέσως... Δυσκολεύεσθε να βoήτε κοπέλλες;

Κάθε άλλο! απάντησε γε-λόντας. Έπάρχουν ένα σωρό στο Χόνγκ-Κόνγκ. Τί άλλο μπορούν να κάνουν, παρ' όσον διασκεδά-ζουνε τους κυρίους, για να κερ-δίσουνε το ψωμί τους;

Το ξενοδοχείο «Ουράνια Αυτο-κρατορία» άπειρε μόνο 200 ή 300 μέτρα απ' το μπάρ. Δεν ήταν ά-πίθανο να με γνωρίσει αυτή η γυ-

ναίκα τη Τζό-Ανν, έφρόσον έκανε τη μερίτσα.

Άκούσατε, της είπα. Κάποιοι φίλος μου, που είχε έρθει πέρινα εδώ, είχε γνωρίσει μία κοπέλλα, που του άρεσε πολύ. Τη λέγαγε Τζό-Ανν Βινγκ Τσεούνγκ. Μή-πως την ξέρετε; Θάθελα πολύ να τη δω κι' εγώ.

Τα μαύρα μάτια της προδόσα-νε για μία στιγμή την έκπληξή της. Αν δεν την πρόσεχα πολύ, δε θ' αντιλαμβανόμουν αυτή τη σύντομη αντίδρασή της...

Επειτα χαμογέλασε κι' απάν-τησε:

Μα φυσικά την ξέρω. Εί-ναι πρώτης τάξεως, πολύ άμορ-φη! Σίγουρα, θά σας άρεση. Μπορώ να της τηλεφωνήσω τό-ρα, αν θέλετε.

Τώρα ήταν η σειρά μου να κούνηω την έκπληξή μου.

Γιατί όχι; είπα. Τηλεφω-νήστε της.

Είμαι η καλύτερη απ' όλες ξέρω. Μα κι με τους γονείς της και δε μπορεί να πάρη κυρίους στο σπίτι της. Θέλετε να τη συ-ναγήςετε σ' ένα ξενοδοχείο; Θά-σας κρατήσω 30 δολάρια του Χόνγκ-Κόνγκ γι' αυτήν, 10 για την κάμαρα... και 3 για μένα.

Αναρωτήθηκα τί θάλεγε ο γέ-ρο-Τσέφερσον, αν τού άναφρε ά-ναλυτικά αυτές τις διαπάνες μου...

Σύμφωνοι, απάντησα. Μα πως θά ξέρω, ότι είναι αληθινά η Τζό-Ανν; Μπορεί να είναι άλλη!

Άστειεύσθε: Ποιά άλλη γάνα; Άφου θέλετε τη Τζό-Ανν...

Ναι, στ' άστεία τό είπα, δικαιολογήθηκα.

Σηκώθηκε και δήλωσε:

Πάω να της τηλεφωνήσω. Την κίτταξα να διασχίση τη σάλλα και να μπαινή στον τηλε-φωνικό θάλαμο. Καθώς μιλούσε, με κίτταξε και μούκλεινε το μάτι.

Άδειασα το ποτήρι μου, άνα-ψα ένα τσιγάρο κι' έγνεψα στο γκαρσόνι να μου φέρη κι' άλλο ποτό. Η Κινέζα τελείωσε το τη-λεφώνημα και ξαναγύρισε στο τραπέζι μου.

Σε δέκα λεπτά θάνα εδώ, με βεβαίωσε. Θά σας είδοποιήσω τότε.

Τότερα μ' άφησε μόνο και πήγε να καθήση στο τραπέζι δυό νεοφερμένων Αμερικάνων, κι' ά-νοιτά πονάμισα. Άφου καθή-σανε λίγο μαζί τους, σηκώθηκε και ξαναπήγε στο τηλεφώνω.

Πέρασε πάνω από ένα τέταρτο της ώρας. Τότερα άνοιξε η πό-τα και μπήκε μία νέα Κινέζα, ψη-λή, καλοφτιαγμένη, με φόρεμα ευ-ρωπαϊκό, άσπρο και μαύρο. Κρα-τούσε μία τσάντα νάυλον, άσρο-τί. Ήταν άμορφη, έλκυστική.

Κίτταξε την άμορφη γυναίκα. Έκείνη γύρισε προς το μέρος μου. Η νεοφερμένη κατάλαβε, μου χαμογέλασε κι' ήθελε να καθήση δίπλα μου.

Καλησπέρα, μου είπε. Πως σας λένε;

Νέλσον. Έσας;

Τζό-Ανν.

Και πως άλλωδς;

Άπλωσε το χέρι της και πήρε ένα τσιγάρο απ' το κουτί, που εί-χα άφίσει πάνω στο τραπέζι.

Τζό-Ανν μονάχα, είπε.

Όχι Βινγκ Τσεούνγκ; Μουόριζε μία γοήνοση ματιά και μου χαμογέλασε, δείχνοντας τα θαυμάσια άσπρα δόντια της.

Ναι, αυτό είναι το έπίθετό μου, απάντησε. Πως το ξέρετε;

Κάποιος φίλος μου, που ή-ταν πέρινα εδώ, μου μίλησε για σας και μου σύστησε να σας γνω-ρίσω.

Χαίρω πολύ γι' αυτό, είπε. Σας άρεσω;

Άσφαλώς!

Πάμε, λοιπόν;

Και βέβαια.

Μου δίνετε 3 δολάρια; Εί-ναι για την κυρία...

Μας πλησίασε η άμορφη Κινέζα, δείχνοντας όλο το χουσαφι των δοντιών της.

Είσαστε ικανοποιημένος; με ρώτησε.

Και ποιος δε θάταν;

Πηρε τα 3 δολάρια και πούσ-θεσε:

Έλατε πάλι να με δείτε. Θά με βoήτε πάντα εδώ.

Η δέθεν Τζό-Ανν σηκώθηκε και τράβηξε προς την πότα, με το καυαρό της περπάτημα. Την άκολούθησα. Ένας απ' τους ναύ-τες μούκανε μία ένθαρονητική χει-ρονομία κι' ύστερα προσποήθηκε πως λιποθυμούσε κι' έπεσε μέσα στην άγκαλιά των συναδέλφων του. Τους άφησα να συνεχίσουν τ' άστεία τους και βγήκα απ' το μπάρ. Η νέα γυναίκα με περι-μενε.

Ξέρω ένα ξενοδοχείο καθα-ρό κι' όχι άκριό, μου πρότεινε.

Κι' εγώ τό ίδιο. Μένω στο «Ουράνια Αυτοκρατορία». Πάμε εκεί.

Καλύτερα να πάμε στο δι-κό μου ξενοδοχείο... είπε, λοξο-κίτταζόντας με.

Όχι. Προτιμώ το δικό μου, επέμεινα.

Την έπιασα απ' τον άγκώνα και την ώδηγησε άνάμεσα στο πλήθος.

Καθώς περπατούσε, μύριζε ένα άρωμα κι' άκριό άρωμα. Το πρό-σωπό της είχε πάσει μία έκφραση σκεπτική και μακρυνή. Δε μίλησα-με καθόλου, σ' όλο το δρόμο.

Ανέβηκε την άπότομη σάλλα. Καθώς την άκολουθούσα, μπορού-σα να διαπιστώσω πως είχε πολύ

όμορφες γάμπες. Τσάκωσα έπίσης τον έαυτό μου να παρακολουθή τα κουνήματά της με περισσότερη προσοχή απ' όση άπαιτούσε το έ-παγγελματικό μου καθήκον...

Ο γέρο-Κινέζος μισοκοιμότανε, στο γκαρφείο. Άνοιξε τόνα μάτι του, μας κίτταξε και τους δυό και τούκλεισε πάλι.

Προχώρησαμε στο διάδρομο. Η Λεϊλά στεκόταν στην πότα της και γυάλιζε τα νύχια της. Κίτταξε τη ντάμα μου κι' ύστε-ρα μούκανε μία περιφρονητική γκριμάτσα. Τη μίληθηκα, ενώ έμ-παλα τη νέα γυναίκα στη έσση καμαρούλα που μύριζε κλεισούρα.

Ξανάκλεισα την πότα και τη σύρτωσα.

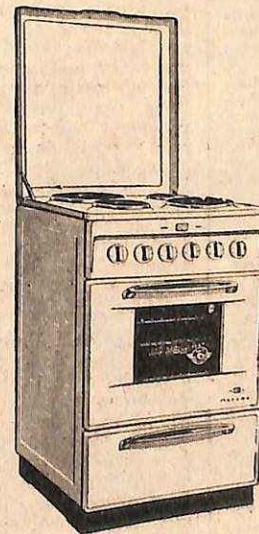
Μήπως μπορείτε να μου δώ-σετε πιο πολλά από 30 δολάρια; με ρώτησε η ντάμα μου. Δώστε μου 50 και δε θά το μετανιώ-σετε!

Κι' άνοιξε το πλαϊνό έγκλειο του φορέματός της, για να μου άπο-δείξη την καλή της θέληση. Ό-ταν σκέφθηκα να την έμπαιδίσω, είχε βγάλει κίολας το φουστάνι της.

ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ: Η συνέχεια.

ΚΟΙΝΟΣ

ΜΙΑ ΝΕΑ ΠΡΟΣΦΟΡΑ ΠΟΙΟΤΗΤΟΣ ΤΗΣ ΠΙΟ ΣΥΓΧΡΟΝΙΣΜΕΝΗΣ ΕΛΛΗΝΙΚΗΣ ΒΙΟΜΗΧΑΝΙΑΣ ΗΛΕΚΤΡΙΚΩΝ ΣΥΣΚΕΥΩΝ

4 τύποι ηλεκτρικών κουζίνων:

- ΗΚ/1-80
- ΗΚ/2-80
- ΗΚ/3-76
- ΗΚ/4-70

ΠΙΤΣΟΣ

ΑΠΟ ΤΟ 1865 ΣΤΗΝ ΥΠΗΡΕΣΙΑ ΤΟΥ ΕΛΛΗΝΙΚΟΥ ΝΟΙΚΟΚΥΡΙΟΥ

Αί Κορμωτικάί Σχολαί

Άμαράντου • Κάμμερ • Δολιανίτου • Πανάγου

Χ.Ε.Ν. • Άδραμίδου • Άμαράντου κλπ. μετά τών μαθη-τών των, είδοποιούνται ότι: Τό γνωστόν είς τήν δόδν Θωσώς II και άπό τριακονταετίας λειτουργούν Κατάστημα Ειδών Κορμωτηρίου ΤΟΥ Κ. ΆΝΤ. ΒΑΛΣΑΜΗ,

ΜΕΤΕΦΕΡΘΗ

προς πληρεστέων εξυπηρέτησιν των είς τήν

Όμόνοιαν — Πατησίων 5 (Στοά).

Άς περάσουν λοιπόν άπό τήν νέαν μας διεύθυνσιν διά να εύρουν και πάλιν βοήθειαν και εξυπηρέτη-σιν, είς τās προμηθειάς των και να περιεργασθού-ν, είς τās προμηθειάς βιτρίνης του, τήν πλουσίαν συλλογήν Ειδών Κορμωτηρίου, Έπιπλων και να θαυμάσουν ιδιαιτέρως τό περίφημον

TAXY • ΣΕΣΟΥΡ • "PRESTO", ΜΟΔΕΛΛΟ 1962 που στεγνώνει μέσα σ' 15 λεπτά μόνον και έχει δέκα πλεονεκτήματα επί πλέον άπό κάθε άλλο Σεσουάρ Ευρωπαϊκό ή έγχώριο.

ΒΑΛΣΑΜΗΣ & ΒΑΛΣΑΜΗΣ

Πατησίων 5 • Υπόγειος Στοά Γκριούρη

ΤΙΜΑΙ ΕΡΓΟΣΤΑΣΙΟΥ • ΕΠΙΔΕΙΞΙΣ ΔΩΡΕΑΝ • ΕΥΚΟΛΙΑΙ ΠΛΗΡΩΜΗΣ

ΤΟ ΑΠΑΡΑΙΤΗΤΟ ΒΙΒΛΙΟ

ΓΙΑ ΚΑΘΕ ΓΥΝΑΙΚΑ

ΙΑΤΡΙΚΗ ΕΓΚΥΚΛΟΠΑΙΔΕΙΑ

ΤΗΣ ΓΥΝΑΙΚΑΣ

ΙΑΤΡΟΥ

Δ. ΔΙΑΜΑΝΤΟΠΟΥΛΟΥ

Πλουσίως εικονογραφημένη

Σελίδες 320

ΠΩΛΕΙΤΑΙ είς όλα τά είδηλποα.

λεία. Άποστέλλεται παντού συ-σπόμεν με ταχυδρομική έπιταγή

δρχ. 60 είς τήν διεύθυνσιν του συγ-γραφένος ΣΕΚΕΡΗ 8, Άθήναι.

Τιμή είδηλυν διά τό έξωτερικόν Δολάρια 5.

ΜΑΘΗΜΑΤΑ ΧΟΡΩΝ

ΚΩΣΤΑ ΜΠΟΥΣΙΩΤΗ

Τηλέφωνο 222.229

Σε μία έβδομάδα μαθαίνετε πέντε χορούς είτε ευρωπαϊκούς είτε ελληνικούς κατ' έκλογήν στη σοφάρα Σχολή Χορού Κώστα Μπουσιώτη, Διομείας 4 (πάρδος Έρμου 18). Κάθε μέρα έγγρα-φαι και μαθήματα. Διδάσκει ο ίδιος ο Κ. Μπουσιώτης. Εύκαιρία όσοι πάτε στίς έξοχές, λουτρο-πόλεις κλπ. να μάθετε να χορεύε-τε. Διδάσκονται και όλοι οι έλ-ληνικοί κλπ.

Ποιά θεραπεία είναι ή καταλληλότερη

ΣΤΟ Παρίσι, ο διάσημος καθηγητής της Άρεντ χαρακτηρίζει το πάχος σαν μία άρρωστική σφαιρότητα παραγνωρισμένη. 'Ο δέ ένδοξος Βαλντερί συνιστά διεθνή σταυροφορία κατά της παχυσαρκίας, γιατί το πάχος είναι ο μεγαλύτερος έχθρος του ανθρώπου μετά τον καρκίνο, και τις καρδιοπάθειες.

Μία στατιστική της διατητηκής Σχολής του γαλλικού πανεπιστημίου μας λέει πράγματα τρομερά για το άδωο πάχος! 'Ετσι βλέπουμε ότι οι παχείς παθαίνουν λοχαρώδη διαβήτη 60 φορές πιο συχνά από τους αδύνατους, και 11 φορές συχνότερα καρκίνο.

'Ομοίως οι παχείς προσβάλλονται από καρδιοπάθειες 50—60 φορές συχνότερα από τους αδύνατους. Ένώ ή χοληλιθίαση ή νεφρολιθίαση είναι 30 φορές συχνότερη σ' αυτούς. Γενικά κάθε γραμμικό λίπος είναι μία μέρα ζωής λιγότερο.

Είναι καλός πλέον την καταπολέμηση του πάχους να ή θεωρούμε σαν μία θάση για ή διατήρησή της υγείας μας, της ζωής μας. 'Η διαίτα που συνιστάτο άλλοτε, ως δραστηνών μέσον απέδειξε ότι δεν είναι αποτέλεσμα διαίτης, αλλά συγγενώς εξασθενείζεις το στομάχι και το άπονηντέλει. Γι' αυτό μπορεί να προσθέσω ότι το αδύνατομα δεν είναι μία εύκολη και γρήγορη θεραπεία όπως το φαγιάζονται μερικές, και το διατημπαίνονται με υποσχέσεις τόσες διαφημιζόμενες, για να προσέλκυσουν τα δύστυχα θύματα του πάχους. 'Ετσι πλέον δεν είναι και επικίνδυνο, όταν γίνεται από ανθρώπους μίς ειδικούς, δηλ. όταν δεν γίνεται από ειδικευμένους γιατρούς, αλλά από διάφορες «εμπειρικές» που έχουν ένα μηχανισμό καλό ή κακό για όλους ανεξαιρέτως τους ανθρώπους. Και τούτο γιατί ή παχυσαρκία δεν είναι μία ενιαία πάθηση, αλλά πολλές και διάφορες παθήσεις που οφείλονται σε πολλά και ποικίλα αίτια. Δηλαδή δεν υπάρχει απλό παχυσαρκία, αλλά διάφοροι τύποι παχυσαρκίας, και κάθε τύπος απ' αυτούς, όταν γίνεται από ανθρώπου άρρωστο, Γι' αυτό δε μπορείς, με, δεν επιτρέπεται να συνιστάμε τη ίδια θεραπεία για όλους ανεξαιρέτως τους παχυσαρκούς.

Πολλές γυναίκες έχον δοκιμάσει τα πάντα για να αδυνατίσουν, χωρίς όμως να επιτυγχάνουν τίποτα. Και τούτο γιατί δεν έχουν αιτιολογική διάγνωση του πάχους των. Γι' αυτό νομίζω ότι σαν θάση για ή θεραπεία μιας παχυσαρκίας είναι ν' αποσπώ σ' ένα ειδικό γιατρό, που θα διαγνώσει την αιτία του πάχους της ή της κυτταρίτιδος.

'Ετσι θα μπορείς να αδυνατίσει. 'Ετσι π.χ. ο γιατρός θα της συστήσει να κάνει μία βιολογική εξέταση που λέγεται «βασικός μεταβολισμός», με τόν οποίο ελέγχουμε ή λειτουργία ενός αδένου που λέγεται «υπεροειδής». Εάν λοιπόν ο αδής αυτός λειτουργεί κάτω του φυσιολογικού, τότε θα πάρει μερικά χαλάκια, και ή αδυνατίσει όσο θέλει.

'Αλλοτε το πάχος οφείλεται σε νευρική κατάσταση. Γι' αυτό μία καινούργια μέθοδος, που στήριζεται στην αύξηση της καύσεως του λίπους εντός του οργανισμού μας με ιονισμένο όζον δίνει πολύ καλά αποτελέσματα, είτε μόνη της, είτε εν συνδυασμό με άλλα μέσα, και τούτο γιατί ακολουθείς αυτό που κάνει ο οργανισμός μας, μιλώντας—ας επιτραπή ή φράση—τον οργανισμό μας, στον αγώνα του για την καταπολέμηση της παχυσαρκίας και της κυτταρίτιδος.

'Αλλος σπουδαίος άδην είναι ή «υπόφυση», που βρίσκεται στη θάση του εγκέφαλου και που θεωρείται το κέντρο του ενδοκρινικού μας άσπασμού. 'Επεί ελάττω της υποφύσεως όχι μόνον παρατηρείται άλλοτε παχυσαρκία (ανάλογως του τμήματος της υποφύσεως που έχει ή ελάττω) και άλλοτε αντίθετα απώγναι, αλλά και διαταραχή της προσωπικότητας του ατόμου, ως και του άσπασμού αυτού, ως και του άσπασμού (στερεί). Διάφορες άρρώστιες, όπως π.χ. ή θυμιασία είναι αίτια παχυσαρκίας. Και τούτο γιατί συνιστάται (δικαιολογητά κατ' έμ) ή αλόγιστος υπερτροφία με αποτέλεσμα να φουσκάνη ο άνθρωπος σαν μπαλόνι.

Πολλές μάλιστα μητέρες, από άγνοια του κακού που κάνουν, και από υπερβολικό μητρικό φίλτρο παραφορτώνουν τα παιδιά τους με φαγητά, γλυκά, λίπη, για να μην άδθουν αδυνατίσει. Και στις δύο αυτές περιπτώσεις πρέπει οι γονείς να άποταθούν σε ειδικό γιατρό που θα όριση ένα διατολόγιο.

Καθώς έλέπετε όλες αυτές οι περιπτώσεις δε μπορούν να θεραπευθούν με τόν ίδιο τρόπο π.χ. μ' ένα και το αυτό μηχανήμα. 'Ετσι, έζηγούνται οι ασθενείς άπομεινές έκειγαν που σκέπτονται με το μηχανήμα μόνον και όχι με τόν ειδικό γιατρό, που τέλος πάντων και άν δεν όρη την αίτια για να θεραπεύση το πάχος δε θα κάνει το λάχιστον κακό στην υγεία σας.

Καθώς αίτιες παχυσαρκίας είναι ή χαρτοπακτική παχυσαρκία λόγω των γλυκισμάτων που τρώγει κανείς, καθώς και των υγρών που πίνει κατά τη διάρκεια του παιχνιδιού. 'Η παχυσαρκία μετά τα 40 χρόνια της ηλικίας σας, και ή παχυσαρκία των άνοητων, που νομίζουν ότι ή ζωή δεν είναι τίποτε άλλο, παρά μία τραπεζαρία, με περίφημα φαγητά, κρασιά, ποτά, γλυκίσματα άσπυρα κλπ. και άποκρύνει των είναι να τρώγουν συνεχώς!

ΤΡΟΠΟΙ ΘΕΡΑΠΕΙΑΣ

1) Μασάζ με τα χέρια: Θεραπεία μακροχρόνιας, με σχετικά μικρό θεραπευτικό αποτέλεσμα και προσωρινό. 2) Μασάζ μηχανικό: Υπάρχει ένα μηχανήμα και μηχανισμάκια, ένα σασό (μαγικά κρεβάτια με τίσι άέρα, ο μαγικός κορσέ, μαγικά μπράσελ κλπ. κλπ.) που άποσπώνται να γεμίζουν την τάση του κυρίου των και να άδειαίνουν την ίδια σας! 'Αποτέλεσμα: Μά υπάρχει αποτέλεσμα; έρωτώ κι' ένω.

3) Μηχανήμα με ιονισμένο όζον: Το μηχανήμα αυτό—σε ένα συνέδριο της Ιατρικής Φυσιοθεραπευτικής, που συνέληθε στο Παρίσι—άπέδειξε σαν το καλύτερο και δραστηρότερο μηχανήμα κατά της παχυσαρκίας και της κυτταρίτιδος. Και τούτο γιατί άπως ο όργανισμός μας καταπολεμά την παχυσαρκία με την αύξηση της καύσεως, έτσι και το μηχανήμα αυτό καταπολεμά την παχυσαρκία άδώντας τις καύσεις του όργανισμού μας με το ιονισμένο όζον που παράγει και που εισέρχεται στον οργανισμό μας και ή λίπη. 'Επεί πλέον ξαναανιώνει τον οργανισμό μας γιατί άχάνει το όζονό του κυττάρων. Σε κάθε θεραπεία μπορεί να χάρη κανείς άκινδυνος μισό κιλό λίπος. Το δε δέρμα γίνεται λείο, φρέσκο, ζωντανό. 'Ο καθηγητής Κνίπινγκ και ο δόκτωρ Ντοπελντόν λέγουν ότι τα καταπληκτικά άποτελέσματα του ιονισμένου όζοντος οφείλονται στην έντονότερη κυκλοφορία αίματος, που διευκολύνει ή λειτουργία των διαφόρων όργάνων, άσπας όλες οι λειτουργίες του όργάνου, μας να γίνονται φυσιολογικές, άποτελίς δεν μπορεί να άναποθήκευθ.

4) Θεραπεία πείνης: Μερικοί συνιστούν την άπόλυτη στέρηση όλων των τροφών. 'Ο παχύσαρκος μένει κληνής και πίνει μόνο δύο ως τρία ποτήρια νερό ή χυμούς φρούτων. Μεσα σε 10 μέρες χάνει κανείς πολλά λίγα ή και καθόλου όταν ή παχυσαρκία του είναι όρμονικής αιτιολογίας. 5) Δίαιτα: όσπεί σε ήθεραπεία. 6) 'Ορμονοθεραπεία: 'Ο γιατρός του Ινστιτούτου μου έφαρμάζει ειδική όρμονοθεραπεία με άποτέλεσμα ο άσθενής να χάνη το μήνα 6—8 κιλά θάρους, χωρίς κανένα κίνδυνο και χωρίς να χαλάσουν οι ίστοι της. 7) Κύματα Ινφρασούδου: Είναι ένα καλό μηχανήμα κατά της παχυσαρκίας και δρά τοπικά. Το μηχανήμα αυτό και τα άποτελέσματά του διαφημίζονται στο τέχος Αδύνατου 1962 του γαλλικού περιοδικού «Βότρ Μπότεν». Στήριζεται σε έπιστημονικές βάσεις και σάς το συνιστώ ως άποτελεσματικό. Για περισσότερες λεπτομέρειες γράψτε μου ή έλάτε στο 'Ινστιτούτο μου. 'Ο χώρος του «Θησαυρού» δεν έπάρκει για ένα τόσο μεγάλο θέμα.

ΒΕΡΑ ΜΕΓΑΛΟΦΩΝ

Βιοισθητικός-προσωπολόγος
'Ακαδημίας 19, Τηλ. 612.728

ΤΟ ΕΓΚΛΗΜΑ ΤΗΣ ΑΔΕΛΦΗΣ

ΤΡΑΓΙΚΟ ΔΙΗΓΗΜΑ

Ο ΕΙΣΑΓΓΕΛΕΤΣ ντέ Μπρεσού είχε άρραβωνιστή τη μικρότερη κόρη της μαρκησίας ντέ Ροκμύρ, που ήταν έγγατεστημένη στο Σαντινι, από τότε που πέθανε ο άντρας της. 'Η Μάρθα ντέ Ροκμύρ ήταν ένα ευγενικό πλάσμα με μεγάλη γελισιά μάτια και γυαλιά μαλλιά. 'Η μεγαλύτερη άδελφή της πάλι, ή 'Ιωάννα, ήταν πιο σοβαρή, με μία μεγαλοχολική πάντα έκφραση στο γλυκό πρόσωπό της, που το τόνιζαν άκόμα περισσότερο οι έβενινες άποκλίνες των μαλλιών της. Είχε γαστήρ ν' αυτή για τους άραβόνες της άδελφής της ν' έδειχνε έξαιρετική συμπάθεια στο λεπτό μ' εύγενικό εισαγγελέα.

'Ενα μίση, όμως, άστερα από τους άραβόνες τους, ο ν. ντέ Μπρεσού τομάζε, όταν έβλεπε έξωφρα, ότι ή άγαπημένη του Μάρθα έπέρασε από μία παράξενη άρρώστια. 'Ενοιθε φριχτούς πόνους στο στήθος ν' όλοι οι γιατροί, που είχαν τρέξει άμέσως στο προσκήφιο της, δε μπόρεσαν να κάνουν καμιά διάγνωση...

'Η Μάρθα, άστόσο, έγινε καλά ύστερα από λίγες μέρες, μ' πόνι κλεισί ή έβδομάδα, άρρώστησε πάλι, ν' αυτή τη φορά δε μπόρεσε ν' άνθέρη στους παράξενους πόνους της. Πέθανε τα έξιμερώματα, στην άγκαλιά του άραβωνιστικού της, μ' έναν τραγικό ν' άταίσι μορφοσκό πόνου στο πρόστοτό της.

'Ο ν. ντέ Μπρεσού άποτοαβήχτηκε τότε άπελπισμένος στο σπύ του και κλεισθηκε σε μία βαθιά πέννηση σιωπής... Φαντάζεται τώρα κανείς την κατάληξη του, όταν την άλλη μέρα δέχτηκε έξωφρα την έπίσκεψη των γιατρών της μαρκησίας ντέ Ροκμύρ. Κι' οι τίσι τους, με λυπημένο ύφος, άναγκάστηκαν να του φανερώσουν πως τα συμπτώματα, που παρουσίαζε ή άρρώστια της άσπαινας ντέ Ροκμύρ και, τέλος, ο άταίσι μορφοσκόπ του προσώπου της κατά τη στιγμή του θανάτου, έδειχναν ότι κάποιο έγγληματικό χέρι την είχε δηλητηριάσει...

Τού έζητοσαν, λοιπόν, την άδεια να κάνουν νεκροψία...

'Ο ν. ντέ Μπρεσού, άν ν' άνατοχίσιες από την ιδέα, ότι μπορούσαν να βεβηλώσουν την άγαπημένη του νεκρή, άναγκάστηκε να κίνη εκείνο, που του ήλεγχε την άδεια στους γιατρούς. 'Απαρηγόρητος από αυτή τη νέα έδση, όταν έβινε μόνος, έπεσε σε μία πολυθρόνα, ν' άρχισε να κλαίη μ' άναγνλητά...

Το άπόγευμα της ίδιας ημέρας, διάταξε τους βοηθούς του να κάνουν με μεγάλη λεπτότητα μί έρευνα στον πύργο των Ροκμύρ, γιατί ή νεκροψία είχε έπιβεβαιώσει τις ύποψιες των γιατρών. 'Ερευνα όμως δεν κατέληξε σε καμιά άποτέλεσμα, ν' ο εισαγγελέας έβλεπε, ότι ήταν άναγκασμέ-

νος ν' άφίση «έκκρεμη» την ύποθεσι αυτή, όταν, κάποια τυχαία άνακλινση, έκανε να πάρουν άλλη τροπή τα πράγματα...

Μία καμαριέρα της μαρκησίας ντέ Ροκμύρ είχε βοή σ' ένα ντουλάκι της κορβατοκάμαρας της Μάρθας ένα σαλακομένο χαρτί, ήταν μία σελίδα από ένα παλιό βιβλίο. 'Όταν άνοιξε αυτό το χαρτί, είδε, ότι είχε άκόμα άδανω τον ένα λεπτό στρώμα άσπρης σκόνης. 'Η καμαριέρα παραξενεύτηκε και βιάστηκε άμέσως να παράδωξη το ένομήμα της στον ν. ντέ Μπρεσού.

'Ο εισαγγελέας έστειλε το χαρτί στον Ιατροδικαστή ν. Τενέιρ, για να το εξέταση και πήρε σε λίγο την άπάντησή, ότι ή άσπρη σκόνη ήταν άρσενικό...

Δεν ήτ'—ε, λοιπόν, καμιά άμφιβολία, ότι μ' αυτό το δηλητήριο είχε δολοφονηθή ή άσπαινα ντέ Ροκμύρ. Ποιός όμως της το είχε δώσει και σε ποιο άνθρωπο το βιβλίο, από το όποιο είχε άποσπασθή εκείνη ή σελίδα...

'Ο εισαγγελέας κατόρθωσε ν' άνακλινη ύστερα από λίγες ήμέρες, από το σήμα των τυπογραφικών στοιχείων ν' από τα κομμάτια, που είχε ή σελίδα, ότι άνήκε σε μία έκδοσι του «Φαίδρα» του Ρακίνα, του 1750. 'Όλοι τότε οι βιβλιοπώτες του Σονντου, ρωτήθηκαν άν είχαν κάποτε αυτή τη σπάνια έκδοσι ν' ένας από αυτούς άνδρες στον εισαγγελέα, ότι είχε πουλήσει μία τέτοια «Φαίδρα» του Ρακίνα, έδώ ν' ένα χρόνο, στη άεσποινίδα Φάμπρ, μία γεροντοκόρη, άσπαινα με πόνος τα βιβλία και την...καχοχλωσσία...

Τότερα από αυτή την άνακλινση, ο ίδιος ο ν. ντέ Μπρεσού πήγε και βοήξε εκείνη την παράξενη γεροντοκόρη, που την είχε συγαντήσει πολλές φορές στον πύργο της μαρκησίας ντέ Ροκμύρ και τη ρώτησε άν είχε πραγματικά στη βιβλιοθήκη της την παλιά έκδοσι του Ρακίνα.

'Η άεσποινίς Φάμπρ παραξενεύτηκε από τα λόγια του εισαγγελέα και κίνησε άμέσως να βοή το βιβλίο, που της έζητοσε, μ' άν άρχισε να έξασκιδώση, ότι είχε γίνει άφαντο!...

'Ο ν. ντέ Μπρεσού τότε της έδειξε την σαλακομένη σελίδα και της είπε:

— Έρεστε από πού σίσιστηκε αυτό το φύλλο;

'Η γοιά άσκάλα της μουσικής έροίσε μία ματιά ν' έρεται, γλωμαίνοντας, του ψιθύρισε:

— 'Από τη «Φαίδρα» μου, δίγος άλλο... Πώς βόισκεται όμως στα χέρια σας;

— Θα σας το πω άμέσως, άεσποινίς, της άπάντησε ο εισαγγελέας. Αυτό το χαρτί βοήθηκε στην κορβατοκάμαρα της άσπαινας Μάρθας ντέ Ροκμύρ... Στον πύργο των Ροκμύρ μου φαίνεται,

ότι σάς συνάντησα πολλές φορές... Έχουμε άνακλινση, λοιπόν, ότι μέσα σ' αυτό το χαρτί ήταν διλωμένο άρσενικό...

'Η άεσποινίς Φάμπρ, άκούγοντας αυτή την άποκλινση, έβγαλε μία κραυγή τρόμου και στρώχτηκε στην άκρη του τραπεζιού, για να μνη πέση.

— Είναι τρομερό!... Είναι τρομερό!... ψιθύρισε, τρέμοντας συγχορη...

'Ο εισαγγελέας, σκανδαλισμένος από αυτή την άδικαιολογητή ταραχή της, έκανε μία λεπτομερή έρευνα στο δωμάτιό της και βοήξε στο σπύτοί ενός μικρού τραπεζιού μερικά σκονάκια, που περιείχαν μία άσπρη σκόνη, που ήταν, δίγως άλλο, άρσενικό!...

'Η Ζάν άστόσο ήταν θετή κόρη της μαρκησίας ντέ Ροκμύρ. Οι γονείς της, μακρονοί συγγενείς της μαρκησίας, είχαν πεθάνει και την είχαν άφισει, από πολύ μικρή όφρανη. 'Η μητέρα της Μάρθας τότε την πήρε στον πύργο της και την άνάθρεψε σ' ένα ήταν δικό της παιδί. 'Η Ζάν και ή Μάρθα άγαπήθηκαν από μικρές και κανείς ποτέ δε μπόρεσε να καταλάβη ότι δεν ήταν άδελφές...

'Η Ζάν, λοιπόν, ήταν μία ήποδειγματική σκύνη. 'Ο γάμος της με τόν ν. ντέ Μπρεσού θεοορήθηκε ως ή μόνη λύσι ενός άσπαινατικού ρουάντλου, που είχε άχίσις από τη μικρότερη άδελφή της. Μά το παλιό δόγμα είχε έξασπτή κι' οι δύο τους έούσαν τώρα ήσυχοι μ' εύνησιόμενοι.

'Ενα άπόγευμα όμως, ένώ ο ν. ντέ Μπρεσού έκανε τόν περπάτο του στον κίπο του πύργου,

'Η Ζάν, βγάζοντας μία κραυγή τρόμου, ώρησε ν' άρπάξη εκείνο το βιβλίο...

νάχη, ότι ήταν άθωα, κι' όταν άκούσε ότι την κατεδικάζαν σε δέκα χρόνια έρητη, σωριαστηκε άναίσθητη μπροστά στους δικαστές της. Τότερα από δύο ήμέρες, τέλος, πέθανε στη φυλακή, μέσα σ' ένα φοιτή παραλήρημα. Οι τίψεις της φαίνεται την είχαν σκατώσει...

'Από εκείνη την ήμέρα πέρασε ένας χρόνος. 'Ο ν. ντέ Μπρεσού είχε τώρα παντρευτή τη άεσποινίδα Ζάν ντέ Ροκμύρ, την άμορφη και μεγαλοχολική άδελφή της άτυχης άραβωνιστιάς του...

'Η Ζάν άστόσο ήταν θετή κόρη της μαρκησίας ντέ Ροκμύρ. Οι γονείς της, μακρονοί συγγενείς της μαρκησίας, είχαν πεθάνει και την είχαν άφισει, από πολύ μικρή όφρανη. 'Η μητέρα της Μάρθας τότε την πήρε στον πύργο της και την άνάθρεψε σ' ένα ήταν δικό της παιδί. 'Η Ζάν και ή Μάρθα άγαπήθηκαν από μικρές και κανείς ποτέ δε μπόρεσε να καταλάβη ότι δεν ήταν άδελφές...

'Η Ζάν, λοιπόν, ήταν μία ήποδειγματική σκύνη. 'Ο γάμος της με τόν ν. ντέ Μπρεσού θεοορήθηκε ως ή μόνη λύσι ενός άσπαινατικού ρουάντλου, που είχε άχίσις από τη μικρότερη άδελφή της. Μά το παλιό δόγμα είχε έξασπτή κι' οι δύο τους έούσαν τώρα ήσυχοι μ' εύνησιόμενοι.

'Ενα άπόγευμα όμως, ένώ ο ν. ντέ Μπρεσού έκανε τόν περπάτο του στον κίπο του πύργου,

είδε έξωφρα το σκύλο του να γάυνεται από το φεγγίτη ενός ύπογειου.

'Ο εισαγγελέας, νομίζοντας, ότι ο σκύλος είχε τσιπώσει εκεί μέσα για να κλέψη κάτι, τόν φώναξε κοντά του κι' έκείνος έαναφάνηκε σε λίγο, κοκκινώντας στο στόμα του ένα μουλιασμένο βιβλίο και κοινώντας χαρούμενος την όδρά του.

'Ο ν. ντέ Μπρεσού, περσιόγος, το πήρε από το στόμα του, και μολονοι ή μούχλα του προσκαλούσε άδεια, το άνοιξε κι' είδε, κατάπληκτος, ότι ήταν ή «Φαίδρα» του Ρακίνα... 'Ο εισαγγελέας, για μία στιγμή, δεν πίστεψε στα μάτια του! 'Όταν άόστος το φυλούμετορη νευρικά κι' είδε, ότι έλειπε ή σελίδα 95, εκείνη άκριβώς ή σελίδα, που είχε βοή με το άρσενικό στον κοιλώνα της Μάρθας, σπρωχθηκε, έαλασμένος, σ' ένα δέντρο, για να μνη πέση. 'Επειτα, τορrellός, από την ταραχή του, γρούσε γρήγορα στο γραφείο του, άνοιξε το φάκελλο της παλιάς έγγληματικής υποθέσεως και πήρε από μέσα το σκαμένο σύλλο... 'Ηταν άκριβώς αυτό που έλειπε από τη σπάνια έκδοσι της «Φαίδρας» του Ρακίνα!

'Εκείνη τη στιγμή, άνοιξε ή πόρτα και μπήκε μέσα ή Ζάν. Γύρισε όλοφρα από μερικές έπισκέψεις και βιάζοταν να άναγγείλη στον άντρα της τα διάφορα κοσμικά νέα. Μπροστά όμως στο σκαμένο και κατάγλωπο πρόσωπό του, στάθηκε ασπασμένη κι' έροίσε μία νύνηρη ματιά στο μουλιασμένο βιβλίο, που κρατούσε στα χέρια του. 'Η Ζάν τότε, βγάζοντας μία κραυγή τρόμου, ώρησε ν' άρπάξη εκείνο το βιβλίο, κι' όταν είδε, ότι ο άνδρας της την έσπρωξε με μία άπότο-

διά: — Ναί, έγω είμαι... Δε μπορώ να καταλάβω πόσο σ' άγαπούσα... Μά έσθ δεν το είχες προσέξει... Κίνησες μόνο τη Μάρθα... Αδύσθ άρεσε, αυτή είχε κλέψει τόν έρωτά μου... Κι' έγω τότε τη μίσησα, όσο καμιά άλλη γυναίκα στον κόσμο!... Στην άρχή, συλλογίστηκε να τη σκοτώσω για να μη δώ την εύνηρία της, το γάμο της, το θρίαυβό της!... Μά δεν είναι τί δύναμα... 'Ημουν δειλή, άναδον... 'Επρεπε όμως μία από τίσι δύο μας να λείπει και τότε έλειψα από το σπύτο της άεσποινίδος Φάμπρ λίγο άρσενικό και το τίλιζε σ' ένα σκύλο κασιού, που το έσκισα από ένα βιβλίο της. 'Επειτα πήρα και το βιβλίο μαζί μου κι' έφυγα κρυφά, χωρίς εκείνη να καταλάβη τίποτα... Μ' αυτό το άρσενικό δηλητηρίασα από τη έγλησι μου τη Μάρθα, Συγγούσε με... Σκότωσα για σένα... Σ' άγαπούσα τόσο πολύ!... Τόσο πολύ!...

'Ο ν. ντέ Μπρεσού, τρέμοντας από τη φρίκη του, άνοιξε άπότομα την πόρτα του γραφείου του και φώναξε, με πνιγμένη φωνή, στη γυναίκα του:

— Άφσέ με μόνο!... Φύγε... Νομίζω πως θα τοελλαθώ!

'Η 'Ιωάννα έσκυψε το κεφάλι και, παραπατώντας, σ' άμεθυμένη, βγήκε από το γραφείο του και κλαίγοντας με πνιγμένα άναφύλητα.

'Ο ν. ντέ Μπρεσού, όταν έμεινε μόνος, άρχισε να συλλογίζεται με φρίκη την τραγική θέσι του. 'Αξάφρα όμως άκούσε τρομαγμένες κραυγές από τόν κίπο και, τρέχοντας στο παράθυρο, είδε τόν κίπορο να κρατά στην άγκαλιά του Ζάν άναίσθητη, ένώ τα νερά έρεχαν από πάνω της.

'Η γυναίκα του είχε πνιγθή στη λίμνη του κίπου, για να έξιλωθή με το θάνατό της για το έγγλημά της...

μη κίνησι. Άρχισε να ξεφωνίζει: — Πού το βρήκες αυτό το βιβλίο; Τι το θέλεις; Θέε μου!... Πώς βόισκεται στα χέρια σου; 'Α! Τι φρίκη!... Δε μπορεί να βλέπω αυτό το βιβλίο!...

'Ο ν. ντέ Μπρεσού την κίνησε μ' ένα διατεραστικό βλέμμα, δίγως να καταλαβαίνει.

— Τι λόγια είν' αυτά; ψιθύρισε. Τι ήθελες να πής; 'Εξηγήσου, λοιπόν.

— 'Οχι, όχι... Δέν είμαι έγω... Δέν έκανα τίποτα, του άπάντησε ή Ζάν, τρομοκρατημένη. «Θα τορrellόηκε...», συλλογίστηκε ο ν. Μπρεσού.

'Επειτα όμως, όταν μία φριχτή ύποψια πέρασε από το νου του, σπρώχθηκε άπότομα, πήγε κοντά στη γυναίκα του, που είχε σωριασθή σε μία πολυθρόνα κι' έκλαιγε νευρικά, και της είπε, με την άσπρη κι' άταραχιά σωνή του:

— 'Εμπρός, μίλησε!... 'Εξηγήσου!...

Δέν είμαι ένοχος... ψιθύρισε, κλαίγοντας, ή Ζάν. Δε φταίω έγω... Σ' άγαπούσα τόσο πολύ!... 'Εσθ, λοιπόν, δηλητηρίασες τη Μάρθα; φώναξε έξασπλος ο ν. ντέ Μπρεσού.

— Σ' άγαπούσα τόσο πολύ!... στέναξε ή γυναίκα του, κρύνοντας το πρόστομο μέσα στα χέρια της.

— Τι φρίκη!... φώναξε πάλι ο άνδρας της, άνατοινάζοντας από τόν άποτορπασμό, που τόν έκανε να νοιώθη ή Ζάν.

'Εκείνη τότε σηκώθηκε έξωφρα, γονάτισε μπροστά του, του άγκάλιασε τα πόδια κι' άρχισε να του έξιολογούηται το τρομερό μυστικό της, που της βάραινε την καρδιά:

— Ναί, έγω είμαι... Δε μπορώ να καταλάβω πόσο σ' άγαπούσα... Μά έσθ δεν το είχες προσέξει... Κίνησες μόνο τη Μάρθα... Αδύσθ άρεσε, αυτή είχε κλέψει τόν έρωτά μου... Κι' έγω τότε τη μίσησα, όσο καμιά άλλη γυναίκα στον κόσμο!... Στην άρχή, συλλογίστηκε να τη σκοτώσω για να μη δώ την εύνηρία της, το γάμο της, το θρίαυβό της!... Μά δεν είναι τί δύναμα... 'Ημουν δειλή, άναδον... 'Επρεπε όμως μία από τίσι δύο μας να λείπει και τότε έλειψα από το σπύτο της άεσποινίδος Φάμπρ λίγο άρσενικό και το τίλιζε σ' ένα σκύλο κασιού, που το έσκισα από ένα βιβλίο της. 'Επειτα πήρα και το βιβλίο μαζί μου κι' έφυγα κρυφά, χωρίς εκείνη να καταλάβη τίποτα... Μ' αυτό το άρσενικό δηλητηρίασα από τη έγλησι μου τη Μάρθα, Συγγούσε με... Σκότωσα για σένα... Σ' άγαπούσα τόσο πολύ!... Τόσο πολύ!...

'Ο ν. ντέ Μπρεσού, τρέμοντας από τη φρίκη του, άνοιξε άπότομα την πόρτα του γραφείου του και φώναξε, με πνιγμένη φωνή, στη γυναίκα του:

— Άφσέ με μόνο!... Φύγε... Νομίζω πως θα τοελλαθώ!

'Η 'Ιωάννα έσκυψε το κεφάλι και, παραπατώντας, σ' άμεθυμένη, βγήκε από το γραφείο του και κλαίγοντας με πνιγμένα άναφύλητα.

'Ο ν. ντέ Μπρεσού, όταν έμεινε μόνος, άρχισε να συλλογίζεται με φρίκη την τραγική θέσι του. 'Αξάφρα όμως άκούσε τρομαγμένες κραυγές από τόν κίπο και, τρέχοντας στο παράθυρο, είδε τόν κίπορο να κρατά στην άγκαλιά του Ζάν άναίσθητη, ένώ τα νερά έρεχαν από πάνω της.

'Η γυναίκα του είχε πνιγθή στη λίμνη του κίπου, για να έξιλωθή με το θάνατό της για το έγγλημά της...

ΠΙΕΡ ΜΠΡΙΣΟΝ

ΤΟ ΠΑΡΑΜΥΘΑΚΙ ΣΑΣ

Δέκα μονοκοπανιάς

ΜΙΑ φορά κι έναν καιρό ήταν ένας ράφτης, που τον έλεγαν Γιαννάκη. Δεν είχε κλείσει ακόμα τα δεκαπέντε. Ήταν, όμως, τόσο καλός τεχνίτης στη δουλειά του, τόσο πρόθυμος και περσιποτικός, ώστε δόλι στο χωριό τον προτιμούσαν από άλλους γεροντότερους.

Ένα άνοιξάκι, πρὶν, ὁ Γιαννάκης καθότανε σταυρωμένος στο μεγάλο πάγκο του, μπροστά στο ανοιχτό παράθυρό, κι' έρραβε ένα σουρτούκο για κάποιο συγκωριανό. Έκει που συγκωριζέε ένα εἶθιο τραγουδάκι, είδε να περνάει από τὸ δρόμο μια χωριάτισσα, κρατώντας ένα μεγάλο καλάθι.

— Πάρτε γλυκά! φώναξε. Πάρτε καλά γλυκά. Νά γλυφίτε και τὰ δάχτυλά σας! — Ὁ Γιαννάκης ήταν λιχουδής. Βγήκε στο παράθυρο και έκανε νόημα τῆς κυράς να πλησιάσει. Είχε ἀπ' όλα τὰ γλυκά. Ὁ Γιαννάκης δὲν ήξερε τί νὰ πρωτοδιαλέξει. Τέλος, πήρε ένα βαζάκι μέλι. Καί, χωρίς νά χάνει καιρό, έδωσε ἀπὸ ένα έριμάρι ένα κομμάτι. Έκοψε μία μεγάλη φέτα και τὴν έδωσε μέλι. Σαφηνικά, στάθηκε με τὸ χέρι ἀκίνητο στὸν αέρα. Θυμήθηκε πὺς έπρεπε νὰ παραδώσει τὸ σουρτούκο τὸ μεσημέρι. Καί του έμεινε λίγη δουλειά ακόμα.

— Ἀς τὸ τελειώσω πρώτα, νὰ ξενοιάσω, εἶπε με τὸ νοῦ του, καί μετὰ πρὸς τὸ μέλι μου.

Ἀφῆσε τὴ φέτα τὸ ψωμί δίπλα του, στὸν πάγκο, καί στρώθηκε στὴ δουλειά, χωρίς νὰ παίρνη ἀναπνοή. Βιάστηκε νὰ ξευτερίσει μία ὥρα ἀρχίτερα. Στὸ μετὰ, τὸ φρέσκο μέλι σκόρπισε στὸ στενὸ ραφτάδικο τὴν προκλητικὴ μυρωδιά του. Σὲ λίγα δευτερόλεπτα, σύννεφο ἀπὸ μυγες σκέπασε τὸ ὁρεκτικὸ κολατσίδ του Γιαννάκη. Ἐκεῖνος, παράτησε τὸ σουρτούκο καί ἀπλώσε τὸ χέρι του νὰ τὶς διώξει.

— Σὰς κάλεσε κανείς νὰ σὰς κάνη τὸ τραπέζι; φώναξε.

Φαίνεται, όμως, πὺς οἱ μυγες δὲν καταλάβαιναν τὴ γλώσσα του. Πέταξαν γιὰ μία στιγμή, γιὰ νὰ ξεσπυρίσουν πὺς πολλὰς αὐτῆς τῆς φῶρας. Ὁ Γιαννάκης έχασε τότε τὴν ὑπόμνηση του. Ἀρπάξε ένα κομμάτι φρασιμα, πὺς βρέθηκε μπροστὰ του καί χτύπησε δυνατὰ τοὺς ἐνοχλητικούς ἐπισκέπτες. Ὅταν τὸ σπύρασε, είδε δέκα μυγες ἀκίνητες στὸν πάγκο, με σπασμένα φτερά.

— Τι έμεινε ἐγὼ! μύθωσε με αὐτοθαυμασμό. Τὰ κατάρρενα μία χαρά. Πρέπει νὰ τρέξω νὰ τὸ διαλαλήσω στὸ χωριό. Δέκα μονοκοπανιάς! — Ἀν καί ἀνυπομονοῦσε νὰ διαλαλήσει δεξιά κι' ἀριστερά τὸ κατορθῶμά του, δὲ σήκωσε κεφάλι ὡστόσο νὰ τελειώσῃ τὸ σουρτούκο. Καί μονάχα ἀφῶς τὸ παρέδωσε, στὴν ὥρα του, στὸν πελάτη καί έφαγε τὴ φέτα τὸ ψωμί με μέλι, σκέφθηκε πὺς ήταν καιρός νὰ φροντίσῃ γιὰ τὴν ἐξόρμησι.

Πήρε ένα κομμάτι φρασιμα, τὸ έκοψε σὲ ζωνάρι, καί κέντησε με μεγάλα γράμματα: ΔΕΚΑ ΜΟΝΟΚΟΠΑΝΙΑ Σ.

— Ὅχι μονάχα τὸ χωριό, μὰ ὁ κόσμος ὅλος πρέπει νὰ μάθῃ ποίος είμαι ἐγὼ! εἶπε ξεφνικά με τὸ νοῦ του. Τὸ ραφτάδικο είναι πιά πολὺ μικρό, γιὰ νὰ με χωρήσῃ ἐμένα!

Μόλις τελείωσε τὸ ζωνάρι του, τὸ πέρασε στὴ μέση του. ἔτσι πὺς νὰ φαίνονται καλά τὰ γράμματα. Ήταν πιά έτοιμος νὰ ξεκινήσῃ, νὰ κἀνὲ τὸ γύρο τοῦ κόσμου, γιὰ νὰ μὴ μείνῃ ἄνθρωπος πὺς νὰ μὴν τὸν θαυμάσῃ. Τὴν τελευταία στιγμή, ὅμως, έβριξε μία ματιά γύρω του, νὰ δῇ μήπως δὲ μπορούσε νὰ πάρῃ τίποτα μαζί του. Βρήκε μονάχα ένα κομμάτι τυρί. Τὸ πήρε καί τὸ έδωσε στὴν τσέπη του.

Στὸ δρόμο του, είδε ένα πουλάκι πὺς μπερδεύτηκε σ' ένα θάμνο μ' ἀγκάθια, καί δὲ μπορούσε νὰ πετάξῃ. Τὸ πήρε, καί τὸ έδωσε κι' αὐτὸ στὴν τσέπη του.

Καί ξεκίνησε. Περπάτησε κάμποσο, χωρίς νὰ νοιώσῃ κόρατσι. Τέλος, ανέθηκε στὴν κορυφὴ ἑνὸς ψηλοῦ θουνού. Ήταν λατομεῖο με κάτασπρα μάρμαρα. Έκει, είδε ένα Γιαννάκη νὰ κάθεται σ' ένα θεράτο κομμάτι μάρμαρο.

— Γειά χαρά, συνάδελφε! τοῦ φώναξε ὁ Γιαννάκης. Πάω νὰ κάνω τὸ γύρο τοῦ κόσμου. Θέλεις νὰ σε πάρω μαζί μου, γιὰ συντροφιά;

— Χάσου ἀπὸ μπροστὰ μου, τσάφλι, σκοληκῆ. καί! τοῦ εἶπε ὁ Γιαννάκης, περσιπονητικά.

Δὲν ξέρεις φαίνεται, με ποῖον έχει νὰ κἀνῃ! ἐρυχήθηκε ἀπειρητικά ὁ Γιαννάκης.

Καί ξεκίνησε πὺς σασκᾶκε του. Ὁ Γιαννάκης είδε τὸ ζωνάρι με τὴν κεντημένη ἐπιγραφή, δέκα μονοκοπανιάς, καί τὰ χρησιμοποίησε. Νόμισε πὺς οἱ δέκα, πὺς έέκανε μονοκοπανιάς ὁ κοινοστοῦπης αὐτός, ήταν ἄνθρωποι. Ἀρχισε νὰ τὸν σέβε-ται. Ὡστόσο, ήθελε νὰ τὸν δοκιμάσῃ, νὰ δῇ ἂν τοῦ έλεγε τὴν ἀλήθεια. Σήκωσε ψηλά τὸ μάρμαρο — θουνὸ ἀλόκληρο — ὅπου καθόταν ὡς τότε, τὸ έστῆψε με τὰ δύο του χέρια, καί τὸ έκανε νὰ βγάλῃ νερό.

— Γειά χαρά, συνάδελφε! φώναξε ὁ Γιαννάκης στὸ Γιγάντα.

— Κάνε καί σὺ τὸ ἴδιο, ἂν μπορῇς! εἶπε τοῦ Γιαννάκη.

Ἐκεῖνος, σφύριξε εἰρωνικά, σὰν νὰ διασκεδάζε με τὴν ἀφέλεια τοῦ Γιγάντα. Ἐβγαλε ἀπὸ τὴν τσέπη του τὸ κομμάτι τὸ τυρί, τὸ έστῆψε με τὰ δύο του χέρια, καί τὸ έκανε νὰ βγάλῃ νερό.

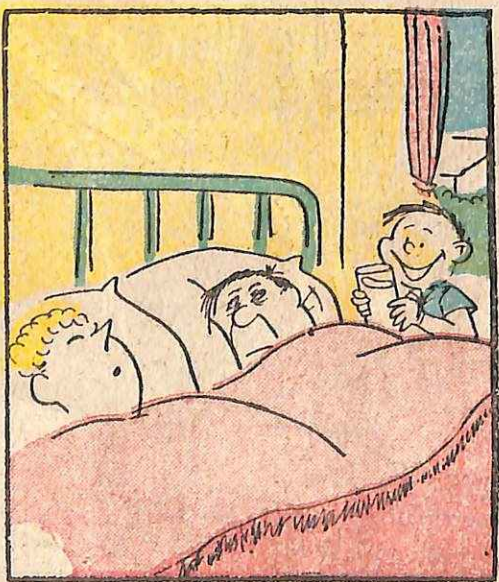
Ὁ Γιγάντας ἀποσβολώθηκε. Δὲν τὸ χωρούσε τὸ μυαλό του πὺς ήταν δυνατό ένα τόσο δά ἄνθρω-πάκι νὰ ἔχῃ χέρια σὰν μυλόπετρες.

Σαφηνικά, παρουσιάστηκε καί ἄλλος Γιγάντας. Ὅταν ἀκούσε ἀπὸ τὸν πρώτο τί έγινε, ὅταν έβριξε μία ματιά στὶς μικρὲς παλάμες τοῦ Γιαννάκη, κούνησε ἀρνητικά τὸ κεφάλι του.

— Θὰ δοκιμάσω κι' ἐγὼ τὴ δύναμή του, εἶπε. Ξερρίζωσε ένα δράχο μεγάλο σὰν θουνό, καί τὸν πέταξε τόσο ψηλά, πὺς χάθηκε στὸν οὐρανό.

— Κάνε καί σὺ τὸ ἴδιο, ἂν μπορῇς! εἶπε τοῦ Γιαννάκη.

Ἐκεῖνος, σφύριξε εἰρωνικά, σὰν νὰ διασκεδάζε με τὴν ἀφέλεια τοῦ Γιγάντα. Ἐβγαλε ἀπὸ τὴν τσέπη του τοῦ πουλάκι καί τὸ ἔβαλε νὰ πετάξῃ. Τὸ πουλάκι, χαρομένο ἐπειδὴ ξεσκέρισε τὴν ἐλευθερία του, χάθηκε στὸν οὐρανό. Ὁ δράχος

— Μπαμπά, ξύπνα! Εἶπα νὰ σοῦ φέρω κι' ἐγὼ μία φορά τὴ νύχτα ένα ποτηράκι νερό νὰ πιῇς!...

Ξαναγύρισε στὴ γῆ. Τὸ πουλί δὲν.

Οἱ Γιγάντες δεδαϊώθηκαν τότε πὺς ὁ κοινο-στοῦπης ήταν πὺς χερσὺνενος καί ἀπὸ αὐτοῦς. Φοδῆθηκαν τὸν ξεναδάσαντο σὲ δοκιμασία, μή-πως τὸ θεωρήσῃ προσβολή. — ἔπαιζαν τώρα μαζί του; — καί τοὺς ξεκάνει καί αὐτοῦς. Δὲν έφρασε δέκα μονοκοπανιάς; Καί έβριχανε μία πρόφασιν νὰ τὸν ἀφήσουν καί νὰ φύγουν.

Ὁ Γιαννάκης συνέχισε τὸ δρόμο του. Μία μέ-ρα, έφτασε ἐξῆς ἀπὸ ένα μενέλο παλάτι. Ήταν κορραμένους ἀπὸ τὴν πύλτορα. Δάλλῃ ἑνα σκι ὁ μέρες κι' έπεσε νὰ κοιμηθῇ. Μετακοί, σ' αὐ-τιώτες πὺς περιπολοῦσαν σ' ἐκεῖνα τὰ μέρη, τὸν είδαν, πήγανε κοντὰ του καί ὅταν διάβασαν στὸ ζωνάρι τοῦ δέκα μονοκοπανιάς, τοὺς κόπησε ἡ ἀναπνοή.

Ὁ βασιλιάς μας, εἶπαν, πὺς κάνει πάντα πολέμους, χρειάζεται τέτοιους ἀνταρξαμένους.

Κι' έπρεάνε στὸ παλάτι, νὰ πληροφορηθοῦν τὸ βασιλιά πὺς ὁ τόπος φιλοξενῶσε ἑναν γιγάντο-σμο ήρωα. Ὁ βασιλιάς έδωσε δαίσι στὰ λόγια του, καί τοὺς διέταξε νὰ τὸν τὸν παρουσιάσουν. Ὑστερὰ ἀπὸ λίγη ὥρα, ὁ Γιαννάκης έμεινε κα-μαρωτός στὴ μεγάλη βασιλικὴ αἴθουσα. Ὁ Με-γαλειότατος πὺς καθότανε ἀπὸ θρόνο του, — περιμένοντας νὰ δῇ κανένα κυριοσκόρφο λε-θέντη — έβριξε στὴν ἀρχὴ περιφρονητικὴ ματιά σ' ένα μιάς πιθαμῆς ἄνθρωπάκι. Ὅταν, όμως, πρόσεξε τί έγραφε τὸ ζωνάρι του, ἄλλαξε ὕφος.

— Θὰ σοῦ τὸ χρωστῶ μεγάλη χάρι, — τοῦ εἶ-πε με φιλικὸ χαμόγελο, — ἂν ἐξουθερεύσῃς δύο Γιγάντες. Πότε καιρός τώρα πὺς στοργυλοκάθῃ-σαν σ' ένα δάσος. Ἀπὸ ἐκεῖ ξεκινᾶνε κάθε πρὶν, καί μὸς ρημάζου, τὸ βασιλεῖο μου.

Ὁ Γιαννάκης ήξερε ποίος ήταν οἱ Γιγάντες πὺς είχαν προκοπρτήσῃ τὸ βασιλεῖο.

Μεγάλη θὰ εἶναι ἡ φιλοφῆ, — συνέχισε ὁ βασιλιάς, — ἂν μπορέσῃς νὰ με λυτρώσῃς ἀπὸ τὰ δύο αὐτὰ τέρατα. Μὰ πρῶτάναν δὲν μὸς ἀ-φήνουν καιρὸ νὰ κάνω καί κανένα πόλεμο νὰ... — Εἶναι ἀνάγκη νὰ βρίσκεσαι πάντα σὲ πόλε-μο; τὸν διέκοψε ὁ Γιαννάκης.

— Ὅχι, ἀποκόλλησε ὁ βασιλιάς. Μὰ, πὺς ἀλ-λοῶς νὰ περάσῃ ἡ ὥρα; Ἀς εἶναι... Ἀν τὰ καταφέρῃς καί ξεκάνῃς τοὺς Γιγάντες, θὰ σοῦ δώσω γυναικῆ τὴ μοναχοκόρη μου καί τὸ μισὸ μου βασιλεῖο.

— Ἡ φιλοφῆ δέξῃς, τὸν κόπο ν' ἀσχολήσῃ κα-νεῖς με τοὺς Γιγάντες αὐτούς, εἶπε σθεναράτα ὁ Γιαννάκης. Πολὺ σύντομα βασιλιά μου, δὰ κα-θαρίσω τὸν τόπο. Στὸ μετὰ, μπόρεῖς νὰ δια-τάξῃς νὰ μὸς δώσουν κατὶ, νὰ φάω; Δὲ σε θλί-πω ἀπ' τὴν πείνα.

Τὴν ἄλλη μέρα, πωλῶπρὶν, ξεκίνησε γιὰ τὸ δάσος, ὅπου είχαν στῆσει τὸ λημέρι τοὺς οἱ Γι-γάντες. Μόλις έκανε μερικὰ βήματα τοὺς είδε εσπλωμένους ἀνάσκελα κάτω ἀπὸ ένα πανύψηλο δέντρο, νὰ κοιμῶνται ἀκούσι, κοντὰ-κοντὰ. Χωρὶς νὰ χάσῃ τὸ θάρος του, γέμισε τὶς τσέπες του πῆ-τες καί σκαρφάλωσε σὲ δέντρο. Κάθισε σ' ένα κλαδί καί πῆταξε μεσοκῆ πέτρες στὸ στήθος ἑνὸς ἀπὸ τοὺς Γιγάντες. Ἐκεῖνος ἐκπνιχθεὶς ἀπὸτομα καί τράνταξε δυνατὰ τὴν στήθος του.

— Γιατί με βάρᾳς; ἐρυχήθηκε.

— Ὅντιρο είδες, τοῦ ἀποκρίθηκε ὁ ἄλλος με μισόκλειστα μάτια. Ὅτε κᾶν σ' ἀντίξω.

Ξαναπλάγιασαν καί δὲν ἀόνησαν νὰ κοιμηθοῦν. Ὁ Γιαννάκης περσιδόλησε τότε τὸ δεύτερο Γι-γάντα. Ἐκεῖνος τινάχτηκε καί τράνταξε τὸν σύν-τροφό του.

— Γιατί με βάρᾳς; ἐρυχήθηκε.

— Ὅντιρο είδες, ἀποκρίθηκε ὁ πρώτος γίγαν-τας. Ὅτε κᾶν σ' ἀντίξω.

Καί ξεανάπασαν νὰ κοιμηθοῦν. Ὁ Γιαννάκης πέταξε τότε τὴν τελευταία του καί πὺς μεγάλη, πέτρα στὸ κεφάλι τοῦ πρώτου. Ἐκεῖνος, έρέθηκε ὀρθιος μ' ένα πῆδημα. Ἀρπάξε με τὰ δύο του χέρια τὸν σύντροφό του καί ἄρχισε νὰ τὸν τα-ρακουνᾷ, μουγκρίζοντας:

— Ἐ, μὰ δὲν ὑποφέρεσαι πιά!

Οἱ δύο Γιγάντες ήσαν στὰ χέρια. Ἐκαναν καί οἱ δύο σὰν μανιακὰ λεοντάσια. Ξερρίζωναν ὀλό-κληρα δέντρα, τὰ έκαναν ρόπαλα καί βάραναν μ' αὐτὰ ὁ ένας τὸν ἄλλον ἀλλήματα. Σὲ λίγο, σωριάστηκαν καί οἱ δύο κάτω, νεκροί.

Ὁ Γιαννάκης κοτῆθηκε τότε ἀπὸ τὸ δέντρο καί κάρφωσε τὸ σπαθί του στὴν καρδιά τῶν δύο Γιγάντων, — χωρὶς, φυσικά, νὰ κουνήθοῦν ἐκεῖνοι.

Κι' ἔτσι, τοὺς Μετὰ πῆγε καί έβριξε τὸ βασι-λιά, πεταχτός κι' εὐδαίετος, σὰν νὰ γυρνοῦσε ἀπὸ ἑναν περιπατικό, κρατώντας ἀπὸ χέρι τὸ μα-τωμένο σπαθί του.

Οἱ δύο Γιγάντες δὲ θὰ σ' ἐνοχλήσουν ξανά, εἶπε ἀπάραχος. Τὸς καθάρισα καί τοὺς δύο.

Κι' ἔτσι, ὁ Γιαννάκης, πὺς τὸν γινωρίζουν στὴν ἀρχὴ ράφτη, πρὶν γιγνῇ δέκα μονοκοπανιάς, ήξερε γυναικῆ τὴν βασιλοπούλα καί ἀργότερα, ὁ-ταν πέθανε ὁ πατέρας τῆς, βασιλεψε αὐτός στὸν τόπο. Κι' έζησε καλά με τὴ γυναίκα του, κι' ἔ-μεις καλύτερα.

Η ΓΙΑΓΙΑ ΣΑΣ

Ὁ Ριπῆς καί ὁ θαυματουργὸς ἀπὸ τῆρας

— Ριπῆ μου, ἔρχομαι νὰ σοῦ δει-ξω κατὶ, πὺς είμαι βέβαιος πὺς θὰ προκαλέσῃ τὸ θαυμασμό σου...

— Μὰ αὐτὸ εἶναι ἔ-νας κοινὸς ἀναπτήρας!

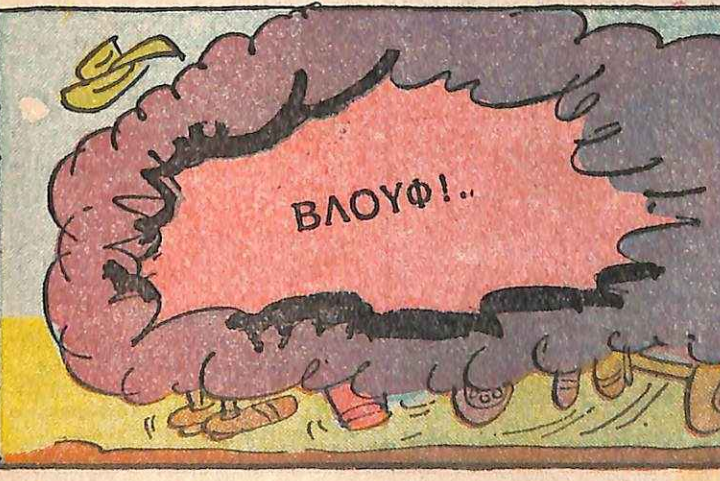

— Ὁ ἀναπτήρας αὐτός ἀνάβει με τὸ πρῶτο, ἀκόμη καί με-σα στὴ βροχή!

— Ὁραία!...

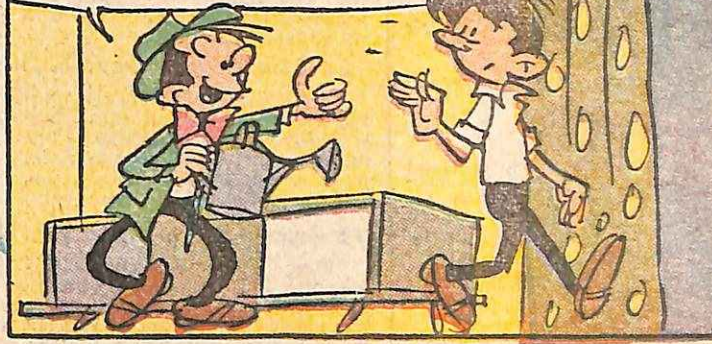

— Κύριε Ἀριστείδη, ὁ φίλος μου ὁ Ἀντώνης έχει νὰ σοῦ δείξῃ κατὶ, πὺς ἴσως σοῦ ἐνδιαφέρεται...

— Κάθε ἄλλο παρὰ κοινός. Ξέρεις καλὰ πόσο βασανίζει συνήθως τοὺς κα-πνιστὰς ὁ ἀναπτήρας τους, πὺς δὲν ἐν-νοεῖ ποτὲ ν' ἀνάψῃ τὴ στιγμή, πὺς τὸν χρειάζονται...

— Ἐμένα πάν-τως δὲ μ' ἐνδιαφέ-ρει...

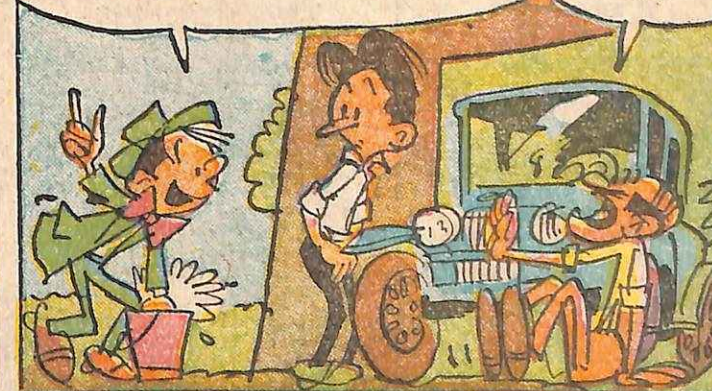
— Ἐμένα ὅμως δὲ μ' ἐνδιαφέρει, γιατί δὲν καπνίζω. Εἶμαι ὅμως βέβαιος πὺς ὁ γειτονός μου ὁ κ. Ἀριστείδης...

— Καπνίζει;...

— Ἀκόμη καί μέσα στὸ νερό, ὁ ἀνα-πτήρας μου...

— Μή!... Ὅχι!... Πρ...

— Τὰ κατὰ-φερες πάλι μὰ χαρά Ἀντώνη!...

— Μὰ έπρεπε νὰ μὸς πῇ ὁ εὐλογη-μένος πὺς ὁ κουβάς του δὲν είχε μέσα νερό, ἀλλὰ μπεντζίνα!...

ΤΟ ΜΙΚΡΟ ΠΑΝΕΠΙΣΤΗΜΙΟ

Τών μικρών άναγνωστών μας

— Πότε ή 'Ελλάς κατελύθη υπό των Ρωμαίων;
— Το 146 π.Χ.

— Γιατί έδωσαν οι 'Εβραίοι την Πεντηκοστή;
— Για τή συγκομιδή των πρώτων καρπών.

— Ποιά είναι ή πρωτεύουσα τής Ούγγαρίας;
— Η Βουδαπέστη.

— Πού άναφέρεται ή περικοπή τής Σαμαρείτιδος;
— Στο Ευαγγέλιο του 'Ιωάννου, κεφ. Δ', εδ. 5—42.

— Τί ήταν ο 'Ιαπετός;
— Κατά τή μυθολογία ήταν γιός του Κρόνου, καί τής Γής, άρχηγός των Τιτάνων.

— Πότε έγινε ή έν 'Ψω μάχη;
— Το 301 π.Χ.

— Τί ήταν ο 'Αδαμάντιος Κοραής;
— Ο 'Αδαμάντιος Κοραής έγεννήθη στη Σύμωρη, το 1748 καί πέθανε στο Παρίσι, το 1833. Υπήρξε κορυφαίος διδάσκαλος του Γένους.

— Πότε πέθανε ο 'Αθανάσιος Διάκος;
— Σουλδέθηκε ζωντανός από τον 'Ομήρ Βρυνήτη στην Λαμία, στις 20 'Απριλίου του 1821.

— Πόση έκταση έχει το Δέλτα του ποταμού Μισισσιππή;
— 3.248.000 τετρ. χιλιόμετρα.

— Ποιός ήταν ο πρώτος Κυβερνήτης τής έλευθέρας 'Ελλάδος;
— Ήταν ο 'Ιωάννης Καποδίστριας, από το 1827 μέχρι του 1834. Χρημάτισε ύπουργός των 'Εξωτερικών τής Ρωσίας καί κατήγετο από την Κέρκυρα.

Χιοῦμορ

ΤΙ ΕΜΑΘΕ!

— Λοιπόν, Τάκη, έμαθες τίποτα καινούργιο σήμερα στο σχολείο σου; ρωτάει ή μαμά.

— Μάλιστα, μαμά, άποκρίθηκε ο μικρός.
— Τί έμαθες;
— Νά, ένα καινούργιο τρόπο για να μ' άφήνι ο δάσκαλος να δώ έξω καί να λείψω μία ώρα. Βάζω κόκκινο μελάνι στη μύτη μου καί φαίνεται ματωμένη...

— Πές μου μία λέξη με 4 κ.
— Κρέας.
— Καλά, καί τ' άλλα τρία που είναι;
— Στο κόκαλο!

— Δ ά σ κ α λ ο ς: Ποιά είναι ή μεγαλύτερη άρετή τής ζωής;
— Για ν ά κ ο ς: Η μεγαλύτερη άρετή στη ζωή είναι ή γιαγιά μου. Τή λένε Άρετή καί είναι 90 χρονών!...

— Ο Τάκης γυρίζει από την έκκλησία καί βρίσκει το μπαμπά του καί τή μαμά του που μαλώνουν στά γερά. Μπαίνει μέσα στο σαλόνι, ενώ άκούει βούζιζον στ' αυτιά του τή Εύαγγέλιο, φωνάζει λοιπόν: — Μαμά! Μπαμπά! Μη μαλώνετε! Ο πατέρας σήμερα στην έκκλησία είπε: «'Αγαπάτε τους έχθρούς υμών...».

— Τ ο τ ό ς: — Τί είναι χιοῦμορ, μπαμπά;
— Π α τ έ ρ α ς: — Χιοῦμορ είναι, παιδί μου, κάτι που σε κάνει να γελάς για πράγμα που έγινε σε άλλον καί που θα σ' έκανε να θυμώσει, άν γινόταν είν έμός σου.

ΜΑΤΙΕΣ σ' όλο τόν κόσμο

Τήν ένωχλεύσε με τά τηλεφωνήματα

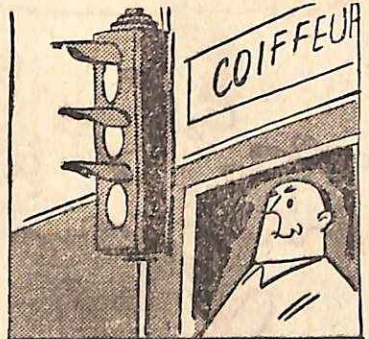
Μιά 'Αμερικανίδα από το Νη-τρούιτ, ή Ρουθ Κάλβιν, ζήτησε διαζύγιο, γιατί ο άντρας της δεν τής είχε έμπιστοσύνη καί τής τηλεφωνούσε κάθε μισή ώρα από το γραφείο του.

Μέλισσες χωρίς κεντρί

Οι Γερμανοί επιστήμονες κα-τώρθωσαν με άλλεπάλληλες δια-σταυρώσεις να δημιουργήσουν μία μέλισσα που δεν έχει κεντρί. Η ποικιλία αυτή των μελισσών, άσ-τόσο, παράγει λιγότερο μέλι.

Το κευρείο με το σηματοδότη

Ένας 'Ολλανδός κουρέυς έγ-καινιάσε μία περίεργη πρωτοτυ-πία. Έγκατέστησε στην πόρτα του κουρείου του έναν σηματοδότη, που έκπέμπει τρία χρώματα: κόκκινο, πορτοκαλί καί πράσινο. Το κόκκινο σημαίνει: «Το κου-ρείο είναι γεμάτο. Έλάτε μία άλλη φορά». Το πορτοκαλί: «Με

λίγη ύπομονή, θαρρή καί ή σει-ρά σας». Το πράσινο: «Έλάτε γρήγορα! Είμαι έλευθερός». Έκ-τοτε, ή πελατεία του τριπλασιά-στηκε!

Έθελουσία στειρώσις στις 'Ινδίες.

Η κυβέρνηση των 'Ινδιών, συ-νεχίζοντας τον άγώνα της κατά του άγωνιώδους προβλήματος του υπερπληθυσμού, κατήρτισε συνεργείο από γιατρούς καί νο-σοκόμους, που περιέρχονται την ύπαιθρο καί προβαίνουν σε όρι-στική στειρώσι των άνδρων που έπιθυμούν να υποβληθούν σ' αυ-τήν, με την λειτουργική άφαίρεσι των γεννητικών αδένων.

Οι προσερχόμενοι για να υπο-βληθούν σ' αυτή την έθελουσία στείρωσι πρέπει να έχουν άπο-κτήσει τρία τουλάχιστον παιδιά, έκ των οποίων το ένα να είναι άγόρι καί το έτήσιο εισόδημά τους να μην υπερβαίνει τίς 12.000 δραχμών. Η στειρώσι άπαγο-ρεύεται στους οικονομικούς ευρ-ώτους, ανεξάρτητα από τον άρι-θμό των παιδιών που έχουν άπο-κτήσει, καθώς καί στους άγά-μους. Σε πολλές έπαρχίες παρα-τηρήθηκε άθρόα προσέλευσι άν-δρων πάσης ηλικίας, που έπιθυ-μούσαν να υποβληθούν σε στει-ρώσι.

Οι σφαγείς πρὸς τούς χειρουργούς.

Στο Τέξας κατασκευάσθηκε τελευταία ένα νοσοκομείο, άπο-κλειστικά με δωρεές ατόμων καί οργανώσεων. Μπροστά από κάθε αίθουσα δρίσκεται μία μαρμά-ρινη πλάκα, με τά δνόματα των δωρητών. Η πλάκα, που βρίσκε-ται μπροστά στο χειρουργείο ά-ναφέρει τά έξής: «Προσεφέρθη από το συνδικάτο των σφαγέων».

Ραδιόφωνο, τηλεόρασις καί έφημερίδες.

Σύμφωνα με μία πρόσφατη στατιστική, υπάρχουν σήμερα στον κόσμο 250 έκατομμύρια συ-σκευές ραδιοφώνου, καί 44 έκα-τομμύρια συσκευές τηλεόρασεως. Κάθε μέρα, έξ άλλου, πωλούν-ται σ' όλο τόν κόσμο 255 έκα-τομμύρια έφημερίδες.

Κουζίνες—άστραπη

Οι κουζίνες με ρεύμα ύψηλης συχνότητας, που χρησιμοποιούν πολλές άμερικανικές οικογένειες, περιρρίζουν το χρόνο ψησίματος των φαγητών, ανάλογα με το εί-δος τους, από 30—90%.

Τά «ντιρέκτ» των πυγμάχων

Υπολογίσθηκε ότι τα «ντι-ρέκτ» των πυγμάχων αντίστοι-χούν σε ταχύτητα 80 χιλιόμε-τρων την ώρα.

Ο πληθυσμός τής Γής

Στο τέλος του 1963, ο πλη-θυσμός τής Γής θα έχει αύξηθη κατά 35 περίπου έκατομμύρια.

Η θαρύτης στη Σελήνη

Ένας άνθρωπος 75 κιλών πά-νω στη Γή θα ζυγίζει στη Σελή-νη μόλις 12 κιλά, λόγω τής δια-φοράς τής θαρύτητος.

Η κούρασι τής νοικοκυράς

Σύμφωνα με μία έλβετική στατιστική, οι δουλειές τής νοι-κοκυράς, από την άποψη τής κο-πώσεως, που τής προκαλούν, κα-τανέμονται ως έξης:

Μαντήριασμα	1 %
Σιγύρισμα του σπιτιού	3 %
Ψώνια	4 %
Σιδέρωμα	6 %
Μαγειρεύματα καί πλύσιμο πιάτων	9 %
Πλύσιμο	36 %
Σκούπισμα καί παρκετάρι-σμα	41 %

Η γραμμή Μαξινώ

Η περίφημη γραμμή Μαξινώ, που άχρηστεύθηκε από τους Γερ-μανούς κατά το δεύτερο παγκό-σμιο πόλεμο, πρόκειται να χρη-σιμοποιηθεί ως στρατηγείο των συμμαχικών έπιτελείων, σε περί-πτωση άτομικού πολέμου. Τα γε-νόμμενα πειράματα έδειξαν ότι ή ραδιενέργεια είναι άδύνατον να εισχωρήσει στις υπόγειες στοές τής.

Ομπρέλλα για τόν... τσιγάρο

Ένα κατάστημα τής Νέας Υ-όρκης παρουσίασε μία σιγαρο-θήκη, που είναι εφοδιασμένη με μία μικροσκοπική ομπρέλλα. Ο καπνιστής μπορεί να προσαρμώ-ση αυτή την ομπρέλλιτσα πάνω στο τσιγάρο του, σε περίπτωση βροχής καί να έξακολουθήσει έ-τσι να καπνίζει άνερόχλητα.

ΛΥΣΕΙΣ ΠΑΙΧΝΙΔΙΩΝ

Λευκό σταυρόλεξο

Ι	Ν	Τ	Α	Ε	Ν	Ε	Μ	Α	Σ	Π	Α	Ρ
Α	Τ	Α	Μ	Α	Ν	Μ	Α	Ρ	Ο	Κ	Ι	Ν
Μ	Α	Κ	Ι	Α	Δ	Α	Μ	Α	Σ	Ο	Ν	Ο
Α	Ν	Ι	Κ	Η	Τ	Ο	Σ	Ε	Ι	Ν	Α	Μ
Α	Μ	Ε	Σ	Ε	Ρ	Α	Ο	Π	Α	Κ	Ο	
Α	Κ	Ι	Σ	Σ	Α	Ρ	Μ	Α	Κ	Ι	Ν	Α
Ν	Ι	Α	Κ	Τ	Α	Ν	Α	Ι	Α	Ρ		
Ε	Λ	Π	Ε	Ρ	Ι	Β	Ο	Α	Ι	Α	Κ	Α
Τ	Κ	Α	Ν	Ε	Ν	Α	Σ	Ν	Α	Ν	Α	Ν
Α	Κ	Α	Ρ	Ο	Σ	Ρ	Η	Α	Ο	Ρ	Α	Υ
Δ	Α	Δ	Α	Ν	Κ	Ο	Ρ	Ο	Σ	Α	Ι	Α
Α	Δ	Α	Σ	Ν	Ο	Σ	Τ	Ι	Μ	Ο	Σ	
Δ	Α	Ι	Ν	Ο	Σ	Σ	Μ	Ε	Τ	Α	Ν	Α
Α	Ι	Τ	Η	Ρ	Ι	Ο	Ν	Α	Τ	Α	Σ	
Μ	Ι	Σ	Α	Δ	Κ	Ι	Ρ	Ι	Σ	Μ	Α	Ι

Τί τους έκλεψαν;

Τους έκλεψαν δέκα πράγματα: 1) Το χερούλι από την πόρτα (άριστε-ρά). 2) Ένα σουτάρι από τή σι-φονιέρα. 3) Τον λαμπτήρα από τή λάμπα. 4) Το άκουστικό του τηλε-φώνου. 5) Ένα έλεφαντάκι, σπιρί-γιο των θιέλιων. 6) Το ντουί τής λάμπας με το άμπαζούρ. 7) Το δεύ-τερο κρηπίγιο (πάνω από τή σι-φονιέρα). 8) Το ένα κουρτινάκι (α-πό το παράθυρο). 9) Το χερούλι ά-πό το παράθυρο. 10) Ένα πιάκα (διακρίνεται ο γάντζος στον τοίχο).

Ο Ο

Η λύσις του ύπ' άριθ. 922 σταυρολέξου

ΟΡΙΖΟΝΤΙΩΣ

1) ΜΕΤΑΠΛΩ — ΛΙΤΑΝΕΙΑ. 2) ΕΠΙ — ΑΜΦΙΣΣΑ. 3) ΑΝΙΑ-ΤΑ — ΑΔΡΟΙ — ΤΟΣΑ. 4) ΑΙΤΙΑ — ΣΕΤ — ΚΑΡΟΛ. 5) ΑΠ — ΣΑΝ-ΤΕ — ΣΗΜΑΣΙΑΙ. 6) ΜΑΝ — ΚΟΙΛΑ — ΣΥΡΙΑ. 7) ΑΙΟΛΟΣ — ΚΙΜ — ΘΙΣ — ΒΚ. 8) ΣΑΜΟΣ — ΠΗΓΑΣΟΣ — ΒΙΩ. 9) ΝΑΣ — ΠΙΘΑΝΟΣ — ΡΑΣ. 10) ΓΕΣ — ΦΑΤΡΙΑΙ — ΚΕΡΜΑ. 11) ΕΣ — ΣΟΛ — ΑΟΡ — ΚΑΙΝΑΙ. 12) ΛΩ-ΡΑΝ — ΛΙΓΗΡ — ΑΡΜ. 13) ΠΛΑ-ΤΑΙ — ΑΙΡΑΣ — ΚΙ. 14) ΟΙ-ΚΟΣ — ΤΣΑ — ΝΟΒΑΚ. 15) ΝΑΟΣ — ΣΑΤΕΝ — ΣΑΛΑΜΙ. 16) ΑΥΑΙΚΟΙ — ΝΟΝ. 17) ΣΑΡ-ΔΗΝΙΑ — ΚΟΜΙΣΤΗΣ.

ΚΑΘΕΤΩΣ

1) ΜΠΑΧΑΜΑΣ — ΓΕΩΠΟΝΟΣ. 2) ΠΑΙΑΝΕΣ — ΛΙΑ. 3) ΤΕ-Ι-Α — ΝΟΜΑΣ — ΛΑΚΟΥΡ. 4) Α-ΠΑΙΣ — ΛΟΣ — ΣΩΤΟΣ. 5) ΠΙΤΤΑΚΟΣ — ΦΟΡΑΣ — ΣΥΝ. 6) ΑΙΝΟΣ — ΠΑΛΑΙ — ΠΙΤ — ΝΑΤΑΙ. 7) ΑΛ — ΑΤΙ — ΕΛΚΗΘΡΑ — ΙΣΤΙΑ. 8) ΘΩΣ — ΑΙΓΑΙΟΝ — ΑΕΚ. 9) ΑΙΡΕΣ — ΜΑΝΑΡΙΑ — ΝΟΚ. 10) ΙΣΟΘΗΣ — ΣΟ-Ι — ΓΕΝ — ΙΟ. 11) ΤΣΙ — ΜΥΘΟΣ — ΚΗ-ΡΟΣ. 12) ΑΑ — ΚΑΡΙΣ — ΚΑ-ΡΑΒΑΝΙ. 13) ΤΑΣΙΣ — ΡΕ-Ι — ΣΑΛΟΣ. 14) ΕΝΟΡΙΑ — ΒΑΡ-ΝΑ — ΚΑΝΤ. 15) ΣΟΑ — ΒΙΣ — ΜΑΡΚ. 16) ΑΝΑΛΙΣΚΩ — ΑΙΜΙ-ΛΙΟΣ.

ΣΥΝΔΡΟΜΑΙ ΕΞΩΤΕΡΙΚΟΥ

Έτησια Δρχ. 300
Εξάμηνος » 150
Τρίμηνος » 75

ΣΥΝΔΡΟΜΑΙ ΕΞΩΤΕΡΙΚΟΥ

Έτησια Λίρες Άγγλιας 7
» Δολάρια 20
» Φρ. Βελγ. 1000
» Φρ. Γαλλ. νέα 1000
» Φρ. Έλδ. 90
» Μάρκα Γερμ. 90

Εμβάσματα Έσωτερικού διά ταχυ-δρομικής έπιταγής καί Έξωτερικού διά τραπεζικής τραπεζικής προς τόν περιοικό «ΘΗ Σ ΑΥΡΟΣ». Δραγα-τσάνιου 4. (Πλατεία Κλαυθμώνος). Αθήνα.
Διευθυντής: Διαχειριστής καί όπεώ-θους κατά Νόμον
ΕΜΜΑΝΟΥΗΛ ΜΠΑΚΑΤΖΗΣ
Έκδοτική Έταιρεία «ΑΛΛΑΓΗ»
Διηγήσεις καί όπεωθους Τυπογραφείου ΚΩΝ ΣΤ. Γ. ΤΟΥΝΤΑΣ
Ναϊάδων 24, Παλαιόν Θάληρον

Ο Γιώργος Γρυπαιός

Α ΝΕΑ ΑΣΣΕΡΙΑ

ΓΙΩΡΓΟΣ ΓΡΥΠΑΙΟΣ

Ένας από τούς «Μπέμπηδες»

ΑΠΟ τούς «Μπέμπηδες» του 'Ολυμπιακού' ξεπήδησε φέ-τος ένας άκόμης νέος καί ταλαν-τούχος παίκτης, που άσφαλώς θα γίνη πολύ γρήγορα μόνιμο στέλεχος τής α' ομάδος. Είναι ο Γιώργος Γρυπαιός.

Η θαυμάσια ιδέα, που είχε ή διοίκηση του 'Ολυμπιακού' να κάνει προσκλητήριο των νεαρών, που ήθελαν να δοκιμασθούν, τή τύχη τους στο ποδόσφαιρο, άρ-χισε από πέρυσι να αποδίδει τρώ-καρπούς τής. Το 1958, για πρ-ώτη φορά, άρχισαν να μαζεύονται στο στάδιο Καραϊσκάκη παιδιά 12—15 χρόνων, παιδιά που έ-παιζαν μέχρι τότε στους δρό-μους καί τίς μάντρες, αλλά που έπιθυμούσαν ζωηρά να φορέουν την ένδοξη φανέλλα των 'ερυ-θρολευκών'.

Ανάμεσα στους λοιπόν ήταν καί ο Γρυπαιός.

Γεννημένος στον Πειραιά (1943) δε μπορούσε παρά να έχη κάποια αδυναμία στον 'Ο-λυμπιακό' καί μόλις έμαθε για τήν πρόσκλησι, έτρεξε καί γρά-φω μέχρι τή δύναμή του. Από τή φτκή στη δύναμή του, έργα-πρώι μέχρι το μεσημέρι, έργα-ζόταν σε μηχανουργείο. Το από-γευμα ή 'έργασία' του δεν ήταν άναγκαστική... Ήταν χαρά καί διασκέδασι. Ήταν έρωτας... Έ-παιζε μπάλλα.

Έτσι, μαζί με τούς άλλους νεαρούς παίκτες, το Μπαρμπα-λιά, τον Καμπουρόπουλο, τον Καπατσώρη, τόν Μάνο, τόν Πλέσ-σα, τόν Μίληση, τόν Καλκικανί-δη, έφθασε κι' αυτός σ' ένα ύψη-λό σημείο έπιδόσεως. Ένώ, ό-μως, οι άλλοι έγιναν γρηγορώτε-ρα γνωστοί στο πανελλήνιο, αυ-τός καθυστέρησε λίγο, γιατί ή-ταν καί κάπως μικρότερος σε ή-λικία.

Άλλ' έστω καί άργά, ή αξία του άναγνωρίσθηκε καί τ' όνομά του πέρασε ανάμεσα στα άλλα, τά φηρμισμένα.

Για πρώτη φορά έπαιξε φέτος στην α' ομάδα του 'Ολυμπια-κού'. Ήταν στο φιλικό μάτς με τήν «Προοδευτική» (2—1). Α-κολούθησαν τά παιγνίδια με τήν ομάδα τής 'Αστυνομίας Πόλεων (6—2) καί τόν «Παναγιάλειο» (3—0). Σε άγώνες πρωταθλήμα-τος δεν πήρε άκόμης μέρος. Εί-ναι όμως, πάντα έτοιμος να άνα-πληρώσει όποιοδήποτε κληθή

Αθλητικά παρακρήνια

που θα τραυματισθ, θα άσθε-νήση ή θα ύστερήσει. Παίζει σ' όλες τίς θέσεις τής έπιθέσεως. Προσόντα του είναι ή μαχητικό-τητα, ή ντρίμπλα καί το αξιόλο-γο σουτ.

Αν προσέξω, ώστε να γίνη περισσότερο ομαδικός, ή άπόδο-σί του θα αύξηθ, πιδ πολύ.

Από τούς συγχρόνους ποδο-σφαιριστές ξεχωρίζει τούς Μπέμ-

ΤΟ «ΚΟΥΣ—ΚΟΥΣ» ΤΗΣ ΕΒΔΟΜΑΔΟΣ

Ο Μπαρμπαλιάς άρνήθηκε να πάη με τήν έφηβική ομάδα στίβου στη Φότζια τής Ιταλίας, όχι για λόγους σπουδών, αλλά για άλλους, που οι φίλοι του τούς άνάγουν στην έπίδρασι του φτερωτού θεού... Οι Αιθίοπες, που δεν άγωνί-στηκαν με τήν Έθνική μας λόγω

ΠΩΣ ΘΑ ΠΑΙΞΕΤΕ ΣΤΟ «ΠΡΟ—ΠΟ» ΤΗΣ 14-10-62

Συμβουλές, που θα άποδειχθούν... θησαυρός!

1 ΑΙΓΑΛΕΩ — ΕΘΝΙΚΟΣ 2
2 ΑΠΟΛΛΩΝ ΑΘ. — ΗΡΑΚΛΗΣ ΘΕΣ. 1 X
3 ΑΡΗΣ ΘΕΣ. — ΦΩΣΤΗΡ 1 X 2

4 ΝΙΚΗ ΒΟΛΟΥ — Α.Ε.Κ. 2
5 ΟΛΥΜΠΙΑΚΟΣ — ΠΑΝΙΩΝΙΟΣ 1 X
6 ΠΑΟΚ — ΠΑΝΑΓΙΩΛΕΙΟΣ 1

7 ΠΑΝΑΘΗΝΑΪΚΟΣ — ΑΠΟΛΛΩΝ ΘΕΣ. 1
8 ΠΙΕΡΙΚΟΣ — ΠΡΟΟΔΕΥΤΙΚΗ 1 X
9 ΗΡΑΚΛΗΣ ΚΑΒ. — ΗΡΑΚΛΗΣ ΣΕΡ 1 X 2

10 ΠΑΝΑΧΑΪΚΗ — ΣΑΦΡΑΜΠΟΛΙΣ 1
11 ΠΑΝΝΑΥΠΑΓΙΑΚΟΣ — ΠΑΦΟΡΙΝΘΙΑΚΟΣ 1 X 2
12 ΡΟΜΑ — ΠΙΟΥΒΕΝΤΟΥΣ 1
13 ΦΙΟΡΕΝΤΙΝΑ — ΑΤΑΛΑΝΤΑ 1

Αναπληρωματικοί:

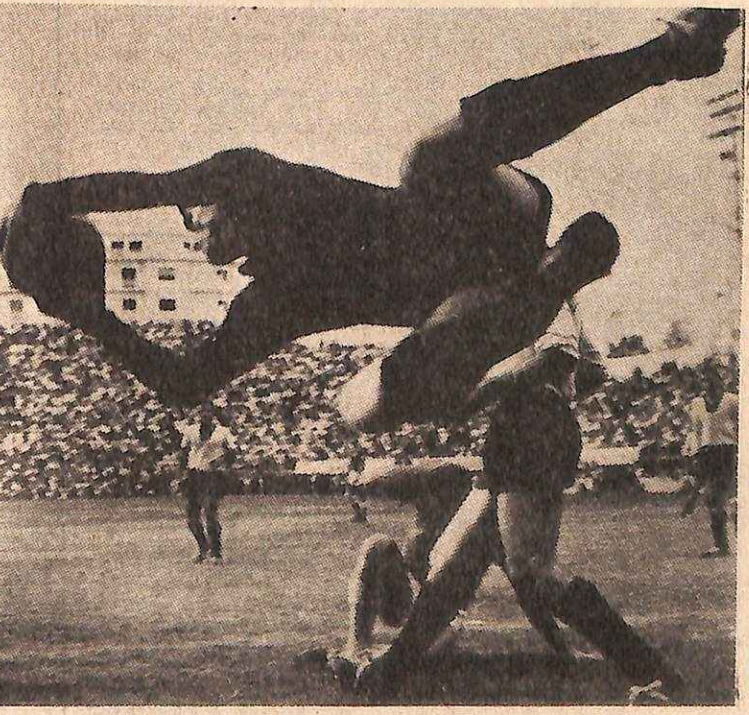
1 ΒΥΖΑΣ — Ο.Φ.Η. 1
2 ΠΑΛΛΑΜΙΑΚΗ — ΟΛΥΜΠΙΑΚΟΣ ΛΑΜΙΑΣ X

πην, Σιδέρη, Παπαεμμανουήλ, Δομάζο, Νεστορίδη καί Πομά-νη. Σήμερα είναι, όπως είπαμε, λιμενοφύλακας (κατετάγη έθελον-τικός, για να υπηρετήσει τή θη-τεία του) καί όταν άποστρατευ-θ, σκέπτεται να άφιερωθ, άκό-μη πιδ πολύ στη «θεά των γη-πέδων», μία καί ο κυρ-Παναγιώ-της, ο πατέρας του, που είναι υπάλληλος στους ΣΕΚ, δεν έχει καμμία αντίρρηση.

της βροχής, δεν έχασαν τίποτα ά-πό τήν επίσκεψή τους στην Αθήνα. Μάλλον κέρδισαν, γιατί πήραν από τήν ΕΠΟ 50.000 δραχμές, κι' ό-ταν ξανάθουν πιθανόν να πάρουν άλλα τόσα.

Ο Μαγκλάρας μετατέθηκε στην Κρήτη (υπηρετεί ως λιμενο-φύλακας) ύστερ' από ώρισμένες «ά-τιες» του, αλλά ένεργει να ξανα-γυρίσει στην Αθήνα ή κάπου έδώ κοντά.

Οι Άλβανοί έπιμένουν να παίζουν με τήν Έλλάδα, για το

«Παναθηναϊκός» — «δωστήρ» 4—3: Ο τερματοφύλακας του «δωστή-ρος» Δρακόπουλος σε μία θεαματική έκτινάξή του.

κύπελλο Έθνικών ομάδων Εύρώπης. Με νέο τηλεγράφημα τούς στην ΕΠΟ ρωτούν τί θα γίνη με το θέ-μα αυτό, καί παρακαλούν να έχου άπάντησι γρήγορα.

Η Γενική Γραμματεία Αθλη-τισμού είδοποίησε όλα τά σωμα-τεία (μέσω των Όμοσπονδιών) ότι στις αίτήσεις τους προς αυτήν, δεν πρέπει να ξεχνούν να έπικολ-λούν χαρτόσημο 5 δραχμών...

Ο πρόεδρος τής ΕΠΟ κ' Μέρ-μηγκας πήγε για μία βδομάδα στο Βολο, όπου άναπαύθηκε.

Η έκτακτη γενική συνέλευσι τής ΕΠΟ, για τή συμπλήρωσι του συμβουλίου, θα γίνη στις 3 Νοεμ-βρίου. Θεωρείται βέβαιο ότι οι «ό-κτω» του «Παναθηναϊκού» θα ξανα-γυρίσουν στις θέσεις τους...

ΕΙΔΗΣΟΥΛΕΣ ΠΕΝΝΙΕΣ—ΣΧΟΛΙΑ

Η ΕΛΛΑΣ ΤΕΤΑΡΤΗ

Η 'Ελλάς κατετάγη τετάρτη στους ΚΑ Βαλκανικούς άγώνες τής Αγκύρας, συγκεντρώνοντας 76 βαθμούς. Πρώτη ήρθε ή Ρουμανία με 142, δεύτερη ή Γιουγκοσλαβία με 131 καί τρίτη ή Βουλγαρία με 110. Τήν πέμπτη θέση κατέλαβε ή Τουρ-κία με 41. Στις γυναικείες έπρωτεςε-σε πάλι ή Ρουμανία. Οι Έλληνίδες αθλήτριες προκρίθηκαν ίκανο-ποιητικά έμμανισ.

Οι Έλληνες αθλητές (ώς γνωστό δε μετέχσε πλήρης ομάδα) δεν ύ-στέρησαν από τίς συνθήκες έπίδο-σεις τους. Τήν τελευταία, μάλιστα, ημέρα είχαν μία έξαρσι, που κατέ-πληξε. Ο Μαρσέλιος κέρδισε τήν πρώτη θέση στά 110 μ. έμπεδία καί ο βετεράνος Σίλλης στα 400 μ. ύ-στερ' από εξαντλητική κόουρσα, στο τέλος τής οποίας έπεσε λιπόθυμος! Έπίσης θαυμάσιο ήταν καί το νέο άτομικο ρεκόρ του Νικολαΐδη στο έτι κοντώ (4.40). Έπιχειρώντας ο νεαρός άλτης να πηδήσει καί το 4.45, χτύπησε, εύτυχώς έλαφρά, κα-τά τήν πτώσι του.

Οι Βαλκανικοί άγώνες του 1963 θα γίνουν στη Σόφια, ενώ το πρω-τάθλημα άνωμάδων δρώων στην Κωνσταντινούπολι.

ΟΙ ΠΑΝΕΥΡΩΠΑΪΚΟΙ

Αυτές τίς μέρες μελετάται από τούς αρμόδιους ή δυνατότητα να διοργανωθούν στην Αθήνα οι Πα-νευρωπαϊκοί άγώνες στίβου του 1966. Για το σκοπό αυτό θα κα-τασκευασθ, γρηγορώτερα άπ' ό,τι προβλεπόταν το Ολυμπιακό στά-διο.

ΠΑΟ — ΡΕΑΛ Η ΜΠΕΝΦΙΚΑ

Η πρωταθλήτρια Έλλάδος στο μπάσκετ ομάδα του «Παναθηναϊκού» θα συναντηθ, με τή νικήτρια του άγώνος Ρεάλ Μαδρίτης — Μπένφικα Λισαβόνας. Ο άγώνας θα εί-ναι για το Κύπελλο Εύρώπης.

ΑΝΩΡΙΜΟΙ

Οι νέοι διαιτητές που δοκιμά-στηκαν στους πρώτους άγώ-νες ποδοφαίρου πών έφετεινών πρωταθλημάτων α' καί β' έθνι-κής κατηγορίας, δεν έπέτυχαν ά-πολύτα στο έργο τους. Ένας μά-λιστα, ο Θεσσαλονικεύς κ. Πανα-γιωτίδης, τά έκανε κυριολεκτικά θάλασσα στο μάτς Αιγάλεω—Πα-νιονίου. Νομίζουμε, λοιπόν, ότι ή Συστησιακή Έπιτροπή Διαιτη-σίας πρέπει να είναι πιδ προσε-κτική καί πιδ φειδωλή στη χρη-σιμοποίησι νέων καί άνωριμων δι-αιτητών. Ίσως, μάλιστα, θα έ-πρεπε να σκεφθ, να άναθεωρήσει τήν περυσινή άποφάσι τής, που μ' αυτήν έθεσε στο περιθώριο τούς διαιτητές, που είναι πάνω από 50 χρόνων.

ΓΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΚΑΙ ΜΕΓΑΛΟΥΣ ΜΟΡΦΩΣΙ ΚΑΙ ΕΦΟΔΙΟ ΜΑΖΙ

—Ένα εφόδιο πολύτιμο για τη ζωή— δίνει η σπουδή της Σχολής Α.Β.Σ. Σχεδίου-Ζωγραφικής. Είναι μια σπουδή συντομής, πρόσχαρη, ξεκούραστη, που θα γίνει στο σπίτι σας, όπου και αν μένετε, όπως και αν είναι η ηλικία σας, χωρίς να παραμελήσετε τις άλλες σας ασχολίες. Έγγραψτε τα παιδιά σας ΤΩΡΑ στην Α.Β.Σ. ώστε να διακριθούν αμέσως από αυτή τη χρονιά στις σχολικές τους επιδόσεις. Για πληροφορίες επισκεφθείτε μας. "Αν έμπο- διζεσθε ή αν μένετε σ' επαρχία στείλτε μας τη δη- μοσίευση αυτή για να λάβετε δωρεάν και χωρίς όποιο- ωςί σας το εικονο- γραφημένο με έρ- γα μαθητών μας αναλυτικό τεύχος.

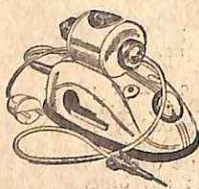
Σ κίτσο μαθητού μας έκ του φυσι- κού.

ΣΧΟΛΗ Α.Β.Σ.

ΣΧΕΔΙΟΥ - ΖΩΓΡΑΦΙΚΗΣ
Πανεπιστημίου 10 - Τηλ. 623-880

100 %
ΑΠΟΤΡΙΧΟΣΙΣ
ΑΠΑΛΑΓΓΗΤΕ από τις ανεπιθύμητες τρίχες προσώπου σώματος **ΤΑΧΥΤΑΤΑ**
ΧΩΡΙΣ ΙΧΝΗ
ΡΙΖΙΔΑ ΔΗΘΥΝΑ ΥΠΕΡΟΥΝΑ
ΕΠΙΡΕΟΝΤΕ ΔΟΥΛΑΓΟΥΝΤΟ
"Ο υπερτρίχους δροπύεται
ΠΡΑΚΤΟΙ 6 ΚΟΛΟΝΑΚΙ
ΑΙΘΗΤΙΚΗ ΧΕΙΡΟΥΡΙΚΗ
ΔΕΡΜΑ ΦΡΕΣΚΟ
ΚΑΤΑΠΟΛΕΜΗΤΩ ΡΥΤΙΔΕΣ - ΛΕΚΕΔΕΣ
ΠΟΡΥΣ - ΠΛΑΔΑΡΩΝ - ΤΡΙΧΟΠΤΩΣΗ
ΠΑΝΑΔΕΣ-ΔΕΜΕΣ **PLACENTA**
ΚΑΣΤΡΙΟΤΙΣ

ΜΗΧΑΝΑΙ ΜΑΝΤΑΡΙΣΜΑΤΟΣ ΚΑΛΩΣΩΝ ΟΛΩΝ ΤΩΝ ΤΥΠΩΝ

ΚΟΛΙΜΠΡΙ
ΠΕΡΦΕΤΤΑ
ΣΤΕΛΛΑ
ΡΟΥΑΓΙΑ
ΠΡΟΤΑΓΗ
ΔΕΣΜΟ-ΒΙΤΟΣ

"Ολοι με θελόνια ΟΥΝΙΒΕΡΣΟ
και με αυτόματον συσκευήν
των τραδηγμάτων "ΠΡΟΝΤΕΛ"

ΧΑΜΗΛΑΙ ΤΙΜΑΙ - ΕΥΚΟΛΙΑΙ ΠΛΗΡΩΜΗΣ
ΤΡΙΕΤΗΣ ΕΓΓΥΗΣΙΣ - ΔΩΡΕΑΝ ΕΚΜΑΘΗΣΙΣ

Μ ΠΑΡΜΠΑΤΟΣ
—ΑΘΗΝΑΙ: Θεμιστοκλέους 4 (Στοά)
—ΚΑΡΑΝΙΚΑΣ - ΚΑΤΗΧΗΡΗΤΟΣ
—ΘΕΣ/ΜΗΚΗ: Π. Μελά 12

ΝΤΕΤΕΚΤΙΒΣ ΠΕΠΕΙΡΑΜΕΝΟΙ

Είδικοι δι' έρευνας-πληροφορίας έ-
τι πάσης φύσεως ιδιωτικών εμπιστευ-
τικών υποθέσεων γάμων, διαζυγίων,
επιτηρήσεως δηηλικών, αναζητήσεως
πραγμάτων υπό κατάσχεσιν κλπ. Διε-
θνές Γραφείον Πληροφοριών «Α-
ΤΗΝΣ» Παρισίων 2 (πλατεία
Κλαυδίωνος), τηλ. 227.709. Την σο-
φιστήτητα των εργασιών μας έγγυα-
σαι η πολυετής εδδοκίμος δημοσία
προστηρησία μας.

HOUSE, LONDON E.C.3., ENG-
LAND, θέλουν ν' αλληλογραφή-
σουν με νέες απ' όλον τον κόσμο
και ιδιαιτέρως από την Αμερικη
ηλικίας μέχρις 22 χρόνων, στην
ελληνική ή αγγλική γλώσσα. Φω-
τογραφία απαραίτητη.

Ο Μ. και TAKIS MARKOPOU-
LOS, M/T CHLOE, Co LYKIA-
DOPOULOS, 24 MARY AXE ST.
Co LTD, LONDON E.C.3., ENG-
LAND, θέλουν ν' αλληλογραφή-
σουν με νέες ηλικίας 16—22 χρό-
νων, κατά προτίμησιν από την Α-
θήνα ή την Κεφαλληνία, με σκοπό
την σύναψιν μιας καλής και σταθε-
ρης φιλίας.

ΑΝΑΓΝΩΣΤΡΙΕΣ ΕΞΩΤΕΡΙΚΟΥ

Η Κλειώ και η Ηλέκτρα, Ταχ.
Κιβ. 518, BEYOGLU, ISTANBUL,
TURKIYE, επιθυμούν ν' αλληλογρα-
φήσουν με νέους ηλικίας 24—30
χρόνων, κατά προτίμησιν με ναυτι-
κούς, με σκοπόν την ανάπτυξιν μι-
ας καλής και σταθερής φιλίας. Φω-
τογραφία απαραίτητη.

Η IVONI VENEZI, 25 MARSH
LANE, FORDHOUSE, WOLVE-
SHAMPOY STAFFS, ENGLAND,
επιθυμεί ν' αλληλογραφήση με νέ-
ους απ' όλον τον κόσμο, μορφω-
μένους, ηλικίας 30—35 χρόνων,
στην ελληνική ή αγγλική γλώσσα,
με σκοπόν ό,τι ήθελεν επακολου-
θήσει.

Η EPI PRINCIPOLI, HAMAL-
BASI 75/10 BEYOGLU, ISTAN-
BUL, TURKIYE, θέλει ν' αλληλο-
γραφήση με μορφωμένους νέους
απ' όλον τον κόσμο, με σκοπόν
την δημιουργία μιας καλής και
σταθερής φιλίας.

Δύο φίλες, η DIANE BERETI
και η ELI MANELI Co HATZINI
COLAOU, P.O. Box 664, ALEXAN-
DRIE, EGYPT, επιθυμούν ν' αλ-
ληλογραφήσουν με νέους απ' όλον
τον κόσμο, με σκοπόν την ανά-
πτυξιν μιας καλής και σταθερής
φιλίας.

Η Μ. ΙΟΑΝΝΙΔΟΥ, 5 DUN-
FORD, RD. LONDON N. 7, ENG-
LAND, θέλει ν' αλληλογραφήση
με νέους απ' όλον τον κόσμο και
κατά προτίμησιν από τον Κανα-
δά με σκοπόν την ανάπτυξιν μιας
καλής φιλίας.

Η KARMEN (18 χρόνων),
BEYOGLU NURI ZIYA SOK. No
9, ISTANBUL, TURKIYE, θέλει
ν' αλληλογραφήση με νέους ηλι-
κίας 23—28 χρόνων, με σκοπόν
την ανάπτυξιν μιας καλής φιλίας.
Φωτογραφία απαραίτητη.

Η EGLI, SISI PANGALTI,
R. V. SANGUR SOK No 101-3,
ISTANBUL, TURKIYE, ζητεί ν' αλ-
ληλογραφήση με ένα κύριο ηλι-
κίας μέχρι 35—40 χρόνων, με
σκοπόν τον γάμον. Φωτογραφία ά-
παραίτητη.

Η LIZA PASKALIDOU (20
χρ.) και η BELA KAPSALI (19)
TARLABASI, ANADOLU HAN No
172, ISTANBUL, TURKIYE, θέλουν
ν' αλληλογραφήσουν με νέους απ'
όλον τον κόσμο, ηλικίας 24—35
χρόνων, με σκοπόν τον γάμο και
την μετανάστευσιν.

Η RITSA MARKIDOU 75 AX-
MINSTER RD., W.7., LONDON,
ENGLAND, θέλει ν' αλληλογρα-
φήση με νέους απ' όλον τον κό-
σμον, ηλικίας 25—35 χρόνων, με
σκοπόν ό,τι ήθελε προκύψει. Φω-
τογραφία απαραίτητη.

Η MARIE Mc. MKAKIS, 26
χρόνων, 303 WEST 21 STREET,
NEW YORK 11, N.Y. U.S.A.,
θέλει ν' αλληλογραφήση με επιστή-
μονες. Παρακαλεί όσους απαντή-
σουν να στείλουν μία φωτογραφία
τους.

Η LOUKIA ANTONIOU, 9
BARDOLPH RD, LONDON No 7,
ENGLAND, ζητεί ν' αλληλογρα-
φήση με Έλληνας απ' όλον τον
κόσμον, ηλικίας 20—25 χρόνων,
στην ελληνική γλώσσα, με σκοπόν

την σύναψιν μιας καλής και στα-
θερής φιλίας.

Η Α. ΚΟΥΜΟΥΝΤΟΥΡΕΑ
12 χρόνων και η ELENI TAGLI,
(22), 22 RUE SOLIMAN MAI-
MOUD, CLEOPATRA (Les Bains),
ALEXANDRIE, EGYPT, 9 έλουν
ν' αλληλογραφήσουν με νέους από
την Ελλάδα με σκοπόν ό,τι ήθε-
λεν επακολουθήσει.

Η MARY FERETI, LOCK-
WOOD'S FOOD'S LTD, SPALD-
ING LINGS, LONG SUTTON,
ENGLAND, επιθυμεί ν' αλληλο-
γραφήση με σοβαρούς νέους, ηλι-
κίας μέχρις 26 χρόνων από την
Ελλάδα και το εξωτερικόν, με
σκοπόν την ανάπτυξιν μιας καλής
και σταθερής φιλίας. Φωτογραφία
απαραίτητη.

ΑΝΑΓΝΩΣΤΕΣ ΕΞΩΤΕΡΙΚΟΥ

Ο CONSTANTINOS DRAKOS,
37 KING ST. NORWOOD, ADE-
LAIDE, SOUTH AUSTRALIA,
ζητεί ν' αλληλογραφήση με Έλλη-
νίδες ηλικίας 18—20 χρόνων, με
σκοπόν τον γάμον. Φωτογραφία ά-
παραίτητη.

Ο G. AGOURAS, 13 BROAD-
HURST RESERVOIR, MELBOURNE
AUSTRALIA, θέλει ν' αλληλογρα-
φήση με νέες ηλικίας 16—21 χρό-
νων, στην ελληνική και αγγλική
γλώσσα. Φωτογραφία άπαραί-
τητη.

Ο MARINO CHIARELLI, 25
INVERLOCK ST. EAST PRESTON,
ζητεί ν' αλληλογραφήση με νέες
ηλικίας 16—21 χρόνων, στην έλ-
ληνική και αγγλική γλώσσα, με
σκοπόν τον γάμον. Φωτογραφία ά-
παραίτητη.

Ο ΡΑΟΛΟ TAGLIATELA, VIA
POSILLIPO BIS NAPOLI, ITALIA,
επιθυμεί ν' αλληλογραφήση με νέ-
ες από την Ελλάδα.

Ο I. CANDIROS, LUDWIG-
SCHAFEN RHEIN GU. 527/2,
GERMANY, θέλει ν' αλληλογρα-
φήση με νέες από το εξωτερικό
και το εξωτερικό, με σκοπόν ό,τι
ήθελεν επακολουθήσει.

Ο G. CALOUDIS, 5 KOELN
MAYBACH STRASSE, 88 BEI PA-
ZEM, GERMANY, ζητεί ν' αλλη-
λογραφήση με Έλληνίδες μόνον
από την Αμερική, ηλικίας 22—
28 χρόνων, με σκοπόν την μετανά-
στευσιν και τον γάμον.

Ο A. G. ΙΑΝΝΟΠΟΥΛΟΣ, 23
GILDEN RD., LONDON N.W.5.,
θέλει ν' αλληλογραφήση με νέες
απ' όλον τον κόσμο, ηλικίας 20—
25 χρόνων, με σκοπόν την μετανά-
στευσιν και τον γάμο.

Ο ATHANASSIOS SERVI-
SOGLOU, 6451 HOCHSTADT
HANAU 1 WEIHERSTRASSE
21, GERMANY, θέλει ν' αλληλο-
γραφήση με νέες ηλικίας 20—25
χρόνων, στην Ιταλική, γερμανική
και ελληνική γλώσσα.

Ο BILLY SAAIMAR και ο
DIREK MINNIE, 49 FIRST AVE-
NUE ROODEPORT NORTH
TRANSVAAL, SOUTH AFRICA,
επιθυμούν ν' αλληλογραφήσουν με
νέες από την Ελλάδα, ηλικίας 19—
30 χρόνων, στην αγγλική ή γερ-
μανική γλώσσα. Παρακαλούν ό-
σοι απαντήσουν να συνοδεύσουν
σες απαντήσιν με φωτογραφία τους,
το γράμμα με φωτογραφία τους.

Ο CHRISTOS VASSILOU,
LUDWIGSCHAFEN A/R BOL-
LESSTR, No 15, GERMANY,
ζητεί ν' αλληλογραφήση με νέες
απ' όλη την Ελλάδα, ηλικίας 15
—17 χρόνων, με σκοπόν την σύνα-
ψιν μιας καλής και σταθερής φι-
λίας.

ΑΝΑΓΝΩΣΤΕΣ ΕΞΩΤΕΡΙΚΟΥ

Ο Ίωάννης Μανδ-
λός, 7, Αθηναι, 7, Αθηναι,
111, θέλει ν' αλληλογρα-
φήση με Έλληνας απ' όλον τον κό-
σμον, ηλικίας 20—25 χρόνων,
στην ελληνική γλώσσα, με σκοπόν

ΧΡΗΣΙΜΕΣ ΣΥΜΒΟΥΛΕΣ

Διατηρήστε τα χέρια σας
πάντα νεανικά.

Γλυτώστε τα από την φθο-
ρά της μπουγδάς, με τον
έξης τρόπο:

Μουσκεύετε τα ρούχα σε
σκέτο νερό και τα στίβετε
καλά.

Κατόπιν ρίχνετε καυτό νερό
μέσα σε μία σκάφη ή στο
πλυντήριο σας.

Με 1/2 φάκελλο *Bella*
(Μπέλλα) σκόνης και ανάλογο
σαπούνι ή απορρυπαντικό

σχηματίζετε μία πλούσια σα-
πουνάδα. Έκεί μέσα βάζετε
τα ρούχα ένα-ένα άπλωτά
και τα άφηνετε από το βρά-
δυ σκεπασμένα.

Το πρωί δά τα βρήτε πεν-
τακάθαρα, πιο λευκά, και όλα
αυτά με ελάχιστο κόπο και
χωρίς χλώριο.

**ΕΝΑ ΕΙΣΟΔΗΜΑ
ΣΤΟ ΣΠΙΤΙ**
**ΠΛΕΚΤΟΜΗΧΑΝΑΙ
PASSAP**
**ΠΛΕΚΟΥΝ
ΧΩΡΙΣ ΒΑΡΙΑΔΑ**
Μονόπλακες, δίπλο-
κες, τετράπλακες
από 3.950 μέχρι 11.800
ΚΟΛΟΚΟΤΡΩΝ 15-ΑΘΗΝΑΙ
ΕΓΝΑΤΙΑ 130 - ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗ
Επισκεφθείτε μας.
ΕΥΚΟΛΟ ΠΛΕΞΙΜΟ...
ΟΜΟΡΦΟ ΠΛΕΚΤΟ!
"ΑΛΕΚΤΩΡ"

ΣΠΟΥΔΑΙ ΣΤΟ ΣΠΙΤΙ ΣΑΣ

Με το παγκοσμίως έπικρατησάν
ΣΥΣΤΗΜΑ ΔΙ' ΑΛΛΗΛΟΓΡΑ-
ΦΙΑΣ στην ελληνική γλώσσα ά-
πό την ΑΝΩΤΕΡΑ ΕΠΑΓΓΕΛΜΑ-
ΤΙΚΗ ΣΧΟΛΗ ΠΑΡΙΣΙΩΝ. Σε
λίγους μήνες, με λίγα έξοδα, χω-
ρίς μεγάλη προσπάθεια, θα μά-
θετε ΤΕΛΕΙΑ, ΑΝΕΤΑ το ΕΠΑΓ-
ΓΕΛΜΑ ή την ΤΕΧΝΗ της άρε-
σκείας σας, χωρίς να μετακινή-
θιτε από το σπίτι σας. "Επί πλέον,
ό ΓΑΛΛΙΚΟ Σ ΤΙΤΛΟ Σ ΣΠΟΥ.
ΔΩΝ, που χορηγείται εις τους
αποφοίτους από την Γαλλική Σχο-
λή, εξασφαλίζει ένα ΛΑΜΠΡΟ
ΜΕΛΛΟΝ. Διδάσκονται: Ραδιο—
"Ηλεκτρονική—Τηλεόρασις—
"Ηλεκτροτεχνική—Εγκαταστάσεων—
"Ηλεκτρομηχανική—Αυτοκινήτων—
"Αρχιτεκτονική ή Μηχανολογική
Σχέδιο. Διά ΔΩΡΕΑΝ ΚΑΝΟΝΙ.
Σ ΜΟΝ γράψατε ή τηλεφώνησατε
ορίζοντες, το Τίτλημα που σας έν-
διαφέρει εις το έν Αθήναις Ι-
ΔΡΥΜΑ της ΓΑΛΛΙΚΗΣ ΣΧΟ-
ΛΗΣ, Ι.Ε.Σ. "Οδός ΙΠΠΟΚΡΑ-
ΤΟΥΣ 13 (Τ-143) ΤΗΛ. 624-
727.

ΓΕΩΡΓΙΟΣ Ε. ΣΙΜΑΤΟΣ ΙΑΤΡΟΣ

ΑΦΡΟΔΙΣ Α ΨΥΧΑΙΚΟΛΟΓΙΚΑ
Δέχεται Μάγερ 10 (Πλατεία Βάθης).
Τηλέφ. 532.563.

ΤΥΧΗ ΒΟΥΝΟ

**ΠΕΡΙΜΕΝΕΙ
ΟΣΟΥΣ ΑΓΟΡΑΣΟΥΝ
ΕΓΚΑΙΡΩΣ
ΛΑΧΕΙΑ
ΣΥΝΤΑΚΤΩΝ**

**Ο ΠΡΩΤΟΣ ΛΑΧΝΟΣ
ΜΙΑ ΟΛΟΚΛΗΡΗ ΠΟΛΥΚΑΤΟΙΚΙΑ**

**ΑΙ ΠΡΟΝΟΜΙΟΥΧΟΙ
ΣΕΙΡΑΙ 1η ΕΩΣ ΚΑΙ 10η
ΕΧΟΥΝ ΕΙΔΙΚΑ ΚΕΡΑΗ
ΕΝΑΣ ΛΑΧΝΟΣ 4 ΚΕΡΑΗ ΜΑΖΥ**

**1 ΔΙΑΜΕΡΙΣΜΑ ΜΕ ΠΛΗΡΗ ΕΞΟΠΛΙΣΜΟ
1 ΜΑΓΑΖΙ • 1 ΑΥΤΟΚΙΝΗΤΟ • 50.000 ΜΕΤΡΗΤΑ**

ΚΑΘΕ ΣΕΙΡΑ ΕΧΕΙ ΤΑ ΔΙΚΑ ΤΗΣ ΚΕΡΑΗ

ΣΠΙΤΙΑ - ΑΥΤΟΚΙΝΗΤΑ - ΜΕΤΡΗΤΑ

**ΤΑ ΛΑΧΕΙΑ ΟΛΩΝ ΤΩΝ ΣΕΙΡΩΝ ΜΕΤΕΧΟΥΝ
ΚΑΙ ΤΩΝ ΓΕΝΙΚΩΝ ΚΕΡΑΩΝ.**

ΛΑΧΕΙΟΝ ΣΥΝΤΑΚΤΩΝ

ΔΥΟ ΕΧΘΡΟΙ ΣΤΗΝ ΕΡΗΜΟ

Ο ΗΛΙΟΣ πυροπόλησε την ερημική, που ήταν βουβή σαν τάφος και το χαράκι προχωρούσε σιγά-σιγά. Οι οδοί του έδειχναν το δρόμο, από τ' άσπρα κόκκαλα, που ήταν σκορπισμένα εδώ κι' εκεί... Καί' άλλα χαράκια θα περνούσαν από μπροστά από εκείνα τα μέρη. Κι' οι ταξιδιώτες θα σφαιρούσαν ανάσθητοι από τη δίψα στη φλογισμένη άμμο της ερήμου, αφήνοντας για πάντα εκεί τα κόκκαλά τους...

Οι ταξιδιώτες του χαράκι αυτού είχαν άνοιξη λίγο νερό στα παγούρια τους. Όσο το ανέγγιγαν για μια ώρα ανάγκης, αν και είχαν δυο μέρες να βοέζονταν τα κείλη τους.

Το χαράκι προχωρούσε άσφα, κοιτάζοντας... Τού' αχόν δένον και ταξιδιώτες γνωρίζουν δεξιά κι' αριστερά το κεφάλι τους για ν' ανακαλύψουν νεμιά δασί. Η έρημος απλώνεται ως τα βάθη του ορίζοντα...

Οι γκαμήλες μασούσαν διαρκώς, ας γάβελαν να ξεγιάσουν την πείνα και τη δίψα τους. Σαφινά, ένας Βεδουΐνος άνοιξε να τραγουδήσει.

Με το τραγούδι του άνηψε τόσο πένθιμο στη μοναξιά της έρημου, που τρούναζε κι' ο ίδιος και σάπασε. Τί φοιχτή φωνή, που ήταν γύρω του! Μονάχα το τριζοβόλνι από τα πόδια των ζώων κι' ο άναστεναγμός νύχτας γυναίκας διέκοπταν τη σιωπή.

Στο χαράκι αυτό ήταν και μερικές Βεδουΐνες, άνεβασιμένες σε ειδικά χαράκια, που τα σήκωναν οι γκαμήλες στη σάχη τους. Οι γυναίκες αυτές προσπαθούσαν να χωρτίουν πίσω απ' τις μεταξωτές κουρτίνες των χαρισίων, για να προσπαθούσαν από τις καλύτερες άγριδες του ήλιου...

Και το χαράκι συνέχισε την άσφι πορεία του...

— Τί έχεις;
— Διψώ! Ψιθύρισε ο νέος.
— Ο γέρος άναστενάξε. Κούνησε μελαγχολικά το κεφάλι του κι' έβρισε μια ματιά στο χαράκι, που συνέχιζε το δρόμο του. Κανένας απ' τους ταξιδιώτες δεν έδειξε ενδιαφέρον για μια ψυχή, που χαροπαλένε...

— Ο γέρος τότε έβγαλε το άδειαν σφενδάμι παγούρι του, έβρισε στη γούφα του λίγο νερό και δοσάσε το φλογισμένο μετωπό του πληγωμένου. — Τότερα του έδωσε να πιη λίγο νερό απ' το παγούρι του...

— Ο νέος συνήρθε κάπως.
— Μήπως είσαι, γέροντα, από τη φυλή των Όμινάδων; τον ρώτησε.
— Ναι, παιδί μου...

— Το κατάλαβα από το σημάδι, που έχεις στο άριστερό σου γένο... Έγώ όμως, γέροντα, είμαι από τη φυλή των Έλ-Καμίν!

— Και τί μ' αυτό;
— Μα δεν ξέρεις πως οι Όμινάδες και οι Έλ-Καμίν βοί-σονται αιώνες τώρα, σε θανάσιμη έγθρα και αλληλοτομώνονται ας θηρία;

— Στην έρημο, παιδί μου, ψιθύρισε ο γέρος, όπου μας βλέπει μονάχα ο Άλλάχ, είμαστε όλοι αδελφία. Πιες άκόμα λίγο να δοσάσεις τα κείλη σου και την ψυχή σου...

— Δε θα μείνη, όμως νερό για σένα...

— Μή συλλογίσωμαι έμένα! Έγώ είμαι γέρος. Έτσα πιά τα χρόνια της ζωής μου... Έσύ είσαι παλληκάρι... Πρέπει να έτση!

Ο νέος άδειαζε τότε το πα-

Μόλις απομακρύνθηκε ο νέος, ο γέρος γύρισε το κεφάλι του και κύταζε το χαράκι, όπου εκείνο χάθηκε στα βάθη του ορίζοντα...

— Τί έχεις;
— Διψώ! Ψιθύρισε ο νέος.
— Ο γέρος άναστενάξε. Κούνησε μελαγχολικά το κεφάλι του κι' έβρισε μια ματιά στο χαράκι, που συνέχιζε το δρόμο του. Κανένας απ' τους ταξιδιώτες δεν έδειξε ενδιαφέρον για μια ψυχή, που χαροπαλένε...

— Ο γέρος τότε έβγαλε το άδειαν σφενδάμι παγούρι του, έβρισε στη γούφα του λίγο νερό και δοσάσε το φλογισμένο μετωπό του πληγωμένου. — Τότερα του έδωσε να πιη λίγο νερό απ' το παγούρι του...

— Ο νέος συνήρθε κάπως.
— Μήπως είσαι, γέροντα, από τη φυλή των Όμινάδων; τον ρώτησε.
— Ναι, παιδί μου...

— Το κατάλαβα από το σημάδι, που έχεις στο άριστερό σου γένο... Έγώ όμως, γέροντα, είμαι από τη φυλή των Έλ-Καμίν!

— Και τί μ' αυτό;
— Μα δεν ξέρεις πως οι Όμινάδες και οι Έλ-Καμίν βοί-σονται αιώνες τώρα, σε θανάσιμη έγθρα και αλληλοτομώνονται ας θηρία;

— Στην έρημο, παιδί μου, ψιθύρισε ο γέρος, όπου μας βλέπει μονάχα ο Άλλάχ, είμαστε όλοι αδελφία. Πιες άκόμα λίγο να δοσάσεις τα κείλη σου και την ψυχή σου...

— Δε θα μείνη, όμως νερό για σένα...

— Μή συλλογίσωμαι έμένα! Έγώ είμαι γέρος. Έτσα πιά τα χρόνια της ζωής μου... Έσύ είσαι παλληκάρι... Πρέπει να έτση!

Ο νέος άδειαζε τότε το πα-

— Τί έχεις;
— Διψώ! Ψιθύρισε ο νέος.
— Ο γέρος άναστενάξε. Κούνησε μελαγχολικά το κεφάλι του κι' έβρισε μια ματιά στο χαράκι, που συνέχιζε το δρόμο του. Κανένας απ' τους ταξιδιώτες δεν έδειξε ενδιαφέρον για μια ψυχή, που χαροπαλένε...

ΕΣΩΤΙΚΕΣ ΙΣΤΟΡΙΕΣ

Οι, ότι ήταν παντέρημος. Είχε πεντε γιου, λεόντες και πολεμιστές... Αυτοί όμως δεν είχαν την ανάγκη του πατέρα τους. Μπορούσαν να κάνουν πια και χωρίς αυτόν...

Ο ήλιος πυροπόλησε την άμμο. Η έρημος ήταν βουβή, ενώ μια άσπρη καταχνιά σκέπαζε τον ουρανό. Η γέρος τρύπιασε το κεφάλι με το μπουρνιά του και έαπλωσε στη έσση άμμο...

Πέρασαν μήνες από τότε. Καί, μια μέρα, το ίδιο χαράκι γύρισε από τα ίδια μέρη, με τους ίδιους ταξιδιώτες. Στην τελευταία δασί στάθηκαν, έπιστάσαν, ήταν νερό και γέμισαν τα παγούρια τους... Θα άδοκίμοσαν δυο μέρες άζομη στην έρημο, χωρίς να βουν άλλο πηγάδι.

Σαφινά, ύστερ' από λίγο, όλοι οι ταξιδιώτες, στάθηκαν άκίνητοι. Μία ύπεροχη δασί παρουσιάστηκε στα μάτια τους. Δεν ύπνοχε άλλοτε εκεί. Πλησίασαν κατάπληκτοι και βεβαίωθηκαν, ότι καταπράσινο γρασίδι είχε φυτρώσει στην άμμο. Ψηλά φοινικόδενδρα άπλωναν εκεί τη σιά τους και φουντωτοί θάμνοι γεμίζαν τον άγρονο τόπο. Δροσερό άκουγόταν το κελύφισμα μιας πηγής. — Ουαί λουλούδι σκόρπιαν το άρωμά τους στην άτμόσφαιρα...

Οι ταξιδιώτες κύταζαν το θέαμα, χωρίς να πιστεύουν στα μάτια τους!

Σε μία στιγμή, ένας απ' αυτούς, είδε έναν άνθρωπο έαπλωμένο δίπλα στην πηγή. Πλησίασε και τον γνώρισε. Ήταν ο γέρος συνταξιδιώτης τους, που είχε μείνει τελευταίος την περασμένη φορά, για να βοηθήσει τον πληγωμένο Βεδουΐνο.

— Ο γέρος ήταν γερός!... Τόν σήκωσαν τότε, τόν τύλιξαν σε μεταξωτά μπλουζάκια και τόν μεταφέρανε στην δασί, όπου έμεναν οι άνθρωποι της φυλής του...

Οι Άραβες λένε σήμερα πως ή μαγική αυτή τήνη άνάβλυσε στο σημείο άκριβώς εκείνο, όπου έπεσαν μερικές σταλαγματιές νερό απ' το παγούρι του γέρου... του ανθρώπου, που δοσάσε ένα πληγωμένο θανάσιμο έγθρο της φυλής του. Και γι' αυτό τη λένε «Πηγή της Κάλωσινης», σαν μία άζομη άποδείξει της παντοδυναμίας του Άλλάχ!...

ΕΛΙΖΑ ΡΑΤΣ

ΟΟ

ΜΕΣΟΓΕΙΑΚΟΙ ΚΙΝΔΥΝΟΙ ΓΙΑ ΤΙΣ ΑΓΓΛΙΔΕΣ

Μία άγγλική άσφαλιστική εταιρεία άσφαλίζει τις νεαρές Άγγλίδες, που ταξιδεύουν μόνες τους στις μεσογειακές χώρες, έναντιόν του κινδύνου να προσδώσουν το μυστήριό τους. Έννοείται, ότι την άσφάλεια την κάνει ο μυστήριος, που πληρώνει και τα άσφαλιστικά.

— Αν ή νέα άρνηθη να έπιστρέψει στην πατρίδα της, ή διαλύση τον άραβόνα της, γιατί έχει κάποιον άλλον στο μυαλό της, ή εταιρεία αναλαμβάνει να πληρώσει στο μυστήριό της το σημαντικότερο ποσό άσφαλείας. Η εταιρεία, όμως, προσοχά να μην στείλει το συμβόλαιο, ή να μην άποδείξει, ή να μην άποδείξει, ή να μην άποδείξει...

— Έγεις συγγενείς; ρώτησε ξαφνικά ο νέος.
— Όχι, κανένα! Είμαι παντέρημος στον κόσμο...

Το παλληκάρι πήρε τότε την άποφασή του.
— Άποφ' είναι έτσι, είπε, γαί-ος!... Και ο Άλλάχ άς σε βοηθήσει!...

Μόλις απομακρύνθηκε ο νέος, ο γέρος γύρισε το κεφάλι του και κύταζε το χαράκι, όπου εκείνο χάθηκε στα βάθη του ορίζοντα. Ήταν τώρα δλομύναχος στη φλογισμένη έρημο. Είχε πη ψέματα στο παλληκάρι...

ΟΙ προβλέψεις του Δρος ΚΑΜΑ για την περίοδο 11 - 17 'Οκτωβρίου 1962

ΖΩΔΙΑ...	ΥΠΟΘΕΣΕΙΣ...	ΛΙΣΘΗΜΑΤΑ...	ΥΓΕΙΑ... ΤΥΧΗ
 ΚΡΙΟΣ 22 Μαρτίου 20 'Απριλίου	★ Προσέξτε πολύ τα πρόσωπα, που σας περιστοιχίζουν. Ένα απ' αυτά ίσως δεν είναι αξίο της μεγάλης έμπιστοσύνης, που το δείχνετε. ★ Οι υπάλληλοι πιθανόν να πληρώσουν ακριβά μια άφηρημάδα τους. ★ Κάνετε ύπομονη.	★ Μη περιμένετε κατά την περίοδο απ' τη μεγάλης χαρές, γιατί τα άστρα και ιδιαίτερα ή πανέλληνος έμπεράζουν δυσμενώς τον άσθηματικό τομέα. ★ Εύγε, νικητοί και τρυφερότης θα δελτιώσουν τις άσθηματικές σχέσεις.	★ Πρέπει να προσέξετε πολύ την καρδιά σας. Άποφύγετε κάθε περιττή και καθώς και τις ζωηρές συγκινήσεις. ★ Βάλτε μια τάξη στη ζωή σας και πάμπε να εισάγε διαρκώς διασπαστικές άνήσεις. ★ Χρώμα σας το κόκκινο.
 ΤΑΥΡΟΣ 21 'Απριλίου 21 Μαΐου	★ Θα σας κάνουν τις ημέρες αυτές συνεργασίας. Θα μπορούσατε έτσι να στραφίτε προς μια έργασία, που έρσκετε πιο εύκολα και πιο εύχρηστη. ★ Μία προσπάθεια άποδείξει καρπώση.	★ Αισθητή δελτία στις σχέσεις με το άλλο φύλο. ★ Η στιγμή είναι κατάλληλη, για να διαλύσετε τις παρεξηγήσεις και να λύσετε τα άσθηματικά έρωσως πρόβληματα, που σας άπασχολούν. ★ Εξαιρετικά εύχρηστη νέα γνώριμία.	★ Θα νοιώσετε τις δυσάρεστες συνέπειες μιας έπερκοπείας, που όφείλεται μάλλον σε κακή όργάνωση της ζωής σας παρά σε άσθη της έργασίας. ★ Άποφύγετε τις λιγυρές και μη παραμελείτε τα δόντια σας. ★ Τυχρό το 2.
 ΔΙΔΥΜΟΙ 22 Μαΐου 22 Ιουνίου	★ Έχετε συμφέρον ν' άναπτύξετε κατά την περίοδο αυτή μεγάλη δραστηριότητα, δεδομένου ότι θα θέσετε τις βάσεις, για ένα καλύτερο μέλλον. ★ Μάθετε να συγχρηίτε τα σφάλματα τών συναδέλφων.	★ Άγαπημένο πρόσωπο είναι πρόθυμο να σας βοηθήσει να θέσετε από κοινού τις βάσεις μιας σταθερής ένωσης. ★ Ένας φίλος θα σας δώσει μια συγκινητική άποδείξει της ελκρινούς άγάπης του. ★ Εύχρηστο γράμμα.	★ Η ύγεια θα παραμείνη καλή αν φροντίσετε να ξεκουράσετε τον όργανισμό σας και να άποφύγετε τις συντροφίες, που σας έκευρίζουν. ★ Προσέξτε πολύ τις έπαφες με ηλεκτρικές συσκευές, μια άφηρημάδα θα πληρωθεί ακριβά.
 ΚΑΡΚΙΝΟΣ 23 Ιουνίου 23 Ιουλίου	★ Η πανέλληνος πιθανόν να σας έξασφαλίστη την έλλαγή, που από καιρό επιδιώκετε. ★ Μία έλλειψη έθιμοισμο θα σας κάνει να χάσετε μια σπουδαία εύκαιρία. ★ Άπρόδεκτο έσοδο θα δελτιώσει τα οικονομικά σας.	★ Ο Άρης έπαναφέρει τη γαλήνη στις σχέσεις των έρωτευμένων και διαλύει τα σενεφα από τον όρίζοντα της εύτυχίας των παντρεμένων. ★ Το Σάββατοκύριακο θα κάνει μια κατάκτηση, για την όποια θα έπερφανεύσε.	★ Όσοι έχουν έάσθητο στομάχι πρέπει να προσέξουν πολύ το φαγητό τους, για ν' άποφύγουν δυσάρεστες εκπλήξεις. ★ Τα μάτια άπαιτούν κι' αυτά μεγάλη προσοχή, γιατί άπειλούνται από τραυματισμό με δυσάρεστες έπιπολόκες.
 ΛΕΩΝ 24 Ιουλίου 23 Αυγούστου	★ Πρέπει να μείνετε ίκανοποιημένοι από αυτά που έχετε και να μη κυνηγήστε μια ούτοπία, που θα σας κάνει να παραμείνετε την έργασία, προκαλώντας μεγάλες άνωμαλίες. Μείνετε προσηγυμένοι και ένεργηστε λογικά.	★ Ένας παράνομος δεσμός κινδυνεύει ν' άποκαλυφθή, δάζοντάς σας σε έξαιρετικά δύσκολη θέσι. ★ Τα άστρα έμπεράζουν το χαρκτηρή σας μάλλον δυσμενώς και ίσως χάσετε τη συμπάθεια προσώπου, που σας ενδιαφέρει.	★ Λίγη προήνη γυμναστική και περίπατοι στην έξοχή θα όφελονταν πολύ την ύγεια. Οι νέοι άς μη χάνουν καμία εύκαιρία για να έπιδοθούν στα σπόρ. Και οι άνω των 40 πρέπει ν' άποφύγουν την άκηνεία.
 ΠΑΡΘΕΝΟΣ 24 Αυγούστου 23 Σεπτεμβρίου	★ Καταστρώστε ένα πρόγραμμα έργασίας και έφαρμόστε το χωρίς ύπαναχωρήσεις. Θα κερδίσετε έτσι πολύτιμο χρόνο και θ' άποφύγετε μια άταξία, που θα είχε έξαιρετικά δυσάρεστες συνέπειες. ★ Πρότασις μόνο ενδιαφέρουσα.	★ Ο Κρόνος σας ώθει στη μελαγχολία, και στην άπελπισία. Προσπαθήστε με άμειώστες ύποχωρήσεις να συμβουλευτή με άγαπημένο πρόσωπο και διώξτε κάθε κινδύνο παρεξηγήσεως. ★ Το χαμόγελο είναι το πιο ίαχυρό σας όπλο.	★ Τα έντερα είναι πολύ εύάσθητα και γι' αυτό ή διατροφή άπαιτεί μεγάλη προσοχή. Άποφύγετε τα κοινεραφισμένα τρόφιμα και κάθε τι, που σας προκαλέσει και στο παρελόν έντερικές άνωμαλίες. ★ Τυχρή ήμέρα ή Τρίτη.
 ΖΥΓΟΣ 24 Σεπτεμβρίου 23 Οκτωβρίου	★ Η πνευματική έργασία εύνοείται ιδιαίτερας κατά την περίοδο αυτή. Γόνημη φαντασία έπιδείνει στους συγγραφείς να σημειώσουν μια μεγάλη έπιτυχία. ★ Φίλος θα σπύση να σας βοηθήσει, δάζοντάς σας από δύσκολη θέσι.	★ Δυσμενής έπίδρασι του Άρεως θα περπαλέσει τις σχέσεις με το άλλο φύλο. Έχετε συμφέρον να μη βίνετε λαθρή παρεξηγήσεις και να άπευσετε να διαλύσετε τις ήθη ύπαρχουσες. ★ Άποφύγετε την όξυτητα στις συζητήσεις.	★ Προσέξτε και το παραμικρότερο τραύμα, γιατί ύπαρχει κινδύνος μόλυνσεως. Ένα έγκαυμα ίσως θ' άπαιτούσε ιδιαίτερες φροντίδες, άλλως δ' άποφύγετε δυσάρεστες έπιπολόκες. ★ Ποινέφαλοι έχουν προσωρινό χαρκτηρή.
 ΣΚΟΡΠΙΟΣ 24 Οκτωβρίου 22 Νοεμβρίου	★ Εύνοια της τύχης ύποδοξη την πραγματοποίηση σχεδίου, παρά τα έμπόδια, που θα συναντήση. ★ Άντιμετωπίστε με ρεαλισμό την όλη κατάσταση και θα ήπτε σύντομα τις προσπάθειές σας να άποδίδουν καρπώση.	★ Μόνο με ύποχωρήσεις και διπλωματικούς έλιμους θα έπαυαφέρετε τη γαλήνη στον άσθηματικό τομέα. Άν δεν άκολουθήστε αυτή την τακτική θα ήπτε το πρόσωπο, που άγοπάτε, ν' άπομακρύνεται από κοντά σας.	★ Υγεία καλή σας έπιδείνει ν' άναπτύξετε μεγάλη δραστηριότητα σε όλους τους τομείς. ★ Εάσθησι στους πνεύμονες άπαιτεί μόνο ν' άποφύγετε τα ρεύματα και να προσέξετε το ντύσιμό σας. Ιδίως τα έράδια.
 ΤΟΞΟΤΗΣ 23 Νοεμβρίου 22 Δεκεμβρίου	★ Καμιά σημαντική έλλαγή δε θα σημειωθή τις ήμερες αυτές. Είναι προτιμότερο ν' άφιερώστε αυτή την περίοδο στην άνάπαυσή, γιατί μια έπερκοπεία άνάληψη πρωτοβουλίας είναι προκαταβολικά καταδικασμένη σε άποτυχία.	★ Άστρα και πανέλληνος δημιουργούν εύνοϊκές συνθήκες και σας διευκολύνουν να έξαομάνετε την κατάσταση και να ένακαρδίσετε την έκτίμησι έπερκόλου προσώπου. ★ Οι άναπαυτοί θα κάνουν έδιαφέρουσα γνώριμία.	★ Ο όργανισμός χρειάζεται άφθονη, καθαρή και δυνάμικη τροφή, καθώς και παραμονή στον καθαρό άέρα. ★ Τρώτε άφθονα φρούτα και άποφύγετε τα όινονευματώδη. ★ Φροντίστε να περάσετε έξαιρετικά Σάββατοκύριακο.
 ΑΙΓΟΚΕΡΗΣ 23 Δεκεμβρίου 20 Ιανουαρίου	★ Η έργασία θ' άπαιτείται έκ μέρους σας προσπάθειες και άξηση των ώρων, που της άφιέρωνε. Θα παρουσιάση όμως ένα έξαοριστό ενδιαφέρον και θα σας φανή πιο εύχρηστη από συνήθος. ★ Δελεαστική πρότασι.	★ Μη άρνήσθε σε άγαπημένο πρόσωπο την τρυφερότητα και τη στοργή, που περιμένει από σας. Με την ψυχρή στάση σας το άπομακρύνετε από κοντά σας και δύσκολα θα ένακαρδίσετε την άγάπη του. ★ Θανήτε διπλωμάτης.	★ Άποφύγετε τα θαρεά φαγητά, τα καρυκεύματα και γενικά κάθε τι το δυσκολοκόνητο. Άν περπαρήσετε αυτή τη σύσταση το στομάχι θα παρουσιάση διάφορες ένοχλήσεις, τις άποίες δύσκολα θα έξαφανίσετε. ★ Τυχρό το 6.
 ΥΔΡΟΧΟΟΣ 21 Ιανουαρίου 19 Φεβρουαρίου	★ Προσηγυρήτε και μειώστε τις άπειτηρίες σας, για να μη δοκιμάσετε άπογοητεύσεις. ★ Άν δε χαλαρώσετε τις προσπάθειες μπροστά στα έμπόδια, που παρουσιάζονται, θα ήπτε σύντομα μια έπιβίωσή σας να καταλήγη σε έπιτυχία.	★ Υπάρχει μεγάλη διαφορά μεταξύ διπλωματίας και διπλωματίας. Έσείς έφαρμόζετε τη δεύτερη και πληρώνετε έτσι πρόσωπο, που έξαοκούθει να σας άγαπά, αλλά θ' άντιδράση τελικά κατά τρόπο έξαιρετικά δυσάρεστο για σας.	★ Το νευρικό σύστημα άπαιτεί όλη σας την προσοχή. Διώξτε τους φόβους, που φαίνονται μάλλον άδικαιολόγητοι και άφιέρωνε τις έλεύθερες άρες σας στην άνάπαυσή, στο διάβασμα και στην παραμονή σ' ένα έξοχικό περιβάλλον.
 ΙΧΘΥΕΣ 20 Φεβρουαρίου 21 Μαρτίου	★ Η εύνοια της τύχης μείωνεται αισθητά και θα χρειαστή ν' αφέρετε τις προσπάθειες, για να την άντισταθμίσετε. ★ Προσέξτε κάθε σας ένέργεια, γιατί θα πληρώσει ακριβά μια στραβοπομηνία σας. ★ Διατηρήστε την αίσιοδοξία.	★ Κατά την περίοδο αυτή θα συμβούν γεγονότα, που θα έμπεράσουν σημαντικά το μέλλον από άσθηματικές έπερκοπείες. ★ Θα μετανοήσετε αν άπορήσετε την πρότασι, που σας κάνουν. Ζητήστε μια πρόθεσμία για να σκεφίτη.	★ Ο λαϊκός παρουσιάζει μεγάλη εύασθησία και άπαιτεί γι' αυτό άξηση των προφύλαξεων. Άποφύγετε τα παγωμένα ποτά και προσέξτε το ντύσιμό σας. ★ Κέρδος σε τυχρό παιχνίδι θα δελτιώσει τα οικονομικά σας.

'Από τήν τρυφερή
 άγκαλιά τής μανούλας,
 στα μοσχοπλυμένα
 χιονάτα σεντονάκια του

ROL *Κέ* **07**

ΡΟΥΧΑ ΧΙΟΝΑΤΑ - ΧΕΡΙΑ ΒΕΛΟΥΔΙΝΑ

ΚΟΥΣΕΝΤΟ